

Lục Mạnh Tinh
Edit: Dương

Mạnh sống kỹ

Truyện được đăng tải duy nhất tại
xiaoyang0811.wordpress.com và wp@Yang0811

Mục lục

- [1. Chương 1: Sùng Vật](#)
- [2. Chương 2: Hàng Xóm](#)
- [3. Chương 3: Thức Ăn Cho Chó](#)
- [4. Chương 4: Mua Sắm](#)
- [5. Chương 5: Bữa Tối](#)
- [6. Chương 6: Thức Ăn Ngoài](#)
- [7. Chương 7: Nhà Hàng](#)
- [8. Chương 8: Ăn Cơm](#)
- [9. Chương 9: Đậu Đò](#)
- [10. Chương 10: Thay Thuốc](#)
- [11. Chương 11: Đoàn Phim](#)
- [12. Chương 12: Biên Kịch](#)
- [13. Chương 13: Ô Long \(*\)](#)
- [14. Chương 14: Trợ Thủ](#)
- [15. Chương 15: Sinh Nhật](#)
- [16. Chương 16: Không Bị Cản Trở](#)
- [17. Chương 17: Tinh Rượu](#)
- [18. Chương 18: Thân Mật](#)
- [19. Chương 19: Gọi Thức Ăn](#)
- [20. Chương 20: Ngã Bệnh](#)
- [21. Chương 21: Học Việc](#)
- [22. Chương 22: Chạy Bộ](#)
- [23. Chương 23: Tập Kịch](#)
- [24. Chương 24: Trang Đầu](#)
- [25. Chương 25: Thích](#)
- [26. Chương 26: Anh Em](#)
- [27. Chương 27: Làm Sáng Tò](#)
- [28. Chương 28: Sáng Sớm](#)
- [29. Chương 29: Bài Cục](#)

- [30. Chương 30: Về Nhà](#)
- [31. Chương 31: Phóng Viên](#)
- [32. Chương 32: Ăn Khuya](#)
- [33. Chương 33: Xác Định](#)
- [34. Chương 34: Xem Phim](#)
- [35. Chương 35: Bảo Vệ](#)
- [36. Chương 36: Không Muốn](#)
- [37. Chương 37: Nhớ](#)
- [38. Chương 38: Thâm Yêu](#)
- [39. Chương 39: Sùng Vật](#)
- [40. Chương 40: Trở Về](#)
- [41. Chương 41: Hơi Thở](#)
- [42. Chương 42: Đảo Ngược](#)
- [43. Chương 43: Xem Mắt](#)
- [44. Chương 44: Mang Thai](#)
- [45. Chương 45: Ba Mẹ](#)
- [46. Chương 46: Ghen](#)
- [47. Chương 47: Phong Ba](#)
- [48. Chương 48: Album](#)
- [49. Chương 49: Quá Khứ](#)
- [50. Chương 50: Giao Thừa](#)
- [51. Chương 51: Chia Xa](#)
- [52. Chương 52: Con Rể](#)
- [53. Chương 53: Tham Ban](#)
- [54. Chương 54: Mua Sắm](#)
- [55. Chương 55: Khăn Tắm](#)
- [56. Chương 56: Tuyên Truyền](#)
- [57. Chương 57: Vấn Đề](#)
- [58. Chương 58: Đại Kết Cục](#)
- [59. Chương 59: Phiên Ngoại 1](#)
- [60. Chương 60: Phiên Ngoại 2](#)

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

1. Chương 1: Sùng Vật

Edit: Yáng

Buổi tối vào đầu mùa hè, một máy tính xách tay, một gói khoai tây chiên, một cô gái mặc T-shirt free size.

Trên màn hình máy tính:

"Vị Văn đại đại, tối hôm qua đọc xong chương mới, thật sự là muốn hù chết tôi mà!"

"Cho nên sau khi nhìn thấy bóng đen, Tô Giản ngã ở đâu vậy? Đúng chỗ gay cấn thì dừng lại, tác giả thật biết cách dừng đúng chỗ mà!!!"

"Quen là tốt rồi, người này chính là thích dừng tại thời điểm gay cấn, là một fan hâm mộ trung thành của cuốn tiểu thuyết này, tôi đã miễn dịch rồi!!!"

"Đọc thật kỹ! Thật kích động! Thể loại trinh thám máu tanh huyền bí! Là phong cách yêu thích của tôi!"

"Là một fan hâm mộ mới của tiểu thuyết, tôi rất muốn biết đại đại là nam hay nữ?"

"A, người cảm thấy có thể viết ra thể loại văn ngang ngược như thế thì là nam hay nữ?"

...

Du Văn một tay đặt trên con chuột kéo xem các bình luận của độc giả, một tay tùy ý lấy miếng khoai tây ném vào trong miệng, một tiếng crack vang lên.

Xem hết một loạt các bình luận châm chọc của độc giả, cô liền lấy khăn giấy lau tay vừa cầm khoai tây chiên, sau đó bắt đầu viết bình luận trả lời:

"Ôi chao? Sắc trời không còn sớm nữa, tôi nên dẫn chó đi dạo thôi, Điện hạ nhà tôi còn đang mở mắt trông mong chờ kìa. Ừm... Tôi bảo đảm ngày mai không dừng ở chỗ gay cấn nữa."

Sau khi đăng bình luận, lần lượt có độc giả trả lời: Ngày ngày đều nói không dừng ở chỗ gay cấn, đều là lừa gạt.....

Du Văn không thấy được câu trả lời, bởi vì sau khi cô đăng bình luận liền đem máy tính đặt ở trên ghế sofa. Cô đứng lên duỗi lưng một cái, sau đó hướng về một góc trong phòng khách nói: "Điện hạ, muốn ra ngoài đi dạo thì ăn nhanh lên, bằng không tao không dẫn mày đi dạo nữa đâu."

"Ngao ô." Du Điểm Điểm sau khi nghe xong yên lặng bò dậy, trong lòng không muốn nhưng vẫn tiêu sái đi đến khu vực ăn uống chuyên dụng, bẹp bẹp bắt đầu ăn cơm.

Du Văn nhìn thoáng qua, hài lòng gật gật đầu, sau đó đi vào phòng thay quần áo.

Cởi ra T-shirt free size rộng rãi mặc ở nhà, thay váy mùa hè dài tới gối, sau đó khoác thêm một cái áo khoác mỏng. Sau khi thay xong quần áo, Du Văn ở trước gương trang điểm cầm lấy một sợi dây thun, tùy tiện buộc thành kiểu tóc đuôi ngựa.

"Điện hạ, ăn xong rồi sao?"

Du Điểm Điểm thấy Du Văn đi ra liền thập phần chân chó nằm sấp lại đây, kêu hai tiếng "uông uông" ý bảo chính mình rất nghe lời. Du Văn sờ sờ đầu nó, cầm di động cùng chìa khóa ra cửa.

Mỗi ngày vào thời điểm này đều phải mang Du Điểm Điểm ra ngoài đi dạo, bằng không tinh thần Du Điểm Điểm vô cùng uể oải.

Du Văn khóa chặt cửa, đi đến thang máy, thời điểm thang máy mở ra vừa vịn có người đi ra, nhìn bộ dáng chắc là người của công ty chuyển nhà.

Lúc này, trên tay họ khiêng một cái sofa đơn rất lớn, gần như chiếm hết không gian của thang máy, Du Văn quan sát, trong lòng thầm cảm thán ghế sofa nhìn rất thoải mái, là một cái ghế sofa có giá trị xa xỉ.

Sau khi ra ngoài, người của công ty chuyển nhà khiêng cái ghế sofa kia hướng về đối diện nhà cô, Du Văn ngoảnh lại nhú mày, xem ra người hàng xóm mới tới rất biết hưởng thụ.

Không tiếp tục nhìn nữa, Du Văn mang Du Điểm Điểm bước vào thang máy.

Tiểu khu Du Văn đang ở là một tiểu khu cao cấp, khu vực chất lượng tốt, dịch vụ xung quanh đầy đủ, xanh hóa cũng làm vô cùng tốt, đương nhiên giá phòng cũng cao đến đáng sợ.

Phòng mà hiện tại cô đang ở không phải do chính cô mua, mà do anh trai thần long thấy đầu không thấy đuôi* của cô mua, từ năm ngoái cô từ nhà cũ chuyển đến đây, sau đó liên tục ở nơi này.

(Thần long thấy đầu không thấy đuôi: ẩn dụ về sự biến mất bí ẩn của người nào đó, ngoài ra cũng có thể ẩn dụ của những thứ khiến mọi người không nắm bắt được)

Du Văn không cần đi ra ngoài làm việc, trừ lúc cao hứng ra ngoài du lịch cô gần như đều ở nhà, bạn bè không có mấy người, thường xuyên tiếp xúc nhất là Du Điểm Điểm. Cho nên Du Văn có tình cảm rất sâu đậm với Du Điểm Điểm, ngoại trừ phương diện ăn uống có chút nghiêm khắc, thì những phương diện khác đều đặc biệt phóng túng nó.

Bên bờ hồ tiểu khu, Du Văn vừa cầm tai nghe vào điện thoại nghe nhạc, vừa dắt Du Điểm Điểm tản bộ.

Ừ... nói đúng ra là Du Điểm Điểm đang dắt cô. Hôm nay Du Điểm Điểm sinh lực tràn trề, một lòng muốn chạy về phía trước, nếu không phải Du Văn kéo lại thì phỏng chừng nó có thể vui vẻ chạy thật xa.

"Điện hạ, mà có thể chạy chậm một chút được không?"

Du Điểm Điểm nghe được tiếng cô gọi nó liền ngậy ngốc quay đầu lại nhìn, sau đó lại chạy đi, thật không biết mệt mỏi là gì.

Du Văn lắc đầu, thật là sinh lực vô hạn. Đúng lúc này, cô nhìn thấy cách đó không xa có một con chó Samoyed đang chạy đến, con Samoyed này thật đẹp, hình thể lớn hơn một chút so với Du Điểm Điểm, bộ lông cũng cực kỳ xinh đẹp. Chắc, nuôi dưỡng còn tốt hơn cô.

Du Văn trông thấy con Samoyed kia thì liền đứng im không nhúc nhích, tầm mắt đều bị con Samoyed kia thu hút. Sau đó, không chú ý liền dắt Điện hạ của mình tới gần con Samoyed kia.

Chậm rãi đến gần, Du Văn với Du Điểm Điểm liền đứng ngay sát con Samoyed kia. Có lẽ trông thấy loài vật cùng chủng loại với mình nên muốn "trò chuyện đôi câu", thế là Du Điểm Điểm đột nhiên dừng lại không đi.

"Làm gì đây, mà nhìn mà xem người ta lớn lên dáng dấp thật đẹp."
Du Văn cười một tiếng.

Lúc đầu Du Văn cho rằng hai con lần đầu gặp mặt thì sẽ nháo một hồi lâu nên cô lùi lại cách Du Điểm Điểm một đoạn, đột nhiên tình huống trước mắt chợt thay đổi.

Con Samoyed kia thế nào lại đột nhiên.... Đột nhiên nhào lên trên người Du Điểm Điểm!!!

Du Văn bối rối, chợt mở to hai mắt! Tư thế kia, không phải là, không phải là cái gì gì đó sao!!!

Hình thể con Samoyed kia có ưu thế hơn, Du Điểm Điểm cố gắng xô dịch ra ngoài một chút mà vẫn không nhúc nhích! Ôi trời ơi, một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Khụ, Du Văn tự nhận là Du Điểm Điểm không có năng lực phản kháng. Còn Du Điểm Điểm là thật sự không có phản kháng, hoặc căn bản là năng lực phản kháng bị cô xem nhẹ.

Ngực Du Văn chấn động, không nói hai lời liền chạy đi lên, "Điện hạ! Điện hạ! Điện hạ không thể a!!!"

Quanh cô có lẽ tẻ vài hộ gia đình đang tản bộ nghe được thanh âm của cô liền có vẻ mặt nghi hoặc nhìn người nào đang đó chạy như điên, cái quý gì vậy? Cho là đang quay drama cổ trang à?

Du Văn thở hồng hộc chạy đến, kéo Du Điểm Điểm mà nó không nhúc nhích.

Du Văn đỏ mặt, nhìn cũng không được mà không nhìn cũng không được, cô cũng không phải không muốn ngăn cản, nhưng căn bản là không biết ngăn cản từ chỗ nào!! Haizzz, thật không dám nhìn thẳng mà!!

"Điện hạ..." Cả người Du Văn đều muốn sụp đổ, Điện hạ yêu dấu của cô, bảo bối mà cô nâng trong lòng bàn tay, như thế nào lại ở dưới ban ngày

ban mặt bị, bị... Không được, đầu óc cô như muốn nổ tung.

"Đậu Đỏ?" Thanh âm hơi khiếp sợ, mướt mà từ tính, rất êm tai, nhưng mà Du Văn giờ phút này căn bản không chú ý tới điểm này, vừa nhìn thấy bên cạnh có người, cô tựa như bắt được một cọng rơm cứu mạng. "Tiên sinh! Điện hạ nhà tôi bị cường... Cái việc gì kia! Anh có thể giúp tôi kéo con Samoyed lớn kia ra được không?"

Cô bắt lấy tay áo của người kia rồi lay động, nhưng người này giống như không có phản ứng, cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy sắc mặt người đó có chút cứng ngắc, tựa hồ cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho... khiếp sợ.

Thời gian dừng lại hai giây.

Đập vào mắt đầu tiên là hàm dưới trắng bóc, hướng lên trên là đôi môi mỏng nhợt nhạt, còn sống mũi thì rất thẳng và tinh tế. Sau cùng, tầm nhìn của Du Văn hướng vào đôi mắt kia, đôi mắt ấy vừa mang theo kinh ngạc lại có chút hững hờ. Đôi mắt ấy màu trà, lạnh lùng và đơn độc, khiến cho người ta kinh hãi.

Du Văn trừng mắt nhìn, người này thế nào mà dáng dấp lại đẹp mắt như vậy??

"Đậu Đỏ!" Tại thời điểm Du Văn sững sờ thì người đàn ông này quát một tiếng, Du Văn hướng theo ánh mắt của anh ta mà không đành lòng nhìn về phía hiện trường "huyết án". Lúc này, cô phát hiện con Samoyed kia yên lặng xuống, nó quay lại nhìn về phía anh ta hồi lỗi, "nước nở nghẹn ngào" một tiếng. Thế nhưng cảnh này lại khiến Du Văn thấy có cảm giác ủy khuất.

Ủy khuất?! Ủy khuất cái gì a! Điện hạ nhà ta mới ủy khuất đây, một cái hoàng hoa khuê nữ a!

"Tiên sinh? Đây là chó của anh?" Tâm tình Du Văn bình phục một chút, nhìn về phía người đàn ông.

"Phải". Ánh mắt người đàn ông nhìn cô một cái, chân mày khẽ nheo lại, "Trước tiên phiền cô buông tay."

"Ừ?" Du Văn ngừng một lát, lúc này mới phát hiện mình vẫn còn nắm chặt lấy cánh tay của anh ta, cô ngượng ngùng buông ra, "Thật xin lỗi"

Đợi chút... cô xin lỗi cái gì, đáng ra câu này phải là anh ta nói mới đúng, không phải là anh ta dạy chó không đúng cách à?

Du Văn đau lòng ngồi xổm xuống bên cạnh Du Điểm Điểm, Du Điểm Điểm vẻ mặt thảm thương nhìn về phía cô, thấp giọng kêu vài tiếng. Du Văn sững sờ, thật là tan nát cõi lòng, "Điện hạ... Điện hạ, mày như thế nào lại gặp phải việc này, đều tại tao không bảo vệ được mày, để cho mày bị con chó khác xâm phạm. Điện hạ mày nhất định phải sống tốt, không cần quá khổ sở."

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía trước, thấy một người một chó ôm nhau mà khóc, khóe miệng giật giật, thật lâu, anh mới nghẹn ra một câu, "Xin lỗi."

Lời xin lỗi này có chút quý dị.

Du Văn quay đầu lại nhìn anh ta, "Tiên sinh, anh về sau ngàn vạn lần phải dạy dỗ lại vị này nhà anh, phải được cho phép thì mới có thể, không thể tùy tiện gặp chó liền..."

Đôi lông mày của Thẩm Thanh Châu run rẩy nhẹ, thanh âm có chút trầm, "Nó trước kia không như vậy, đây là lần đầu tiên."

Cũng không biết Du Văn nghe hay không nghe, chỉ là vạn phần oán niệm nhìn về phía con Samoyed có tên là Đậ Đổ kia.

Thẩm Thanh Châu nhìn Đậu Đỏ một cái, đại khái là trên người anh ta phát ra hơi thở vô cùng tức giận, Đậu Đỏ không dám nhúc nhích nép ở bên cạnh anh ta giả vờ nhu thuận. Thẩm Thanh Châu mím môi, trầm tư một hồi, sau đó duỗi tay lấy ra ví tiền, lạnh lùng nói, "Cần bồi thường bao nhiêu?"

Du Văn đơ mặt, nhìn thấy anh ta có ý muốn bỏ tiền, Du Văn cảm giác bị vũ nhục.

"Không cần." Du Văn đứng lên, nhỏ giọng nói thầm, "Xem Điện hạ nhà tôi là cái gì đây."

Mặc dù nhỏ giọng, nhưng Thẩm Thanh Châu vẫn nghe thấy, anh ta lần đầu gặp phải loại sự việc như thế này, quả thật có chút khó giải quyết.

"Tôi dẫn Điện hạ nhà tôi về nhà trấn an, tiên sinh, anh nhớ về nhà phải giáo dục tốt con chó này.. Đậu Đỏ?" Du Văn nói xong, ra hiệu cho Du Điểm Điểm đuổi kịp, hai người cùng đi về nhà.

Đi đến chỗ ngã rẽ, Du Văn vô thức quay đầu nhìn người đàn ông kia, chỉ thấy anh ta ngồi xổm xuống cùng Đậu Đỏ nhìn nhau, không biết anh ta đang nói cái gì, nhưng sắc mặt cũng không tốt lắm, mà Đậu Đỏ cũng mang vẻ mặt bị giáo huấn đến thảm.

Du Văn nhìn một chút mà ánh mắt không dời được, theo lý thuyết anh trai nhà cô cũng là người vô cùng đẹp trai, hơn nữa cô đối với loại sắc đẹp này cũng đã sớm miễn dịch, nhưng lúc này nhìn về khía cạnh khuôn mặt người nọ cũng có chút thất thần.

"Ngao ô ~"

"À? Điện hạ sao rồi?" Du Văn hồi phục lại tinh thần. Du Điểm Điểm ngược đầu nhìn cô, ánh mắt kia không hiểu sao khiến Du Văn cảm thấy có chút thẹn thùng. "Ừ. Phát sinh sự tình này, tao thật sự không thể nhìn anh ta thuận mắt. Tao sai, tao không nhìn nữa, chúng ta về nhà thôi."

Du Văn mang Du Điểm Điểm về nhà, sau đó cùng Du Điểm Điểm tâm sự một hồi, sự việc ngày hôm nay, thật sự là ngoài dự liệu của cô...

"Điện hạ, ngày mai tao làm đồ ăn ngon cho mày, mày đừng quá khổ sở." Nói xong, Du Văn vể mặt đau khổ sờ sờ đầu Du Điểm Điểm. Lúc này, chuông điện thoại di động vang lên, Du Văn nghe máy.

"Alo, anh à."

"Ừ, đang làm gì đó?"

"Không có việc gì, đang chơi cùng..... với Điện hạ."

"Ừ. Anh gọi điện thoại là muốn nói với em về việc ký hợp đồng tiểu thuyết của của em, những công ty đã liên lạc với em anh đều điều tra rồi, có một công ty rất tốt, em có thể cân nhắc hợp tác cùng bọn họ, đợi lát nữa anh gửi số điện thoại cho em."

"Anh đã tra xét rồi thì em không lo lắng nữa, trực tiếp công ty kia là được." Du Văn đáp.

"Ừ. Để anh cho trợ lý đi thông báo một tiếng, mấy ngày nữa họ sẽ liên lạc với em."

"Vâng, cảm ơn anh."

"Nghỉ ngơi sớm một chút."

"Em biết rồi."

Du Văn cúp điện thoại, quay đầu lại trông thấy mỗ nào đó đang chơi đồ chơi, không có chút uể oải nào. Du Văn một đầu hắc tuyến, "Du Điểm Điểm! Mày mau nói, có phải hay không một chút thua thiệt cũng không biết?"

Trầm mặc một lát, Du Văn lại hoài nghi nói, "Lẽ nào là mày tự nguyện?"

Ngày hôm sau, Du Văn ngủ đến mười một giờ, ngày hôm qua gõ chuông mới, đến hai giờ sáng mới đi ngủ.

Thời điểm ra khỏi phòng, nhìn thấy Du Điểm Điểm tựa như đại gia đang chờ hầu hạ, Du Văn liếc mắt, "À, ngày hôm qua đáp ứng làm cho mày đồ ăn ngon đúng không?"

"Uông uông!"

Du Văn hừ hừ, cầm lấy di động đi vào phòng bếp, "Alo, tầng 7 phòng 701, ừ... Vẫn như bình thường, đúng đúng, cho cay thêm một chút... Cảm ơn."

Gọi điện thoại mua cơm trưa cho mình, sau đó mặc tạp dề lên để làm thức ăn đặc biệt cho Du Điểm Điểm. Chính mình phải gọi thức ăn bên ngoài nhưng lại làm bữa ăn dinh dưỡng cho chó... Du Văn nghĩ, Du Điểm Điểm có một người chủ nhân như cô thật là may mắn.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

2. Chương 2: Hàng Xóm

Edit: Yáng

Du Văn làm cho Du Điểm Điểm là thức ăn đặc chế cho chó, vừa dinh dưỡng lại mỹ vị. Sau khi làm xong cô liền đặt vào khu vực ăn uống chuyên dụng của Du Điểm Điểm, đúng lúc này chuông cửa cũng vang lên.

Du Văn lau tay rồi chạy ra mở cửa.

"Xin chào, thức ăn mà cô đã gọi đây ạ."

Du Văn nhận cơm trưa từ tay anh nhân viên giao thức ăn, lúc này cô vô thức nhìn về phía những người lui tới ở cánh cửa đối diện, trong lòng không khỏi suy nghĩ, người hàng xóm này dọn nhà như thế nào mà vẫn chưa xong, hôm nay đã là ngày thứ tư cô thấy người của công ty chuyển nhà đến.

"Cảm ơn, tổng cộng hết bao nhiêu tiền vậy?"

"Tổng cộng hết 35 tệ."

"Ừ." Du Văn đem thức ăn mang đến bên cạnh, sờ túi mới phát hiện mình đang mặc đồ ngủ, "Cái kia, anh đợi một chút, để tôi vào trong phòng lấy ví tiền."

"Được."

Du Văn bình thường hay để đồ vật lung tung cho nên loay hoay một hồi ở trong phòng mới tìm được ví tiền.

Cô từ trong ví tiền lấy ra một tờ 50 tệ, vội vã đi ra đưa cho nhân viên giao thức ăn.

"Đây là tiền thừa, hoan nghênh quý khách lần sau lại gọi thức ăn của chúng tôi." Nhân viên giao thức ăn nói xong cũng đi, Du Văn liền mang đồ ăn đi đến nhà bếp.

"Điện hạ, có phải đã ăn xong rồi không? Có phải thức ăn quá ngon không?" Du Văn vừa ăn thức ăn của mình vừa cùng Du Điểm Điểm tán gẫu.

Nhưng mà kêu vài tiếng cũng không nghe thấy nó đáp lại, Du Văn cảm thấy có chút kỳ quái, nhìn về khu vực ăn uống chuyên dụng của Du Điểm Điểm, không nhìn thì không biết, vừa nhìn liền giật mình!

Du Văn lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, cô chỉ hướng kia, thanh âm run sợ nói, "Người! Người! Người như thế nào lại ở đây?"

Du Văn chạy tới đem Du Điểm Điểm kéo ra phía sau, "Người là Đậ Đỏ? Không sai, không sai, ta không có nhìn lầm. Người sao lại vào đây được?"

Đậ Đỏ đương nhiên không trả lời được, chỉ có thể hướng về phía Du Văn bày tỏ khuôn mặt đáng thương, Du Điểm Điểm liền giãy giụa tiến đến bên cạnh Đậ Đỏ, "Các người.... Các người đây là thế nào?"

Mấy cái ý tứ này, chẳng lẽ là Du Điểm Điểm đang nói chuyện yêu đương?

Du Văn tiếp nhận có chút bất lực.

Đậu Đỏ kêu hai tiếng, đột nhiên thật biết điều ở bên chân Du Văn cọ cọ hai cái, sau đó ngẩng đầu ngốc manh nhìn Du Văn. Du Văn vốn là sau khi Đậu Đỏ kêu hai tiếng đã không chống cự nổi, lại thấy nó tỏ vẻ bán manh nhìn cô thì tim đều đã hóa thành nước.

"Người đây là đang nịnh nọt mẹ vợ tương lai à?" Du Văn nhếch miệng nói.

"Ông!"

"Hừ, Điện hạ nhà ta cũng không theo đuôi dễ như thế!" Du Văn mặc dù ngữ khí không tốt nhưng vẫn ngồi xổm xuống sờ đầu Đậu Đỏ.

Đậu Đỏ gào ô một tiếng liền tiến đến bát cơm trưa dinh dưỡng mà Du Văn làm cho Du Điểm Điểm. Du Văn ngoài ý muốn nhíu mày, đây là đồ ăn mà Du Điểm Điểm thích nhất, vậy mà nhìn thấy Đậu Đỏ ăn đồ ăn của mình, Du Điểm Điểm thế nhưng cũng không tức giận.

Đừng nói với cô, đây là tình yêu đích thực?

Đậu Đỏ ăn rất vui vẻ, phần thức ăn của một con chó rất nhanh liền bị hai con chó tiêu diệt toàn bộ. Du Văn nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Đậu Đỏ đột nhiên nhớ tới vấn đề ban đầu, "Đợi chút, người cuối cùng là từ chỗ nào đến đây?"

Nguy rồi, nếu là người hôm qua cho rằng chú chó nhà mình bị mất thì không phải vội muốn chết à.

Du Văn vội vàng đứng lên, "Đậu Đỏ, ta dẫn người về nhà, người nói cho ta biết nhà người ở đâu đi."

Nói xong, Du Văn liền đi ra cửa, "Mau tới đây."

Mang hai con chó ra cửa, Du Văn đi về phía thang máy, quay đầu nhìn, lại thấy Đậ Đỏ ngồi xổm chỗ ở hành lang không chịu bước tới, Du Văn lại quay trở lại, "Như thế nào, không trở về nhà sao, chủ nhân của người đang rất lo lắng đấy."

Đậ Đỏ nước mắt lưng tròng kêu hai tiếng, đột nhiên đi về hướng phòng 702, đại khái là đang dọn dẹp gia cụ nên cửa vẫn mở, Đậ Đỏ liền công khai đi vào.

Du Văn ngăn người, đi theo ở phía sau.

"Đậ Đỏ, đây là nhà người?" Du Văn nhíu mày, "Đợi chút, nếu đây là nhà người, thì bên trong này là nhà của người hôm qua,... Ta là hàng xóm của anh ta?"

"Ai nha, chú chó này có thể tự trở về." Trong nhà một nhân viên chuyển nhà ngạc nhiên mừng rỡ hô lên, sau đó anh ta liền nhìn về phía Du Văn, "Cô là?"

"À, xin chào, tôi ở căn hộ đối diện, vừa rồi đột nhiên Đậ Đỏ chạy đến nhà của tôi, lúc sau tôi mới phát hiện, sau đó tôi liền vội vàng đưa nó trở lại." Du Văn nói.

"Thế thì tốt quá rồi, vừa rồi Thẩm tiên sinh phát hiện không thấy chó đâu liền vội vàng xuống dưới lầu tìm, không nghĩ tới lại chạy tới nhà cô."

"À", Du Văn nói, "Vậy anh có số điện thoại của anh ta không, để tôi nói với anh ta một tiếng."

Sau khi được nhân viên chuyển nhà cho số điện thoại, Du Văn liền gọi điện thông báo cho anh ta, cô tuyệt đối không phải cố ý đi xin số điện thoại!!

"Alo?"

"Alo." Giọng nói có chút thờ dốt, đại khái là lo lắng đi tìm Đậu Đỏ, nhưng là thanh âm kia, như thế nào mà vẫn gọi cảm vậy? Du Văn sâu kín suy nghĩ.

"Cô là?"

"Tôi là hàng xóm của anh." Du Văn thiếu chút nữa quên cả trả lời. "Cái kia, tôi muốn nói với anh là không cần tìm nữa, Đậu Đỏ đã về nhà rồi. Vừa rồi khi tôi gọi thức ăn ngoài, lúc chạy vào phòng lấy tiền thì cửa vẫn mở, cho nên khả năng chính là khi đó Đậu Đỏ chạy vào, tôi hiện tại đã đưa Đậu Đỏ trở về rồi."

Bên kia dừng lại một chút, "Ừ, đã biết." Sau đó liền cúp điện thoại, Du Văn nhìn nhìn màn hình điện thoại di động, biết rõ? Cứ như vậy? Vị hàng xóm thật sự là mẫu người cao lãnh.

Mười phút sau, Thẩm Thanh Châu đến cửa nhà.

Anh ta vừa vào cửa liền thấy Đậu Đỏ làm nũng ở bên chân một cô gái, Đậu Đỏ cũng không phải là một con chó đối với bất kỳ ai cũng tỏ ra thân mật, ngược lại, nó có chút sợ người lạ, chứng kiến cảnh tượng này anh ta cũng có chút ít ngoài ý muốn.

"Thẩm tiên sinh, anh đã trở lại." Người của công ty chuyển nói, "Mọi đồ vật trong nhà đều bày biện xong, không có chuyện gì nữa thì chúng tôi xin phép đi trước."

"Được, cảm ơn."

Người của công ty chuyển nhà đã đi ra ngoài, lúc Du Văn vẫn đang nghe âm thanh liền xoay người nhìn về phía anh ta, hôm nay anh ta mặc áo sơ mi với quần tây đen, dáng người thanh nhã, mặt mày lạnh lùng, vẫn là mùi vị xuất trần kia.

Cô nhìn thấy anh ta liền nháy mắt sững lại, đại khái là sắc đẹp hơn người khiến cô bị kinh hãi.

Sững sờ thật lâu, Du Văn lên tiếng nói, "Thẩm tiên sinh?"

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, không lên tiếng, anh ta đi vào phòng khách, hướng về phía con Samoyed nằm ở bên chân Du Văn, thanh âm trầm thấp mang tính uy nghiêm, "Đậu Đỏ."

Đậu Đỏ nghe được thanh âm của anh ta liền yên lặng đứng lên đi qua, nhìn về phía Thẩm Thanh Châu yếu ớt kêu hai tiếng uông uông.

Thẩm Thanh Châu thấy có người ngoài ở đây nên sẽ không dạy dỗ chó nhà mình, anh ta ghé mắt nhìn về phía Du Văn, vừa rồi anh ta phát hiện đây là cô gái ngày hôm qua, không nghĩ tới lại ở phòng đối diện nhà mình.

Nhưng cũng không phải chuyện quan trọng, vì vậy anh ta liền bình thản nói, "Đã phiền cô."

Du Văn ngăn người, "Không có gì, cũng chỉ ăn chút đồ, không có gây phiền toái gì cho tôi."

Thẩm Thanh Châu nướng mày, "Cô cho nó ăn cái gì?"

Du Văn cuống quít khoát tay, "Anh yên tâm, tuyệt đối không phải đồ không tốt, cơm trưa của Điện hạ nhà tôi rất dinh dưỡng." Du Văn biết rõ có một số người nuôi chó kiêng kị người khác tùy tiện cho chó của mình ăn này nọ, vì vậy vội vàng giải thích.

Thẩm Thanh Châu không nói gì, chỉ ngồi xuống ghế sofa, một lát sau anh ta trông thấy Du Văn vẫn còn đứng ở đó, liền lên tiếng nói, "Cô còn việc gì sao?"

Du Văn lắc lắc đầu.

Thẩm Thanh Châu, "VẬY cô có thể về."

"... À."

Du Văn cùng Du Điểm Điểm đi ra cửa.

"Uông uông!" Đậ Đỏ đột nhiên kêu vài tiếng, Du Văn quay đầu lại, chứng kiến Đậ Đỏ hướng về phía Du Điểm Điểm nhà cô kêu lên, cô lúng túng nhìn Thẩm Thanh Châu, gượng cười hai tiếng, "Đừng nói, tình cảm của chúng nó tựa hồ rất tốt."

Thẩm Thanh Châu nháy mắt nghĩ đến chuyện ngu xuẩn mà Đậ Đỏ đã làm ngày hôm qua, sắc mặt càng thay đổi, "Đậ Đỏ, tiến vào thư phòng kiểm điểm cho tốt."

Đậ Đỏ nức nở nghẹn ngào một tiếng, nhưng mà cũng không dám ngỗ nghịch với Thẩm Thanh Châu, vẻ mặt ủ rũ, cẩn thận từng bước đi tới thư phòng.

Du Văn nhìn bóng lưng của Đậ Đỏ có chút đồng tình "Này, nó cũng không có làm cái gì, anh cũng đừng phạt nó."

Thẩm Thanh Châu ánh mắt lãnh đạm, "Xưng hô như thế nào?"

Du Văn ngoài ý muốn nhìn về phía anh ta, không nghĩ tới anh ta lại đột nhiên hỏi tên cô. Vốn là có chút mừng rỡ, nhưng thấy ánh mắt lạnh lùng của anh ta khiến Du Văn cảm thấy có chút áp lực, đành phải thấp giọng nói, "Tôi là Du Văn."

"Tốt, Du tiểu thư. Chuyện ngày hôm qua cùng ngày hôm nay đều mang đến phiền toái cho cô."

"Vẫn... Tốt."

Lời xin lỗi anh ta nói ra thập phần tùy ý, anh ta vừa nói như thế, liền khiến cô muốn trách tội cũng không có biện pháp.

"Ừ, tôi còn có việc, cô cứ tự nhiên."

Dứt khoát mà uyển chuyển hạ lệnh đuổi khách. Du Văn gật gật đầu, "Tạm biệt. Điện hạ, đi."

Đi tới cửa, tự nhiên thuận tiện muốn giúp anh ta đóng cửa lại, trong nháy mắt trước khi cánh cửa khép lại, cô nhìn thấy anh ta đứng lên. Ồ, chân thật dài.

Du Văn hai ngày nay đều ở nhà gõ chữ, chỉ lúc đổ rác mới ra khỏi cửa, khi đó cô cũng sẽ thuận tiện liếc mắt nhìn về hướng phòng 702, cửa đóng chặt, cũng không biết có người ở bên trong hay không...

Ngày thứ ba, Du Văn nhận được một cú điện thoại từ người của công ty Hưng Cốc, nên bắt buộc cô phải ra khỏi nhà.

Thời tiết rất nóng, đến lúc tới quán cà phê thì cả người Du Văn đều là mồ hôi.

Vừa vào cửa, cảm giác tràn đầy gió mát thổi qua, Du Văn thở phào nhẹ nhõm, giữa ngày hè, nếu cô có thể không ra khỏi cửa thì nhất định không ra khỏi cửa, hôm nay thật sự là không có biện pháp...

Nhìn chung quanh quán cà phê một lần, di động của Du Văn vang lên.

"Vị Văn, cô đã tới chưa?" Đối phương là người được công ty Hưng Cốc phái đến để thương lượng.

"Tôi vừa mới vào, cô ở đâu?"

"Ách... Vừa mới vào? Lẽ nào người mặc quần yếm đứng trước quầy thu ngân là cô?"

"Là tôi."

Đối phương tựa hồ rất giật mình, dừng lại một lát mới nói "Nhìn về phía bên tay phải của cô, bên cửa sổ, tôi đang giơ tay."

"Ồ, tôi nhìn thấy cô rồi."

Du Văn cúp điện thoại, cất điện thoại vào trong túi, nhắc chân đi về phía cửa sổ sát đất.

La Thiến có chút bất ngờ, cô không nghĩ tới người viết cuốn tiểu thuyết trinh thám huyền bí đang nổi rầm rộ sẽ là một cô gái trẻ...

Bởi vì lần đầu tiên gọi điện thoại liên lạc với Vị Văn là trợ lý của cô ấy nghe máy, cho nên cô vẫn cho rằng tác giả là một người đàn ông.

"Xin chào, tôi là người của Hưng Cốc phái đến phụ trách kịch bản của cô, tôi là La Thiến."

"Xin chào, tôi là Du Văn."

"Mời ngồi."

Hai người ngồi xuống, Du Văn thấy vẻ mặt La Thiến có tìm tòi nghiên cứu, ý tứ hàm xúc liền cười nói, "Như thế nào?"

"Cô thật sự là Vị Văn à?"

"Bằng không?" Du Văn nhú mày.

"Xin lỗi xin lỗi, bởi vì nhìn cô thấy rất nhỏ, cho nên..."

Du Văn liền nói, "Tôi cũng không nhỏ, chính là lớn lên nhìn rất dễ thương."

La Thiến thấy cô nói trắng ra như thế liền bị chọc cười, "Ha ha, tôi đã đọc qua tất cả các cuốn tiểu thuyết của cô, thật không nghĩ đến Vị Văn đại đại cao lãnh trên internet là như thế này."

"A? Cô rất thất vọng?" Du Văn nháy mắt.

La Thiến lắc đầu, "Một chút cũng không thất vọng, chủ yếu là ngạc nhiên và mừng rỡ. Không nghĩ tới Vị Văn không phải là một đại thúc, mà là một đại mỹ nữ. Không biết nếu fan hâm mộ tiểu thuyết của cô biết thì sẽ như thế nào?"

"Sợ là bọn họ sẽ cảm thấy chênh lệch quá lớn, vẫn là thôi đi."

La Thiến cười cười, tiến vào vấn đề chính, "Du Văn, hôm nay tôi đã mang hợp đồng đến, cô xem thử một chút."

Nói xong, liền đem văn kiện đặt trên bàn đưa cho Du Văn. Du Văn nhận lấy mở ra xem, sau đó nói, "Tất cả các điều kiện của công ty cô, tôi đều đồng ý."

La Thiến nói, "Không có vấn đề gì thì tốt rồi, nếu cô muốn làm biên kịch cho bản truyền hình thì công ty chúng tôi cũng vô cùng cam tâm tình nguyện, dù sao cô cũng là tác giả, cô hiểu rõ nhất chi tiết nào có thể bỏ, chi tiết nào không thể bỏ."

"Ừm, hy vọng đến lúc đó các cô có thể coi trọng ý kiến của tôi, tôi không muốn câu chuyện của tôi bị thay đổi hoàn toàn." Du Văn nói tùy ý, lại có thể khiến La Thiến cảm nhận được cô ấy vô cùng nghiêm túc.

"Ừ." La Thiến nói, "Về phương diện thù lao, cô hãy xem một chút."

"Được."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

3. Chương 3: Thức Ăn Cho Chó

Edit: Yáng

La Thiến cùng Du Văn ở trong quán cà phê tán gẫu cả buổi chiều. Kỳ thật công ty Hưng Cốc đã nhìn trúng cuốn này rất lâu rồi, chỉ khổ nỗi mãi không mua được bản quyền, hiện tại ký được hợp đồng liền lập tức quay phim.

"Tôi sẽ phái thêm hai người biên kịch chuyên nghiệp cùng cô sửa chữa kịch bản, đương nhiên cô vẫn là người có quyết định quan trọng nhất về kịch bản, hiện tại tiến độ quay phim tương đối gấp cho nên chúng tôi hy vọng có thể mau chóng hoàn thành kịch bản." La Thiến nói.

"Có thể, trong khoảng thời gian này tôi sẽ coi việc này là trọng điểm."

La Thiến nhấp một ngụm cà phê, đột nhiên hỏi, "Truyện <đồng hồ quá lắc cuối cùng> sẽ không ngừng lại chứ?"

Du Văn ngoài ý muốn nhìn về phía La Thiến, vốn cô cho rằng cô ấy nói đọc qua toàn bộ tiểu thuyết của cô chỉ là lời khách sáo, bây giờ nhìn lại thật đúng là đam mê tiểu thuyết của mình.

"Sẽ không ngừng lại, chỉ là sẽ ra chương mới chậm hơn bình thường."

"Tôi cũng không biết nên vui vẻ hay là nên khổ sở đây." La Thiến bất đắc dĩ nói, "Này Du Văn, tôi có thể hỏi một chuyện không, cuối cùng trong

lòng Tô Giản đối với Tiểu Du có cảm giác gì không?"

Du Văn dừng một chút, tùy ý chống cằm nhìn La Thiến, "Cô muốn biết nội dung chương mới?"

"Có thể chứ?" Về mặt La Thiến đầy hưng phấn.

"Không được đâu!"

"..."

Du Văn cùng La Thiến sau khi tách ra liền về nhà, trong khi thang máy đang đi lên thì trong đầu cô còn đang suy nghĩ nên cải biên như thế nào, để cho nó phù hợp phát sóng trên truyền hình.

"Đình..." Đến tầng 7, Du Văn vừa tìm chìa khóa trong túi xách vừa chậm rãi đi qua hành lang.

"A." Đang tìm chìa khóa nên cô cũng không thấy được phía trước, trực tiếp bị đụng lùi lại một bước. Du Văn nhú mày, nhìn thấy có một thân ảnh đang đứng phía trước.

Du Văn ngăn người, "Anh, đứng ở cửa nhà tôi là..." Về nhà liền nhìn thấy một mỹ nam có khuôn mặt lạnh lùng đứng ở trước cửa, như thế nào cũng cảm thấy có chút huyền huyền.

"Cô ngày đó cho Đậ Đỏ ăn cái gì?" Thẩm Thanh Châu nói thẳng, ngữ điệu của anh ta bình thản lạnh lùng một cách tự nhiên, lại làm cho người ta có một loại cảm giác áp bức. Du Văn ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, trong đầu không hiểu sao có chút đau nhức, "Chỉ là thức ăn cho chó mà tôi tự chế..."

"Đậ Đỏ đã hai ngày ăn không ngon." Thẩm Thanh Châu nói.

"A?" Du Văn kinh ngạc.

Thẩm Thanh Châu nói, "Đi bệnh viện xem qua, không có việc gì. Bác sĩ nói là có thể gần đây ăn đồ vật gì đó, mới dẫn đến khẩu vị không tốt."

Du Văn ngượng ngùng, "Cho nên... Anh cảm thấy cơm Điện hạ nhà tôi có vấn đề? Thẩm tiên sinh, Điện hạ cũng ăn, nó hoàn toàn không có việc gì."

Thẩm Thanh Châu khẽ nhú mày, đôi môi mỏng khẽ mím lại.

Ánh mắt của Du Văn dừng ở trên bờ môi của anh ta, sau đó tìm gan kinh hãi liền dời đi, "Khụ khụ, cái kia, tôi thấy có một khả năng."

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía cô, ánh mắt kia chính là bảo cô có thể nói.

Du Văn ổn định lại tâm trạng, chân thành nói, "Điện hạ rất thích tôi làm cơm trưa, ngày ngày đều chờ đợi ăn, cách làm của tôi là do một ông lão trước kia truyền dạy, ông ấy nuôi rất nhiều chó, hơn nữa còn là chuyên gia dinh dưỡng, cơm trưa dinh dưỡng ông ấy điều phối được rất nhiều con chó ưa thích."

"Nói điểm chính."

"Ừ." Du Văn lăm lăm mồ hôi, "Điện hạ tại thời điểm lần đầu tiên ăn thì ăn rất tốt, về sau tôi có thời gian rảnh rỗi thì sẽ làm cho nó. Tuy nhiên cũng có lúc bận thì tôi liền cho nó ăn thức ăn cho chó được đóng gói sẵn, nó liền không có hứng thú..."

"Cho nên ý của cô là?"

Du Văn gật gật đầu, "Khả năng là Đậ Đổ đối với cơm trưa tôi làm có chút... Nghiện."

"..."

Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu không lên tiếng liền nhân tiện nói, "Vừa vặn cũng đến thời gian cơm chiều, không bằng, tôi cũng làm cho Đậu Đỏ một phần?"

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía cô, Du Văn chờ kết quả, đành phải cùng anh ta đối mặt.

Con mắt anh ta có màu rất nhạt, giống màu trà, nhìn qua càng thấy lạnh lùng.

"Ách... Coi như lời tôi nói không tính. Kỳ thật cũng không có vấn đề gì, anh cho Đậu Đỏ thay đổi khẩu vị, qua hai ngày nó liền ăn cơm ngon."

Du Văn nói xong liền cầm chìa khóa đi mở cửa, vẫn là đừng nhìn anh ta, càng nhìn cô càng cảm giác mình muốn giảm tuổi thọ.

"Đợi chút làm xong thì đưa lại đây."

Khi Du Văn định bước vào cửa thì Thẩm Thanh Châu nói một câu. Du Văn kinh ngạc quay đầu lại, đã thấy Thẩm Thanh Châu đã đưa lưng về phía cô trở về nhà.

Du Văn bĩu môi, xem ra vẫn là không nở để sủng vật của mình đói bụng.

Du Văn đóng cửa lại, Du Điểm Điểm nghe được tiếng vang hân hoan chạy tới, Du Văn ngồi xổm xuống sờ sờ nó đầu, "Bảo bối à, người đang đuổi theo mày gần đây giống như không tốt lắm. Hôm nay chủ nhân của nó còn tìm tới tận cửa."

"Uông uông!"

"Ừ... Xét thấy Đậu Đỏ đáng thương như vậy tao liền ở trong lúc cấp bách nấu cho nó một bữa ngon." Du Văn đứng lên, "Đi chơi đi, đợi lát nữa

có đồ ăn ngon."

Thời tiết nóng nực, Du Văn trước tiên mở điều hòa, sau đó đi vào phòng tắm tắm rửa thay quần áo. Sau cùng mới chính thức đi phòng bếp nấu cơm... À không, làm thức ăn cho chó.

Sau ba mươi phút, bữa tối đã làm xong, hương thơm ngào ngạt, Du Điểm Điểm ngoe nguẩy cái đuôi ở sau lưng cô, Du Văn bưng đồ ăn đến khu vực ăn uống chuyên dụng của Du Điểm Điểm, "Mày ăn trước đi, đợi lát nữa tao sẽ về."

Du Điểm Điểm nhìn thấy đồ ăn đã sớm bỏ nhào qua, không còn tâm tư muốn quản Du Văn làm gì.

Du Văn mang một phần thức ăn cho chó ra cửa. Đi đến trước cửa phòng 702, Du Văn hít sâu một hơi, ấn chuông cửa.

Một phút đồng hồ sau, cửa mở. Theo khe cửa đi ra là cảm giác mát lạnh, Du Văn nghĩ nhà mình đã đủ mát mẻ rồi, thế nhưng vào nhà Thẩm Thanh Châu mới phát hiện nhiệt độ thấp dọa người.

"Hừ... Lạnh như thế." Du Văn nhỏ giọng thì thầm một tiếng, quay đầu nhìn về phía Thẩm Thanh Châu phát hiện vẻ mặt anh ta so với nhiệt độ trong phòng còn lạnh hơn, cô cười một tiếng, "Bữa tối của Đậu Đỏ, nó đâu rồi?"

"Bên kia, cô đặt xuống là được."

Du Văn ừ một tiếng, đi về phía Đậu Đỏ.

"Đậu Đỏ."

Đậu Đỏ uể oải quỳ rạp trên mặt đất, nhìn thấy cô, ánh mắt của nó một khắc kia dường như sáng lên, Du Văn đem bữa tối đặt ở trước mặt nó, trực

tiếp ngồi xuống đất, "Nha, ăn đi, có phải muốn ăn cái này hay không?"

Đậu Đỏ hít hà, chần chờ ba giây, đột nhiên tới gần phía trước, ăn bẹp bẹp đến vui vẻ.

Thẩm Thanh Châu thấy Đậu Đỏ ăn, một khắc kia trong lòng liền trầm xuống, anh ta đi đến trước Đậu Đỏ, một bên cúi gối quỳ xuống ngồi chồm hổm trên mặt đất, sờ đầu Đậu Đỏ, "Còn biết kiêng ăn, hửm?"

Trong nhà nhiệt độ thấp, thanh âm từ tính ở bên tai như muốn nổ tung, giọng nói mang chút cứng chiều, còn có một chút bất đắc dĩ. Du Văn hô hấp hơi chậm lại, vô thức nhìn về phía anh ta.

Sườn mặt trắng nõn tinh xảo ở dưới ánh đèn màu vàng ấm áp dường như có một vầng sáng, thời gian trôi qua trong im lặng con người anh ta giờ phút này có một tia vui vẻ cực nhạt, anh ta nói chuyện... Thế nhưng cũng có thể ôn nhu như thế?

"Du tiểu thư."

Tại thời điểm cô nhìn anh ta có chút run sợ, Thẩm Thanh Châu đột nhiên quay đầu nhìn cô, chỉ một cái chớp mắt, thần sắc anh ta liền khôi phục lạnh lùng như ngày thường.

"Ừ." Du Văn nhanh chóng hất mặt, cố làm ra vẻ trấn định nhìn chằm chằm Đậu Đỏ ăn cơm.

"Xem ra Đậu Đỏ xác thực là thích thứ này. Nếu như thuận tiện, tôi muốn thuê cô nấu cơm cho Đậu Đỏ."

"Điện hạ nhà tôi hầu như ngày nào cũng muốn ăn, tôi cũng có thể thuận tiện làm cho Đậu Đỏ một phần... Đợi chút, anh nói muốn thuê tôi?" Du Văn phản ứng lại đây, vẻ mặt mê mang.

Thẩm Thanh Châu đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô, "Mỗi ngày làm một bữa là được, tiền lương thì cô ra giá đi."

Du Văn, "Không cần nói thuê xa lạ như thế, hàng xóm láng giềng nên giúp đỡ lẫn nhau."

Thẩm Thanh Châu làm như không nghe thấy, "Mỗi ngày đưa tới tại thời điểm này được không?"

Này là giọng điệu hỏi thăm? Đây thật sự là giọng điệu hỏi thăm đi...

"Theo lý thuyết khi đó tôi không ngăn cản Đậu Đỏ ăn cũng là tôi sai, hơn nữa tôi cũng rất thích Đậu Đỏ, làm đồ ăn cho nó ăn không thành vấn đề, nhưng là Thẩm tiên sinh, tiền thì..."

"Cô có thể suy tính một chút." Thẩm Thanh Châu bình thản cắt ngang lời nói của cô, "Nhà của tôi không thường có người đến, cũng không có người nấu cơm, cho nên cần phiền toái cô."

Nói xong, Thẩm Thanh Châu cũng không nghe cô nói tiếp mà đi vào phòng bếp rót nước.

Du Văn nhướn mày, cô phát hiện người này có nhiều điểm rất thần bí, anh ta có khả năng dùng một thái độ không lễ phép để đánh cuộc với cô, bây giờ cô cự tuyệt cũng không được, không cự tuyệt cũng không được.

Ừ... Được rồi, cô giống như có chút không muốn cự tuyệt, dù sao mỗi ngày đều có cơ hội thưởng thức mỹ nam, chỉ có lợi mà không hại, không chỉ đã mắt, hơn nữa so với nam chính trong tiểu thuyết mà cô miêu tả thì nhiều hơn một phần mị hoặc.

"Đậu Đỏ à, chủ nhân nhà mày lạnh lùng như thế, nhưng sao mày lại đáng yêu như này!"

Đậu Đỏ ăn rất vui vẻ.

"Nhìn mày đáng thương như thế, tao sẽ mang đồ ăn cho mày ăn." Du Văn cười cười, nhỏ giọng thầm nói chuyện, "Tuyên bố nha, tao không phải là tham luyến sắc đẹp..."

"Du tiểu thư, cô như này là đáp ứng? Cần bao nhiêu, tôi trực tiếp giao tiền lương một năm." Không biết tại lúc nào, Thẩm Thanh Châu đã quay lại, trên tay cầm ly thủy tinh, khớp xương ngón tay rõ ràng đặc biệt hấp dẫn ánh mắt của cô.

Du Văn sợ hết hồn, quay đầu nhìn anh ta, nhìn bộ dáng anh ta nghiêm trang, cô phát hiện mình thật sự muốn với anh ta nói cái gì mà "Hàng xóm tình thâm", "Những người yêu chó" đều không có nửa điểm thuyết phục, vì vậy đành phải nói, "Được rồi Thẩm tiên sinh, bao nhiêu tiền thì tôi sẽ căn cứ mỗi ngày mua nguyên liệu nấu ăn rồi tính, sau đó cứ làm như vậy, anh thấy thế nào."

Thẩm Thanh Châu trầm ngâm một lát, "Được."

Du Văn cười lên, "Ừ, quyết định như vậy đi." Liền duỗi tay về phía hần, ngừng một lát, phát hiện người trước mắt căn bản không có ý tứ nắm tay với cô. Du Văn ho nhẹ một tiếng, "Kia Thẩm tiên sinh, tôi đi trước."

Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm.

Du Văn quay đầu lại cùng Đậu Đỏ lên tiếng chào, "Đậu Đỏ, tao đi đây."

"Ông!"

Du Văn bước đi về phía cửa chính, đi được vài bước, cô đột nhiên dừng bước, "À Thẩm tiên sinh, hình như đến bây giờ tôi cũng chưa biết anh tên là gì."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, ánh mắt kia nói như thế nào đây, có chút không giải thích được.

Một lát sau, anh ta vẫn là nói ra, "Thẩm Thanh Châu."

"Thẩm, Thanh, Châu." Du Văn đọc một lần, tên đã ở trong đầu cô dạo qua một vòng, bởi vì ba chữ này cảm giác rất dễ nghe, cô liền gật đầu, âm thầm suy nghĩ, tên này rất lịch sự tao nhã...

"Thẩm tiên sinh, anh cũng có số điện thoại của tôi rồi, tôi nhớ được lần trước đã gọi cho anh một lần."

"Ừm."

"Vậy là tốt rồi." Du Văn lại nghi ngờ nói, "Nhưng sao vừa rồi anh không trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, mà lại đứng chờ ở cửa nhà tôi?"

Thẩm Thanh Châu nhíu nhíu mày, "Tôi không đợi cô, chỉ là vừa bước đến cửa thì đúng lúc cô trở lại. Hơn nữa, di động cô đã tắt máy."

Du Văn bưng tỉnh, "Ra là thế, khả năng là hết pin rồi, tôi về sạc đây. Tạm biệt."

Thẩm Thanh Châu không nói gì, chú ý Đậu Đỏ ăn cơm, Du Văn thấy quen dần đối với cách đối nhân xử thế của anh ta, cũng không để ý, thay anh ta đóng cửa lại rồi đi về nhà.

Phòng 701 cùng 702 cũng chỉ cách vài bước chân, Du Văn đi vào trong nhà, ngồi xõm bên cạnh Du Điểm Điểm nói, "Điện hạ, ăn xong đi? Điện hạ à, về sau tao đều làm hai phần cơm, mặc dù phiền toái một chút, nhưng có thể ngày ngày thưởng thức mỹ nam, ừ... khí chất của Thẩm Thanh Châu cũng rất phù hợp với hình tượng nam chính trong cuốn tiểu thuyết mới của tao, phúc lợi a phúc lợi."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

4. Chương 4: Mua Sắm

Edit: Yáng

Buổi tối, Du Văn vừa ngồi ở trước bàn sửa kịch bản, vừa chat webcam cùng Giản Vũ Nùng - bạn tốt duy nhất của cô từ khi còn nhỏ.

"Du Văn, tao nói cho mày biết, đến lúc mày vào đoàn phim gặp được minh tinh mà tao thích thì mày nhất định phải giúp tao xin chữ ký đấy." Giản Vũ Nùng vừa ăn mì tôm, vừa hàm hồ nói ra.

Du Văn liếc mắt nhìn cô ấy, "Chị gái à, em là đi công tác, chứ không phải đi theo đuổi minh tinh, lại còn muốn ký tên, mất mặt lắm."

"Hắc, mày có còn muốn cùng tao duy trì mối quan hệ tốt đẹp này không?"

"Muốn ký tên trực tiếp tìm anh trai tao thì có phải dễ hơn không, mày tìm tao làm gì, dù sao tao cũng chỉ là một biên kịch nhỏ thôi, OK?"

Giản Vũ Nùng, "Anh trai mày bận rộn như thế, làm sao có thời gian làm loại chuyện nhỏ nhặt này."

"Cút cút cút."

Giản Vũ Nùng cuối cùng cũng ăn xong mì, đánh ợ một cái vang dội, Du Văn nhìn cô ấy một cái, cách màn hình tựa hồ cũng có thể ngửi thấy được mùi vị của dưa chua ở bên kia.

"Chén dưa chua này là chén cuối cùng của tao đấy, Du Văn, ngày mai mày nhớ gửi sang đây cho tao một rương dưa chua." Giản Vũ Nùng đau lòng nói ra.

Du Văn, "... Không ăn cũng không chết được."

"À đúng rồi, lần trước không phải mày là nói đối diện nhà mày có hàng xóm mới chuyển đến sao, như thế nào, nam hay nữ, có tốt hay không, rất có tiền đi? Chỗ mày đang ở không phải phú thì cũng quý." Giản Vũ Nùng bày tỏ vẻ mặt khinh bỉ giai cấp tư sản.

Ngón tay Du Văn đặt ở trên bàn phím dừng một chút, trong đầu bỗng lướt qua hình ảnh Thẩm Thanh Châu, vẻ mặt lạnh lùng xuất trần, "Ừ, mới chuyển đến, là nam, rất tuấn tú."

"Rất tuấn tú?! Đẹp trai đến mức nào? So với anh mày thì sao?" Vẻ mặt Giản Vũ Nùng kích động.

Du Văn cười cười, "Không phải cùng một kiểu với anh tao, đương nhiên theo tao thấy thì tướng mạo hàng xóm mới đẹp mắt hơn anh tao, dù sao tao cũng đã nhìn anh tao hơn hai mươi năm, nhìn phát chán rồi."

"Anh mày mà nghe được bảo đảm sẽ không đánh chết mày."

"Anh tao không bỏ được tao."

"Mày lúc nào cũng thích bắt nạt anh mày." Giản Vũ Nùng chặc chặc lắc đầu, "Bất quá Du Văn à, xem ra mày rất thích người hàng xóm này, khó có được người mà siêu cấp đại trạch nữ như mày vừa ý. Này này, vậy anh ta thế nào, đối với mày tốt hay xấu, có đưa tới cho mày lễ vật ra mắt hàng xóm mới, sau đó làm bộ lòi kéo làm quen không?"

"Thân thiện?" Du Văn nhú mày, thầm nói, "Không khiến tao chết rét là đã không tệ rồi..."

Giản Vũ Nùng không nghe rõ, phối hợp nói ra, "Hàng xóm đẹp trai, còn có tiền, chặc chặc, tiểu nha đầu người vận khí thật không tệ, này, bao giờ câu được anh ta thì nhớ nói một tiếng với tao."

Du Văn ồ một tiếng, "Tao sẽ tận lực."

Giản Vũ Nùng sửng sờ, cô ấy chỉ nói giỡn một chút, không nghĩ tới bạn học nhỏ chỉ ăn ngủ với viết truyện lại còn thật sự có ý đó, "Mày nói thật à?"

Du Văn suy nghĩ một chút, "Tao lần đầu tiên nhìn thấy anh ta đã cảm thấy không hiểu sao lại đẹp mắt như thế, cùng nam chính trong tiểu thuyết của tao vô cùng giống nhau."

Giản Vũ Nùng trợn mắt há hốc mồm, "Cái kia, Du Văn à, mày đừng có nói là mày còn nhất kiến chung tình nhé? Loại trò này không thực tế đâu."

"Nhất kiến chung tình? Đây là sao?" Du Văn nghiêm túc suy tư một phen, "Mày nghĩ như nào thì chính là như thế đi."

"..." Có thể hay không tùy tiện như thế??

Sau khi cùng Giản Vũ Nùng nói chuyện, Du Văn lại sửa kịch bản. Sau đó cô cùng hai người biên kịch còn lại tiến hành một hội nghị nhỏ qua internet. Sau khi kết thúc, Du Văn vô cùng mệt mỏi, không cả tắt máy tính trực tiếp nhào lên trên giường.

Mà nằm một cái, bất tri bất giác liền ngủ mất, tỉnh lại thì sắc trời đã sáng choang.

Ánh mặt trời từ cửa sổ sát đất chiếu vào, vẻ mặt Du Văn mê mang từ trên giường ngồi dậy, cô nhìn màn hình máy tính vẫn sáng, đột nhiên cảm giác được hình như có chuyện gì đó quên chưa làm.....

Suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên tinh thần chấn động, giống như, giống như, ngày hôm qua quên cập nhật chương mới của < Đồng hồ quả lắc cuối cùng>. Trên ót Du Văn chảy một giọt mồ hôi lạnh, vẻ mặt xám xịt lấy máy vi tính đến trước mặt, sau khi mở weibo của mình thì thấy một loạt tin nhắn đến.

"Người đâu? Hôm nay như thế nào mà không có chương mới?"

"Nói ngày mai lại ngày mai, đại đại người gạt người, 555555 "

"Ta một cước liền đá bay chén cơm trước mặt người, Vị Văn người đi ra, ta bảo đảm không đánh chết người!"

"Hôm trước tôi còn lo lắng hồi hộp không ngừng, một lòng chờ chương mới. Vậy mà chương mới hôm nay đâu!!!"

"Tác giả người không có sao chứ? Có phải hay không bị bắt cóc? A?!"

...

Tiếng âm thanh báo có tin nhắn lại vang lên, ngày hôm qua Du Văn sửa kịch bản đến khuya, trực tiếp quên mất phải đăng chương mới. Du Văn chống cằm, suy nghĩ nên đối phó thế nào với một đám con đang gào khóc đòi ăn.

Qua thật lâu, Du Văn chạy đến phòng khách tìm được Du Điểm Điểm đang ngủ thoải mái, kêu nó rời giường, "Điện hạ, đáng thương, vẻ mặt đáng thương."

Du Điểm Điểm mới vừa tỉnh lại, trong mắt còn hàm chứa lệ quang, Du Văn tay mắt lạnh lệ chụp hình...

Năm phút sau, nhóm độc giả trông thấy Vị Văn đăng cập nhật mới trên weibo.

Trong hình là súng vật Du Điểm Điểm, thường xuyên xuất hiện trên weibo của Vị Văn. Bất quá hôm nay nhìn tấm hình này liền thấy nó "Vô cùng đáng thương".

Mọi người thấy Vị Văn viết caption: "Ngày hôm qua có việc gấp đã quên đăng chương mới, vì đèn bù tổn thất, hôm nay sẽ đăng 2 chương mới. Mặt khác, giúp Điện hạ đáng thương chụp một tấm hình..."

Hình Du Điểm Điểm vừa xuất hiện, sự phẫn nộ của dân chúng cuối cùng cũng yên ổn chút ít, Du Văn thở phào nhẹ nhõm, cả người run lẩy bẩy ra sức gõ chữ.

Bởi vì nhớ tới ngày hôm qua đáp ứng Thẩm Thanh Châu nấu cơm cho Đậu Đỏ, cho nên hôm nay Du Văn đặc biệt đúng giờ đi phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu. Nhưng mà mở tủ lạnh ra mới biết được, nguyên liệu căn bản là không đủ.

Nói ra mới nghĩ đến, cô cũng đã lâu không đi siêu thị, đồ ăn vặt ở trong nhà cũng đã ăn gần hết rồi. Du Văn vừa nghĩ như thế, liền thay quần áo, xách túi lên, chuẩn bị đi xuống siêu thị ở trong tiểu khu mua ít đồ.

Du Văn nghĩ nên gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Châu báo một tiếng hôm nay sẽ đưa cơm qua muộn một chút.

Điện thoại liền được nhận.

"Alo." Âm sắc trầm thấp đi qua màng nhĩ thật hưởng thụ...

Du Văn nói, "Thẩm tiên sinh, anh có nhà không?"

"Không có, ở siêu thị."

"Siêu thị?" Du Văn ngoài ý muốn nói, "Là siêu thị ở trong tiểu khu này sao?"

"Ừ."

"May quá, tôi hiện tại cũng muốn đi siêu thị. Bởi vì trong nhà nguyên liệu không đủ, cho nên tôi hiện tại muốn đi mua, tôi đang muốn nói cho anh biết giờ ăn cơm của Đậ Đỏ hôm nay sẽ muộn một chút."

Đầu bên kia điện thoại dừng một chút, "Được."

"Kia anh chờ tôi một chút, tôi lập tức tới." Nói xong, cũng không đợi Thẩm Thanh Châu phản ứng, Du Văn vội vã cúp điện thoại.

Thẩm Thanh Châu đang đứng ở trước quầy hàng, lông mày thoáng nhíu lại, chờ cái gì?

Du Văn đi đến siêu thị, cầm túi sách lên, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi cho Thẩm Thanh Châu.

"Thẩm tiên sinh, anh đang ở đâu?"

"Cô có việc gì sao."

"Có a, không phải là chúng ta muốn mua nguyên liệu sao?"

"... Tôi nói muốn cùng cô mua nguyên liệu khi nào?" Thanh âm của Thẩm Thanh Châu giảm xuống vài độ.

Du Văn đi vào trong nhìn khắp bốn phía tìm kiếm thân ảnh của Thẩm Thanh Châu, xem nhẹ giọng nói có chút lạnh lùng của anh ta, buồn bã nói, "Anh xác định không muốn nhìn xem Đậ Đỏ rốt cuộc là ăn cái gì à?"

Đối phương lặng yên mấy giây, "Khu đồ uống."

"Tốt." Du Văn cúp điện thoại, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Xa xa liền nhìn thấy thân ảnh của Thẩm Thanh Châu, cao ngất thon dài, thấy thế nào cũng giống một bức tranh nghệ thuật.

"Thẩm tiên sinh." Du Văn đi tới, nhìn thoáng qua xe mua sắm của anh ta. Nước khoáng nhập khẩu, sữa tươi nhập khẩu, đồ ăn sẵn nhập khẩu... Đều là nhãn hiệu nổi tiếng. Siêu thị này chuyên phục vụ cho các hộ gia đình trong tiểu khu, siêu thị không có nhiều người, nhưng là này nọ đặc biệt đầy đủ hết, hơn nữa thức ăn nhập khẩu cao cấp cũng nhiều vô cùng.

Du Văn thu hồi ánh mắt, "Anh mua những thứ này à."

"Ừ."

Du Văn gật gật đầu, dù sao cũng không thể lý giải vì sao đến siêu thị mà lại không mua đồ ăn vặt.

"Đồ ăn mua cho Đậu Đỏ ở bên trong."

"Chờ một chút rồi tôi dẫn anh đi, bây giờ tôi thuận tiện muốn mua chút đồ này nọ, anh không để ý chứ?" Du Văn nghiêng đầu nhìn anh, Thẩm Thanh Châu mắt nhìn thẳng, "Tùy ý."

Du Văn cười cười, thuận tay ở trong quầy hàng cầm lấy mấy hộp sữa, cầm vài hộp sữa vị chuối tiêu, cuối cùng đem một hộp sữa dừng ở trước mặt Thẩm Thanh Châu.

"Loại sữa này rất dễ uống à?"

Thẩm Thanh Châu vốn cũng không có kiên nhẫn với việc như thế này, nếu không phải là chuyện của Đậu Đỏ, anh ta căn bản không khả năng theo sau người khác đi dạo trong siêu thị. Anh đáp một tiếng đơn giản lấy lệ.

Du Văn, "Vậy tôi sẽ thử xem."

Nhiều hộp lớn nhỏ, tay Du Văn liền không cầm được, trực tiếp bỏ vào trong xe mua sắm của Thẩm Thanh Châu.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu thản nhiên nhìn cô, tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng kết quả vẫn là im lặng di dời ánh mắt.

Hai người đi vào khu đồ ăn vặt, Du Văn lấy một túi bánh bích quy, một túi kẹo chocolate, một túi kẹo thỏ trắng nhét vào bên trong xe mua sắm, Thẩm Thanh Châu đẩy xe, nhìn hành động của Du Văn là vạn phần không hiểu, anh ta không hiểu chút đồ ăn không tốt cho sức khỏe này sao lại có người ăn vui vẻ như thế.

"Này này, mau nhìn."

"Thật là đẹp trai, càng nhìn lại càng đẹp trai..."

"Thế nhưng lại ở chỗ này nhìn thấy, chẳng lẽ ở tiểu khu bên cạnh ư?"

"Có dám đi xin chữ ký không?"

"Tớ không dám... Nghe nói anh ấy không thích bị quấy rầy, nếu không cậu đi?"

"Tớ cũng không dám."

Du Văn mới vừa ném một túi khoai tây chiên vào bên trong xe, quay đầu liền trông thấy cách đó không xa có hai cô gái đang xì xào bàn tán, hơn nữa ánh mắt liên tục hướng về trên người Thẩm Thanh Châu. Du Văn quay đầu lại nhìn Thẩm Thanh Châu một cái, liền thì thầm một tiếng, "Xem ra dáng vẻ đẹp trai, ra khỏi cửa đều bị chiêm ngưỡng."

Tại thời điểm muốn rời khỏi khu đồ ăn vặt, hai cô gái kia xô xô đẩy đẩy cuối cùng đã đi tới.

"Thẩm, Thẩm tiên sinh, anh có thể ký tên cho chúng em không..."

Du Văn kinh ngạc nhìn về phía hai người bạn họ, ký tên? Sao lại khoa trương như thế, cứ đẹp trai là có người muốn xin chữ ký à?

Đợi chút... trong đầu Du Văn vang lên một tiếng, vì cái gì mà mọi người đều biết họ anh ta?!

Du Văn nhìn hai cô gái đang đỏ mặt, lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Thanh Châu, không hiểu ra sao.

"Xin lỗi, tôi không có mang bút."

"Không sao, không sao ạ, chúng em có mang theo." Trong đó một cô gái vội vàng móc ra một cây bút cùng một tờ giấy, run run rẩy rẩy đưa tới trước mặt Thẩm Thanh Châu.

Thẩm Thanh Châu duỗi tay nhận lấy, rất nhanh viết tên mình lên trên giấy, sau đó đưa cho cô gái kia.

Anh ta khẽ vuốt cằm, từ giá hàng bên cạnh đi ra ngoài, đi một bước, quay đầu nhìn Du Văn một cái, "Đẩy xe tới đây."

"A." Du Văn phản ứng chậm một nhịp liền đuổi kịp, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn hai cô gái kia, hai cô gái đó coi tờ giấy ấy như bảo bối, kích động đến cha mẹ cũng không nhận à?

Đi được khá xa, thân ảnh của hai cô gái kia đã không còn nhìn thấy, Du Văn nhíu mày nói, "Thẩm tiên sinh, anh là ai?"

Lời nói này có chút quý dị, Du Văn cũng biết rõ nhưng vẫn nói ra. Nhưng là ai bảo cô không để ý đến chuyện bên ngoài, ngoại trừ biết rõ anh trai nhà mình là một minh tinh nổi tiếng, còn những người khác đều không biết.

Thẩm Thanh Châu cũng không trả lời cô, đôi mắt màu trà quan sát cô, trong đôi mắt ấy không có chút rung động nào, "Thức ăn cho Đậ Đỏ, nhanh lên."

Du Văn mím môi, nhìn anh ta không nguyện ý trả lời liền không hỏi lại, vội vàng cùng Thẩm Thanh Châu đi mua nguyên liệu nấu ăn.

Sau khi mua xong, Thẩm Thanh Châu đem xe đẩy tới quầy thu ngân, Du Văn vội vàng chuẩn bị đem đồ này nọ của mình lấy ra, bởi vì đồ của hai người để lẫn lộn cùng một chỗ, cho nên chọn chọn lựa lựa cũng mất thời gian.

Thẩm Thanh Châu trực tiếp cắt ngang, "Để tôi trả, xem như là tiền lương hôm nay của cô."

Sau đó anh ta liền bảo nhân viên thu ngân tính tiền. Du Văn nghe lời đứng qua một bên, trong lòng buồn bã nói, người có tiền, người định đoạt.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

5. Chương 5: Bữa Tối

Edit: Yáng

Du Văn liên tục đi theo bên cạnh Thẩm Thanh Châu, chân anh ta rất dài nên bước đi nhanh, Du Văn chỉ có thể nửa đi nửa chạy, trong lòng vụn phần buồn bực.

Hai người đi ra khỏi thang máy, mỗi người đi một hướng.

"Thẩm tiên sinh, nửa tiếng sau nhớ mở cửa cho tôi nhé."

Thẩm Thanh Châu ừ một tiếng, trực tiếp mở cửa đi vào, Du Văn đứng sau lưng anh ta nhếch miệng, "Rốt cuộc anh ta là ai?"

Sau khi vào nhà, Du Văn đem nguyên liệu cùng đồ ăn vặt tách ra, cô đem nguyên liệu nấu ăn mới mua bỏ vào tủ lạnh, lấy đồ ăn cũ còn lại đem ra nấu bữa tối. Nhưng trước khi nấu cơm, cô còn có vấn đề quan trọng phải giải quyết.

Du Văn lấy điện thoại di động ra, mở trình duyệt, nhanh chóng gõ ba chữ Thẩm Thanh Châu.

Hai giây sau, một loạt tin tức cùng bài báo hiện ra trước mắt.

"Phim điện ảnh ngày đầu phòng bán vé hơn trăm triệu, Thẩm Thanh Châu sau lại có tác phẩm mới."

"Thẩm Thanh Châu có mặt tại buổi họp báo phim điện ảnh, toàn bộ quá trình đều không nhận phỏng vấn..."

"Thẩm Thanh Châu cùng nữ minh tinh Lâm Diệp Dư có scandal hay không?! Chân tướng của sự việc rốt cuộc là như thế nào..."

"Diễn viên mới sau 95 Kỳ Ninh với Thẩm đạo rốt cuộc công khai?!"

...

Thật sự là nhân vật của công chúng. Du Văn hồi tưởng lại khuôn mặt kia của Thẩm Thanh Châu quả thật kinh thiên động địa, xác thực, khuôn mặt đó mà không nổi tiếng cũng quá đáng tiếc. Bất quá, Thẩm đạo? Là đạo diễn? Không phải là diễn viên?

Du Văn nhanh chóng nhìn màn hình điện thoại, ngón tay chậm rãi kéo xuống dưới.

Tác phẩm, chuyên ngành, trường học, thành tựu chủ yếu... Du Văn càng xem càng kinh ngạc, khối bằng Thẩm Thanh Châu kia, lại là một đạo diễn nổi tiếng.

Du Văn nhìn thật lâu mới để điện thoại di động xuống, Thẩm Thanh Châu có danh tiếng rất lớn, khó trách lần đầu cô hỏi anh ta tên là gì thì anh ta lại nhìn cô với ánh mắt kỳ quái.

Du Văn lần đầu tiên cảm thấy buồn bực trong lòng vì bản thân mình không quan tâm đến giới giải trí.

Sau khi tìm hiểu về con người Thẩm Thanh Châu, dĩ nhiên là muốn nấu cơm. Du Văn mở máy hút khói, bắt đầu chuẩn bị đồ dầu lên chảo.

"Đinh....Ba!"

Du Văn sửng sờ, tình huống này là thế nào? Máy hút khói tắt. Cô ngẩng đầu nhìn bóng đèn, đèn cũng tắt... Điều hòa cũng không hoạt động!!!

Du Văn từ trong phòng bếp đi ra, nhìn nhìn xung quanh tối đen, nhúu mày lại, ngay lập tức gọi điện thoại cho quản lý chung cư.

"Alo, xin chào, tôi ở tầng 7 phòng 701, nhà tôi hiện tại đang bị mất điện."

"Xin chào Du tiểu thư, vì đã quá kì hạn đóng tiền điện nước mà cô vẫn chưa thanh toán, nên theo quy định chúng tôi buộc phải ngừng cấp điện nước cho nhà cô."

Du Văn một đầu đầy hắc tuyến, trước đúng là đã có người thông báo với cô rồi, nhưng gần đây cô có chút bận rộn, nên quên mất...

"Vậy tôi sẽ thanh toán, nhưng anh có thể cấp điện nước trước cho tôi được không?"

"Theo quy định là cô phải đến khu quản lý nộp tiền đầy đủ thì chúng tôi mới có thể cấp điện nước cho nhà cô."

"..."

Trước cửa phòng 702.

Thẩm Thanh Châu đang trong thư phòng gấp gấp làm việc, lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, "Leng keng."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu nhìn về bên ngoài phòng khách, đứng lên đi ra khỏi thư phòng, Đậ Đỏ luôn nằm sấp ở bên cạnh anh, thấy Thẩm Thanh Châu ra ngoài nó cũng hấp tấp cùng đi theo.

Thẩm Thanh Châu mở cửa, nhìn thấy một khuôn mặt trắng nõn, ánh mắt anh trượt trượt xuống dưới, không nhìn thấy bữa tối của Đậ Đỏ như

anh dự đoán, chỉ thấy toàn nguyên liệu nấu ăn.

"Thẩm tiên sinh, nhà tôi mất điện, cái kia, tôi có thể tới nhà anh nấu nhờ được không?"

Không khí đông cứng lại mấy giây.

Du Văn hắng giọng một cái, "Tôi vừa mới gọi điện cho quản lý chung cư, họ nói tôi đến nộp tiền thì mới cấp điện, nhưng tôi nghĩ Đậu Đỏ cùng Điện hạ đều đang chờ ăn cơm, tôi muốn đi nộp tiền thì cũng mất kha khá thời gian, cho nên..."

Thẩm Thanh Châu sắc mặt lạnh nhạt, nghe cô nói xong cũng không nói gì, chỉ khẽ nghiêng người.

Du Văn thở phào nhẹ nhõm, "VẬY TÔI VÀO NHÉ."

Du Văn đi vào, đương nhiên còn có bạn học đáng yêu Du Điểm Điểm đi theo sau lưng cô.

Đậu Đỏ vừa nhìn thấy Du Điểm Điểm lập tức hưng phấn, không ngừng di chuyển vây quanh nó, hai con chạm vào trán nhau lại kêu ương vài tiếng, tình cảm ngọt ngào muốn chết.

Du Văn cười cười, đột nhiên nói ra, "Thẩm tiên sinh, để ý tới bọn nó một chút, nếu như bọn nó muốn ở trước mặt mọi người làm.....không thể..... sự tình không thể diễn tả kia, anh..."

"Phòng bếp ở bên kia..." Thẩm Thanh Châu nhíu mày, đặc biệt im lặng, chuyển sang đề tài khác, "Đừng bày bừa loạn."

Du Văn nhíu mày, cô kỳ thật muốn nói hai con tình cảm tốt như thế, hơn nữa nam chưa cưới nữ chưa gả, cô cũng rất tán thành. Bất quá nếu Thẩm Thanh Châu... Thẹn thùng?! Vậy thì cô cũng không nhắc lại nữa.

Du Văn vào phòng bếp, bắt tay vào nấu cơm, cô rửa thịt sạch sẽ, lưu loát cắt thành từng miếng, chuẩn bị bật bếp nấu. Nhưng mà cân nhắc nửa ngày mới phát hiện, đồ dùng phòng bếp này cấu tạo như thế nào có điểm kì lạ, sao lại có nhiều phím để ấn thế này....

"Thẩm tiên sinh, máy hút khói của anh hoạt động như thế nào vậy?"
Du Văn vừa nghiên cứu vừa nói.

Một lát sau, Du Văn nghe được tiếng bước chân vang lên ở sau lưng, cô vừa nói vừa quay người, "Cái này nó hơi khác so với nhà tôi, lại có cả tiếng Anh, có chút phức..."

Từ "tạp" còn trên miệng chưa kịp bật ra, người phía sau đã đi đến đây, Du Văn nhìn chăm chăm đột nhiên thấy cổ áo sơ mi ngay trước mặt, sững sờ một giây, một ngụm khí trì trệ ở trước ngực.

Cách nhau quá gần, Du Văn nghĩ lui về phía sau một bước, nhưng phía sau lại là kệ ốp thủy tinh, căn bản tiến lùi đều không được.

Mà Thẩm Thanh Châu tựa hồ căn bản là không phát giác, anh ta ngược mắt nhìn, ấn ấn phím trên máy hút khói. Hiển nhiên, Thẩm Thanh Châu rất ít khi sử dụng đồ dùng trong phòng bếp, cho nên ấn một lúc nó cũng không hoạt động.

Bên ngoài điều hòa vẫn luôn hoạt động, trong phòng bếp nhiệt độ cũng rất thấp, nhưng sau lưng Du Văn lại toát ra một tầng mồ hôi mỏng, cô thấy cổ áo sơ mi trắng gần trong gang tấc, người thấy được cổ áo sơ mi có mùi hương cực nhạt, nhưng không hiểu sao sau khi người thấy mùi hương kia tim cô lại đập thình thịch.

Cuối cùng, trên đỉnh đầu có một tiếng ding vang lên, Du Văn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua hầu kết, rồi đến hàm dưới tinh xảo, môi nhấp nhẹ, cuối cùng dừng ở con người màu trà của anh ta.

"Được rồi. Ấn phím bên này, phải ấn đồng thời cả hai phím đó." Thanh âm của Thẩm Thanh Châu mang một loại cảm giác rất từ tính mà mượt mà, trầm thấp, như thanh âm biểu diễn của đàn Cello.

Du Văn có chút thất thần, Thẩm Thanh Châu không nghe thấy cô đáp lời liền cúi đầu nhìn cô.

Khuôn mặt trắng nõn tinh xảo rung động lòng người, ánh mắt mở to, con ngươi màu đen sẫm, Thẩm Thanh Châu liếc mắt, lông mày liền nhăn lại, "Không hiểu?"

"À?"

"Cô không nhìn thì sao biết tôi ấn phím như thế nào." Thẩm Thanh Châu khó hiểu.

Du Văn ngượng ngùng, vội vàng quay đầu lại đưa lưng về phía anh ta, "Anh, anh lặp lại lần nữa đi."

Thẩm Thanh Châu trầm mặc một chút, nhưng sau đó vẫn kiên nhẫn nói lại một lần, tiếp theo anh ta nhìn về khu vực nấu cơm, nhìn thấy những vật dụng nào có chữ Tiếng Anh thì anh ta đều thao tác một lần cho cô xem.

"Hiểu chưa?"

Du Văn gật gật đầu, mặt không biến sắc nghiêng đầu nhìn về phía anh ta. Hơi thở của anh ta rất nhạt, nhiệt độ cơ thể đều rất thấp, nhưng khi đứng bên cạnh anh ta, Du Văn lại cảm thấy người này vô cùng nổi bật, làm cho cô hoàn toàn không có biện pháp xem nhẹ.

Du Văn tiếp xúc rất ít người, nhưng cô lại biết không phải tất cả mọi người đều giống Thẩm Thanh Châu. Cụ thể đặc biệt chỗ nào thì cô lại nói không nên lời, chỉ có thể nói anh ta tựa như nhân vật thần bí trong tiểu thuyết của cô, cảm giác xa cách nhưng lại khiến mọi người muốn tìm hiểu.

Thẩm Thanh Châu sau khi nói xong liền đi đến tủ lạnh rót một cốc nước.

Du Văn thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu nghiêm túc làm bữa tối cho hai sủng vật. Nửa tiếng sau, Du Văn bưng bữa tối đi ra. Đi đến phòng khách, thấy Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm đều ở bên cạnh Thẩm Thanh Châu, trên tay anh ta cầm đồ chơi cho chó, giống như đang trêu chọc bọn nó.

Quan trọng hơn là trên miệng anh ta hiện lên một nụ cười thản nhiên.

Anh ta đang cúi xuống nên Du Văn không nhìn thấy được ánh mắt của anh ta, nhưng cô có thể đoán được, trong mắt của anh ta nhất định là ôn nhu, tựa như ánh mắt dịu dàng nhìn Đậu Đỏ mà cô đã chứng kiến lần trước.

"Đậu Đỏ, Điện hạ, ăn cơm." Du Văn hăng giọng hô.

Hai con chó khúu giác đặc biệt nhạy bén, lập tức quay đầu chạy về phía cô, Thẩm Thanh Châu thả xuống món đồ chơi trong tay, cũng ngược mắt nhìn về phía cô.

Ánh mắt Du Văn cùng ánh mắt anh ta giao nhau trong không khí, không biết như thế nào, Du Văn đột nhiên cảm thấy khung cảnh này có chút... cảm giác như vợ chồng già. Cô thì làm cơm cho "bọn nhỏ", sau đó gọi chúng nó đến ăn, còn "chồng" nhìn cô với ánh mắt ấm áp.

Stop!!! Du Văn mạnh mẽ thu hồi ánh mắt, nhất định là cô nhìn mỹ nam phát ngốc rồi, làm sao lại có thể nghĩ đến trình độ này.

Du Văn đem thức ăn tới khu vực ăn uống chuyên dụng, Đậu Đỏ cùng Điện hạ chen lấn đi qua bắt đầu ăn. Du Văn vui vẻ nhìn chúng nó ăn cơm, sau đó đứng dậy, "Thẩm tiên sinh, anh đã ăn cơm tối chưa?"

Thẩm Thanh Châu tiện tay cầm tạp chí trên bàn xem một chút, không ngẩng đầu lên, nhân tiện nói, "Không có."

"A, vậy tôi có thể mượn phòng bếp nhà anh nấu chút mì sợi được không?"

"Tùy tiện."

"Cảm ơn." Du Văn trở lại phòng bếp, tối nay cô vốn chỉ định nấu một phần mì nhưng đang nấu nhờ ở nhà người ta mà nấu có một phần thì có chút ngại, nên cô quyết định nấu phần cho hai người.

Giản Vũ Nùng từng nói cô không biết giao tiếp, không khéo đưa đẩy, suốt ngày ru rú ở nhà giống như chim hoàng yến bị nhốt ở trong lồng, cô ấy nói cô ưu điểm rất ít, nhưng là sức tưởng tượng cùng tài nấu nướng quả thật không tệ...

Đúng vậy, cha mẹ đã mất, anh trai quá bận rộn, cô đành phải tự nấu cơm cho chính mình, cô còn nghiên cứu rất nhiều thực đơn dinh dưỡng, ít nhất Giản Vũ Nùng cùng anh trai đối với tài nấu nướng của cô là khen không dứt miệng.

Du Văn rất nhanh làm xong hai bát mì trứng gà thịt băm, nhìn thì đơn giản, nhưng là có thêm vào hương liệu do chính cô đặc chế.

Đem thức ăn bưng đến trên bàn ăn, Du Văn nhìn nhìn Thẩm Thanh Châu.

"Thẩm tiên sinh, tôi đặt ở đây, anh lại đây ăn đi."

Thẩm Thanh Châu ánh mắt chuyển qua phía bên cô, "Không cần."

"Tôi làm hai phần, không phải anh đã nói chưa ăn gì sao." Du Văn nói.

Thẩm Thanh Châu đặt tạp chí xuống bàn, "Đợi lát nữa sẽ có thức ăn ngoài mang đến đây."

"Hàng ngày ăn thức ăn ngoài không dinh dưỡng đâu." Du Văn rất thuận tay bưng hai bát mì, rất tự nhiên đem một phần đặt trước mặt anh ta, "Tôi dám cam đoan, anh ăn xong tuyệt đối không hối hận."

Thẩm Thanh Châu khẽ nhú mày, nhìn về phía trên bàn trà.

Không biết có phải do đói hay không, mà anh nhìn bát mì kia thấy rất ngon hơn nữa mùi vị cũng hấp dẫn dạ dày của anh.

Du Văn ăn trước phần của mình, "Coi tôi như cảm ơn anh đã cho tôi mượn phòng bếp, không cần khách khí."

Thẩm Thanh Châu, "..."

"Ăn ngon lắm, tôi dám khẳng định." Du Văn nháy mắt nhìn anh ta, Thẩm Thanh Châu ghé mắt nhìn cô một cái.

Du Văn có đôi mắt rất đẹp, đen như mực, trong con ngươi như có đầy vì sao lấp lánh, hơn nữa lông mi của cô rất dài, chớp chớp lại càng lộ vẻ linh động. Hiện tại cô đang dùng ánh mắt này tỏ vẻ dễ thương với Thẩm Thanh Châu.

Một cái chớp mắt này, trong đầu Thẩm Thanh Châu xuất hiện... hình ảnh Đậu Đỏ. Lúc này cô cùng bộ dáng nịnh nọt của Đậu Đỏ rất giống nhau.

"Ăn đi, ăn đi." Du Văn lưu loát ăn phần ăn của mình, không chớp mắt nhìn chăm chăm anh ta.

Ngay tại thời điểm Du Văn từ bỏ khuyên anh ta ăn thì Thẩm Thanh Châu thế nhưng cầm đũa lên, anh ở trước mắt cô gặp một đũa, sau đó đưa vào miệng.

Ánh mắt Du Văn chậm rãi cong cong, xem ra anh ta cũng không khó trị lắm.

Du Văn không biết tâm trạng tung tăng như chim sẻ của mình khiến Thẩm Thanh Châu cảm thấy rất giống... một con chó nhỏ đang tỏ vẻ dễ thương.

Thẩm Thanh Châu đối với động vật rất tốt, đặc biệt là chó, luôn luôn đối xử kiên nhẫn dịu dàng với chúng.

"Ăn ngon không?"

Thẩm Thanh Châu vốn chỉ định ăn một miếng, nhưng lại ăn một ngụm nữa, rất nhanh ăn hết phần còn lại trong bát.

Anh ta nhìn cô một cái, nói đúng trọng tâm, "Tài nấu nướng của cô không tệ."

"Đương nhiên, bằng không Điện hạ với Đậ Đỏ sao có thể thích như thế." Du Văn rất đặc ý nói.

Thẩm Thanh Châu, "..."

"... Không phải, tôi không phải là nói anh là chó."

Giống như, càng nói càng bôi đen.

"Khụ khụ, ý của tôi là..."

"Leng keng." Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

6. Chương 6: Thức Ăn Ngoài

Edit: Yáng

Thẩm Thanh Châu đứng dậy đi mở cửa. Du Văn mím môi, tiếp tục ăn hết phần mì trong bát.

"Thẩm đạo thân yêu, tớ đem bữa tối đến cho cậu, như thế nào, có phải cậu đang cảm thấy tớ rất tuyệt không?"

Thẩm Thanh Châu đứng ở trước cửa nhìn hai người họ, "Sao hai người lại cùng nhau đến?"

Đường Duyệt nói, "Đây là vừa khéo gặp Diệp Dư, dù sao chúng ta cũng đã lâu không gặp, nên cùng nhau đến thăm nhà mới của cậu."

Lâm Diệp Dư đứng sau lưng Đường Duyệt đang tháo kính râm, gương mặt xinh đẹp tinh xảo mang ý cười, "Em gọi điện cho Đường Duyệt, vừa vặn biết cậu ấy muốn đến thăm anh nên cùng đi đến đây, không làm phiền đến anh chứ?"

Thẩm Thanh Châu sắc mặt bình thản, "Không có. Cô quay xong rồi?"

Lâm Diệp Dư cởi đôi giày cao mười phân, "Còn chưa đâu, nhưng em được nghỉ vài ngày nên trở lại."

"Ừ." Thẩm Thanh Châu không nói gì thêm, xoay người đi vào.

"Này, bữa tối để chỗ nào?"

"Đặt ở phòng bếp."

"Cậu giúp tớ cầm đi, chúng tớ vừa vặn đều chưa ăn cơm, cùng nhau ăn đi, tớ mua rất nhiều."

Bước chân Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Tớ ăn rồi, các cậu ăn đi."

"Cái gì?" Đường Duyệt xách hai túi lớn đi theo sau, "Không phải cậu nói nhờ tớ mang bữa tối qua sao, tại sao lại ăn rồi, ăn cái gì vậy?"

Vừa dứt lời, Đường Duyệt đột nhiên đứng lại. Ánh mắt hần lướt qua Thẩm Thanh Châu, thấy cách đó không xa có một cô gái đang ngồi ở trên sofa. F*ck, f*ck, f*ck, tình huống gì đây, trong nhà Thẩm Thanh Châu có phụ nữ!!!

Vừa rồi vào cửa bởi vì có ngăn cách cho nên không nhìn rõ phòng khách, hiện tại vào mới phát hiện, này bên trong thế nhưng có người!

Du Văn vừa mới nghe được thanh âm truyền tới đã cảm thấy không thích hợp, nguyên lai anh nói thức ăn ngoài lại là bạn đưa tới, vậy mà vừa rồi cô còn cứng rắn muốn anh ăn mì, lúng túng quá...

Du Văn thấy có người vào phòng khách, cô bỏ bát đĩa xuống rồi đứng lên, "Xin chào."

Tròng mắt Đường Duyệt mở to, tựa như phát hiện đại lục mới. Ném xuống hai túi bữa tối liền hướng tới phía trước Du Văn, "Khuôn mặt căng mọng đáng yêu như thế này, Thẩm đạo, hóa ra cậu lại thích gu như thế này à?"

Du Văn ghen lời, lập tức phản ứng cô ở đây bị người khác hiểu lầm rồi, "Không không không, không phải là, anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ là hàng xóm ở đối diện."

"Ở đối diện?" Đường Duyệt chắc chắc lắc đầu, quay đầu lại nhìn về phía vẻ mặt hờ hững của người nào đó, "Thẩm Thanh Châu, thật là thủ đoạn, tớ còn tưởng rằng cậu đầu muối không vào, không thể tưởng được còn biết chuyển đến đối diện nhà người ta."

Du Văn đầu lắc như trống bỏi.

"Em gái, bao nhiêu tuổi rồi, nhìn bộ dạng này..." Ánh mắt Đường Duyệt có chút nghi hoặc, cẩn thận hỏi, "Trưởng thành chưa?"

Du Văn khóe miệng giật giật, "... Tôi hai mươi ba."

"A? Không giống..." Đường Duyệt yêu thích nhìn cô, "Nhưng vậy là tốt rồi, tôi còn lo lắng Thẩm đạo của chúng ta mang tội dụ dỗ trẻ vị thành niên"

Du Văn, "..."

Thẩm Thanh Châu đoán chừng là không thể nhịn được nữa, anh ta đi đến bên cạnh Đường Duyệt, lạnh lùng nói, "Mang mấy túi kia vào phòng bếp, đừng để đây."

"Thẩm Thanh Châu, việc lớn như thế mà cậu cũng không nói cho tớ một tiếng." Đường Duyệt cười hì hì nói.

Lúc này, Lâm Diệp Dư cũng đi lên trước, cô ấy nhìn thấy Du Văn thì sắc mặt có chút cứng ngắc, nhưng dù sao cũng là diễn viên, rất nhanh liền che dấu đi, "Đúng vậy, có bạn gái cũng không nói một tiếng."

Thẩm Thanh Châu lạnh lùng nói, "Nghĩ nhiều rồi, cô ấy là tớ mời đến làm bữa tối cho Đậu Đỏ."

Du Văn vội vàng phụ họa, "Đúng đúng đúng, tôi chỉ là tới chăm sóc Đậu Đỏ thôi."

"Không phải là cậu không muốn người khác chăm sóc bảo bối Đậu Đỏ của cậu sao, sao giờ lại muốn nhờ người khác chăm sóc." Đường Duyệt là vẻ mặt không tin, ánh mắt liếc qua hai cái bát đang đặt ở trên bàn, "Này là chiếu cố Đậu Đỏ, thuận tiện cũng chiếu cố cậu à?"

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu sắc bén nhìn qua, Đường Duyệt liền ngậm miệng lại, "Được được được, tớ không nói, không nói còn không được sao."

Du Văn thấy tình cảnh có chút lúng túng, gấp rút nói với Thẩm Thanh Châu, "Thẩm tiên sinh, anh có khách đến, tôi xin phép về trước."

Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm.

Du Văn nhìn Đường Duyệt cùng Lâm Diệp Dư gật gật đầu, sau đó đi gọi Du Điểm Điểm.

"Điện hạ, về nhà." Du Điểm Điểm nhìn cô một cái, lại nhìn Đậu Đỏ một chút, có chút không muốn. Du Văn ngồi xồm xuống sờ sờ nó đầu, "Ngày mai lại cho mà y gặp Đậu Đỏ, hiện tại cùng tao về nhà."

"Uông uông uông!"

Du Văn đứng dậy đi ra cửa, Du Điểm Điểm lưu luyến không rời quay đầu lại nhìn Đậu Đỏ, cuối cùng vẫn phải theo Du Văn ra cửa. Đậu Đỏ một đường đi theo, cuối cùng ngồi xồm ngay trước cánh cửa, tựa như hòn vọng phu nhìn chăm chăm cửa chính dần đóng lại.

"Không được, cậu mới chuyển đến vài ngày, sao Đậu Đỏ lại thích cô gái kia như thế?" Đường Duyệt không có tư vị gì, "Nhớ ngày đó muốn Đậu Đỏ chơi với tớ mà tớ còn phải nịnh nọt nó cả tháng kìa!?"

Thẩm Thanh Châu mắt nhìn Đậu Đỏ, vẻ mặt ý tứ hàm xúc không rõ.

Du Văn chưa có về nhà, trước đi một chuyến đến chỗ quản lý chung cư, bằng không đêm nay không có điện điều hòa không hoạt động thì cô không sống sót nổi. Trên đường về, cô nhìn lên màn hình TV lớn ở phía tòa nhà đối diện đang chiếu quảng cáo đồ trang điểm.

Khó trách cảm thấy có chút quen mắt, thì ra là đã từng nhìn thấy ở đây, gần đây quảng cáo đồ trang điểm này phát sóng liên tục, Du Văn thi thoảng cũng lơ đãng lướt qua vài lần, người đại diện phát ngôn: Lâm Diệp Dư.

Người phụ nữ nhìn thấy ở nhà Thẩm Thanh Châu kia, chắc hẳn là một minh tinh rất nổi tiếng.

Du Văn về đến nhà, vừa vặn nhận được điện thoại của anh trai Du Hoán.

"Anh, hôm nay đột nhiên mất điện, em vừa phải đến chỗ quản lý chung cư để nộp tiền."

Du Hoán bất đắc dĩ nói, "Em là quên bao lâu chưa nộp tiền? Đến mức điện cũng bị cắt."

"Ha ha, cũng... không lâu lắm." Du Văn cười cười, "Anh gần đây có bận không, khi nào thì trở về?"

"Không bận lắm, phim mới vừa bắt đầu quay."

"Lại quay phim mới, anh có muốn nhận danh hiệu chiến sĩ thi đua không? Giản Vũ Nùng nói năm nay màn ảnh đều do anh chiếm lĩnh, như thế nào, sang năm còn muốn tiếp tục chiếm lấy ư?"

"Kiếm nhiều tiền mới đủ nuôi con heo như em." Du Hoán cười nói.

Du Văn liếc mắt, "Mặc dù tiền em không kiếm được nhiều như anh nhưng nuôi chính bản thân mình thì vẫn dư sức. Em thấy anh ra sức muốn kiếm tiền là vì muốn nuôi chị dâu tương lai đi?"

"Anh của em rất bận rộn. Bóng dáng chị dâu em còn chưa thấy được."

"Chắc chắc, anh nên nghỉ ngơi cho tốt, đừng mệt mỏi như vậy." Du Văn nói, "Có rảnh thì trở về thăm người em gái này một chút."

"Được được được, anh sẽ tranh thủ trở về thăm em."

"Vậy là tốt rồi." Du Văn đột nhiên nhớ tới một việc, "Đúng rồi, em hỏi anh một chuyện. Anh có biết một người tên Thẩm Thanh Châu không?"

"Thẩm Thanh Châu? Biết rõ, sao em lại hỏi về anh ta?"

"A? Nhất thời hiểu kỳ, em dự định bộ tiểu thuyết mới sẽ viết nam chính là đạo diễn, vừa lúc ở trên web nhìn thấy anh ta, cảm thấy anh ta nguyên bản rất tốt, cho nên hỏi một chút." Du Văn không có đem việc Thẩm Thanh Châu ở đối diện nói ra, liền bịa một cái cớ.

Du Hoán sau khi nghe xong không có hoài nghi, suy nghĩ một chút nói ra, "Anh ta là một đạo diễn rất tài hoa, mấy năm trước đạo diễn, một lần thành danh, thu được rất nhiều giải thưởng, nam chính nữ chính của bộ phim kia về sau cũng bạo hồng. Sau đó cũng đạo diễn vài bộ phim truyền hình, vài bộ phim điện ảnh, đều được dư luận đánh giá rất cao."

"Ồ, vậy phẩm hạnh thì sao? Anh đã từng tiếp xúc với anh ta chưa?"

"Trước mắt còn chưa hợp tác qua, năm ngoái vô tình gặp được có tán gẫu vài câu." Du Hoán nói, "Trong vòng này mọi người đều biết rõ Thẩm Thanh Châu tính tình nhạt nhẽo, đối với ai cũng không có sắc mặt tốt, tính cách như vậy, dần dà, mọi người tự nhiên cũng quen. Hơn nữa khi quay phim thì mọi người đều biết, trên phương diện công việc anh ta rất nghiêm khắc, xoi mói, không thể có một điểm tỳ vết. Nhưng đại khái cũng chính vì như thế, cho nên chất lượng tác phẩm sẽ tốt vô cùng."

Du Văn gật gật đầu, cơ hồ có thể tưởng tượng đến bộ dáng kia của Thẩm Thanh Châu, tuýp người như thế, đại khái chính là sẽ không đi nịnh nọt người khác, cho dù là ở giới giải trí này cần a dua nịnh hót, cần mối quan hệ, duy chỉ có anh ta một mình đơn độc.

"Du Văn, chẳng lẽ em thấy anh ta dáng dấp đẹp trai, nên mới nói anh ta giống như hình mẫu nam chính trong tiểu thuyết?" Du Hoán đột nhiên trêu chọc nói.

Du Văn vui mừng, "Đúng vậy! Các diễn viên có dáng dấp đẹp trai thì nhiều, nhưng là đạo diễn có dáng dấp đẹp trai thì hiếm có."

Du Hoán ở đầu bên kia điện thoại cười, "Hiếm khi mới thấy em gái anh khen một người, về sau anh có gặp được anh ta thì phải quan sát thật kỹ, đến lúc đó sẽ nói cho em biết cảm giác khi tiếp xúc gần ở bên ngoài."

Du Văn đáp một tiếng, trong lòng lặng lẽ nghĩ tới, cảm giác khi tiếp xúc gần ở bên ngoài thì cô đã cảm nhận rất nhiều rồi, không cần anh trai nói cho.

Sau khi cùng Du Hoán nói chuyện thì cô liền chuẩn bị tắm rửa rồi bắt đầu làm việc.

Sau khi tắm xong, thay một cái T-shirt thoải mái, Du Văn mở máy tính đăng chương mới hôm nay lên.

Gỗ được hơn một nghìn từ, Du Văn dừng lại đi lấy đồ ăn vặt, đêm khuya vừa ăn đồ ăn vặt vừa gõ chữ.

Cô mở gói đậu phộng vị socola, nắm vài hạt bỏ vào trong miệng. Ăn ăn, lại cầm lấy di động, Du Văn suy nghĩ một chút, vẫn là nhắn cho Thẩm Thanh Châu một tin nhắn.

"Hôm nay đã đem lại phiền toái cho anh rồi, bạn của anh không hiểu lầm chứ?" - Du Văn.

Thật lâu không thấy có trả lời, Du Văn không có tí sức lực nào, lại lần nữa bắt đầu gõ chữ.

Một bên gõ chữ một bên còn lưỡng lự suy nghĩ, Lâm Diệp Dư là diễn viên, Thẩm Thanh Châu là đạo diễn, này đạo diễn cùng diễn viên nếu như dựa theo tiết tấu của tiểu thuyết, hẳn là có chút gì đó mới đúng.

Suy nghĩ hồi lâu, Du Văn lắc lắc đầu, âm thầm phỉ nhổ chính mình một phen, cô suy nghĩ cái quỷ gì vậy.....

"Đình." Di động thông báo có tin nhắn mới. Du Văn lập tức cầm di động, mở ra xem tin nhắn.

"Không." Đơn giản rõ ràng, hoàn toàn là phong cách của anh.

Du Văn nhìn chăm chăm hai chữ kia nhìn một hồi, đột nhiên, di động lại đình một tiếng, có thêm một tin nhắn mới.

"Trừ nấu mì, còn biết nấu cái gì?"

Du Văn ngẩn người, đánh mấy chữ đi qua, "Mấy món ăn gia đình đều có thể nấu."

"Nghề nghiệp của cô, còn có đi làm thời gian?"

Du Văn buồn bực nhìn tin nhắn của Thẩm Thanh Châu, không hiểu được vấn đề, như thế nào lại hỏi một đấng trả lời một nẻo. Nhưng mà cô vẫn nghiêm túc trả lời, "Tôi không đi làm ở bên ngoài, tôi ở nhà viết tiểu thuyết..."

"Rất tốt. Bắt đầu từ ngày mai, cô mang bữa tối đến cho cả tôi và Đậu Đỏ, tiền lương tôi sẽ trả gấp đôi cho cô."

Sau khi Du Văn nhận được tin nhắn này, vẻ mặt mê mang.

Trong cuộc sống hàng ngày vốn chỉ nuôi một con sủng vật, từ hôm qua bắt đầu biến thành nuôi hai con sủng vật, như vậy từ ngày mai trở đi... Cô không hiểu được, chẳng lẽ bắt đầu nuôi ba con?!?!

Du Văn chống cằm, bắt đầu trầm tư.

Theo đạo lý mà nói, trừ thời điểm đặc biệt lười, chứ hầu hết buổi tối cô cũng sẽ nấu cơm cho mình, nếu như nấu cơm cho Thẩm Thanh Châu cũng chỉ là nấu nhiều thêm một chút, cũng sẽ không chiếm dụng bao nhiêu thời gian.

Quan trọng hơn là, cô rất thích nhìn anh ta, khuôn mặt khối băng nhưng cô lại cảm thấy đẹp mắt, đây chắc là bị bệnh?!?!

Du Văn đối tư thế suy tư, cô đúng là giống như Giản Vũ Nùng nói, giờ phút này đang tiến hành một đoạn tình tiết cầu huyết gọi là nhất kiến chung tình. Nếu quả thật đối với một người ôn hòa không có cảm tình, vậy có phải hay không nói cô - Du Văn rất thích khuynh hướng bị ngược...

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

7. Chương 7: Nhà Hàng

Edit: Yáng

Du Văn là một trạch nữ chính hiệu, từ nhỏ đến lớn việc thích làm nhất là ở thư viện hoặc ở nhà đọc tiểu thuyết, bởi vì không thường đi chơi nên không có nhiều bạn bè. Nhưng Du Văn rất xinh đẹp, là xinh đẹp kiểu dễ thương, hồi còn đi học cắt mái bằng với tóc ngang vai, khiến một đám nam sinh yêu thích không thôi.

Hồi đó có rất nhiều người thổ lộ với cô, nhưng nếu không phải là bị Du Văn từ chối thì chính là bị Du Hoán xua đuổi. Du Văn rất rõ ràng, cô đối với bọn họ không có tình cảm, so với trình độ mê tiểu thuyết của cô thì tuyệt đối không bằng. Nếu như muốn cô không đọc tiểu thuyết mà đi gặp mặt một nam sinh không quen biết ở quán cafe thì cô cảm thấy đang lãng phí thời gian.

Giản Vũ Nùng cũng là người mê tiểu thuyết, cô ấy từng rất buồn rầu nói, xem tiểu thuyết ngôn tình lâu dài thì làm sao có thể tìm được bạn trai như bản thân mong muốn?

Du Văn nói thực chất tác giả muốn đem những tình tiết ấm áp mà mình mong muốn viết vào trong tiểu thuyết, đây là tự an ủi bản thân, trên thế giới là có người như thế, mặc dù anh ta yêu người khác, nhưng anh ta sống ở trong lòng mình.

Giản Vũ Nùng than thở, kia Du Văn, khó trách mày không tìm được bạn trai.

Du Văn cười cười, không lên tiếng.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng trải qua cảm nắng hay tình yêu đầu tiên, có lúc cô cũng sẽ cùng Giản Vũ Nùng thưởng thức mỹ nam, tán thưởng một câu, anh ta thật là đẹp trai, nhưng là đảo mắt cô cũng liền quên đi. Có lẽ cô không chú ý đến những người bên cạnh.

Có thể gặp được Thẩm Thanh Châu, Du Văn phát hiện mình cũng không giống Giản Vũ Nùng nói, cô cũng không phải người không tìm không phối.

Cô phát hiện mình đối với Thẩm Thanh Châu có chút tình cảm khác thường, phát hiện thật sự khi Thẩm Thanh Châu đứng ở bên cạnh, thời điểm đó anh khiến cô bị hấp dẫn không cách nào giải thích được. Đặc biệt khi cô thấy anh cười với Đậu Đỏ, tim liền đập nhanh thành thịch.

Có lẽ, chút cảm giác đó có là do Du Văn nhiều lần chung đụng, quan sát tìm hiểu Thẩm Thanh Châu.

Một giấc ngủ đến đúng giữa trưa, sau khi tỉnh lại Du Văn sửa sang rồi ra khỏi cửa, hôm nay cô sẽ cùng hai người biên kịch gặp mặt nói chuyện. Du Văn đã hẹn bọn họ ở một nhà hàng, cô còn chưa ăn cơm trưa, liền thuận tiện mời bọn họ ăn một bữa cơm.

Cơm nước xong, ba người bắt đầu chính thức thảo luận kịch bản.

"Chi tiết này không thể thay đổi, sửa lại thì phần sau sẽ rất khó triển khai." Du Văn nhíu mày nói.

"Dạng chi tiết như thế này có thể phải quay chụp rất nhiều thứ."

Du Văn liền thấy có chút khó khăn, mỗi cuốn tiểu thuyết đều như một đứa con của mình, mặc kệ là xóa chi tiết nào cô cũng thấy đau lòng, "Để tôi suy ngẫm lại, chúng ta thảo luận chi tiết khác trước đi."

"Được."

Đang thảo luận thì biên kịch ngồi ở đối diện đột nhiên lôi kéo người bên cạnh, "Lâm Diệp Dư kia, đang đi đến đó."

"Kia là Thẩm Thanh Châu đi, bọn họ thế mà lại cùng nhau xuất hiện tại nơi này." Cô nàng biên kịch có chút kích động, mà Du Văn nghe được ba chữ Thẩm Thanh Châu liền vô thức quay đầu nhìn lại.

Nhiều người trong nhà hàng đều quay đầu nhìn về hướng đó, trong đó Thẩm Thanh Châu cùng Lâm Diệp Dư khiến người ta chú ý nhất. Dù sao thì nhà hàng này cũng rất xa hoa, hơn nữa lại yên tĩnh, cho nên mọi người cũng sẽ không vụng về hấp tấp chạy lên muốn bọn họ ký tên.

"Hai người bọn họ có phải là có cái gì đó không?"

"Rất tốt, tôi cảm thấy được họ rất xứng đôi!!"

Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu càng đi càng gần, nghe hai biên kịch đối diện nói chuyện khiến cô không còn chút tư vị, xứng sao? Xứng chỗ nào???

Thời điểm chỉ còn cách sáu bảy bước, ánh mắt Thẩm Thanh Châu đột nhiên nghiêng về phía này, rơi ở trên người Du Văn, Du Văn chính mình không để ý anh, lúc này đột nhiên đối mặt, khiến cô cũng sợ hết hồn.

Anh nhìn cô, đột nhiên dừng ở trước mặt cô.

Một nhóm người đi cùng ở sau lưng Thẩm Thanh Châu đều dừng lại, hoài nghi hướng về phía bàn Du Văn đang ngồi. Hai người biên kịch đang

ngồi cùng bàn cũng ngốc rồi, như thế này là sao? Chẳng lẽ do nói quá lớn tiếng bị nghe được?

Du Văn ngược đầu nhìn anh ta, "Thẩm tiên sinh?"

Thẩm Thanh Châu đột nhiên cúi người dựa vào gành cô, ở góc độ người khác không thấy được, đem một cái chìa khóa đặt ở trên chân cô, thanh âm của anh rất nhẹ hơi trầm xuống, "Chìa khóa nhà của tôi, cô đến chăm sóc Đậu Đỏ, tôi sẽ trở về muộn một chút."

Chỉ có hai người bọn họ mới nghe được thanh âm, anh hô hấp thở ra ở bên tai cô, ấm áp, có chút ma mị.

Du Văn ngẩn người, mím môi, à một tiếng.

Thẩm Thanh Châu nói xong liền đứng dậy, cũng không quay đầu lại nhìn cô, trực tiếp đi về phía trước. Nhóm người đi cùng ở sau lưng anh đều hiếu kỳ nhìn về phía Du Văn, Lâm Diệp Dư đi theo sau Thẩm Thanh Châu vài bước, cũng quay đầu lại nhìn Du Văn một cái, ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ.

"Du Văn, cô biết Thẩm Thanh Châu sao?" Biên kịch nói, "Trước tôi đến một đoàn phim, gặp qua Thẩm Thanh Châu một lần, anh ta quay phim vô cùng nghiêm khắc, Du Văn cô cũng quen anh ta ở đoàn phim?"

Du Văn lắc lắc đầu, "Không có..."

"Vậy vừa rồi anh ta cùng cô nói cái gì, dựa vào thật là gần nha." Biên kịch hâm mộ ghen ghét nói.

Du Văn khụ khụ, "Không có gì. Cái kia, chúng ta thảo luận nhanh lên đi, hôm nay đem này vài tập này sửa chữa cho xong...."

Hai cô nàng biên kịch kia rõ ràng rất bất quá, Thẩm Thanh Châu này, một người đàn ông lạnh lùng như vậy, cái tư thế vừa rồi, nếu là nghĩ có chút sâu xa, thì thật là có chút hường phần. Thấy Du Văn không nói, bọn họ cũng ngại hỏi nhiều.

Du Văn lật xem kịch bản, tâm tư có chút bay bổng. Mặc dù biết anh chỉ là vì Đậu Đỏ, bất quá khoảnh khắc anh cúi người, lòng cô như dây cung đã kéo căng lên, anh lại nói thêm một câu, sợi dây cung lại như muốn đứt ra.

Trước khi về nhà, Du Văn liền đi một chuyến đến siêu thị.

Đúng lúc đang mua thức ăn, cô gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Châu. Lúc đó, Thẩm Thanh Châu đang ở trên bàn cơm cùng đối tác nói chuyện làm ăn.

Anh mắt nhìn điện thoại gọi đến, liền nghe máy, "Alo."

"Không có quấy rầy anh đi?"

"Cô nói đi."

"À được. Tôi muốn hỏi anh hôm nay về trễ thì tôi có cần chuẩn bị bữa tối cho anh không?"

Thẩm Thanh Châu nhìn thoáng qua bàn ăn trước mắt, "Bây giờ tôi về, cô làm bữa tối cho tôi."

"Được, vậy tôi làm bữa tối cho Đậu Đỏ và Điện hạ trước, còn bữa tối của anh thì tôi sẽ làm sau."

Thẩm Thanh Châu nghe liền thấy có điểm kì quái, lại đánh đồng mình cùng với hai con chó?

"Kia Thẩm tiên sinh, anh có ăn kiêng gì không, có ăn cay không?"

"Không có ăn kiêng." Thẩm Thanh Châu suy nghĩ một chút nói, "Không cần quá cay."

"Không thành vấn đề!"

Thẩm Thanh Châu cúp điện thoại, lúc này mới phát hiện tất cả mọi người trên bàn ăn đều đang nhìn mình.

Thẩm đạo nghe điện thoại có chút chút áy náy, còn nói là bảy giờ về nhà. Nhưng mà mọi người đều nghĩ trong lòng chứ không dám hỏi trực tiếp. Thẩm Thanh Châu ánh mắt lãnh đạm, lướt nhìn mọi người, "Tiếp tục."

Du Văn mua xong nguyên liệu nấu ăn liền đi về nhà. Cô về nhà dẫn Du Điểm Điểm đi ra, sau đó lấy ra cái chìa khóa của Thẩm Thanh Châu đưa cho mở cửa phòng 702.

Du Điểm Điểm cùng Đậu Đỏ gặp nhau liền vui vẻ, cùng nhau chơi chơi đùa đùa, Du Văn đi vào phòng bếp nấu cơm tối cho hai đứa nó.

"Cơm tới rồi, hai người các người, nhanh lại đây."

Du Điểm Điểm cùng Đậu Đỏ nghe được thanh âm liền nhanh chóng chạy tới, Du Văn dọn dẹp cẩn thận phòng bếp, tiến đến ngồi xem nhóm manh sủng ăn vui vẻ. Cô cười cười, lấy điện thoại di động ra chụp bóng lưng hai chúng nó.

Đăng weibo: "Điện hạ có bạn cùng ăn cơm."

Rất nhanh có người trả lời:

"Đại đại, người lại nuôi thêm một con à?"

"Sao lại không chụp chính diện?"

"Đại đại người có thể đăng chương mới hay không, ta chờ người tóc dài đến eo rồi =]]"

"Này là tân sủng sao? Hay đây chính là đại đại *mặt chó*?"

Weibo vang lên một tiếng, người mà cô theo dõi bình luận.

: "Con chó lớn kia mà lấy ở đâu, sao lại cùng Du Điểm Điểm ăn cơm? "

Du Văn ngồi dưới đất trả lời: "Hàng xóm. "

: "F*ck, mà..."

Mấy giây sau, di động Du Văn vang lên, Giản Vũ Nùng nhanh chóng quăng điện thoại lại đây: "Tình huống thế nào, không thông đồng được với người nên mà thông đồng với chó nhà người ta? Du Văn, mà thật là thủ đoạn."

Du Văn ở đây lắc đầu, cười giỡn nói, "Đây là phương thức vu hời, mà thì biết cái gì."

"Học bá học bá." Giản Vũ Nùng nói, "Người đàn ông kia đâu, cho tao xem ảnh chụp đi."

"Tự mình lên mạng tìm."

"Lên mạng? Cái gì đó? Đừng nháo, mau để cho tỷ tỷ nhìn xem đẹp trai đến mức nào."

Du Văn ngồi dưới đất xem hai con ăn cơm, "Muốn nhìn lên mạng tìm, trên internet có ảnh chụp."

"... Người nổi tiếng?" Giản Vũ Nùng cẩn thận hỏi. "Đúng không?"

Lặng yên một lát, "Ai?"

"Thẩm Thanh Châu."

"... F*ck!"

Giản Vũ Nùng quăng lại đây vô số lời mắng chửi người thô tục, Du Văn trấn định cúp điện thoại. Kích động như thế, lẽ nào Thẩm Thanh Châu ở đối diện nhà cô là rất kỳ lạ sao? Nếu bây giờ cô nói mình đang ở nhà Thẩm Thanh Châu thì càng kỳ lạ hơn sao?

Chẳng lẽ còn định đem cả tổ tông nhà cô đều ân cần thăm hỏi một lần sao...

Một lát sau, Giản Vũ Nùng nhắn tin nhắn trên weibo lại đây: "Đồng chí Du Văn, tôi đại biểu cho tất cả quần chúng nói cho cô biết, cô thật sự là giẫm phải cứt chó."

Du Văn cười cười: "Đừng quá ghen tị."

Giản Vũ Nùng: *mặt lạnh lùng*

Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm ăn cơm tối xong cũng mới hơn năm giờ, Du Văn xem chừng khoảng tầm hai tiếng nữa anh mới trở về, cô liền chạy về nhà cầm kịch bản cùng vài túi đồ ăn vặt lại đây, thuận tiện đem dép đi trong nhà của mình cũng mang sang đây, dép nhà Thẩm Thanh Châu quá rộng, không thích hợp với cô.

Du Văn cầm lấy kịch bản ngồi lên sofa mà công ty chuyển nhà hôm trước mang đến, quả nhiên là hàng cao cấp, thật đúng là biết hưởng thụ, này ngồi xuống cũng quá sáng khoái đi!!

Du Văn vừa ăn đồ ăn vặt vừa sửa chữa kịch bản, mà Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm ở trong phòng chạy tới chạy lui. Cũng không biết đã qua bao

lâu, Du Văn trực tiếp ngủ ở trên ghế sofa.

Thẩm Thanh Châu khi về đến liền nhìn thấy một màn này, có một người mảnh mai đang nằm trên ghế sofa mà anh thích nhất, cả người cô nằm rất thoải mái, một chân treo ngược ở không trung đảo đi đảo lại, rất thành thơi. Mà sofa bên cạnh, Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm ở bên cạnh nhau nằm sắp ngủ. Một người cùng với hai con chó tạo thành một hình ảnh hết sức hài hòa.

Thẩm Thanh Châu chậm rãi đến gần, từ trên cao nhìn xuống người nào đó đang ngủ thoải mái, anh quay đầu đi vào phòng bếp, rất rõ ràng là cái gì cũng chưa làm.

"Du Văn." Anh gọi tên cô.

Trên ghế sa lon người nào đó lật mặt, tiếp tục ngủ.

Đôi mắt Thẩm Thanh Châu híp lại, trực tiếp duỗi tay đem cánh tay cô xách lên, Du Văn trong giấc mộng bị người bắt lại, trong mộng là khi cô đang còn bé, Du Hoán thấy cô ngủ nướng trực tiếp tóm cô lên, muốn cô đi học. Cô không chịu đi, ngồi ở bên giường sít sao ôm eo Du Hoán, kêu la không cần đến trường học.

Cả người Thẩm Thanh Châu cứng đờ, huyết thái dương mãnh liệt nhảy lên một cái. Anh nhìn Du Văn đang ôm chặt eo mình, hít sâu một hơi, "Du Văn!"

Du Văn đột nhiên bừng tỉnh, cô buồn bực mở tròng hai mắt, ai đang gọi cô?

Ba giây sau, Du Văn phát hiện có điểm quái dị, cô thong thả ngẩng đầu lên, chờ cô nhìn thấy Thẩm Thanh Châu sắc mặt đang lạnh như băng, lại phát hiện mình đang sít sao ôm eo người ta...

Đầu cô nháy mắt chập mạch, nháy mắt sững sờ nói, "Anh đã về."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

8. Chương 8: Ăn CƠM

Edit: Yáng

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía người đang mê mang trước mắt, thấy ánh mắt cô còn có chút mờ mịt...

Anh cùng cô đối mặt vài giây, ánh mắt liền rơi trên hai con sùng vật vừa bị đánh thức, Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm một trái một phải dựa vào chân anh, ngược đầu nhìn anh, bộ dáng biểu hiện tươi cười đáng yêu nhất của loài Samoyed.

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, một lần nữa nhìn về phía Du Văn. Bộ dáng này, anh như thế nào lại cảm thấy trong nhà nuôi ba con sùng vật...

Không hiểu sao lãnh ý trên mặt Thẩm Thanh Châu lại giảm đi chút ít.

Mà Du Văn phản ứng liền cuống quýt buông lỏng tay ra, cô từ trên ghế sofa nhảy xuống, có chút lúng túng nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Tôi không cần thận ngủ quên, anh đợi một lát! Tôi ngay lập tức đi nấu cơm."

Nói xong, vội vàng chạy tới phòng bếp, sau khi vào phòng bếp, Du Văn mới hậu tri hậu giác cảm thấy, đầu tiên cảm thấy vẻ mặt Thẩm Thanh Châu rất lạnh lùng, về sau giống như có chút ấm áp. Này... Anh hẳn là không trách cô ôm anh chứ?

Trong phòng khách, Thẩm Thanh Châu nhìn về phía Du Văn đang rời ren, khóe miệng tự nhiên lộ ra một nụ cười nhẹ.

Thẩm Thanh Châu ngồi xuống sofa, trên ghế sofa mà mình hay dùng dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ của Du Văn, cảm thấy có chút quý dị, hơn nữa anh còn phát hiện vị trí thắt lưng mà cô ôm lúc nãy cũng vẫn còn lưu lại nhiệt độ của cô. Thẩm Thanh Châu không thích ứng được loại cảm giác này, anh liền trầm mặc một hồi, cầm điều khiển điều hòa đem nhiệt độ trong phòng giảm thêm hai độ.

Đặt điều khiển điều hòa xuống bàn trà, đúng lúc Thẩm Thanh Châu nhìn thấy văn kiện mà Du Văn đặt ở đó. Trang đầu văn kiện có hai từ rất nổi bật, tay anh liền mở ra, tùy tiện xem vài tờ. Trên tờ giấy, những vị trí sửa đổi được chú thích chi chít, có thể thấy được chủ nhân của nó rất dụng tâm và kỹ lưỡng.

Trầm Thanh Châu lật tới trang cuối cùng, chỉ thấy có duy nhất hai từ "Vị Văn".

Vị Văn, Du Văn.

Trầm Thanh Châu nhìn về phía nhà bếp, hóa ra là cô.

"Ba món mặn một món canh, đã nấu xong rồi." Du Văn tháo tạp dề ra, bưng ra thêm hai chén cơm.

Thẩm Thanh Châu ngồi ở trên ghế cầm bát cơm, nhìn thức ăn đặt trước mắt.

Thịt luộc, đậu cô ve xào thịt, cà chua xào trứng, canh nấm tiên thang. Bốn món ăn gia đình rất bình thường, nhưng được làm rất tinh xảo.

Du Văn chống cằm nhìn anh: "Nếm thử một chút đi."

Thẩm Thanh Châu cầm đũa gắp lên một miếng.

"Cũng không tệ lắm phải không?" Không nói cái khác, Du Văn đối với tài nấu nướng của chính mình vẫn rất tự tin.

Thẩm Thanh Châu gật đầu: "Ăn ngon."

"Đó là đương nhiên." Du Văn nghe anh tán thưởng tâm tình liền rất tốt, từ trước đến nay chưa hề cảm thấy mình nấu cơm ngon bao nhiêu, nhưng hôm nay đột nhiên cảm thấy cơm mình nấu vô cùng có ý nghĩa.

Du Văn cũng cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm, thấy động tác này của cô, tay Thẩm Thanh Châu đang gắp đậu cô ve dừng lại một chút.

Anh ngược mắt nhìn Du Văn một cái, chỉ thấy cô ăn cơm rất tự nhiên, không phát hiện có chỗ nào không ổn.

Anh dường như không có nói qua, cô và anh sẽ cùng ngồi ăn cơm với nhau?

Dựa theo phong cách bình thường, Thẩm Thanh Châu sẽ trực tiếp đem người đuổi thẳng ra ngoài, vậy mà hôm nay anh lại không chút hứng thú làm việc ấy.

Quên đi, nhờ đâu trực tiếp đuổi cô ấy, cô ấy tức giận về sau không làm cơm cho anh thì sao?

Hai người yên tĩnh ăn cơm, Du Điểm Điểm cùng Đậu Đỏ cũng chạy tới đây tham gia náo nhiệt, Du Điểm Điểm ở bên trái Du Văn kêu hai tiếng, Du Văn buồn bực nói: "Mày làm gì thế, chẳng lẽ vẫn chưa ăn no?"

"Ông ông"

Lúc ở nhà, Du Điểm Điểm rất yêu thích cạo xát chân cô khi cô đang ăn tối, Du Văn bất đắc dĩ đành phải đút cho nó một miếng thịt. Du Điểm Điểm

liền hài lòng hưởng thụ, đúng lúc này Đậ Đỏ cũng đi tới bắt chước.

Du Văn liền nhìn Thẩm Thanh Châu một cái: "Nó có thể ăn không?"

Bất quá cũng chỉ là thịt thối, Thẩm Thanh Châu cũng không nói gì, chỉ gật đầu một cái. Du Văn nhận được sự đồng ý thì liền đút cho Đậ Đỏ một miếng.

Đút tới đút lui, không nghĩ tới hai chúng nó vẫn không chịu đi, đút vài miếng vẫn đứng tại chỗ. Du Văn Vãn giả bộ không vui: "Này hai người các ngươi ăn hết thịt thì Thẩm tiên sinh ăn cái gì hả?"

Thẩm Thanh Châu: "..."

"Điện hạ và Đậ Đỏ qua bên kia chơi đi, không cho phép đoạt cơm tối của người khác."

Du Điểm Điểm và Đậ Đỏ liền chậm rãi bước đi, Du Văn hài lòng nhìn chúng nó một cái, sau đó quay đầu lại nhìn Thẩm Thanh Châu: "Chúng nó nếu thích ăn như thế thì lần sau tôi sẽ làm nhiều thịt thêm một chút, như vậy mới đủ cho ba người ăn."

Thẩm Thanh Châu: "..."

Có phải hay không có chỗ nào là lạ?!

Cơm nước xong, Du Văn đem bát đũa của mình đặt xuống bàn ăn, liền đi chơi cùng Đậ Đỏ và Du Điểm Điểm. Thẩm Thanh Châu nhìn thấy cơm canh thừa với bát đũa trên bàn, liền nhắc chân đi về phía Du Văn.

"Còn chưa có rửa bát."

Du Văn đang nằm giữa Đậ Đỏ và Du Điểm Điểm, liền kéo Du Điểm Điểm ra và thương lượng: "VẬY anh đi rửa đi."

Thẩm Thanh Châu ngấn người, anh nhìn Du Văn không thể tưởng tượng được: "Tôi rửa?"

Du Văn gật đầu một cái: "Anh thuê tôi nấu cơm, cũng không có nói tôi phải rửa bát. Thẩm tiên sinh, tôi nấu cơm anh rửa bát, như vậy vô cùng hợp lý."

Thẩm Thanh Châu: "...."

Đời này anh chưa rửa chén bao giờ.

Du Văn bị Du Điểm Điểm cùng với Đậ Đỏ trêu chọc liên cười không ngừng, cô vừa cười vừa dành chút ít thời gian để nói với Thẩm Thanh Châu.

"Ồ kìa, Đậ Đỏ buông ra, buông ra..."

Thẩm Thanh Châu nhìn một người hai chó đang chơi loạn thành một đoàn, hít sâu một hơi, yên lặng quay đầu đi về phía nhà bếp.

Anh không cho phép phòng bếp bừa bộn như vậy được, đó là lý do vì sao sau khi nhìn thấy cơm canh thừa trên bàn anh liền không chút do dự bắt đầu dọn dẹp.

Du Văn cùng hai con náo loạn một hồi, liền chứng kiến Thẩm Thanh Châu ở trong bếp, cô liền đứng lên đi về phía phòng bếp.

Vừa nãy cô chỉ nói đùa một chút thôi, thật sự chưa hề nghĩ đến sẽ để anh đi rửa bát. Vốn lúc đầu nghĩ sẽ chờ đến khi về sẽ trực tiếp mang về cho vào máy rửa bát, thế nhưng không nghĩ tới Thẩm Thanh Châu vậy mà đang rửa bát.

Cô dựa ở cửa phòng bếp nhìn thân ảnh của anh, nhìn anh đang rửa từng cái bát, lại không quen tay, dáng dấp trông vừa hồ hững vừa chật vật.

"Thẩm tiên sinh, anh không biết rửa bát ư?"

Không trả lời lại cô, Thẩm Thanh Châu quay đầu lại nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh lùng: "Ngày mai tôi sẽ mua một cái máy rửa bát."

"....À."

Du Văn đem đồ đạc của mình thu dọn xong liền mang Du Điểm Điểm về nhà, cô mở weibo ra, đột nhiên liền gõ 3 từ Thẩm Thanh Châu trên thanh tìm kiếm.

Quả nhiên có weibo có chữ V (đây giống như Facebook có dấu tích xanh chứng thực bên mình), Du Văn hứng trí bưng bưng bấm vào xem, nhưng mà ngoại trừ tuyên truyền phim điện ảnh với phim truyền hình thì không có gì khác, cuộc sống bình thường cũng không đăng cái gì.

Mặc dù như thế, nhưng Du Văn vẫn theo dõi weibo của Thẩm Thanh Châu. Vì vậy, weibo của cô vốn chỉ theo dõi Giản Vũ Nùng cùng Du Hoán nháy mắt tăng lên một người.

Làm bữa tối cho Thẩm Thanh Châu liên tục hai tuần lễ, cô thay đổi đa dạng các loại đồ ăn, mặc dù anh không nói gì nhưng Du Văn nhìn ra được anh đối với tài nấu nướng của cô rất hài lòng.

Nhưng thái độ người này vẫn luôn lạnh lùng, cũng may Du Văn sẽ không để ý, mỗi ngày cô đều được thưởng thức mỹ nam nên tâm trạng vẫn rất vui vẻ.

Mặt khác, Giản Vũ Nùng gần đây vẫn luôn gọi điện thoại cho cô, nội dung cuộc điện thoại vĩnh viễn không rời khỏi Thẩm Thanh Châu. Cô nàng ở đầu bên kia điện thoại thao thao bất tuyệt bày tỏ sùng bái Thẩm đạo nhiều như thế nào, lại liên tục không ngừng muốn Du Văn đối với Thẩm đạo chăm sóc tận tụy, tới chết mới thôi, biết rõ Du Văn làm bữa tối cho anh liền một bộ dạng ghen tỵ muốn chết, ngày ngày liền dụ dỗ cô chụp ảnh khi

Thẩm Thanh Châu đang ăn cơm, đương nhiên, cô tuyệt đối không làm việc này, cũng không dám làm.

Buổi sáng nào đó, Du Văn rời giường rửa mặt hết chuẩn bị đi gõ chương mới của <đồng hồ quả lắc cuối cùng> .

Mới vừa ngồi trước máy vi tính, chuông cửa liền vang lên, Du Văn đứng lên chậm rì rì đi ra mở cửa. Nhìn ở mắt mèo một cái, cô lập tức chấn động.

Nhanh chóng mở cửa, "Thẩm tiên sinh, sớm."

Thẩm Thanh Châu, "Không còn sớm, mười giờ."

"A."

Du Văn lúng túng ho một tiếng, sau đó quan sát Thẩm Thanh Châu một cái, lúc này mới phát hiện anh hôm nay đang mặc quần áo rất nghiêm túc, áo sơ mi thắt cà vạt, trên cánh tay treo áo khoác tây trang, người đang đứng chỗ đó, nhìn vừa nghiêm cẩn vừa có chút cấm dục...

Du Văn, "Anh tìm tôi?" Đây là lần thứ hai anh đứng ở cửa nhà cô, rất khó có thể thấy được, bởi vì bình thường có việc đều là trực tiếp liên lạc qua điện thoại.

Thẩm Thanh Châu nói, "Tôi có việc muốn đi ra ngoài vài ngày, Đậ Đỏ phiền toái cô chiếu cố."

Du Văn cúi đầu nhìn Đậ Đỏ đang đứng hai bên, "Không thành vấn đề, bất quá... Khi nào anh trở về?"

"Không xác định."

"À, được rồi."

Thẩm Thanh Châu lại nói, "Cô chỉ cần chuẩn bị cơm cho nó, chạng vạng mang ra ngoài đi dạo là được, cái khác, có thể để cho nó ở trong nhà."

Du Văn nhú mày, "Để nó một mình ở nhà cũng không tốt, bằng không, vài ngày này để nó ở nhà tôi được không? Có Du Điểm Điểm chơi cùng, hơn nữa tôi cũng có thể quan tâm đến nó hơn."

Thẩm Thanh Châu trầm mặc một lúc, "Có thể."

"Ừ." Du Văn cười cười, ngồi chồm hồm xuống, "Đậu Đỏ, vài ngày tới mày sẽ đến ở cùng tao, có vui không?"

"Uông uông!!"

Thẩm Thanh Châu, "Tôi đi trước."

Du Văn ngẩng đầu nhìn anh, một tay nâng chân trước của Đậu Đỏ lên, "Cùng chủ nhân mày nói tạm biệt đi."

Thẩm Thanh Châu nhìn thấy Du Văn đang cười sáng lạn, sau đó anh ngồi chồm hồm xuống sờ sờ đầu Đậu Đỏ, trầm giọng nói, "Phải ngoan ngoãn."

"Biết rồi."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, mắt nhìn người nào đang cướp câu trả lời của Đậu Đỏ, trong mắt hiện lên ý cười.

Du Văn hậu tri hậu giác cảm thấy lời nói này có điểm quái dị, cô liền nghiêm nghị, "Đậu Đỏ sẽ rất ngoan ngoãn, có vấn đề gì tôi sẽ gọi điện thoại cho anh."

Thẩm Thanh Châu ừ một tiếng, đứng lên xoay người rời đi. Đậu Đỏ nhìn bóng lưng anh kêu lên vài tiếng, sau đó dưới sự hướng dẫn của Du Văn liền trở về phòng.

Thẩm Thanh Châu rời đi bốn ngày, mỗi ngày buổi tối đúng giờ gọi điện thoại đến đây, Du Văn liền đem mọi chuyện của Đậu Đỏ xảy ra trong ngày báo lại cho anh.

Hôm nay, Du Văn như bình thường mang Du Điểm Điểm cùng Đậu Đỏ ra ngoài tản bộ loanh quanh, cô đi theo sau lưng hai đứa nó, đến vườn hoa của tiểu khu dạo chơi.

Trong hoa viên có ba đứa trẻ tầm 12 – 13 tuổi, đại khái là con cái của hộ gia đình sống ở đây, bọn chúng thấy Du Điểm Điểm cùng Đậu Đỏ liền lập tức chạy tới chơi đùa.

Du Điểm Điểm từ trước đến nay dường như rất thoải mái, mà Đậu Đỏ trước mắt có chút nội liễm, vài đứa trẻ tựa hồ rất thích, ở bên cạnh chạm vào chúng vô cùng cao hứng.

Du Văn đứng cách đó không xa, cười nhìn mấy đứa nhỏ vây quanh hai con chó. Tai cô theo thói quen đeo tai nghe, cô nhìn Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm không đi liền ngồi xuống ghế ở công viên, nghe nhạc, nhìn vườn hoa bên cạnh hồ nhân tạo.

Du Văn có một đoạn thời gian gần không chú ý đến hai con chó, cho nên lúc cô nghe được thanh âm kỳ quái của Du Điểm Điểm xuyên thấu qua tai nghe mơ hồ truyền đến cô liền nhìn sang hướng bên kia.

Mà chứng kiến một màn kia, đủ làm cho tim gan cô run sợ, tất cả máu cơ hồ đều muốn xông lên đỉnh đầu.

"Các em làm gì vậy!!!" Du Văn cảm thấy thanh âm chính mình chưa bao giờ lại đau lòng đến thế, cô vọt tới giữa đám trẻ với hai con chó, hai tay đều đang run rẩy.

Ba đứa nhỏ hiển nhiên không biết Du Văn chính là chủ hai con chó, thấy cô xông qua đến mặt đều trắng bệch.

"Em, em không phải cố ý." Trong đó một đứa trẻ mặc áo xanh sợ hãi nói ra.

"Đúng đúng đúng, em trai em không phải cố ý, vừa rồi nó đột nhiên xông lên trước đến, em trai em sợ hãi mới quẹt làm bị thương nó!" Đứa bé gái liền đem em trai mình ra phía sau, ngược đầu lớn tiếng nói.

"Em nói hươu nói vượn cái gì! Đậ Đỏ ôn hòa như thế thì bố nhào lên người em trai em làm gì!" Du Văn tức giận vô cùng, cô hiểu rõ Đậ Đỏ, làm sao nó có thể đi tổn thương người khác.

"Chính là nó... Nó nhào tới, muốn cắn người..." Đứa bé gái chăm chú nhìn Du Văn nói.

"Trên cổ nó có đeo sợi dây. Chị còn đang cầm dây nếu nó nhào lên thì chị phải biết chứ." Du Văn lạnh mặt nhìn bọn họ, tức giận càng sâu.

Nhưng là bây giờ cũng không phải là lúc tức giận, Du Văn xoay người lại ngồi xổm người xuống đi xem vết thương của Đậ Đỏ, trên thân thể có một vết thương, cô không biết rõ nó sâu như thế nào, bởi vì máu với lông cơ hồ ở cùng một chỗ, không thể nhìn rõ.

Du Văn chứng kiến trong tay đứa trẻ kia cầm một con dao mỹ thuật, huyết thái dương nhảy dựng đầu dữ dội, toàn bộ tâm can cô đều khó chịu, Du Điểm Điểm cũng đã từng sinh bệnh, thời điểm nó ngã bệnh Du Văn đều rất sốt ruột. Bây giờ nhìn đến vết thương đầy máu tươi của Đậ Đỏ, cả người cô đều đau đớn.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

9. Chương 9: Đậ Đò

Edit: Yáng

"Nhanh giúp chị gọi một chiếc taxi!!" Du Văn không có xe, bằng lái xe đã sớm mốc meo ở nhà, hiện tại bốn bề vắng lặng chỉ có thể nhờ ba đứa trẻ này đi.

Ba đứa trẻ kia bị dọa không dám động đậy.

"Không nhìn thấy nó còn đang chảy máu sao! Còn không đi!"

Ba đứa kia liền nhắc chân muốn bỏ chạy, Du Văn cá giận nói, "Xung quanh đây đều có camera giám sát, nếu các em dám chạy thì chị liền báo cảnh sát bắt mấy em lại."

Dù sao cũng chỉ là đứa trẻ, đe dọa một cái, nói đến cảnh sát liền bị dọa sợ, đứa bé gái lớn nhất liền nói, "Chị ơi, thật sự xin lỗi chị, chị có thể đáp ứng bọn em là sẽ không nói cho ba mẹ em biết không, cũng đừng báo cảnh sát... Bằng không em trai em sẽ bị mắng. Chị, chị đáp ứng thì em sẽ đi gọi xe."

Dư Văn trừng mắt: "Em trai em bị mắng có quan trọng không? Em có đi không? Không đi đừng trách chị cũng đâm một đao lên người em trai em!"

Đứa bé trai kia lập tức bị dọa sợ, trốn ở đằng sau đứa bé gái.

Thường ngày đứa bé trai kia cũng hay gây họa, hôm nay vừa mới ở lớp mỹ thuật tạo hình về cho nên trong túi có dao mỹ thuật. Chứng kiến con chó đang vui đùa liền nổi lên tâm tư, nhưng dao quá sắc bén nên máu lập tức trào ra...

Đứa bé gái nghe Du Văn nói thế, lại nhìn vẻ mặt Du Văn, trực giác nói cho nó biết nếu mình không đi gọi xe thì chị gái kia thật sự sẽ đâm em trai mình một nhát, đứa bé gái khẽ cắn răng, nghĩ tới nên gọi xe trước, đợi lát nữa tìm bố mẹ giải quyết việc này.

Xe taxi ở bên ngoài không được chạy vào trong này, đứa bé gái chạy đến ngoài tiểu khu gọi một chiếc taxi. Du Văn liền đem Đậu Đỏ đặt trên lưng, Đậu Đỏ khá lớn nên rất nặng, Du Văn cũng lên người đặc biệt cố hết sức, nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể cắn răng cõng Đậu Đỏ đi ra taxi đang đỗ ở bên ngoài.

Lái xe chờ một hồi, thấy cả người Du Văn đầy máu với hai con chó, bị hù dọa trợn mắt há hốc mồm, "Cô, cô gái à, người như này là..."

"Đến bệnh viện thú y gần nhất."

"Nhiều máu như này..."

"Tôi trả giá gấp ba, nhanh lái xe đi!"

"..... Được, được, được."

Đọc đường đi, Đậu Đỏ nằm ở trên đùi Du Văn nức nở nhe răng, Du Diễm Diễm ngồi ở một bên tâm trạng cũng không tốt. Tay Du Văn đến giờ vẫn còn run rẩy, cô mím môi, không dám rời mắt khỏi Đậu Đỏ.

Mùi máu tanh rất nồng, Đậu Đỏ chắc rất đau, tim Du Văn đau dữ dội.

Cô hiện tại không biết nói với Thẩm Thanh Châu như thế nào, cũng không dám gọi điện nói cho anh biết, không dám nghe giọng của anh. Đậu Đỏ là khối thịt trong lòng Thẩm Thanh Châu, anh đem nó phó thác cho cô, cô lại không quan tâm nó, khiến nó lại bị thương nặng như thế, cảm giác áy náy ùn ùn kéo đến, hốc mắt Du Văn đỏ lên, ánh mắt mơ hồ tràn đầy nước mắt.

Du Văn cũng quên mất lần trước cô khóc là khi nào, cô rất ít khóc, nhưng bây giờ, càng áy náy càng đau lòng, nước mắt vừa rơi xuống liền không ngăn được. Lái xe nhìn qua kính chiếu hậu nhìn bọn họ, thấy Du Văn khóc lợi hại, nhịn không được quan tâm nói, "Cô gái, người đừng khóc, sẽ đến bệnh viện nhanh thôi."

Du Văn đưa tay lau nước mắt, "Làm sao bây giờ... Thẩm, Thẩm Thanh Châu."

Du Văn nức nở, cố gắng nín khóc.

Cuối cùng cũng đến bệnh viện, Du Văn liền tranh thủ khiêng Đậu Đỏ xuống, "Điện hạ, đuổi kịp!"

Du Điểm Điểm ngoan ngoãn chạy theo sau lưng, Du Văn từ dưới xe bước xuống cửa bệnh viện, mọi người đều khiếp sợ nhìn cô. Một cô gái mảnh mai cũng một chú chó lớn đang bị thương, một thân váy trắng đều bị máu đỏ nhiễm hơn nửa, thấy thế nào cũng thật khủng bố.

Đến cửa bệnh viện, bác sĩ thú y vội vàng chạy tới.

"Dao quẹt làm bị thương, bác sĩ, người mau nhìn xem!" Du Văn sốt ruột nói.

"Đặt lên đây."

Đậu Đỏ được vài bác sĩ đẩy vào phòng giải phẫu, Du Văn không nhìn thấy bóng dáng Đậu Đỏ nữa, liền vô lực ngồi ở ghế dựa bên ngoài. Cô cúi sấp ở trên đùi, đem mặt vùi vào lòng bàn tay, đau lòng khóc thành tiếng.

Sau một hồi, Du Văn liền cầm điện thoại mở nhật ký cuộc gọi, nhìn thấy ba từ Thẩm Thanh Châu liền run sợ, khẽ cắn răng gọi điện cho anh.

"Alo."

Thanh âm quen thuộc trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, Du Văn mím chặt môi, sợ chính mình vừa nói cho anh biết thì tâm trạng liền sụp đổ.

"Du Văn?"

"Thẩm tiên sinh."

"Có chuyện gì?"

Du Văn hít sâu một hơi, thật không biết giải thích cho anh như thế nào.

Thẩm Thanh Châu thấy Du Văn nửa ngày vẫn không có lên tiếng, cảm thấy có cái gì đó không đúng, "Như thế nào, nói chuyện."

Du Văn nắm chặt làn váy, cuối cùng phát ra thanh âm khàn khàn, "Thẩm Thanh Châu, anh trở về..."

"Ba ba, chính là chị này."

"Cô gái, cô gái?"

Có người đụng vào bả vai cô, Du Văn chậm rãi ngẩng đầu lên. Váy nhiễm đầy máu, trên mặt bởi vì lau nước mắt nên cũng có vết máu, người mới đến bị Du Văn dọa sợ kêu lên.

Ánh mắt Du Văn dừng lại ở trên hai chị em kia, sau đó nhìn về phía người lớn ở bên cạnh, "Có việc gì?"

"Này.. con tôi tổn thương chó nhà cô, sau khi biết tôi liền đến xin lỗi cô." Người đàn ông ngượng ngùng nói.

Du Văn ừ một tiếng, không nói gì.

Người đàn ông có chút lúng túng, "Cái kia, chi phí trị liệu hết bao nhiêu tiền, tôi đều chịu trách nhiệm."

Du Văn nhìn người đàn ông một cái, "Con của anh cần quản giáo lại, nó cũng cần phải xin lỗi Đậ Đỏ."

Du Văn vừa nói như thế, người phụ nữ ở sau lưng người đàn ông kia liền bất mãn, "Chỉ là con chó thôi, đền cô tiền rồi, cô lại còn muốn xin lỗi, nó lại nghe không hiểu."

Chỉ là con chó thôi???

Ánh mắt Du Văn híp lại, liền nhìn về phía người phụ nữ đang nói chuyện kia, "Đối với tôi mà nói, Đậ Đỏ cùng con tôi không có chút khác biệt. Vị phu nhân này, cô không biết rõ mà lại có thể nói chuyện băng quơ như vậy."

"Cô...."

"Cô không để con cô thật tâm xin lỗi, lần sau nó có thể nhớ sao, lần này nó đâm Đậ Đỏ một nhát, lần sau cô cảm thấy nó sẽ đâm cái gì?"

Nếu đối phương không phải là đứa bé mà là người trưởng thành thì Du Văn nhất định sẽ xông lên đánh người ta một trận. Hiện tại mẹ nó còn có thể nói mát như thế này, Du Văn liền cảm thấy có một ngụm khí nghẹn trong ngực.

Người phụ nữ kia hừ lạnh, "Là sao, tôi nghe nói lúc này cô tức giận uy hiếp con tôi, nói muốn tổn thương con tôi, tôi xem là cô cũng chuẩn bị lấy dao đâm vào người khác."

"Em đừng nói nữa!!" Người đàn ông trách mắng người phụ nữ kia, lại chuyển hướng sang phía Du Văn, "Cô xem..."

"Không cần nói gì nữa, nếu đã không có thành ý, thì hai người các người đi đi!!" Du Văn lạnh lùng nói, "Tiên sinh, xem ra không chỉ con ngài cần quản giáo lại, mà dường như phu nhân ngài cũng cần."

Người phụ nữ kia liền giậm chân, "Cô nói cái gì! Một cô gái mà miệng lưỡi lại xảo biện như thế!"

"Em đừng đứng ở chỗ này nháo!"

"Anh còn nói giúp cô ta đúng không, có phải hay không thấy người ta trẻ đẹp hơn tôi?"

"Em câm miệng cho anh."

Du Văn lạnh mặt nhìn bọn họ, không có hứng thú lên tiếng.

"Du Văn." Đang huyên não chợt có một thanh âm đặc biệt dễ nghe vang lên.

Du Văn chậm rãi quay đầu nhìn về phía người kia, cổ họng như có cái gì chặn lại không thốt nên lời. Anh đứng cách đó không xa, chậm rãi đi đến, hấp dẫn ánh mắt người xung quanh.

Một giọt nước mắt của Du Văn rơi thẳng xuống, không lướt qua gò má, trực tiếp rơi xuống đất, khuôn mặt cô vừa khổ sở vừa áy náy.

Thẩm Thanh Châu vội vàng chạy đến đây, nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn như thế, liền gọi tên Du Văn, thấy cô quay đầu nhìn mình.

Toàn thân chật vật, máu nhiễm trên váy trắng hết sức chói mắt, trên mặt nước mắt lẫn máu đan xen, nhìn thấy mà giật mình. Ngược Thấm Thanh Châu không hiểu sao lại thấy nhức nhối, anh nhíu mày lại đến gần phía cô.

Du Văn chậm rãi đứng lên, có chút không biết làm sao, "Đậu Đỏ, Đậu Đỏ đang ở bên trong, bác sĩ đang khâu vết thương..."

"Cô trước tiên đừng khóc." Thấm Thanh Châu vô thức đuổi tay lau nước mắt cho cô, nháy mắt đầu ngón tay liền nhiễm vệt máu, anh liền nhíu mày, lại dùng lực xoa xoa máu trên mặt cô, "Cô không có việc gì?"

"Tôi không sao, đây đều là máu của Đậu Đỏ...." Du Văn lúc này căn bản không có rảnh đi ăn mừng khi Thấm Thanh Châu chủ động chạm vào cô, cô cúi đầu, thanh âm rất nhỏ, "Thấm tiên sinh, thực xin lỗi.. Thật sự rất xin lỗi, đều tại tôi không quan tâm đến Đậu Đỏ."

Thấm Thanh Châu nhìn về phòng giải phẫu ở phía trước, ánh mắt có chút trầm trọng, tiếp đó nhìn về phía cô, không thành thạo vỗ vỗ bả vai cô, "Trước đừng nói nữa, cô quay về sửa sang lại một chút, để tôi ở lại đây."

Du Văn mờ mịt nhìn về phía Thấm Thanh Châu. Thấm Thanh Châu không nói gì nữa, mà dùng ánh mắt hỏi thăm Du Văn mấy người bên cạnh là ai.

Du Văn hiểu ý, nói ra, "Đây chính là người nhà đứa bé trai kia." Vừa nãy cô đã kể cặn kẽ chân tướng cho Thấm Thanh Châu qua điện thoại, cho nên anh biết rõ đứa bé trai kia là ai.

Ánh mắt Thấm Thanh Châu liền nhìn qua phía gia đình kia, ánh mắt lạnh lùng, hai đứa trẻ kia không tự giác trốn ở phía sau ba mẹ.

Mà sau khi anh xuất hiện thì người phụ nữ kia đã nhận ra, trong nhà xem như giàu có, cô ta ở nhà ngày thường rảnh rỗi không có việc gì liên

cùng nhóm phu nhân giàu có tâm sự, lại xem chút phim truyền hình, phim điện ảnh...

Cô ta đối với các minh tinh trong giới giải trí rất quen thuộc, khi nhìn thấy Thẩm Thanh Châu nháy mắt cô ta liền nhận ra, cô ta đã xem qua không ít tác phẩm mà anh ta đã đạo diễn.

Người phụ nữ kia cũng không nghĩ đến con chó bị thương lại là sủng vật của Thẩm Thanh Châu, cô ta liền nịnh nọt nói ra, "Thẩm đạo à, thật sự xin lỗi, con trai tôi..."

"Cô cho rằng con cô không cần quản giáo à?" Thẩm Thanh Châu đột nhiên trầm giọng nói.

Người phụ nữ kia sững sờ, ý thức được anh ta nghe thấy lời cô ta nói với Du Văn, "Này, xác thực con tôi làm thế là không tốt, nhưng là do nó không cẩn thận. Con gái tôi nói cô gái kia còn muốn trả thù con tôi, đây không phải quá phận sao?"

"Trả thù." Thẩm Thanh Châu lãnh đạm nói, "Cô ấy nói không sai, một dao đổi một dao rất bình thường."

Người phụ nữ kia trợn to mắt, không thể tin được lời mà Thẩm Thanh Châu vừa mới nói ra.

Mà Du Văn đứng ở một bên sững sờ nhìn anh, người này đang đe dọa ư?

"Người bạn nhỏ này." Thẩm Thanh Châu nói xong cũng không nhìn người phụ nữ kia một cái, ánh mắt bức bách nên người phụ nữ ngượng ngùng ngậm miệng.

"Nói."

Đứa bé trai kia bị dọa sợ, vừa nãy bởi vì có bố mẹ ở đây, còn bên kia chỉ có duy nhất Du Văn nên trong lòng nó không lo lắng, nhưng bây giờ... Thẩm Thanh Châu đang đứng ở đây, còn có cảm giác uy nghiêm rất lớn, anh ấy thế nhưng còn nói một dao đối một dao?

"Em, em không cố ý, chính là nó nhào lên..."

"Em vẫn không chịu nói thật sao?" Thẩm Thanh Châu từ trên cao bề ngoài nhìn xuống.

Đứa bé trai kia ngược đầu lên nhìn anh, một bộ dáng muốn khóc, giằng co nửa ngày, cuối cùng nhịn không được, "Em nói... Em không nên dọa nó trước, nhưng là em không nghĩ làm nó bị thương, anh à, em không dám, lần sau em không dám nữa."

"Còn có lần sau?" Giọng điệu nói chuyện của Thẩm Thanh Châu hoàn toàn không coi nó là đứa trẻ, "Cầm dao đâm người khác là tội cố ý tổn thương người khác, đừng tưởng là trẻ con thì muốn làm gì thì làm."

Nước mắt của đứa bé trai liên tục rơi xuống, người không biết chuyện nhìn từ xa tuyệt đối cho là lớn ăn hiếp nhỏ, ngay cả người đang đứng ở gần đây cũng cho là vậy, còn cha mẹ của đứa bé trai kia thì không dám tiến lên khuyên bảo.

"Thực xin lỗi..." Đứa bé trai mặc dù còn nhỏ, nhưng cũng ý thức được sai lầm của mình, sau khi trải qua lần này, về sau nó tuyệt đối không dám nghịch ngợm gây sự nữa.

"Không phải cùng tôi nói xin lỗi." Thẩm Thanh Châu liền nhìn về phía phòng giải phẫu, mặt không chút thay đổi, "Em nên xin lỗi nó, ở ngoài phòng giải phẫu sám hối thật tốt, đừng có để Đạ Đờ nhìn thấy em, nó sẽ thấy sợ hãi."

"Này, Thâm tiên sinh." Mẹ của đứa bé trai cảm thấy không nói được lời nào, cô ta vừa muốn nói gì liền bị chồng cô ta giữ chặt, người đàn ông nhìn Thâm Thanh Châu cúi mình xin lỗi, "Thật xin lỗi, tiền thuốc thang cùng chi phí chữa trị tôi sẽ phụ trách, đều do tôi quản giáo con cái không tốt."

Thâm Thanh Châu hướng người đàn ông gật đầu, ánh mắt hướng đến người phụ nữ kia, người phụ nữ bị nhìn chăm chăm như thế, sắc mặt liền không tốt, thật lâu mới nghẹn ra hai từ "xin lỗi."

Lúc này, ngoài dự liệu của mọi người, đứa bé trai kia lặng lẽ chạy tới ngoài cửa phòng giải phẫu, cách cánh cửa nói lời xin lỗi.

Du Văn ngoài ý muốn nhìn thân ảnh của đứa bé trai, lại quay đầu nhìn mấy người của gia đình kia. Cô liền bội phục Thâm Thanh Châu, anh có sức uy hiếp lớn hơn cô nhiều....

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

10. Chương 10: Thay Thuốc

Edit: Yáng

Về sau, một nhà đưa bé trai kia rời đi, trên mặt đứa bé trai tràn đầy nước mắt, bị dọa cũng không nhẹ. Mà bố của đứa bé đó vì biểu hiện thành ý nên đã đi đóng viện phí, Thẩm Thanh Châu cũng không ngăn cản, kết quả như vậy đối với gia đình kia đã là tốt nhất rồi.

Ngoài phòng giải phẫu chỉ còn lại hai người Du Văn cùng Thẩm Thanh Châu.

"Cô còn không quay về?"

Du Văn ngồi ở trên ghế, "Tôi đợi Đậ Đỏ đi ra."

Thanh âm của cô nghe có chút không rõ, Thẩm Thanh Châu nhìn cô mấy giây, anh không biết cách an ủi người khác, cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ mình sẽ đi an ủi người khác, nhưng khi nhìn bộ dạng đáng thương của Du Văn thì anh cảm thấy mình nên nói cái gì mới đúng.

Thẩm Thanh Châu trầm tư một lát, duỗi tay vỗ vỗ đầu Du Văn, động tác rất nhẹ, "Việc này không phải trách nhiệm của cô, không cần lo lắng."

Du Văn ngẩng đầu nhìn anh, bởi vì tâm tư hoàn toàn đặt trên người Đậ Đỏ nên tối nay cô đã hai lần xem nhẹ động tác thân mật của Thẩm Thanh Châu đối với cô, "Tôi lo lắng cho Đậ Đỏ."

Thẩm Thanh Châu yên lặng một chút, Đậu Đỏ được anh nuông chiều, đây là lần đầu tiên tình huống xảy ra nghiêm trọng đến mức phải nhập viện, kỳ thật lúc mà anh nghe được tin Đậu Đỏ gặp chuyện thì trong lòng anh cũng khó chịu không nói nên lời, có thể anh bình tĩnh theo thói quen, nên mặc dù nội tâm phập phồng lo lắng nhưng ngoài mặt cũng không hiện ra bao nhiêu, "Nó sẽ không có chuyện gì, Du Văn, đừng lo lắng."

Lại đợi thêm vài phút, cửa phòng giải phẫu mở ra, Thẩm Thanh Châu cùng Du Văn đồng thời đứng lên đi tới, Du Điểm Điểm cũng đi theo sau lưng bước đến.

"Như thế nào rồi ạ?", Du Văn sốt ruột hỏi.

Bác sĩ nói, "Không có gì đáng ngại, miệng vết thương mặc dù khá dài nhưng cũng may là không sâu, chúng tôi đã khâu lại cho nó, tiếp theo chỉ cần tĩnh dưỡng tốt là không thành vấn đề."

Du Văn cùng Thẩm Thanh Châu đều thở phào nhẹ nhõm.

"Cô gái nhỏ đừng lo lắng quá, cả người cô đầy máu rồi, về nhà thay đồ trước đi, ôi chao? Đây là bạn trai cháu phải không, trước hết để bạn trai đợi ở đây là được." Bác sĩ thú y khoảng hơn 50 tuổi nên cũng không nhận ra Thẩm Thanh Châu.

Du Văn lắc đầu, "Anh ấy là chủ của chú chó đó, không phải cháu."

"Ai da, cậu trai trẻ này, bạn gái cậu thật sự rất tốt, đối với chó của cậu rất tận tâm, cậu cũng không thấy được cảnh cô gái nhỏ này cõng chú chó lớn kia, cả người lại đầy máu, trông rất dọa người."

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn một cái, có thể tưởng tượng ra tình cảnh kia, khó trách lưng cùng bả vai của cô lại có nhiều máu như vậy.

Du Văn cười một tiếng, cũng không giải thích với bác sĩ thú y, cô ngó vào bên trong, "Bây giờ cháu có thể vào nhìn nó một chút không?"

"Được, nhưng thuốc mê vẫn chưa hết hiệu quả, nên hiện tại nó vẫn đang ngủ."

Du Văn gật đầu đi vào. Cô đứng ở bên cạnh Đậu Đỏ, nhìn khối lông trắng xinh đẹp vì khâu vết thương mà phải cạo đi, trong lòng cô lại thêm đau lòng, Đậu Đỏ vốn xinh đẹp như thế nhưng sau này trên người lại có vết sẹo.

Cô không tự giác nhìn Thẩm Thanh Châu một cái, anh nhú mày lại, trong mắt hiện rõ vẻ đau lòng. Thẩm Thanh Châu bình thường đối xử với Đậu Đỏ tốt như vậy, bây giờ thấy nó bị thương trong lòng hẳn khó chịu hơn cô nhiều.

"Bởi vì khâu vết thương nên đã phải cạo một phần lông, nhưng hai người đừng lo lắng, sau khi vết thương liền sẹo thì cũng không thấy rõ ràng, hơn nữa sau này lông mới mọc ra có thể che phủ vết sẹo." Bác sĩ thú y cùng đi theo vào, thấy bộ dạng khổ sở của Du Văn liền giải thích.

"Bác sĩ, có chỗ nào quan trọng phải chú ý nữa không ạ?"

"Trong khoảng thời gian này chỉ cần hạn chế cho nó hoạt động mạnh, cho ăn đồ ăn dễ tiêu hóa, về sau còn phải mang đến đây để thay thuốc."

"Được." Thẩm Thanh Châu nói xong liền nhìn về phía Du Văn, "Sắc trời không còn sớm, cô mang Du Điểm Điểm về trước đi."

"Còn Đậu Đỏ..."

"Chờ nó tỉnh tôi sẽ mang nó về nhà."

"...À."

Thẩm Thanh Châu thấy vẻ mặt Du Văn uể oải, liền nói, "Ngày mai cô đi mua thức ăn mới cho nó, không cần phải đồ ăn ngon, chỉ cần đồ ăn dễ tiêu hóa là được."

"Ừm."

Du Văn cùng Du Điểm Điểm về nhà trước, hôm nay mọi thứ phát sinh quá bất ngờ không kịp đề phòng, đến bây giờ tinh thần cô vẫn có chút hoang mang. Nhưng cô thấy rõ được tính cách lãnh đạm của Thẩm Thanh Châu, anh cũng không giận chó đánh mèo lên cô, ngay cả một câu nặng lời anh cũng chưa nói...

Du Văn tắm xong liền nằm ở trên ghế sofa, mỗi cử chỉ hành động của Thẩm Thanh Châu đang không ngừng xuất hiện trong đầu cô. Đột nhiên, Du Văn chột từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, cô có chút thanh tỉnh, cũng nhớ lúc ở bệnh viện Thẩm Thanh Châu đã lau nước mắt cho cô.

Thật sự là Thẩm Thanh Châu lãnh đạm hôm qua đã lau nước mắt cho cô ư?

Sáng hôm sau, sáng sớm Du Văn liền đi siêu thị mua thức ăn cho chó, vốn là buổi tối cô mới định qua phòng 702 nhưng giữa trưa Du Văn liền đến gõ cửa.

Thẩm Thanh Châu đến mở cửa, anh mặc áo phông trắng đơn giản, quần dài màu xám tro, tóc vẫn còn ướt giống như vừa mới tắm xong, có ít tóc ẩm ướt bám vào sau vành tai, bộ dáng anh nhìn qua nhu hòa không ít.

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn, cũng không hỏi cô đến có chuyện gì, trực tiếp để cửa mở rồi đi vào.

Du Văn cầm thức ăn cho chó đứng ở ngay lối vào cởi giày, sau đó thay đôi dép đi trong nhà màu xanh lam.

"Đậu Đỏ."

Đậu Đỏ đang nằm trong ổ của nó, nhìn qua thấy nó không có chút tinh thần nào.

Du Văn ngồi sờ sờ đầu nó, "Có phải rất đau không? Thật xin lỗi, đều tại tao không bảo vệ được mày, mày đừng giận tao nhé."

Đậu Đỏ như nghe hiểu được lời của cô liền cọ cọ dưới tay cô, Du Văn cong cong khóe miệng, "Ngoan, tao mua cho mày đồ ăn có hương vị mới này, vì mày bị bệnh nên chỉ có thể ăn những đồ ăn như thế này thôi, tao đi nấu lại cho nó mềm hơn để mày ăn cho dễ tiêu."

"Mặc dù ăn không ngon lắm nhưng mà có thể giúp mày sớm khỏi bệnh, cố gắng chịu ủy khuất một chút."

Du Văn cùng với Đậu Đỏ nói chuyện, từ phòng tắm bước ra thì tóc của Thẩm Thanh Châu đã sấy khô, anh liền đứng cách đó không xa nhìn thật lâu, cô cùng Đậu Đỏ tán gẫu này nọ, mà Đậu Đỏ dường như rất vui vẻ. Thẩm Thanh Châu cau mày lại bắt đầu suy nghĩ lại chuyện đã xảy ra, đều do bình thường anh ít nói chuyện cùng Đậu Đỏ?

Du Văn cầm thức ăn cho chó lên, quay người lại liền thấy Thẩm Thanh Châu đang đứng ở phòng khách trầm tư, cô ngấn người, cùng anh bàn bạc, "Dựa theo lời bác sĩ nói, tôi đã chuẩn bị ít thức ăn dễ tiêu cho Đậu Đỏ."

"Để đó đi, buổi tối cô mang qua là được." Thẩm Thanh Châu liền thu hồi ánh mắt, ngồi xuống ghế sofa.

"Tôi là phục vụ miễn phí cho Đậu Đỏ, không có phần của anh đâu, nên anh không cần đưa tiền cho tôi." Du Văn nhú mày, nhỏ giọng nói, "Đợi đến khi vết thương của Đậu Đỏ lành thì tôi mới yên tâm."

Nói xong Du Văn đi thẳng vào phòng bếp.

Chỉ làm một phần cho Đậu Đỏ? Ánh mắt Thẩm Thanh Châu hơi trầm xuống, anh có nói muốn có một phần à?

Đợi Đậu Đỏ ăn xong thì Du Văn liền trở về nhà làm việc. Đến thời gian làm cơm tối, cô đứng giờ xuất hiện ở trong nhà Thẩm Thanh Châu, chuẩn bị phần cơm cho hai người ăn. Sau khi Thẩm Thanh Châu ăn xong liền dặn Du Văn đem bát đĩa bỏ vào máy rửa bát mới mua, sau đó chuẩn bị đưa Đậu Đỏ đi thay thuốc.

"Tôi đi cùng được không?" Du Văn đang định trở về thì biết được Thẩm Thanh Châu muốn đưa Đậu Đỏ đi bệnh viện nên cô muốn đi theo.

"Ừ. Cùng đi." Thẩm Thanh Châu nói.

Du Văn ồ một tiếng, "Có thể để tôi mang Du Điểm Điểm theo cùng được không?"

"Tùy cô."

Sau đó hai người hai chó đi thang máy thẳng xuống gara ở dưới tầng hầm, đây là lần đầu tiên Du Văn ngồi cùng xe với Thẩm Thanh Châu, mặc dù cô không nghiên cứu về xe thể nhưng cũng nhìn ra được chiếc xe này rất sang trọng, bên trong xe của anh không có chút đồ trang trí nào, nhưng lại có mùi nước hoa trong lành.

Du Văn ngồi ở phía sau xe, cả cô và hai con chó đều ngồi cùng một chỗ, cô phải ôm Đậu Đỏ để nó không bị va chạm. Đường đi đến bệnh viện không tính là rất dài, nhưng Du Văn ngồi có chút buồn chán liền liếc trộm Thẩm Thanh Châu.

Ở góc độ này của cô chỉ có thể nhìn thấy gò má của anh, nhưng mà cô vẫn thưởng thức vô cùng vui vẻ.

"Thăm tiên sinh, trước đây anh đã từng nuôi chó chưa?"

Thăm Thanh Châu, "Đậu Đỏ là con đầu tiên."

"À, thảo nào."

Thảo nào cái gì? Thăm Thanh Châu qua kính chiếu hậu nhìn cô một cái, chỉ thấy một người ngồi ở phía sau xe đang dựa khuỷu tay lên cửa xe, lòng bàn tay chống cằm, ánh mắt mở to chăm chú nhìn theo ánh mắt anh.

Du Văn cong mắt, "Bên trong nhà anh để nhiệt độ quá thấp, như vậy đối với chó không tốt. Hơn nữa với tính tình của anh..... Đại khái anh cùng Đậu Đỏ ít khi trò chuyện với nhau."

Thăm Thanh Châu: "..."

"Lần sau anh nhớ chú ý nhiệt độ trong phòng một chút. Còn về việc nói chuyện với Đậu Đỏ thì anh đừng ngại, dù sao... thì còn có tôi."

Ánh mắt Thăm Thanh Châu híp lại, lại liếc nhìn Du Văn lần thứ hai. Trong kính chiếu hậu, cô gái có gương mặt tinh xảo đang nở nụ cười...

Thăm Thanh Châu phát hiện, anh nhìn Du Văn rất vừa mắt, lại nói loại cảm giác này của anh có chút kỳ quái nhưng anh cũng hề phản cảm. Đối với Thăm Thanh Châu mà nói loại cảm giác này cũng khó có được.

Anh thu hồi tầm mắt, "Đậu Đỏ thích là được."

"Nó sẽ thích, tôi thấy Đậu Đỏ rất hoạt bát.", Du Văn sờ sờ Đậu Đỏ đang nằm trên đùi cô, "Đúng không Đậu Đỏ?"

Đậu Đỏ: "..."

Đến bệnh viện, Du Văn theo bản năng liền định nâng Đậu Đỏ lên. Cô vừa mới cúi người thì bên cạnh có một cánh tay vươn ra, "Để tôi."

Du Văn quay đầu nhìn anh, không biết từ lúc nào Thẩm Thanh Châu đã đeo khẩu trang lên, khẩu trang rất lớn chỉ lộ ra đôi mắt màu trà và vàng trán trắng bóc. Du Văn ngẩn người, chợt bừng tỉnh mới nhớ ra Thẩm Thanh Châu là một người nổi tiếng, hôm qua dưới tình thế cấp bách nên anh mới vội đến đây, may mà thời điểm đó bệnh viện thú y cũng không có nhiều người nên cũng không gây ra rối loạn gì.

Nhưng hôm nay là cuối tuần, bệnh viện nhất định có nhiều người lui tới. Thẩm Thanh Châu cũng để tránh gặp phiền toái không cần thiết nên chuẩn bị khẩu trang.

Thẩm Thanh Châu ôm Đậ Đỏ, để Đậ Đỏ nằm ghé lên đầu vai anh. Du Văn cùng Du Điểm Điểm đi phía sau anh, đi về phía cổng bệnh viện.

Bọn họ tìm được bác sĩ hôm qua, bác sĩ thấy bọn họ tới liền vội vàng đi theo xử lý vết thương cho Đậ Đỏ.

"Chàng trai, cậu có phải minh tinh không, xin lỗi giờ tôi lớn tuổi nên không biết mặt các minh tinh trẻ tuổi." Bác sĩ vừa xử lý vết thương vừa nói. "Ngày hôm qua sau khi hai người đi, mấy y tá trong bệnh viện liền thảo luận, nói cậu tên gì... Thẩm Thanh Châu. Ôi chao, cậu đã diễn những phim nào, để chút nữa về tôi xem một chút."

Thẩm Thanh Châu: "Cháu không phải là diễn viên."

"Không phải sao? Là ca sĩ à?"

Thẩm Thanh Châu: "....."

Du Văn cười ở bên cạnh: "Bác sĩ, anh ấy là đạo diễn."

"Đạo diễn à? Dáng dấp đẹp trai vậy mà lại làm ở hậu trường à, cậu nên làm ở phía trước, nhất định sẽ nổi tiếng." Bác sĩ tiếc hận nói.

Du Văn phụ họa nói: "Chính là có thể dựa vào khuôn mặt kiếm cơm nhưng lại thích dựa vào tài hoa."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, không biết nói gì.

Bác sĩ giúp Đậ Đỏ băng bó lại vết thương, quay đầu lại cùng Thẩm Thanh Châu nói, "Bạn gái cậu thật đáng yêu, hai người các người một tỉnh một động nhưng trái lại rất xứng đôi."

Du Văn khoát khoát tay, "Không phải, cháu không phải là người yêu của anh ấy."

Bác sĩ sau khi nghe xong vẻ mặt hiểu rõ, "À, ta biết rõ, đại minh tinh yêu đương cũng phải giấu kín, ta không nói, ta không nói, bằng không người khác nghe được lại nói lung tung."

Du Văn mắc nghẹn không nói được gì, không ngờ sức tưởng tượng của vị bác sĩ này lại tốt như vậy.

Sau đó cô liền nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, hai người đối mặt nhìn nhau, anh không phủ định cũng không thừa nhận. Du Văn bĩu môi, đại khái là do tính cách của anh nên anh chẳng muốn đáp lại loại chuyện như vậy.

"Đi theo ta để lấy thuốc." Bác sĩ nói

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía Du Văn: "Đi lấy thuốc đi, tôi không tiện."

Du Văn gật đầu, quả nhiên cô vẫn có tác dụng.

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn theo bác sĩ ra ngoài, trong đầu lại nghĩ lại những lời bác sĩ đã nói lúc nãy.

Người yêu? Một tỉnh một động? Xứng đôi?

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

11. Chương 11: Đoàn Phim

Edit: Yáng

Năng lực khôi phục của chó rất là nhanh, vết thương của Đậu Đỏ mỗi ngày một tốt hơn, lông cũng mọc dài ra, vốn là ngày ngày phải nằm sấp ở trong ô, nhưng hiện tại có thể cùng Du Điểm Điểm ra ngoài tản bộ rồi. Du Văn thấy Đậu Đỏ khôi phục, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng để xuống.

Hôm nay, Du Văn chuẩn bị đi ra ngoài, hôm qua cô cùng La Thiến hẹn gặp mặt, nên cô mang cả kịch bản theo.

La Thiến gặp Du Văn liền kéo tay cô hỏi kết cục <đồng hồ quả lắc cuối cùng> , Du Văn bất đắc dĩ nhìn cô nàng, "Nếu tiết lộ cho cô thì sau này cô làm gì còn hứng thú đợi chương mới nữa."

La Thiến, "Nhưng dạo gần đây cô ít đăng chương mới quá, tôi nhịn không được."

Du Văn, "Không phải là cô giao nhiệm vụ quan trọng cho tôi à, tôi là dùng hết tâm sức đặt ở rồi."

La Thiến vẻ mặt đau khổ, "Thật sao, thật sao, hóa ra đều là lỗi của tôi."

"Cô biết thế là tốt."

La Thiến nghiêm nghị, "Tiến độ sửa kịch bản sao rồi? Sắp xong chưa?"

"Ừ, có thể tiến hành quay được rồi, cô có thể lấy về xét duyệt, có nhiều chỗ có khả năng cần phải sửa lại."

La Thiến gật đầu, "cũng chuẩn bị quay rồi, Du Văn, tôi phải nói trước với cô một tiếng, có khả năng cô phải đến đoàn phim."

"A!!"

"Cô là biên kịch chính, đến lúc muốn sửa kịch bản mà cô không có ở đó thì biết làm sao."

Du Văn nhú mày.

La Thiến nói, "Nhưng cô cứ yên tâm. Bình thường cũng không có việc gì, rất nhẹ nhàng. Cô có thể ở khách sạn nghỉ ngơi hoặc đến đoàn phim đều được."

Du Văn cũng không phải nghĩ thoải mái hay không, mà đang lo Du Điểm Điểm, mặc dù trước kia đi du lịch cô cũng không cho Du Điểm Điểm theo.

Còn có một lý do nữa là cô đã đáp ứng với Thẩm Thanh Châu làm cơm cho anh và Đậu Đỏ.

"Đi khoảng bao lâu?"

"Ít nhất phải một tháng, còn phải xem tình huống sau này thế nào." La Thiến thấy Du Văn do dự, "Cô không tiện đi lại sao?"

"Không có..." Du Văn nói, "Tôi sẽ an bài một chút, sẽ đi." Dù sao cô cũng là người phụ trách kịch bản, không thể mặc kệ được.

"Tốt lắm." La Thiển đem văn kiện trong tay cho cô, "Cái này cùng cô không có quan hệ, nhưng tôi cảm thấy cô sẽ quan tâm, đây là danh sách diễn viên và tất cả nhân viên đoàn phim."

"A." trong lòng Du Văn vẫn đang nghĩ về một tháng ở đoàn phim, tùy tiện đem văn kiện này nhét vào túi.

"Vậy tôi đi trước đây, ba ngày sau là nghi thức khai máy. Một tuần sau thì cô đến Bắc Kinh nhé."

"Được."

Chạng vạng, Du Văn trước đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn sau đó mới về nhà.

Lúc nấu ăn ở phòng bếp nhà Thẩm Thanh Châu, Du Văn vẫn đang nghĩ phải nói với anh như thế nào.

"Ăn cơm." Cô dọn xong bát đũa liền ngồi xuống bàn ăn. Thẩm Thanh Châu ngồi đối diện cô, cầm lấy đũa bắt đầu ăn cơm.

Du Văn không yên lòng ăn vài miếng, thỉnh thoảng liếc trộm Thẩm Thanh Châu. Đại khái do cô nhìn quá nhiều lần nên cuối cùng Thẩm Thanh Châu cũng dừng đũa nhìn cô, "Cô muốn nói gì?"

Du Văn trừng mắt nhìn, "Làm sao anh biết tôi muốn nói cái gì?"

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt cô rõ ràng như vậy sao anh có thể không biết.

Du Văn thấy anh không nói lời nào liền mở miệng nói, "Một khoảng thời gian tới tôi không thể tới làm cơm tối cho anh với Đậu Đỏ."

Thẩm Thanh Châu, "À."

"Tôi phải đi công tác ở ngoài một thời gian, khoảng thời gian này có khả năng rất dài. Anh cùng Đậ Đỏ đành phải tự lực cánh sinh vậy."

"Ừ."

Thẩm Thanh Châu phản ứng rất bình tĩnh, Du Văn có chút bi thương, lẽ nào cô không quan trọng à, phải đi ít nhất một tháng đấy, bọn họ không được ăn cơm cô nấu không phải là nên vụng trộm khóc thút thít sao!

Du Văn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói, "Tôi phải đi Bắc Kinh, ít nhất một tháng, hoặc có thể kéo dài ba đến bốn tháng."

"Tôi biết rõ."

"A?"

Thẩm Thanh Châu bỏ bát đũa xuống, "Rất khéo, cho dù cô không đi, một khoảng thời gian tới cũng không cần làm cơm tối cho tôi, bởi vì tôi cũng phải đi công tác."

Du Văn kinh ngạc, cũng đã quên hỏi anh "Tôi biết rõ" là có ý gì, "Đậ Đỏ thì sao?"

"Tôi sẽ giao nó cho cửa hàng chăm sóc thú cưng chuyên nghiệp chiếu cố."

"A..." Du Văn, "Anh muốn đi bao lâu?"

"Khoảng vài tháng, hai ngày sau đi, cho nên rất nhanh cô không cần đến làm cơm nữa."

Du Văn sau khi nghe xong có chút buồn bã, mấy tháng tới không thể gặp mặt, thời gian vừa qua ngày ngày đều thấy mặt nhau nên cô đã thành thói quen.

"Được rồi, anh hãy nghiêm túc làm việc, tạm biệt anh trước. Ừ... Tiền lương trong khoảng thời gian này có thể ngừng."

Thẩm Thanh Châu nhướn mày, ánh mắt cười như không cười. Du Văn hướng ánh mắt vào trong chén cơm, cho nên cũng không thấy được vẻ mặt của Thẩm Thanh Châu.

Hai ngày sau, Thẩm Thanh Châu quả nhiên liền rời đi, Đậu Đỏ cũng bị đưa đi. Du Văn mặc dù trong nội tâm buồn bực, nhưng vẫn là không có biện pháp, cũng phải chuẩn bị đồ đạc cho chính mình.

Vài ngày sau, sân bay quốc tế Bắc Kinh.

"Xin chào, cậu đến đón tôi à?" Du Văn thấy có người giơ bảng tên của mình, là một nam thanh niên khoảng hơn 20 tuổi.

"Cô là Vị Văn sao, tôi là do chị La Thiến phái tới đón cô."

"Ừ, là tôi."

"Được, đi bên này, xe chúng ta ở bên ngoài."

Du Văn gật gật đầu, đi theo anh ta, trên đường lại gọi điện thoại cho La Thiến xác nhận. Sau khi lên xe, Du Văn hỏi, "Chúng ta bây giờ trực tiếp về khách sạn hay đến đoàn phim?"

"Đạo diễn, nhân viên đoàn phim cùng tất cả các diễn viên bây giờ đang ăn cơm ở khách sạn XX, chị La Thiến nói đón cô qua bên kia chào hỏi mọi người."

"Được rồi."

Đến khách sạn, hành lý của cô được người thanh niên kia nhờ nhân viên khách sạn mang lên phòng trước, còn anh ta dẫn cô đi phòng bao của đoàn phim .

Vừa mới đến thì đã thấy La Thiến đứng chờ ngoài cửa. La Thiến vội đi lên trước kéo tay Du Văn, "Cuối cùng cô cũng đến."

"Ừ. Máy bay hạ cánh muộn." Du Văn nhìn về phía sau cô nàng, "Tôi nhất định phải vào sao, cũng không ai nhận ra tôi."

"Nhân viên làm việc giới thiệu một chút liền nhận biết, còn diễn viên thì khẳng định ai cô cũng biết."

Du Văn dừng một chút, khó khăn nói, "La Thiến, diễn viên... Tôi không biết."

La Thiến nghi ngờ nói, "Đều là mấy diễn viên đang nổi gần đây, Hương Trạch Nhiên, Lý Mạnh Mạnh, không thể nào không biết."

Du Văn cười cười một tiếng, "Thật sự không biết."

La Thiến khó tin nhìn cô, "Du Văn cô sống ở trên núi à? Văn kiện ngày đó tôi đưa cho cô, bên trong đều có thông tin về diễn viên, cô thật đúng là, đối với diễn viên diễn kịch bản của mình mà cô cũng không quan tâm."

Du Văn giật giật khóe miệng, cô thật sự không muốn nói là do mình quên mất.

"Nghĩ một chút, thì thấy cũng không quan trọng lắm, đến lúc bắt đầu quay thì sẽ quen thôi." La Thiến kéo tay cô, đẩy cửa phòng bao ra dẫn Du Văn đi vào bên trong.

"Hắc hắc, mọi người, xem ai đến đây, là tác giả đại nhân của chúng ta, Vị Văn." La Thiến lớn tiếng tuyên bố, sau đó Du Văn đổ vài giọt mồ hôi lạnh, thật đúng là có chút lúng túng.

La Thiến vừa nói như thế, mọi người đang ngồi trên ghế đều nhìn về phía cửa.

Lý Manh Manh là nữ chính nên đương nhiên là đã đọc kỹ cuốn tiểu thuyết này rồi, các chi tiết của tiểu thuyết được viết rất lôi cuốn hấp dẫn, cô đã sớm muốn biết bộ dáng tác giả là như thế nào.

Nhưng mà một khắc kia nhìn thấy Du Văn, liền kinh ngạc muốn rớt cằm, cô ấy liền đứng lên lớn tiếng hỏi, "Cô là Vị Văn?!?!"

Du Văn nhìn về phía cô gái đang nói chuyện, gật gật đầu, "Xin chào."

"Trời ạ, Vị Văn vẫn còn là một cô bé?? Còn nhỏ như thế..." Lý Manh Manh nhất thời không tìm được từ gì để hình dung, nghĩ mãi mới nói, "Thế nào lại là một nữ sinh dễ thương? Tôi còn tưởng là một người đàn ông chứ."

Sau khi Lý Manh Manh nói xong, mọi người đều đồng tình. Nam chính Hướng Trạch Nhiên cũng rất kinh ngạc, anh ta cũng đọc tiểu thuyết rồi, ý tưởng của tiểu thuyết rất phong phú đa dạng lại tinh tế ảo diệu, mà cô gái trước mắt này nhìn qua khá nhỏ tuổi, cũng không giống người có thể viết được loại tiểu thuyết đó.

"Xin chào mọi người, tôi là tác giả kiêm biên kịch Vị Văn." Du Văn cảm giác mình cần phải lễ phép chào hỏi mọi người.

"Vị Văn, đại tác giả, mau ngồi mau ngồi." Một người bên chế tác vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống. Du Văn hướng về phía người đó gật gật đầu, sau đó La Thiến liền kéo cô cùng nhau ngồi xuống.

"Du Văn, giới thiệu cho cô một chút về đạo diễn của đoàn phim chúng ta." La Thiến nhỏ giọng nói ra, sau đó ý bảo cô ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, "Nha, đạo diễn của chúng ta là Thẩm đại đạo diễn - Thẩm Thanh

Châu, trong văn kiện tôi đưa cho cô cũng có nhắc đến, a... Tôi quên mất cô căn bản không có xem."

Thẩm, Thanh, Châu?

Du Văn mê mang, ánh mắt trống rỗng. Lúc vào cửa cô không nhìn xung quanh, trừ lúc nói chuyện với Lý Mạnh Mạnh, Du Văn căn bản cũng không biết dáng dấp mọi người ở đây trông thế nào.

Cho nên khi cô nghe được tên Thẩm Thanh Châu, hơn nữa còn ngời đối diện cô, cả người cô liền không tốt. Vốn tưởng rằng vài tháng không gặp nhau đột nhiên biến thành người quan trọng trong chuyến công tác của cô, Du Văn quá mức kinh ngạc ngược lại đã quên cả ngạc nhiên mừng rỡ.

Cô sững sờ nhìn anh. Anh ngồi tùy ý ở chỗ kia, áo mũ chỉnh tề, lạnh lùng xuất trần. Mà đôi mắt màu trà nhạt kia giờ phút này đang dừng trên người cô, không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy trong mắt Thẩm Thanh Châu có ý cười nhè nhẹ.

"Thẩm tiên sinh?"

"Biên kịch đúng không, xin chào." Thẩm Thanh Châu dùng giọng điệu khi giải quyết công việc cùng cô chào hỏi.

Du Văn trừng mắt nhìn, "Xin chào..."

Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm, "Cô vừa tới hôm nay?"

"Ừ, cũng là vừa mới đến khách sạn lúc này."

"Ừ, kịch bản tôi đã xem qua, chi tiết cụ thể còn cần thảo luận, lát nữa cô tới tìm tôi." Thẩm Thanh Châu nói

Du Văn gật gật đầu, cảm thấy tim đập có chút nhanh.

Mà Thẩm Thanh Châu nói xong cái này cũng không cùng cô nói chuyện tiếp, vẻ mặt kia với giọng nói của anh tựa như anh không quen biết cô, giờ phút này anh đã quay đầu nói chuyện cùng nhân viên bên cạnh.

Du Văn thu hồi ánh mắt, có chút ảo não, đều tại chính mình không xem kỹ văn kiện La Thiển đưa cho. Khó trách ngày đó trong lúc ăn cơm anh nói đã biết cô sẽ đi công tác thật lâu, khi đó cô còn tưởng rằng anh thuận miệng nói mà thôi, không thể tưởng được là anh lại biết rõ.

Anh là đạo diễn, nhất định là có tài liệu về cô, anh đã sớm biết cô là biên kịch? Người này thật biết đóng kịch, đã biết trước mà không nói cho cô một tiếng.

Bất quá... trong nội tâm Du Văn bắt đầu có một ít mừng thầm, một khoảng thời gian tới cô và anh sẽ vẫn sớm chiều chung đụng chẳng qua chỉ là thay đổi địa điểm và không có hai súng vật ở bên cạnh quấy rầy mà thôi.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

12. Chương 12: Biên Kịch

Edit: Yáng

"Vị Văn, tôi hỏi một chút, cô bao nhiêu tuổi rồi?" Lý Manh Manh tò mò nhìn cô, "Tôi cùng Hương Trạch Nhiên đoán không ra, nhìn cô trông rất nhỏ."

Trên bàn cơm mọi người đang tán gẫu, thấy Lý Manh Manh hỏi như thế ánh mắt mọi người liền tập trung lên người cô. Du Văn vô thức nhìn Thẩm Thanh Châu, anh hơi hột nhìn cô một cái, ánh mắt kia tựa hồ là... Cười nhạo?!? Mặc dù cô thường xuyên bị hỏi vấn đề này, nhưng vấn đề này cũng không phải vấn đề không tốt, tôi tỏ ra dễ thương, OK?!

"Tôi đã hơn hai mươi rồi, không còn nhỏ nữa." Du Văn không biến sắc trừng Thẩm Thanh Châu một cái, khóe miệng Thẩm Thanh Châu chợt lóe lên.

"A ~" Lý Manh Manh cười nhìn cô, "Thật đáng yêu, về sau đoàn phim chúng ta có một biên kịch đáng yêu, thật sự là quá tốt."

Du Văn gượng gượng cười hai tiếng, vị nữ chính này, người có thể đừng nói chuyện với tôi được không, tôi không thích được mọi người chú ý như vậy đâu. Nhưng Du Văn rất bất đắc dĩ bởi vì Lý Manh Manh lại thích nói đến cô, nói từ bề ngoài đến tác phẩm, từ tác phẩm nói tới fan hâm mộ sách của cô...

Du Văn cảm giác mình thành nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay rồi.

Cuối cùng cũng kết thúc bữa tiệc, tất cả mọi người đều muốn tản đi, Du Văn mới vừa đi ra khỏi phòng riêng liền bị người vỗ bả vai, "Vị Văn."

"Lý tiểu thư."

"Không cần gọi xa lạ như thế, cô trực tiếp gọi tôi Mạnh Mạnh là được."

"Ừ."

"Tôi đã đọc hết Lang Diêm rồi, sau đó liền đọc đến chương mới nhất của <đồng hồ quả lắc cuối cùng> . Cô đừng không tin, vài ngày nay rảnh tôi đều đọc, cô hỏi Hương Trạch Nhiên thì biết." Lý Mạnh Mạnh liền kéo Hương Trạch Nhiên ở sau lưng.

Hương Trạch Nhiên nghe được đoạn đối thoại của bọn họ liền vừa cười vừa nói, "Tôi làm chứng, cô ấy đã là fan cuồng sách của cô rồi."

Du Văn cười cười, "Cảm ơn."

"Này Vị Văn, cô ở phòng nào, có rảnh thì tôi sẽ tìm cô chơi."

"Cái này... Kỳ thật tôi còn chưa biết, mới vừa rồi là trợ lý của La Thiển giúp tôi cầm hành lý, tôi vừa đến đây thì tới phòng bao luôn."

"Ừm, không có việc gì, chúng ta có thể thêm Wechat."

"Ừ, được."

Du Văn vừa cùng Lý Mạnh Mạnh thêm Wechat liền thấy Thẩm Thanh Châu từ phòng bao đi ra, cô vội cùng Lý Mạnh Mạnh nói, "Lần sau liên lạc", sau đó chạy theo hướng đi của Thẩm Thanh Châu.

Lý Manh Manh chưa kịp nói gì đã thấy Du Văn chạy đi, không khỏi quay đầu nhìn lại, ánh mắt kinh ngạc. Du Văn lướt qua nhân viên đoàn phim chạy đến bên cạnh Thẩm Thanh Châu, thế nhưng duỗi tay vỗ bả vai Thẩm Thanh Châu, Thẩm Thanh Châu quay đầu lại nhìn cô, sắc mặt cũng không có gì không ổn, giống như đã là thói quen.

Nhân viên đoàn phim đi cách Thẩm Thanh Châu một đoạn, Du Văn như thế đi lên liền biến thành cô cùng Thẩm Thanh Châu sóng vai bước đi.

Lý Manh Manh nói, "Tôi mỗi lần thấy Thẩm Đạo trong lòng liền sợ hãi, cũng không dám vỗ vai anh ấy. Ngày, cậu nói xem, có phải Vị Văn cùng Thẩm đạo quen nhau hay không?"

Hương Trạch Nhiên lắc đầu, "Hắn là không biết đi, cô xem, cũng chính là không biết nên mới không rõ tính tình của Thẩm đạo."

"Há có thể thay đổi, Thẩm đạo dường như rất ghét cùng người khác tiếp xúc thân mật. Vị Văn này.... giống như ghé con không sợ cọp."

Du Văn đuổi theo Thẩm Thanh Châu sau đó liền đi theo anh, "Thẩm tiên sinh, sao trước đây anh không nói cho tôi biết anh là đạo diễn?"

Thẩm Thanh Châu cúi xuống nhìn cô, "Đây là tác phẩm của cô, chính mình không chú ý lại còn đợi người khác nói cho."

"Không phải nhất thời tôi quên sao." Du Văn ngượng ngùng dời sang đề tài khác, "Ngày, anh mới nói chúng ta thảo luận kịch bản, bây giờ luôn à?"

"Ừ, ngày mai quay rồi, có ít lời kịch cần thay đổi một chút."

"À."

Hai người cùng đi tới phòng của Thẩm Thanh Châu, còn có hai nhân viên công tác cũng đi cùng. Du Văn nhìn Thẩm Thanh Châu được ở phòng Tổng thống, nhin không được liền hỏi, "Phòng ở của tôi có được như thế này không?"

Một anh nhân viên công tác liền cười, "Biên kịch à, số người ở đoàn phim chúng ta có thể ở căn phòng như thế này liền đếm trên đầu ngón tay."

Du Văn mặt uể oải, oán giận nói, "Thẩm đạo, anh phải đối đãi thật tốt với nhân viên, sao có thể một mình ở căn phòng tốt như vậy."

Lời này vừa nói ra, hai vị nhân viên công tác liền nhìn nhau, dù sao bọn họ cũng không có gan nói đùa với Thẩm Thanh Châu, ai biết Thẩm đạo có đen mặt hay không.

Có thể khiến người ta thờ phào nhẹ nhõm, Thẩm Thanh Châu thế nhưng không có bao nhiêu phản ứng, thậm chí sắc mặt còn khá ôn hòa....

"Muốn ở phòng như thế này thì tự trả tiền đi."

Du Văn lắc đầu, "Nhà tư bản ác độc."

Nhân viên công tác, "...."

Sau đó bốn người liền nghiêm túc làm việc, nói đến kịch bản cả người Du Văn như thay đổi thành người khác, nghiêm túc không qua loa. Khiến hai nhân viên công tác thấy ngoài ý muốn, thật là nhìn người không nên nhìn bề ngoài.

Thẩm Thanh Châu cũng không khỏi nhìn cô thêm mấy lần, trừ tài nấu nướng, xác thực cô cũng có tác dụng khác.

Một tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, Thẩm Thanh Châu đứng dậy, "Hôm nay đến đây thôi, mọi người trở về đi."

"Du Văn." Thẩm Thanh Châu đột nhiên lên tiếng gọi cô lại.

"Ừ?"

"Đến đây nhìn xem." Thẩm Thanh Châu ý bảo cô nhìn về phía sau.

Du Văn không hiểu, "Cái gì?"

"Phòng bếp."

Du Văn ngẩn người, "Cho nên đâu..."

Thẩm Thanh Châu đến gần cô, thản nhiên nói ra, "Tiền lương có thể tiếp tục đưa cho cô, cô tiếp tục nấu cơm."

Du Văn trợn mắt há hốc mồm, "Thẩm đạo, tôi là tới công tác, hơn nữa anh liên tục ở đoàn phim, tôi ở khách sạn nấu cơm ai ăn?"

"Phần lớn thời gian công tác của cô đều là nhàn rỗi, cho nên cô hoàn toàn có thời gian. Mặt khác, cô có thể đưa cho trợ lý của tôi để anh ta đem bữa tối mang tới đoàn phim, tôi không có thói quen thay đổi khẩu vị, cho nên cô tiếp tục nấu cơm." Sắc mặt Thẩm Thanh Châu không gợn sóng, đôi mắt màu trà nhìn qua Du Văn, nói rất nghiêm túc.

Nội tâm Du Văn hiện lên hai chữ NGHI VẤN viết hoa, không có thói quen thay đổi khẩu vị? Trước kia sống ở đoàn phim như thế nào, rất ưa thích tài nấu nướng của cô cứ việc nói thẳng!!!

"Anh nói rất có lý, bất quá... Phòng tôi có phòng bếp sao, phòng tôi là phòng tổng thống sao?"

Thẩm Thanh Châu, "Cô có thể đến nơi này của tôi nấu cơm."

Du Văn sắc mặt lập tức bí hiểm, "Thẩm đại đạo diễn, anh không sợ bị người ta trông thấy hiểu lầm à, vạn nhất người khác nghĩ đến cái gì quy tắc

ngâm..."

Thẩm Thanh Châu không hiểu nhìn cô, "Muốn tiêm quy tắc ngâm cũng không tới lượt biên kịch."

Du Văn, "..."

"Cái này đưa cho cô, lúc nào cần nấu cơm thì tôi sẽ nói cho cô biết." Thẩm Thanh Châu đưa cho cô một cái thẻ mở cửa phòng, "Cô có thể đi."

"Được rồi." Du Văn yên lặng nhận lấy, cô thừa nhận cô rất không có tiền đồ, căn bản không có cách nào cự tuyệt Thẩm Thanh Châu, cũng không muốn cự tuyệt, "Vậy tôi đi về trước."

"Ừ." Thẩm Thanh Châu cũng không nhìn cô nữa, chính mình đi vào trong phòng.

Du Văn từ trong phòng Thẩm Thanh Châu đi ra ngoài, liền gọi điện thoại cho La Thiến hỏi số phòng mình. Cuối cùng cũng đến phòng mình, cô liền lao thẳng lên giường. Bôn ba cả ngày, cơm nước xong liền phải làm việc, thật đúng là mệt mỏi.

Du Văn quan sát gian phòng, mặc dù không được như phòng Tổng thống của Thẩm Thanh Châu, nhưng là hoàn cảnh cũng không tệ.

"Đình..."

Di động vang lên, Du Văn nhìn thoáng qua thấy có cuộc gọi đến, đột nhiên quên một chuyện rất quan trọng. Cô vội vã nhận điện thoại, "Anh."

"Du Văn, trong khoảng thời gian này anh ở trong núi quay phim, tín hiệu không tốt." Du Hoán nói, "Cho nên hôm nay anh mới biết đạo diễn là Thẩm Thanh Châu, em biết chưa?"

"Em biết rồi..." Du Văn nói, "Anh, em cũng quên nói cho anh biết, hiện tại em đang ở Bắc Kinh."

"Cái gì? Em ở Bắc Kinh làm cái gì, sao chưa nói tiếng nào đã bỏ chạy rồi?"

Du Văn khụ khụ, cô không phải là thấy Du Hoán gọi điện thoại lại đây mới nhớ tới sự kiện này sao.

" ở Bắc Kinh lấy cảnh, em là biên kịch, đương nhiên phải ở chỗ này rồi."

"Em thật sự là... nhớ để ý một chút, em ở đoàn phim làm việc cho tốt, Thẩm Thanh Châu kia tính tình khả năng không tốt lắm, em cũng nên kiểm chế."

"Không biết a, em cảm thấy vẫn tốt." Du Văn vô thức phản bác.

Du Hoán, "Em mới vừa tiếp xúc, đến thời điểm quay phim, các người ở trên kịch bản có nhiều điểm mâu thuẫn thì phải làm sao."

"Kịch bản là của em, anh ta phải nghe em."

Du Hoán cười, "Khẩu khí ngược lại rất lớn. Được rồi, nam chính là Trạch Nhiên đi, trước anh cùng cậu ấy có hợp tác qua, rất quen thuộc, bằng không anh bảo cậu ấy chiếu cố em nhiều hơn. Em lần đầu làm công việc này, sợ là không ứng phó được."

"Này này, anh dừng lại đi, em ứng phó được, em mới không cần chiếu cố. Anh đừng cùng người khác nói em là em gái anh."

"Này này.... làm em gái anh mất mặt thế sao??" Du Hoán nói.

"Không mất mặt." Du Văn buồn bã nói, "Mất tự do, làm em gái của đại minh tinh đi đâu cũng bị chú ý."

Du Hoán ghen hợm, "Anh cũng không nói cho mọi người, chỉ vụng trộm nói một tiếng với Trạch Nhiên thôi."

"Thế cũng không được, em cũng không có chuyện gì, chỉ cần lắng lắng chú ý kịch bản là được."

Du Hoán cũng không có biện pháp, đành phải nói, "Được rồi, tính trẻ con."

Du Văn hì hì cười một tiếng.

Hai anh em lại tiếp tục tán gẫu, phần lớn thời gian đều là Du Hoán giáo dục Du Văn đối nhân xử thế như thế nào, anh biết rõ cô em gái này, ngày ngày ở trong nhà, đối nhân xử thế thật sự là hiểu được quá ít, nhất là ở loại địa phương như giới giải trí.

Nói chuyện điện thoại xong, Du Văn liền nhanh chóng đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó mở máy tính xách tay cập nhật chương mới, bởi vì , nên tiến độ truyện mới có chút chậm, hiện tại sự tình về xem như chấm dứt, cuối cùng cô cũng có thể chuyên tâm gõ chữ rồi.

Gõ chữ xong, Du Văn liền cập nhật weibo mới.

Cô đánh một hàng chữ, "Đến Bắc Kinh, thấy đạo diễn cùng các diễn viên, đoàn phim đã khai máy."

Xóa xóa lại gõ lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, linh quang hiện ra, Du Văn lại sửa lại caption.

Vì vậy caption mới đăng trên weibo là: "Đến Bắc Kinh, hôm nay nhìn thấy đạo diễn nội tâm liền nghĩ nhất định thành công @Thẩm Thanh Châu."

Sau khi weibo được phát ra, một đoàn bạn bè trên mạng chạy đến bình luận.

"Đạo diễn là Thẩm Thanh Châu a ~~ chất lượng có bảo đảm ~~ "

"Vị Văn đại đại đến Bắc Kinh sao?! Ta muốn gặp đại đại (nhưng mà ta cũng không biết đại đại lớn lên trông thế nào)"

"Mấy hôm trước khai máy, diễn viên đều công bố, cũng không tặc."

"Thỉnh cầu không hủy nguyên tác!!!!!!"

"Thẩm đạo rất nghiêm khắc, đã tưởng tượng ra bộ dáng Vị Văn đại đại bị ngược đãi."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

13. Chương 13: Ô Long (*)

Edit: Yáng

(*) Ô long: nghĩa là mục đích cá nhân.

Du Văn nhìn bình luận trên weibo, ai nói cô sẽ bị ngược đãi, cô là người kém như vậy sao??

Một lát sau, Du Văn nghĩ tới Thẩm Thanh Châu có thể chia sẻ bài viết của cô hay không, hay chí ít cũng phải bình luận chứ. Nhưng mà đánh răng rửa mặt xong, vẫn không thấy Thẩm Thanh Châu có động tĩnh gì. Du Văn tự an ủi bản thân, nhất định anh là không nhìn thấy...

Hôm sau, Du Văn không có có nhiệm vụ gì, ở khách sạn ở một cả ngày. Tới gần năm giờ chiều người phụ trách ở đoàn phim đột nhiên gọi điện thoại cho cô, bảo cô đến đoàn phim một chút, cảnh quay buổi tối có chút điều chỉnh.

Vì vậy, Du Văn dọn dẹp một chút liền xuất phát, nhưng mà mới ra cửa, liền nhận được tin nhắn của Thẩm Thanh Châu: "Bữa tối, bảy giờ lại đây."

Du Văn nhìn đồng hồ, trả lời anh: "Bọn họ bảo tôi bây giờ qua, có lời kịch cần phải điều chỉnh."

Thẩm Thanh Châu: "Tôi bảo bọn họ gọi, không có lời kịch nào phải điều chỉnh."

Du Văn khiếp sợ: "Anh là mưu đồ cá nhân? Muốn để tôi mang cơm qua lại còn viện cớ."

Thẩm Thanh Châu chưa có trả lời, nhưng mà Du Văn có thể tưởng tượng vẻ mặt của anh bây giờ, cho dù tâm lý không ổn định thì bản mặt lạnh lùng đó cũng không thay đổi.

Du Văn đổi phương hướng, tìm được thẻ phòng liền đi tới phòng của Thẩm Thanh Châu.

Sáu giờ ba mươi Du Văn đến đoàn phim, cô đem thức ăn đặt ở trong hộp giữ nhiệt, tính toán sẽ đợi trợ lý của Thẩm Thanh Châu lại đây mang đi. Phim trường đang quay hùng hực khí thế, Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu đang ngồi xem màn hình máy giám sát trước mặt, trông rất nhàn nhã, ánh mắt rất chuyên tâm. Cô lần đầu tiên chứng kiến lúc anh làm việc, so với bình thường cũng không có khác biệt quá lớn, chính là làm cho người khác cảm thấy anh rất nghiêm cẩn. (nghiêm túc + cẩn thận = nghiêm cẩn)

Du Văn nhìn về phía các diễn viên đang quay phim, lúc này bọn họ đều bị treo ngược, đang diễn ở trước phông nền màu xanh. Du Văn nhìn hồi lâu mới biết được bọn họ đang diễn cảnh nào, xem ra hậu kỳ chế tác thật sự là rất quan trọng.

"Cut." Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu hô một tiếng với bọn họ, sau đó kêu tên một nữ diễn viên, người nữ diễn viên kia vội vàng đi tới.

Nữ diễn viên tên là Phương Lam Lam, diễn nhân vật cảnh sát hình sự, "Đạo diễn, cảnh này của tôi có thể qua sao?" Quay liên tục đều không qua, các diễn viên đều có chút bực bội.

Thẩm Thanh Châu ngược mắt, "Cô cảm thấy thế nào?"

Phương Lam Lam ngẩn người, có chút lúng túng.

Thẩm Thanh Châu nhíu mày, "Phương Lam Lam, cô diễn vai cảnh sát hình sự chứ không phải nữ tử phong trần, ánh mắt không cần quyến rũ như thế, cả người và biểu cảm của cô khi này là đang diễn cái gì, không giống cảnh sát hình sự một chút nào."

Phương Lam Lam lập tức ủy khuất, "Đạo diễn, tôi đã cố hết sức... Hơn nữa cảnh sát hình sự cũng không nhất định là bộ dáng đứng đắn" Tướng mạo xinh đẹp, diễm đạm đáng yêu, là đàn ông thì nhất định không bỏ được nói nhiều một câu, nhưng mà ai đã đi theo Thẩm Thanh Châu thời gian dài đều biết rõ, nữ diễn viên này nói như vậy với Thẩm Thanh Châu cũng không có tác dụng.

Quả nhiên, mọi người thấy Thẩm Thanh Châu cười lạnh một tiếng, "Cảnh sát hình sự không nhất định là người đứng đắn nhưng nhân vật này được xây dựng hình tượng như vậy, nếu như cô không tìm được cảm giác, phiền cô đi xuống để cho người khác còn diễn."

Phương Lam Lam, "... " Lần này là thật muốn khóc.

Du Văn âm thầm lú lười, nghe nói Thẩm Thanh Châu ở đoàn phim rất nghiêm khắc, nói chuyện cũng rất độc địa... Nguyên lai thật sự là như thế này. Nhưng cô có thể lý giải, dù sao nhân vật là từ dưới ngòi bút của cô đặt nặn, cô cũng hy vọng các diễn viên cũng có thể thể hiện được hết tinh túy trong đó.

"Còn đứng ở đây làm cái gì, đi tìm cảm giác rồi lát quay lại diễn, bằng không..." Thẩm Thanh Châu còn chưa nói hết lời thì Phương Lam Lam liền nói chặn lại, "Tôi có thể, đạo diễn, tôi lập tức đi tìm cảm giác." Cô ta rất vất vả mới có được vai diễn này, không thể từ bỏ!

Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm, Phương Lam Lam vội vàng hấp tấp đi ra ngoài.

Hướng mà Phương Lam Lam đang đi chính là chỗ Du Văn đang đứng, Phương Lam Lam vừa đi ra sau thì Thẩm Thanh Châu liền nhìn thấy Du Văn, cô đứng ở trong góc tối, trên tay mang theo một cái hộp màu sáng.

Du Văn nhìn thấy anh đang nhìn cô, liền cười cười với anh, giơ giơ cái hộp đang cầm trên tay. Thẩm Thanh Châu dừng lại một chút, không có chút biểu cảm nào liền quay đầu đi, nhưng mà không ai phát hiện, khi anh đang nhìn màn hình máy giám sát, bên miệng nở một nụ cười nhẹ, vốn là vẻ mặt lạnh như băng liền nhu hòa hơn chút ít.

Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu đang bận liền không đi qua quấy rầy, hơn nữa, cô cũng không tìm thấy trợ lý của anh, vì vậy cô đành phải đi vào phòng nghỉ đặt hộp cơm xuống.

Bởi vì tò mò quay phim như thế nào, Du Văn lại đi trở về chỗ lúc này, xem các diễn viên quay phim.

Nhìn hơn nửa giờ, Du Văn phát hiện trợ lý của Thẩm Thanh Châu vừa vặn từ bên ngoài trở về, cô liền vội vàng kéo anh ta, "Tiểu Dương, bữa tối của Thẩm đạo đang ở phòng nghỉ, cậu mang đến cho anh ấy đi, anh ấy hiện tại không có thời gian."

Tiểu Dương cũng không nghi ngờ gì, "Được, tôi đi lấy."

"Vừa vặn tôi cũng muốn đi, cùng nhau đi."

Du Văn cùng Tiểu Dương cùng nhau đi đến phòng nghỉ, Du Văn mới vừa bước vào cửa, cả người liền ngây người, "Anh..."

Nam chính Hướng Trạch Nhiên đang nhàn nhã ngồi ở trên ghế sofa, mà trước mắt anh ta có một hộp cơm đã mở ra, trong miệng đang ăn, không phải là bữa tối cô làm sao! Tình huống gì đây!!

Tiểu Dương nhìn một vòng, "Cái kia, bữa tối của Thẩm đạo đâu?"

Du Văn khóc không ra nước mắt, "... Cậu đi trước đi."

"A? Bữa tối thì sao?"

"Thậm đạo nếu gấp rút muốn ăn bữa tối thì bảo anh ấy đến tìm tôi một chuyến, bữa tối... dù sao thì cậu cứ bảo anh ấy đến tìm tôi là được." Du Văn ần ần mi tâm. Về mặt Tiểu Dương nghi hoặc nhìn Du Văn một cái, vẫn là đi ra ngoài trước.

Hương Trạch Nhiên thấy Du Văn đứng ở cửa, rất vui vẻ cùng cô vẫy vẫy tay, "Vị Văn, cô cũng tới."

Du Văn chậm rãi đi tới, nhìn thoáng qua thấy thức ăn chỉ còn một phần ba, "Anh ăn vui vẻ nhỉ?!"

Hương Trạch Nhiên dừng một chút, sau đó cười nói, "Đúng vậy, hôm nay thức ăn ăn thật ngon, khách sạn này đầu bếp tay nghề không tệ, bất quá so với ngày hôm qua thì khẩu vị có chút không đồng nhất, chắc là thay đổi đầu bếp."

"..."

"Vị Văn, cô chưa ăn à. Nhưng trợ lý của tôi chỉ mua một phần, để tôi bảo anh ta đi mua thêm một phần cho cô."

Du Văn nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Còn không có."

Hương Trạch Nhiên sau khi nghe xong vừa muốn nói gì, bỗng nhiên nhìn thấy trợ lý của mình mang theo một hộp cơm giống hộp cơm mình đang ăn từ cửa đi tới, vừa đi còn nhân tiện nói, "Nhiên ca, bữa tối đến, ôi chao? Sao anh đã ăn rồi?"

Du Văn cũng nhìn về phía hộp cơm kia, bởi vì hộp giữ nhiệt cô mượn ở phòng bếp khách sạn, nhưng kiểu dáng của khách sạn là giống nhau, vì

vậy Hương Trạch Nhiên cho rằng hôm cơm cô làm là do trợ lý mua?

Vẻ mặt Hương Trạch Nhiên cũng mờ mịt, anh ta nhìn thoáng qua hộp cơm đang ăn dở, "Đây không phải là cậu mua cho tôi sao?"

Trợ lý, "Em mới vừa cầm thức ăn từ khách sạn về đến đây..."

Hương Trạch Nhiên sửng sốt, "Vậy tôi ăn đồ ăn của ai?"

Trợ lý lắc đầu.

Bên cạnh Du Văn nhìn hai người, yên lặng thở dài, phun ra hai chữ, "... Của tôi."

"Xin lỗi Vị Văn, tôi không biết đây là bữa tối của cô, sau khi kết thúc công việc tôi trở về thấy cái hộp cơm này giống hộp hôm qua tôi ăn, tôi liền cho rằng là trợ lý của tôi mua." Hương Trạch Nhiên ngượng ngùng nói, "Bằng không cô ăn hộp cơm mà trợ lý của tôi mang về này."

Du Văn lắc lắc đầu, "Không cần, kỳ thật tôi cũng không đói lắm."

Vấn đề không phải ở cô, mà ở Thẩm Thanh Châu kia... Du Văn suy nghĩ một chút, bằng không đưa hộp cơm khách sạn làm cho Thẩm Thanh Châu ăn, khách sạn làm khẳng định là cũng không kém.

"Cô không cần khách khí, ăn đi." Hương Trạch Nhiên đem phần bữa tối kia đẩy tới trước mặt cô.

Du Văn nghĩ tới đem này phần đưa cho Thẩm Thanh Châu ăn, chắc anh sẽ không cự tuyệt.

Nhưng Hương Trạch Nhiên thấy Du Văn thật lâu không có động đũa liền đoán cô không thích đồ ăn trợ lý mua, vì vậy anh ta đã nói, "Hay thế này, dù sao tôi cũng xong việc rồi, tôi mời cô đi ăn cơm tối."

Du Văn mới vừa lắc đầu muốn nói không thì liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đang từ cửa tiến vào. Cô quay đầu lại, quả nhiên thấy Thẩm Thanh Châu đi đến.

"Thẩm đạo." Du Văn đưa tay cùng anh chào hỏi.

Thẩm Thanh Châu vào cửa liền nhìn đến Du Văn cùng Hường Trạch Nhiên ngồi ở trên cùng một ghế sofa, hai người tựa hồ còn trò chuyện với nhau thật vui. Anh khẽ nhăn mày.

Du Văn này lúc đã đứng lên hướng đi về phía anh, "Thẩm đạo, anh kết thúc công tác rồi à, muốn cơm ăn sao? Ai nha thật là đúng dịp, chúng tôi mua nhiều hơn một phần cơm, tôi không đói bụng, anh vất vả rồi, anh ăn đi." Du Văn rất "giả mù sa mưa" nói lời khách sáo.

Hường Trạch Nhiên thấy vậy liền nói, "Ừ, phần này là trợ lý của tôi mua, Thẩm đạo anh tới ăn đi."

Thẩm Thanh Châu nghe vậy sững sờ, ánh mắt nhìn Du Văn, tựa hồ là muốn cô giải thích cái gì gọi là "Trợ lý của tôi mua".

Du Văn hăng giọng một cái, khẽ nói với anh, "Tôi có mang đến nhưng Hường Trạch Nhiên ăn rồi."

Nói xong, chợt cảm thấy không khí lạnh xuống, Du Văn lui về phía sau, "Tôi thấy anh cũng đói, ăn cơm đi..."

"Không ăn." Thẩm Thanh Châu bỏ lại hai chữ, xoay người rời đi.

Du Văn ở trong phòng nghỉ suy nghĩ hỗn độn. Hường Trạch Nhiên thấy thế liền an ủi, "Vị Văn, Thẩm đạo tính cách lạnh lùng, anh ấy không cảm kích là rất bình thường, cô đừng khổ sở."

Du Văn ừ một tiếng, liền cầm túi của mình chạy ra bên ngoài.

"Này, cô không đi ăn cơm tối sao?"

"Không ăn, anh ăn đi."

Du Văn bắt kịp Thẩm Thanh Châu, "Anh không đói bụng à, làm việc lâu như thế mà không ăn một chút gì là không tốt."

Thẩm Thanh Châu đột nhiên ngừng lại, từ trên cao nhìn xuống bộ dáng của Du Văn khiến cô cảm giác rất bức bách, "Ai cho cô đem bữa tối của tôi cho người khác ăn."

Du Văn nháy mắt, "Oan uổng, là chính bản thân anh ta lấy đi, tuyệt đối không liên quan đến tôi."

Thẩm Thanh Châu hừ lạnh một tiếng, đi tới chiếc xe đang đỗ bên cạnh.

Du Văn đi theo phía sau anh, "Thẩm tiên sinh, tôi nói thật, tôi vô tội."

Không để ý tới.

"Anh xem, sao tôi có thể hai tay dâng hiến bữa tối của anh cho người khác được??"

Không để ý tới, mở cửa xe.

Du Văn chưa từ bỏ ý định, liền chạy theo kéo tay của Thẩm Thanh Châu, cô ngược đầu nhìn anh, "Được rồi, vì đèn bù tổn thất cho anh, bây giờ về tôi lại làm cho anh một phần khác, như thế nào."

Thẩm Thanh Châu rủ mắt nhìn cô. Sắc trời rất tối, chỉ có ánh sáng của đèn đường, Du Văn chăm chú nhìn anh, khuôn mặt cô như có một tầng ánh sáng mờ, tựa như ảo mộng.

Du Văn thấy anh không đáp ứng, có chút ưỡ oải. Nhưng mà cảnh tượng này trong mắt Thẩm Thanh Châu lại cảm thấy có chút khác thường, anh cảm thấy giống như, cũng không thích nhìn thấy dáng vẻ không vui của cô.

"Tránh ra."

Du Văn ồ một tiếng, liền thả tay anh xuống.

Thẩm Thanh Châu ngồi trên ghế lái, nghiêng đầu nhìn Du Văn đứng ở ven đường không nhúc nhích, "Cô làm cái gì đấy?"

"Không làm gì cả." Du Văn lấy điện thoại di động ra, thầm nói, "Tôi tự gọi xe trở về."

"Lên xe."

"Ừ?" Du Văn nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, không phải là tức giận sao? Sao bây giờ lại như người khác thế này.

Liếc nhìn lại, Du Văn đột nhiên thấy Thẩm Thanh Châu cười một tiếng, vẻ mặt thế nhưng có chút ấm áp, "Không phải là nói trở về nấu cơm sao, lên xe đi, tôi đói."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

14. Chương 14: Trợ Thủ

Edit: Yáng

Đọc đường đi Du Văn đều cười không kìm chế được.

Vẻ mặt Thẩm Thanh Châu không còn lạnh lùng, ngược lại còn có chút ôn nhu, dịu dàng, mặc dù ý cười hời hợt nhưng lại dễ dàng tỏa sáng trong bóng đêm hoang vu, một khắc kia, Du Văn nghe được tiếng tim mình đập thình thịch.

Lái xe đến gara ở dưới tầng ngầm của khách sạn, bốn phía an tĩnh, Thẩm Thanh Châu dừng xe phía trước, cởi dây an toàn, nghiêng đầu nhìn Du Văn, "Xuống xe."

Du Văn nhìn đôi mắt màu trà của anh, sau đó cúi đầu đáp một tiếng.

Thẩm Thanh Châu nhìn cô chăm chăm, thấy cô trả lời xong nhưng cũng không có ý muốn xuống xe, "Còn muốn ở trên xe?"

Nhưng thật ra là Du Văn suy nghĩ quá nhập tâm nên quên cả xuống xe. Cô từ trước đến giờ không cảm thấy mình là hoa si hay nhan khổng, nhưng kể từ khi nhìn thấy Thẩm Thanh Châu đều cảm giác anh làm gì cũng đẹp, ngay cả bộ dáng nhú mày cũng đẹp mắt.

"Nhìn đủ chưa?" Thẩm Thanh Châu khẽ nhú mày, ánh mắt có chút nghi hoặc.

"Thẩm Thanh Châu, khuôn mặt này của anh, không cười nhiều thật quá đáng tiếc." Về mặt Du Văn "vô cùng đau đớn", thậm chí quên cả xưng hô, gọi thẳng cả tên Thẩm Thanh Châu.

Về mặt Thẩm Thanh Châu liền xuất hiện vết nứt, "Không cần cô quan tâm, hiện tại cô chỉ cần quan tâm đến bữa tối thôi."

Du Văn chặc chặc lắc đầu, thầm nói, "Du Hoán cũng biết dùng khuôn mặt của mình để kiếm kế sinh nhai..."

Thẩm Thanh Châu cũng không nghe rõ cô nói gì, thấy cô chậm rì rì liền trực tiếp cởi dây an toàn của cô, đem cánh cửa bên chỗ Du Văn đẩy ra ngoài, ra lệnh, "Xuống xe."

Quần áo anh tiếp xúc gần với quần áo cô, cảm giác ấm áp trong nháy mắt, Du Văn bị dọa hết hồn, "A, biết rồi....."

Thẩm Thanh Châu thấy cô ngây ngốc xuống xe, trong lòng tỏa ra một loại cảm giác không thể hiểu nổi, loại phản ứng chậm nửa nhịp này rốt cuộc sao lại có thể viết được tiểu thuyết huyền bí kia??

Cùng Thẩm Thanh Châu quay về phòng ở khách sạn, Du Văn mở tủ lạnh ra, bên trong vẫn còn nguyên liệu nấu ăn mà cô chưa nấu hết.

"Anh chờ một lát, rất nhanh thôi." Du Văn lập tức lấy thịt ra xử lý, Thẩm Thanh Châu ngồi ở phòng khách, có thể thấy được hành động của cô. Vài phút sau, vang lên thanh âm va chạm của chảo với xèng xào rau, sau đó mùi thịt lại truyền đến đây, đối với Thẩm Thanh Châu một ngày làm việc chưa ăn gì thì hương vị này rất có lực hấp dẫn.

Du Văn lật vài cái, đi tìm xì dầu, "Ôi chao? Xì dầu để đâu rồi?"

Sau lưng thò ra một cánh tay, đưa chai xì dầu qua, Du Văn quay đầu lại chỉ thấy Thẩm Thanh Châu sắc mặt lạnh lùng đứng ở ngay sau cô, "Cô

vừa nãy để ở góc kia."

"Ồ" Du Văn liền nhận lấy, "Cảm ơn."

Thẩm Thanh Châu ừ một tiếng, đứng ở bên cạnh nhìn món ăn trong nôi. Du Văn nhìn anh vài lần, tiếp tục xào rau.

Một lát sau.

"Này đưa cho tôi chai dầu ô liu."

"Tôi muốn đường."

"Này là muối, OK? Ở bên cạnh.... Đúng đúng đúng."

"Cho bao nhiêu?" Thẩm Thanh Châu bình tĩnh nói.

"Một muỗng nhỏ."

"Như thế này?"

"Nhiều thêm một chút."

Du Văn chứng kiến Thẩm đại đạo diễn dáng vẻ thận trọng thả hai muỗng xuống... có chút khôi hài.

Thật ra vừa rồi cô cũng chỉ nhất thời tùy ý nhờ anh giúp nêm gia vị, không nghĩ đến cứ sai sử một chút liền sai sử đến lúc nấu cơm xong. Mà Thẩm đại đạo diễn, dường như cũng không có ý không kiên nhẫn, tựa như anh phát hiện sự kiện nấu cơm thật thần kỳ, tròng mắt mở to sáng ngời.

"Tốt lắm, mang thức ăn lên thôi." Cuối cùng cũng nấu xong thức ăn, lần này chỉ kịp làm hai món mặn một món canh, có chút giản lược.

Thẩm Thanh Châu ngồi xuống bàn ăn, bắt đầu nghiêm túc ăn cơm. Du Văn ngồi đối diện chống cằm nhìn anh ăn cơm.

"Này, hôm qua tôi đăng weibo mới có tag tên anh, anh không thấy à?"

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, "Không."

"VẬY anh mau xem đi, tôi nhắc đến anh mà anh không phản ứng, tôi rất mất mặt." Du Văn nghiêm túc nói.

"Mất mặt? Có sao?" Thẩm Thanh Châu vẫn luôn thể hiện bản mặt lạnh lùng, khóe miệng Du Văn liền sụp xuống, đại khái cũng có rất nhiều minh tinh bị Thẩm đại đạo diễn xem nhẹ.

"Tôi chính là có rất nhiều fan hâm mộ, haizz, bọn họ khẳng định sẽ nhân cơ hội này châm chọc tôi."

"Ừ."

"Thẩm đạo, nhớ nha, đừng làm cho tôi mất mặt, hãy xem trọng tâm địa thiện lương của tôi đã nấu cơm cho anh." Du Văn mặc dù nói thế, nhưng cũng không trông cậy vào Thẩm Thanh Châu đáp lại cái gì, vua mặt lạnh giới giải trí, danh tiếng này cũng không phải ngẫu nhiên mà có.

Thẩm Thanh Châu cơm nước xong, Du Văn liền trở về phòng của mình. Mà sau khi Du Văn đi, Thẩm Thanh Châu ngồi trên ghế sofa mở lại weibo sau hơn một tháng không cập nhật gì.

Số lượng thông báo cùng tin nhắn nhiều vô cùng, Thẩm Thanh Châu không tìm được Du Văn, vì vậy đành phải tìm weibo của Vị Văn, tìm kiếm Vị Văn liền thấy được weibo có tích V.

Vào trang cá nhân của cô liền thấy bài viết mới nhất, Thẩm Thanh Châu liền mở bình luận, bình luận đứng đầu chỉ có hai chữ "Đồng tình", còn có rất nhiều người phổ cập về "Anh" cho cô.

Thẩm Thanh Châu chột nhú mày, duỗi ngón tay ấn follow cô, sau đó tùy ý bình luận một icon tham ăn.

Đăng thành công, Thẩm Thanh Châu nhếch môi cười, tựa hồ có thể đoán được vẻ mặt rạng rỡ của người nào đó.

Du Văn tắm xong đi ra, mặc đồ ngủ chui vào trong chăn, mở khóa điện thoại, Du Văn liền phát hiện có thông báo màu đỏ từ weibo, Du Văn không chút suy nghĩ liền mở ra, chẳng lẽ có ai bình luận?

Mở weibo ra, Du Văn sững sờ nhìn tên người bình luận, Thẩm Thanh Châu? Thẩm Thanh Châu??!!

Anh thế nhưng lại đáp lại? Còn follow cô? Du Văn cười thật thỏa mãn, xem ra mỹ thực có sức hấp dẫn thật lớn, không ngờ Thẩm đạo lại nể tình như thế.

Du Văn cười hì hì xem bình luận, lần này Thẩm Thanh Châu đăng bình luận khiến một đám người muốn nổ tung.

"Vị Văn là ai?? Ai đến nói cho tôi biết? Sao nam thần của tôi lại bình luận."

"Thẩm đạo diễn với biên kịch, còn là tác giả nguyên tác của kịch bản, tiểu thuyết nghe nói rất trâu bò."

"A, a, a... Châu Châu lần đầu bình luận mà không phải tuyên truyền này nọ, cảm ơn!"

"Đại đại nhà ta mặt mũi thật lớn, hôm qua ta còn hiểu lầm, ha ha ha. "

.....

Du Văn phát hiện lượt follow của mình tăng rất nhiều, đều đăng bình luận, còn có một đám người bình luận giống nhau "Đoàn tham quan Thẩm

Thanh Châu đến đây du lịch".

Du Văn, "...."

Hôm sau, Du Văn rời giường đến đoàn phim, hai người biên kịch kia thấy cô đến liền bắt đầu thảo luận kịch bản. Sau khi kết thúc, Du Văn liền ở bên cạnh xem diễn viên quay phim, đương nhiên cũng thuận tiện xem đạo diễn đại nhân ở đoàn phim uy phong lẫm liệt như thế nào.

Du Văn xem rất hài lòng, trong lòng suy nghĩ Lý Mạnh Mạnh cùng Hường Trạch Nhiên bạo hồng cũng có đạo lý, giá trị nhan sắc cao, diễn xuất tốt. Mặt khác, nghe nói cả nam nữ chính đều do Thẩm Thanh Châu tự mình chọn lựa, ừ... Thẩm đạo rất được lòng cô.

Sau khi Lý Mạnh Mạnh cùng Hường Trạch Nhiên kết thúc cảnh quay này liền nghỉ ngơi, cảnh tiếp theo không phải do bọn họ diễn. Thấy Du Văn cũng ngồi đây, Lý Mạnh Mạnh liền hứng trí bưng bưng lại đây cùng cô nói chuyện phiếm.

Hường Trạch Nhiên cũng lại đây ngồi, nhìn thấy Du Văn liền nhớ đến cảnh hôm qua, "Vị Văn, hôm qua ăn phần cơm của cô tôi vô cùng áy náy, thế này, trưa nay tôi mời cô ăn cơm."

"Cậu ăn cơm của cô ấy khi nào?" Lý Mạnh Mạnh hiếu kỳ nói.

Hường Trạch Nhiên đành phải đem sự kiện hôm qua nói một lần, Lý Mạnh Mạnh nghe xong cười một tiếng, "Nên mời, nên mời, để Vị Văn nhà chúng ta không ăn được cơm tối, cậu thật sự rất giỏi."

"Tôi vốn muốn đưa cho cô ấy, ai biết cô ấy lại chạy đi..." Hường Trạch Nhiên ngượng ngùng nói.

Du Văn cười cười, "Ngày hôm qua tôi cũng không đói lắm, ăn tiếp thì no quá, không cần mời lại tôi đâu."

"Vậy cũng không được, buổi trưa cô đừng đi, tôi bảo trợ lý mua xong rồi lại đây ăn."

"Đúng thế, đúng thế."

Hai người kẻ xướng người họa, Du Văn cũng không cự tuyệt nữa, "Được rồi, được rồi, bữa trưa tôi sẽ ăn chùa ở đây."

"Được, không thành vấn đề."

Lý Manh Manh cười cười đột nhiên nhớ đến một chuyện, cô ấy tiến lại gần đây nói, "Vị Văn, ngày hôm qua tôi thấy Thẩm đạo bình luận ở weibo của cô!! Còn follow cô nữa. Tôi nói với cô một chút, tốt xấu gì tôi cũng là nữ chính, vậy mà anh ấy còn chưa có follow tôi đâu."

Du Văn cười cười, cô sẽ không nói là cô dùng biện pháp đặc biệt với Thẩm Thanh Châu đâu.

"À...Là sao, vậy thật vinh hạnh cho tôi rồi."

"Đúng vậy, tôi follow Thẩm đạo lâu như vậy, mà chưa từng thấy anh ấy bình luận ở weibo của ai, trừ cô." Lý Manh Manh nói xong liền như tên trộm nói, "Vị Văn, cô nói thật đi, cô có phải cùng Thẩm đạo có cái gì....."

Du Văn chột nhứ mà, "Cô cảm thấy chúng tôi nên có cái gì...?"

Lý Manh Manh trầm ngâm một hồi, liền tự phủ định suy nghĩ của bản thân, "Hí hí... Là do tôi nghĩ nhiều, nếu có mới là lạ, khối băng Thẩm đạo kia, sao có thể hạ nhiệt được."

Du Văn: Không hạ nhiệt được? Không tin, ngày hôm qua rõ ràng còn cười kìa.

Đến thời gian ăn cơm trưa, tất cả các diễn viên cùng nhân viên đoàn phim đều được phát cơm hộp, mà Hương Trạch Nhiên vì thực hiện hứa hẹn

liền bảo trợ lý mua rất nhiều đồ ăn ngon mang tới đây, Du Văn ngồi ở giữa Lý Mạnh Mạnh và Hương Trạch Nhiên, ăn vô cùng cao hứng.

Các diễn viên khác đi ngang qua, "Nhiên ca, có đồ ăn cũng không gọi tôi."

"Cho cậu ăn một miếng thôi, không được ăn nhiều, đây là bồi tội với biên kịch đại nhân của chúng ta."

"Nhiên ca còn phải bồi tội cơ à?"

"Không phải như vậy sao."

"Vậy tôi sẽ không ăn, anh phải bồi tội cho tốt... Ai da, đạo diễn." Diễn viên vừa đi vừa nói chuyện không nhìn đường, trực tiếp đụng vào Thẩm Thanh Châu đang đi tới.

"Ừ." Thẩm Thanh Châu khẽ gật đầu.

Diễn viên kia liền chạy nhanh như một làn khói, ánh mắt Thẩm Thanh châu liền rơi trên người Du Văn, Hương Trạch Nhiên gấp đồ ăn cho cô, Du Văn cũng không phản ứng nhiều lắm, giống như thói quen liền ăn luôn.

Thẩm Thanh Châu đột nhiên cảm thấy rất chướng mắt.

Anh liền tiến lên phía trước, từ trên cao nhìn xuống Du Văn đang ăn rất nhanh, "Biên kịch, cô ra đây một chút."

Du Văn ngẩng đầu, "Ừ."

"Ăn xong chưa? Đi ra đây?"

"Còn chưa ăn xong." Du Văn thành thật trả lời.

Thẩm Thanh Châu day day huyết thái dương, "Chưa ăn xong cũng ra đây cho tôi."

Du Văn, "...."

Thẩm Thanh Châu ra ngoài trước, Lý Mạnh Mạnh liền vỗ bả vai Du Văn, "Thẩm đạo nổi giận rất đáng sợ, chúc cô gặp may mắn."

Du Văn, "Tôi làm sai cái gì?"

"Khẳng định là có, cô nên biết Thẩm đạo mặc dù đáng sợ, nhưng anh ấy đều giảng đạo lý, nếu cô không làm sai thì anh ấy sẽ không mắng cô."

Vẻ mặt Du Văn buồn bực, để đũa xuống, "Hai người tiếp tục ăn đi, tôi đi trước."

Hương Trạch Nhiên, "Mới ăn có một ít, có cần tôi giữ lại cho cô không?"

"Không cần không cần, hai người ăn đi."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

15. Chương 15: Sinh Nhật

Edit: Yáng

Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu đi vào phòng nghỉ riêng của anh, vội vàng hấp tấp đuổi theo.

"Thẩm đạo, như thế nào? Du Văn tiến đến bên cạnh anh, "Anh gọi tôi đi ra có việc gì?"

"Kịch bản, bằng không còn có việc gì?"

"À, kịch bản có vấn đề gì?"

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, không trả lời cô mà tiến đến ngồi trên ghế dựa, nháy mắt nhìn cơm trưa ở trên bàn cách đó không xa.

"Đem cơm trưa lấy tới đây."

Du Văn mím môi, đem cơm trưa qua, "Anh còn chưa ăn cơm à?"

"Làm sao có thể giống cô ở bên kia ăn sung sướng như vậy." Thẩm Thanh Châu lấy đôi đũa từ trong hộp ra, bỏ cái nắp hộp cơm xuống, sau đó không nhanh không chậm bắt đầu ăn cơm.

Du Văn đứng ở một bên, rất bi thống khi bị xem nhẹ.

"Kia... Anh ăn trước đi, tôi đi ra ngoài rồi lát quay lại?" Du Văn do dự hỏi.

"Cô còn muốn đi ăn cơm?"

Du Văn lắc đầu, nhưng lại thầm nói, "Tự nhiên bị kêu đến, lại kêu người ta đến nhìn mình ăn cơm, ai muốn nhìn..."

"Ngồi xuống."

"Làm sao?"

"Không phải chưa ăn no sao, ngồi xuống ăn cơm."

Du Văn nhú mào, "Lại còn tốt bụng như thế?"

Thẩm Thanh Châu lạnh lùng liếc cô một cái, Du Văn liền cười hì hì ngậm miệng.

Bộ dáng Thẩm Thanh Châu lạnh lùng, nhưng lại đưa cho cô một đôi đũa. Mà Du Văn cùng anh ngồi ăn cơm thành thói quen, cho nên cũng không cảm thấy đột nhiên ngồi ăn cơm cùng nhau có gì không ổn.

Chỉ là trong mắt cô hình ảnh này rất bình thường nhưng trong mắt người khác lại không giống thế, trợ lý Tiểu Dương của Thẩm Thanh Châu đẩy cửa vào, thấy hai người trước mắt đột nhiên dừng bước chân. Trong lòng khiếp sợ, trợn mắt há hốc mồm.

Nghe được tiếng mở cửa, hai người đang ăn cơm đều quay đầu nhìn ra cửa.

"Tiểu Dương, ăn chưa?" Du Văn rất bình thường chào hỏi.

Tiểu Dương, "Tôi, tôi đến lấy ít đồ..."

Thẩm Thanh Châu, "Ở trên bàn trà."

"À...." Tiểu Dương nhanh chóng lấy văn kiện trên bàn trà, trong thời gian ngắn như vậy mà đầu cậu ta chợt lóe lên suy nghĩ "Vì sao Thẩm đạo lại cùng biên kịch ăn cơm?? Vì sao Thẩm đạo lại đồng ý cho người khác đồ ăn của anh ấy? Vì sao nhìn bọn họ lại thân mật như thế?? Vì sao vì sao vì sao aaaaa!!!!!"

"Ầm!" Tiểu Dương đang trong suy nghĩ hỗn độn đóng cửa đi ra ngoài.

Du Văn nghi hoặc nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Cậu ta sao vậy? Vội vã đi WC à?"

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Chắc vậy."

Hai tuần lễ nhanh chóng trôi qua, quay quay lại chuyển chuyển, ở mỗi vị trí lấy vài cảnh, toàn bộ mọi người trong đoàn phim đều bận rộn làm việc. Mà Du Văn... hết sức thanh nhàn ở đoàn phim hoặc ở khách sạn đi dạo.

Hôm nay, cô đang chương mới rồi mới đến đoàn phim.

Lý Manh Manh đang mặc trang phục diễn, ngồi bên cạnh cầm điện thoại chơi, Du Văn liền tiến đến bên cạnh, thuận miệng hỏi, Manh Manh, hôm nay quay thế nào rồi?"

Lý Manh Manh thấy Du Văn lại đây liền tắt trò chơi, nhỏ giọng nói với cô, "Hôm nay hơn năm giờ sẽ kết thúc công việc, hôm nay ở đoàn phim có đại sự."

"Việc gì mà đại sự?" Lý Manh Manh thần bí làm cho Du Văn hết sức tò mò.

"Cô có biết hôm nay ngày bao nhiêu không?"

Du Văn lắc đầu.

Lý Mạnh Mạnh ghét bỏ nhìn cô, "Là sinh nhật Thẩm đạo."

"Hả????!!!" Du Văn trợn to mắt, hôm nay là sinh nhật anh? Cô thế nhưng.... quên mất sinh nhật anh?

"Ừm, thế nên vài vị cao tầng trong đoàn phim cùng tất cả các nhân viên định bí mật tổ chức party sinh nhật cho Thẩm đạo, cũng cho mọi người buông lỏng một chút, dù sao gần đây cũng quá mệt mỏi."

Lý Mạnh Mạnh tiếp tục nói, "Mặc dù trong suy nghĩ của mọi người Thẩm đạo vẫn rất uy nghiêm, tất cả mọi người không dám cùng anh ấy chơi đùa, thế nhưng chúng ta cũng biết rõ là do tính tình của anh ấy như thế, kỳ thật vẫn là người tốt, tổ chức party sinh nhật để mọi người cùng chơi hân là không thành vấn đề."

Suy nghĩ của Du Văn bắt đầu bay lượn, hoàn toàn không nghe thấy Lý Mạnh Mạnh đang nói cái gì.

"Còn có một tin tức bất quá lớn, Vị Văn, tôi nói với cô, hôm nay còn có người muốn tới...."

"Mạnh Mạnh, tôi có việc, tôi đi trước."

"Không phải cô vừa mới tới sao?"

"Tạm biệt."

"Này, buổi tối nhớ đến đây nhé." Lý Mạnh Mạnh kêu lớn, sợ Du Văn không nghe thấy. Cô ấy thầm nói, "Còn muốn cùng cô nói tin tức bất quá, cứ như vậy đã đi rồi."

Du Văn xem qua baidu thông tin về anh, cũng đặc biệt ghi nhớ sinh nhật anh nhưng không ngờ cô không chú ý thời gian liền quên mất sinh

nhật anh đã đến.

Nhưng bây giờ đã biết rõ thì có nên làm cái gì đó không? Du Văn nghĩ, mua quà cho Thẩm Thanh Châu, nhưng lại cảm thấy anh cái gì cũng không thiếu...

Ở trên đường quanh đi quẩn lại, Du Văn nhìn thấy trước mắt có rất nhiều cửa hàng bánh ngọt, bằng không tự mình làm bánh sinh nhật đi.

Du Văn làm qua rất nhiều món ăn, nhưng lại là lần đầu tiên làm bánh ngọt, ở dưới sự giúp đỡ của nhân viên cửa hàng với nhiều lần thí nghiệm của cô cuối cùng cô cũng làm được một cái bánh sinh nhật hài lòng. Du Văn mừng rỡ viết tên Thẩm Thanh Châu lên bánh, sau đó viết happy birthday!! Đóng gói bánh xong, Du Văn liền bắt xe về khách sạn, đặt bánh trên bàn trà ở phòng Thẩm Thanh Châu, chờ buổi tối anh quay trở lại có thể thấy có một sự ngạc nhiên nho nhỏ.

Đến tối, Lý Manh Manh gọi điện thoại cho cô, sau đó cô trở lại đoàn phim. Bởi vì ban ngày lấy cảnh ở biệt thự, nên đêm nay định mang đồ tổ chức party ở đây luôn.

Thời điểm Du Văn tới Thẩm Thanh Châu không có ở đây, Lý Manh Manh nói, Thẩm Thanh Châu không biết chuyện, khó có được một hôm kết thúc sớm công việc, anh ấy ra ngoài có việc, lát nữa sẽ bị lừa quay lại.

"A! Chị Diệp Dư!" Lý Manh Manh đột nhiên hướng sau lưng Du Văn lên tiếng chào.

Du Văn ngẩn người, cái tên này rất quen thuộc, Du Văn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp mặc váy đen dài tới đầu gối, bên ngoài mặc áo khoác sẫm màu, chân đi giày cao gót đang đi tới chỗ cô, nghe thấy Lý Manh Manh gọi liền tháo kính râm xuống, "Manh Manh, đã lâu không gặp."

Ánh mắt Du Văn dừng trên người cô ấy, Lâm Diệp Dư.

Lý Mạnh Mạnh tiến lên ôm chầm cô ấy, "Đúng vậy, lần trước gặp chị cũng là lễ trao giải của mấy tháng trước rồi."

Lâm Diệp Dư nhìn xung quanh, "Thanh Châu không ở đây chứ?"

"Không ở đây, đợi lát nữa nhân viên đoàn phim sẽ thông báo anh ấy đến đây. Chị Diệp Dư, chị thật có lòng, bận như thế mà còn đến đây tổ chức sinh nhật cho Thẩm đạo."

"Không phải, gần đây chị đã trở lại Bắc Kinh quay phim rồi." Lâm Diệp Dư cười nói. Nói xong liền nhìn Du Văn cách đó không xa, vừa rồi đã thấy quen, hiện tại nhìn kỹ đột nhiên nhớ ra đã gặp cô ở đâu.

Lý Mạnh Mạnh thấy Lâm Diệp Dư vẫn nhìn chăm chăm Du Văn, liền giới thiệu, "Chị Diệp Dư, đây là biên kịch của chúng em, Vị Văn, cô ấy là một tác giả rất nổi tiếng. Vị Văn, cô tới đây."

Lý Mạnh Mạnh bảo cô tới đây, "Đây là siêu cấp đại minh tinh Lâm Diệp Dư, khẳng định là cô có biết."

Du Văn hướng về phía cô ấy gật gật đầu, "Xin chào."

Lâm Diệp Dư nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không đem chuyện đã gặp cô ở nhà Thẩm Thanh Châu nói ra, chỉ thản nhiên nói, "Xin chào."

"Chị Diệp Dư, chị định tặng Thẩm đạo lễ vật gì? Cho em xem một chút được không?" Lý Mạnh Mạnh hiếu kỳ nói ra.

Lâm Diệp Dư cười cười, "Làm cho anh ấy cái bánh sinh nhật thôi, đợi lát nữa sẽ đem lại đây, cái khác sao.... Không nói cho em?"

"Hừm, lại còn tỏ ra thần bí, được được được, chị cùng Thẩm đạo riêng tư này nọ em không nhìn nữa." Lý Mạnh Mạnh thâm ý nói ra.

Lâm Diệp Dư bất đắc dĩ nhìn Lý Mạnh Mạnh, vừa nói vừa cười.

Mà Du Văn yên lặng rời đi, cô quẹo khúc quanh rời khỏi ánh mắt của hai người họ, cô đi đến ban công lầu hai của biệt thự, đoạn đối thoại của Lâm Diệp Dư với Lý Mạnh Mạnh vẫn còn trong đầu.

Xem giọng điệu của Lý Mạnh Mạnh, Lâm Diệp Dư cùng Thẩm Thanh Châu có quan hệ gì? Suy đoán của cô là thật? Vẫn là đúng phân nửa. Bất kể như thế nào, Lâm Diệp Dư hẳn là rất thích Thẩm Thanh Châu đi...

Với tính tình của Thẩm Thanh Châu nếu Lâm Diệp Dư không đặc biệt sao có thể để cô ấy đi lại tùy tiện trong nhà anh.

Du Văn có chút bực bội, nhớ tới chính mình cả một buổi trưa làm bánh ngọt, lại nghĩ tới Lâm Diệp Dư cũng chuẩn bị một cái bánh sinh nhật lớn cùng quà tặng cho Thẩm Thanh Châu, cô uể oải nằm ở trên ban công.

"Vị Văn?" Hường Trạch Nhiên thấy người nằm sấp nhìn quen mắt, liền tiến lên vỗ vỗ.

Du Văn quay đầu lại, "Là anh à?"

Hường Trạch Nhiên thấy sắc mặt cô không tốt, "Như thế nào? Thẩm đạo sắp tới rồi, không đi xuống sao?"

"Không có việc gì đâu, tôi ở chỗ này hóng gió."

"À, kia cùng nhau đi xuống?"

"Được." Du Văn cười cười, tận lực biểu hiện mặt ngoài tự nhiên một chút, đi theo Hường Trạch Nhiên cùng nhau đi xuống lầu dưới.

Lúc hai người xuống lầu, Thẩm Thanh Châu cùng Lâm Diệp Dư vừa vặn từ cửa vào, Thẩm Thanh Châu phỏng đoán mới biết được đoàn phim tổ

chức party sinh nhật cho mình, cho nên trở về có chút vội vàng, mà Lâm Diệp Dư... Là sớm ra cửa nghênh đón anh.

Du Văn thấy một màn hai người bọn họ sóng vai đi tới, ngực có chút phát trướng.

"Trạch Nhiên, cậu ở đâu vậy, vừa rồi không nhìn thấy cậu." Lâm Diệp Dư nhìn thấy Hương Trạch Nhiên cùng Du Văn cùng nhau từ trên lầu đi xuống, cười cười lên tiếng chào hỏi với Hương Trạch Nhiên.

Hương Trạch Nhiên cười nói, "Tôi vừa tới. Cô cùng Thẩm đạo nhanh đi ra bên ngoài đi, mọi người đều đang chờ hai người đấy." Nói xong, Hương Trạch Nhiên nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, sinh nhật vui vẻ."

Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm, "Cảm ơn."

Nói xong, ánh mắt anh rơi trên người Du Văn, nhưng mà ánh mắt Du Văn nhìn ra phía ngoài, nên không nhìn anh, Thẩm Thanh Châu có chút bất mãn.

"Vị Văn, đi, đợi lát nữa ngồi bên cạnh tôi, hai chúng ta cùng uống rượu. À mà cô có biết uống rượu không?" Hương Trạch Nhiên rất tùy ý đem tay đặt lên bả vai của Du Văn, sau đó đem Du Văn đẩy ra ngoài.

Du Văn cố gắng bách chính mình không nhìn tới Thẩm Thanh Châu, mặt ngoài rất trấn định, nhưng kỳ thật trong lòng là rối một nùi, cho nên cô cũng không nghe thấy Hương Trạch Nhiên nói cái gì, tùy tiện ứng phó một tiếng.

Mà Thẩm Thanh Châu nhìn Hương Trạch Nhiên cùng Du Văn kề vai sát cánh đi ra phía ngoài, đôi mắt màu trà lập tức chìm xuống.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

16. Chương 16: Không Bị Cản Trở

Edit: Yáng

"Thăm đạo, sinh nhật vui vẻ."

"Thăm đạo, đến uống một ly."

"Ta kính ngài một ly."

.....

Thăm Thanh Châu bình thường nhìn qua lãnh đạm, nhưng cũng không phải là không có tình người, mọi người có ý tốt vì anh chúc mừng, anh tự nhiên phải bán lại ý tốt cho mọi người. Một ít người bình thường đều nhân cơ hội này đi mời rượu lôi kéo làm quen diễn viên nổi tiếng ở đây.

Mà Du Văn đang ngồi bên cạnh Hương Trạch Nhiên, yên lặng ăn thịt nướng trên bàn. Trước mặt cô là nhân viên vừa mang bánh ngọt cực lớn của Lâm Diệp Dư đến.

"Vị Văn, cạn ly." Hương Trạch Nhiên cùng người bên cạnh uống một ly, lại quay trở lại chào hỏi Vị Văn.

Vị Văn tửu lượng không cao, nhưng uống một chút thì cũng không có vấn đề gì, cô cầm lấy một ly rượu chạm vào ly của Hương Trạch Nhiên, "Uống."

"Tôi cũng đến đây." Lý Mạnh Mạnh đưng lên trước, "Ba chúng ta hôm nay không say không về."

"Được." Hương Trạch Nhiên rót rượu vang cho hai cô gái, sau đó lại rót cho chính mình một ly.

"Hương Trạch Nhiên, rót đầy vào." Lý Mạnh Mạnh nói.

"Biết rồi, chính cô cũng đừng ăn bớt ăn xén, này Vị Văn cô cũng là..."

"Rầm rầm rầm..."

Hương Trạch Nhiên cùng Lý Mạnh Mạnh nhìn nhau một cái.

Lý Mạnh Mạnh, "Được đó Vị Văn, lợi hại như thế, chưa nói lời nào đã uống hết rồi."

"Hai người các người đừng âm ỉ, muốn uống thì uống luôn, đừng nói nhảm." Du Văn mạnh mẽ đem ly rượu trên bàn cầm lên, không nhịn được nói, "Cạn ly."

Hương Trạch Nhiên ngoài ý muốn nhướng mày, "Được, cạn ly."

Một mặt khác, Thẩm Thanh Châu cũng không từ chối người khác mời rượu, sau đó ánh mắt anh lặng lẽ không tiếng động hướng tới bên người Du Văn, cô đang cùng Hương Trạch Nhiên và Lý Mạnh Mạnh vui sướng uống rượu, lúc này, Hương Trạch Nhiên không biết nói gì ở bên tai Du Văn, cô liền bật cười lớn.

Ấn đường Thẩm Thanh Châu nhảy lên, hình ảnh kia, như thế nào lại thấy không thoải mái. Còn đối với Hương Trạch Nhiên, Thẩm Thanh Châu lại cảm thấy có phải trước đây mình chọn sai nam chính??

"Thanh Châu, đừng uống nhiều quá, ăn miếng bánh ngọt lót dạ." Lâm Diệp Dư bưng miếng bánh ngọt lại đây, "Em đặc biệt nhờ người ta làm, thợ

làm bánh ngọt kia rất nổi tiếng, anh thử xem."

"Xin lỗi, tôi không thích ăn điểm tâm ngọt." Thẩm Thanh Châu nhàn nhạt nói ra.

Sắc mặt Lâm Diệp Dư cứng đờ, "Kia, vậy anh ăn cái khác một chút, uống rượu nhiều không tốt."

Thẩm Thanh Châu không lên tiếng. Mà bên kia, Hương Trạch Nhiên cùng Du Văn lại cạn một ly. Ánh mắt Thẩm Thanh Châu híp lại, ngửa đầu uống hết một ly rượu vang.

Du Văn uống mấy ly liền cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, tiết tấu chậm lại, kéo Lý Mạnh Mạnh qua hỏi, "Này, tôi hỏi cô, Lâm Diệp Dư cùng Thẩm đạo có quan hệ gì?"

Lý Mạnh Mạnh say khướt, nghe được vấn đề này lập tức như tên trộm đến gần tai cô thì thầm, "Tôi nói với cô nhưng cô cũng không thể để người khác biết."

"Ừ."

"Trước kia tôi cùng chị Diệp Dư quan hệ không tệ, cô ấy nói với tôi đã quen biết Thẩm đạo từ rất sớm, ừ... Quen biết từ lúc chưa nổi tiếng đi. Tôi nhìn ra được chị Diệp Dư rất thích Thẩm đạo."

"Kia, Thẩm đạo thì sao?"

Lý Mạnh Mạnh suy nghĩ một chút, "Cô cũng biết Thẩm đạo này lạnh như băng, đối với ai cũng là thái độ đó, cũng may chị Diệp Dư kiên trì không buông tay, nếu là tôi thì nhất định không làm được như thế. Nhưng việc này người khác không biết rõ, cô phải giữ bí mật, dù sao chị Diệp Dư cùng Thẩm đạo đều là nhân vật lớn, việc này khó mà nói.."

Du Văn gật gật đầu, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, cô sợ nhất là Thẩm Thanh Châu đối với Lâm Diệp Dư có ý tứ.

Đầu Du Văn có ít choáng váng, không còn hào hứng uống rượu, cô nói rõ với Lý Mạnh Mạnh liền vụng trộm rút lui trước, hôm nay bên cạnh Thẩm Thanh Châu nhiều người như vậy, khẳng định cũng không thiếu một mình cô.

Du Văn trở về khách sạn, tắm rửa thay quần áo đầy mùi rượu. Nằm ở trên giường, Du Văn vẫn còn chóng mặt, nhưng thanh tỉnh hơn so với ở biệt thự.

Du Văn nhớ tới Lâm Diệp Dư hôm nay, đột nhiên cảm thấy có chút ảo não, sao lúc đó Du Văn cô lại như rùa rụt cổ vậy??

Chao ôi.. Thế nhưng không có biện pháp, quà của Lâm Diệp Dư lại là một cái bánh ngọt lớn, còn đặc biệt trong lúc bận rộn vẫn tới đoàn phim tổ chức sinh nhật cho anh, mà cô thì ngay cả sinh nhật anh còn không nhớ rõ, thật sự rất hổ thẹn!!

Đúng.. Bánh ngọt??!!

Du Văn lập tức nhớ ra mình đã để bánh ngọt ở trên bàn trà phòng Thẩm Thanh Châu. Hồng bét, nếu là anh trông thấy chẳng phải rất mất mặt sao?? Du Văn cuống quýt từ trên giường đứng lên, tìm được thẻ phòng Thẩm Thanh Châu ở trong túi xách của cô.

Cô mới về khách sạn được một tiếng, khẳng định là Thẩm Thanh Châu còn ở biệt thự chưa về, bây giờ cô vụng trộm qua phòng anh đem bánh ngọt trở về thì cũng không bị anh phát hiện.

Du Văn cảm thấy rất may mắn vì mình đã nhớ tới chuyện này, cô cầm thẻ phòng lên, đi dép chạy như bay đến cửa phòng Thẩm Thanh Châu.

"Cạch." Cửa phòng mở ra.

Du Văn liền đi vào, nhanh chóng đóng cửa lại.

Cô đi đến phòng khách, mở hộp bánh ngọt trên bàn trà ra, vẫn y nguyên. Du Văn thở phào nhẹ nhõm, "Còn tốt còn tốt, bánh ngọt à, thừa dịp này còn chưa bị phát hiện, tao liền đưa này về phòng tao."

"Bánh ngọt? Cho tôi?" Bất thành linh sau lưng cô liền vang lên thanh âm từ tính, Du Văn sợ hãi kêu lên, thiếu chút nữa làm rơi bánh ngọt xuống đất.

Cô ổn định tinh thần, chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Vừa đúng chỗ, Thẩm Thanh Châu dựa ở vách ngăn phòng khách, tựa hồ đứng không ổn lắm, nhìn qua có chút say, nút áo sơ mi ở cổ cởi ra, mở ra có chút hỗn độn. Giờ phút này, đôi mắt anh híp lại nhìn phương hướng này, đôi mắt này thế nào lại có chút câu dẫn người.... mì hoặc??!!

Du Văn nuốt nước miếng, sững sờ nhìn anh, "Anh thế nào... trở về??"

Thẩm Thanh Châu nhíu mày, đưa tay đè lên ấn đường, sau đó nhấc chân đi về phía cô, đứng lại trước mặt cô, cúi người nhìn thoáng qua bánh ngọt trên tay cô, sau đó ngẩng đầu nhìn cô chăm chăm, "Cô làm?"

Du Văn lùi hai bước, lưng đụng vào cánh tủ đựng rượu, "Đúng, đúng vậy, tôi làm."

Thẩm Thanh Châu đứng thẳng lên, nhưng là vì đứng không quá ổn nên duỗi tay đỡ sau lưng Du Văn, mà dạng tư thế này tựa như anh đem Du Văn ôm ở trong ngực.

Du Văn hô hấp hơi chậm lại, trên người anh có hương vị riêng, còn có mùi rượu vang tinh khiết.

"Dĩ nhiên là cho tôi, vừa rồi vì sao lại muốn cầm về?" Thẩm Thanh Châu nghi hoặc.

Du Văn mím môi, "Vừa rồi ở biệt thự, không phải có bánh ngọt lớn sao, anh cũng ăn đủ rồi."

Thẩm Thanh Châu trầm ngâm, không nói gì đột nhiên cúi đầu nhấp một miếng bánh ngọt, nhắm nháp một hồi, phun ra hai chữ, "Tạm được."

Du Văn mở to hai mắt, phản ứng có chút không kịp, "Được, ăn ngon??"

"Cô thử thì biết."

Du Văn nhìn anh một cái, sững sờ cúi đầu ở một bên kia nhấp một miếng, "Có chút ngọt."

Thẩm Thanh Châu sau khi nghe xong cười cười, khoe miệng uốn lên đường cong đẹp mắt, "Là có chút, bất quá còn có thể tiếp nhận."

Du Văn nhìn chằm chằm khoe miệng anh vui vẻ, trong đầu chỉ có một ý niệm, Thẩm Thanh Châu hôm nay có chút không bình thường, không đúng không đúng, không phải là có chút, mà là vô cùng bất thường.

"Ừ, đúng rồi, sao anh về sớm thế, bên kia mọi người tan tiệc rồi sao?" Du Văn bị hơi thở của anh áp bức khẩn trương, đành phải tìm một đề tài hóa giải cái bầu không khí quý dị này.

Ánh mắt Thẩm Thanh rơi ở trong mắt cô, "Không biết, tôi đi trước."

"Này, Lý Mạnh Mạnh, Hương Trạch nhiên, còn có... Lâm Diệp Dư, đều còn ở đó?" Kỳ thật Du Văn chính là muốn dùng hai người phía trước để hỏi đến Lâm Diệp Dư, bằng không chỉ hỏi Lâm Diệp Dư thì có chút kỳ

quái. Nhưng kỳ quái là Thẩm Thanh Châu lại chỉ nghe được tên Hường Trạch Nhiên.

Ánh mắt của anh hơi trầm xuống, cúi người cách cô gần hơn, "Cô hỏi Hường Trạch Nhiên làm gì?"

"A?!"

"Du Văn, cô cùng anh ta quan hệ không tệ nhỉ?"

"Cũng, cũng tạm được." Du Văn mở trừng hai mắt, bởi vì hơi thở của anh trực tiếp phun đến mặt cô nên mặt cô ửng đỏ, đầu cũng loạn, không cách nào đi tìm tòi thâm ý trong câu hỏi của anh.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu híp híp, "Vì cái gì?"

"Cái gì, vì cái gì..." Du Văn ngược mắt nhìn anh, "Thẩm đạo, tôi thấy hôm nay anh say rồi, ừ... rất say, anh có muốn đi nghỉ ngơi một chút không?"

Cơ thể Thẩm Thanh Châu hoàn toàn không có ý tứ rời đi, anh cứ như vậy nhìn chăm chăm cô, đôi mắt tiêm nhiễm men say. Du Văn nhắm mắt lại, cô sắp nhịn không được rồi, hiện tại cô rất muốn chiêu cáo thiên hạ, Thẩm đạo được xưng là vua lạnh lùng giới giải trí, mặt than cấm dục, cẩn thận tí mĩ kín kẽ, ĐỀU, LÀ, GIÁ!!!!

Người cảm thấy anh mặt than, đó là vì người chưa thấy qua thời điểm anh uống say... Liên như hiện tại, anh đứng trước mặt cô, thật sự là lông mi di chuyển lên xuống cũng thật câu dẫn người.

Du Văn có chút sợ Thẩm Thanh Châu như thế này, không giống trong phạm vi tưởng tượng của cô.

"Không, không muốn nghỉ ngơi à, kia bánh ngọt?" Du Văn hoảng loạn đem bánh ngọt nâng lên, "Khụ khụ, ăn sao? Không ăn? Vậy tôi ăn."

Vành tai Du Văn đỏ lên, muốn tránh ánh mắt của anh, vì vậy gấp rút cúi đầu xuống cắn mấy cái, chớp mắt, mùi thơm của bơ trên bánh ngọt toả ra bốn phía.

"Lần sau đừng cùng anh ta ăn cơm, quan hệ cũng đừng tốt như thế, càng đừng nấu cơm cho anh ta. Cô đừng quên... là tôi thuê cô." Thanh âm trầm thấp của Thẩm Thanh Châu đột nhiên từ đỉnh đầu truyền đến.

Du Văn ngẩn người, ngẩng đầu đi nhìn anh, "... Được."

Thẩm Thanh Châu nghe cô nói "Được" liền hài lòng cười cười.

Phòng khách không bật đèn, ánh sáng từ bên trong phòng ngủ truyền tới trên mặt hai người, càng lộ vẻ yên tĩnh. Ánh mắt Thẩm Thanh Châu từ đôi mắt cô dời xuống, cuối cùng dừng ở bơ dính trên môi cô, ánh mắt híp lại...

"Tôi muốn ăn bánh ngọt."

Du Văn vội vàng nói, "A, được."

Từ "Được" vừa mới phát ra, trước mắt cô mặt đột nhiên phóng đại, Thẩm Thanh Châu nhích lại gần, môi đụng chạm ở trên khóe môi cô. Anh di chuyển một cái, thế nhưng đưa ra đầu lưỡi, liếm bơ ở trên môi cô.

Cảm giác ướt át mềm mại xẹt qua môi, mặt Du Văn "Oành" một tiếng, hoàn toàn đổ lạng, cô không phản ứng được tình huống trước mắt là như thế nào, đại não trực tiếp tiến vào trạng thái chết máy.

Thẩm Thanh Châu cảm thấy rất ngọt, anh lại nhấp một miếng, ừ, còn rất mềm. Anh có chút bất mãn chân, tiếp tục thưởng thức hương vị ngọt

ngào kia, bởi vì giữa hai người có cái bánh ngọt ngăn cản, Thẩm Thanh Châu cảm thấy rất vướng bận, duỗi tay trực tiếp đem cái chướng ngại vật kia dời đi, sau đó hài lòng đem người trước mặt ôm chầm đến, mơ mơ màng màng tiếp tục tiến công lãnh địa mềm mại kia.

Du Văn mở to mắt to, xúc cảm trên môi cùng hơi thở của anh quá gần làm cho tay chân cô như nhũn ra, cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới, Thẩm Thanh Châu có thể như thế... Không bị cản trở.

Cảm giác tê dại, tùy ý tán loạn, tay Du Văn vịn ở trên cánh tay của anh, hô hấp rối loạn.

Đột nhiên, trên môi khẽ dừng lại, Du Văn cảm giác Thẩm Thanh Châu đột nhiên cả người dừng lại, đầu ngã vào bờ vai cô, không nhúc nhích...

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

17. Chương 17: Tình Rượu

Edit: Yáng

"Thẩm đạo, Thẩm đạo? Thẩm tiên sinh? Này... Thẩm Thanh Châu."
Du Văn dùng sức đỡ lấy anh, vẻ mặt mơ hồ, cứ như vậy ngủ?

Cô duỗi tay vòng qua eo của anh, phồng ngực anh trực tiếp ngã trên mặt đất, "Anh muốn ngủ cũng đừng ngủ như vậy... này, tôi không ôm được anh."

Du Văn không thể làm gì, đành phải đỡ mặt kéo anh hướng đến sofa bên cạnh, Thẩm Thanh Châu cơ hồ đem tất cả sức nặng đặt ở trên người cô, Du Văn dùng hết sức lực mới đặt được anh xuống ghế sofa, người cô cũng theo quán tính hướng trên người anh nằm xuống.

Thẩm Thanh Châu rất buồn ngủ, trong mơ hồ chỉ thấy một gì đó cái mềm mại nằm trên người anh, trong vô thức liền đem cô ôm vào lòng. Du Văn bị anh ôm, giây giụa muốn đứng lên.

"Đậu Đỏ, đừng động.."

Du Văn, "..."

Cố gắng từ ngực anh đi ra, nhưng anh lại càng ôm chặt. Mấy lần sau đó Du Văn liền buông tha, lẳng lặng tựa ở trên cánh tay anh.

Lần đầu tiên cô nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, thậm chí còn nhìn rõ khuôn mặt anh nhăn nhui không có lỗ chân lông. Du Văn nhớ tới nụ hôn vừa rồi của anh, tim đập loạn nhịp, Thẩm Thanh Châu, là say đi?

Du Văn mím môi, nói nhảm.... Nếu không phải say, sao tính tình có thể đại biến như thế. Haizzz, không biết sáng mai anh có còn nhớ chuyện tối nay hay không, nếu nhớ thì không biết anh sẽ có vẻ mặt gì??

Nếu như nghĩ không ra... như vậy cũng tốt, Du Văn không tự giác giương cao khóe miệng, chứng kiến bộ dạng này của Thẩm Thanh Châu, còn có chiếm tiện nghi, ừm, Lâm Diệp Dư khẳng định không có phúc lợi này.

Du Văn nghĩ đi nghĩ lại liền ngủ quên, tối nay cô uống cũng nhiều rượu, đầu óc vẫn luôn choáng váng, phiền não này đi qua, cô liền nằm ở trong lòng anh, cảm thấy rất thoải mái, vô thức ngủ quên mất.

Hôm sau, Thẩm Thanh Châu tỉnh lại trước.

Say rượu, nhức đầu. Thẩm Thanh Châu mở mắt ra, đưa tay che mắt tránh ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, cơ thể vừa động mới phát hiện, tựa hồ có chỗ nào không đúng lắm.

Trên cánh tay có cái đầu đang gối lên, ngang hông còn có một đôi tay mảnh khảnh ôm chặt, Thẩm Thanh Châu chậm rãi trừng lớn mắt, đối với tình huống trước mắt có chút phản ứng không kịp.

"Ngô.." Thân thể trong lòng khẽ động, đầu còn dụi dụi trong ngực anh, tìm được vị trí thoải mái lại tiếp tục ngủ.

Thẩm Thanh Châu hít sâu một hơi, Du Văn??

Anh quan sát tình huống hiện tại, hai người trưởng thành cùng chen chúc nhau trên một cái sofa dài, nhìn tư thế, hẳn là anh đem cô gắt gao ôm

vào trong ngực, mà cô, đương nhiên là nằm cũng rất thoải mái.

Huyết thái dương của Thẩm Thanh Châu nhảy lên mãnh liệt, thanh âm trầm xuống, "Dậy lên."

Người trong ngực động động, cũng không có bộ dáng muốn tỉnh lại, Thẩm Thanh Châu bất đắc dĩ, đưa tay kia vỗ vỗ mặt cô, "Du Văn, rời giường."

"Đừng âm ỉ..."

"Nhanh lên một chút."

Thanh âm bên tai quá lớn, Du Văn bị bừng tỉnh, "Sao, như thế nào?"

Cô ngẩng đầu lên, cùng Thẩm Thanh Châu hai mặt nhìn nhau.

Năm giây sau, Du Văn kinh hô một tiếng, trực tiếp từ trên ghế salon nhảy xuống.

"Chuyện gì xảy ra?" Thẩm Thanh Châu từ trên ghế sofa ngồi dậy, con mắt cúi thấp nhìn Du Văn đang ngồi trên thảm trải sàn.

Du Văn đầu tóc xốc xếch, giọng nói run run, "Ngày hôm qua là anh ôm chặt không cho tôi đi."

"Cái gì?" Trong mắt Thẩm Thanh Châu chớp qua một tia khó có thể tin.

Du Văn thấy anh quên, vội vàng nói, "Tôi thề tôi không có nói dối, tôi không có muốn chiếm tiện nghi của anh, là anh luôn ôm lấy tôi, còn luôn miệng gọi Đậ Đậ!"

"Tôi..." Thẩm Thanh Châu nâng tay đè chặt ấn đường, sau vành tai chạm rãi hiện lên một tia ý vị sâu xa màu đỏ.

"Ngày hôm qua anh uống say." Du Văn nhỏ giọng hỏi, "Đều đã quên?" Trong lòng cô có chút mất mát, nụ hôn kia, anh cũng đã quên sao.

Thẩm Thanh Châu thả tay xuống nhìn về phía cô, có chút ít cứng nhắc nói ra, "Nếu là như thế thì xin lỗi. Nhưng vì sao cô đến phòng tôi?"

"Cái này..." Du Văn suy nghĩ một chút, chỉ bên cái bánh ngọt bên cạnh, "Tôi vì muốn chúc anh sinh nhật vui vẻ, nên tôi đưa bánh ngọt đến cho anh, ai biết anh lại lang tính đại phát."

Lang, tính, đại, phát.

Thẩm Thanh Châu khóe miệng giật giật.

"Không tin thì chính anh tự xem đi, anh còn ăn vài miếng." Du Văn đứng lên đem bánh ngọt bưng lại, "Này, chỗ này là anh cắn."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu rơi xuống lỗ hổng trên bánh ngọt, đột nhiên, trong đầu vài hình ảnh chọt lóe lên, anh ngẩn ra, chậm rãi ngược mắt nhìn về phía Du Văn... môi.

Du Văn sợ anh không tin, chỉ vào chỗ tối hôm qua cô cắn vài ngậm, nghiêm túc nói, "Anh xem, anh còn ăn vài ngậm."

Mà Thẩm Thanh Châu lại không có nghe cô nói, anh nhìn cô, đôi môi kia khi đóng khi mở, suy nghĩ đột nhiên trôi về tối hôm qua, anh giống như... Nhớ ra.

Thẩm Thanh Châu vô thức đưa tay vuốt nhẹ qua môi, tối hôm qua cảm giác mềm mại non nớt đó, cảm giác vị ngọt tựa hồ còn ở đây, anh ngày hôm qua, là hôn Du Văn.

Thẩm Thanh Châu kinh sợ, thế nhưng anh không có chút cảm giác phản cảm nào, ngược lại là có chút ít mừng rỡ. Cho dù là say rượu, anh

cũng biết tim mình hướng ở đâu, bằng không, anh cũng sẽ không mơ hồ đến trình độ kia.

Đôi mắt Thẩm Thanh Châu sắc bén hơn, lảng lạng nhìn Du Văn, không nói một lời.

Du Văn sau khi nói xong phát hiện Thẩm Thanh Châu tựa hồ là đang thất thần, cô lúng túng đem bánh ngọt để qua một bên, "Cái kia, tôi còn có việc, đi trước..."

"Đợi chút."

"Ừ?"

"Đừng đi."

"A?"

Thẩm Thanh Châu ho một tiếng, suy nghĩ một chút rồi nói, "Trong tủ lạnh có bánh mì nướng, làm bữa sáng đi."

"..."

Thẩm Thanh Châu đứng lên, đầu cũng không quay lại nói, "Tôi trước đi tắm, còn có phòng tắm khác, cô tùy tiện."

"..."

Du Văn đi vào một phòng tắm khác, cầm lấy đồ dùng vệ sinh cá nhân mà khách sạn chuẩn bị sẵn sàng lại một chút, sau đó mới đi đến phòng bếp. Cô mở tủ lạnh, lấy ra nguyên liệu làm bữa sáng, lúc này đầu óc cô cũng không ngừng chuyển động, Thẩm Thanh Châu thế nhưng đã quên, người uống rượu say thật là có điểm đáng sợ. Nhưng là đã quên cũng tốt, bằng không thật sự còn có chút lúng túng...

Thẩm Thanh Châu tắm rửa xong thay đổi quần áo xuất hiện, lúc đó Du Văn mới vừa làm xong bữa sáng, bưng ra đặt ở trên bàn cơm, "Thẩm tiên sinh, ăn cơm đi."

"Ừ."

Du Văn ngồi xuống ở đối diện anh, vừa ăn phần của chính mình vừa đánh giá bộ dáng của Thẩm Thanh Châu, anh nghiêm trang, yên tĩnh nhưng lạnh lùng, cái này bộ dáng, cùng ngày hôm qua là khác nhau một trời một vực.

"Thẩm tiên sinh, trước kia anh từng uống rượu say sao?" Du Văn hiếu kỳ liền hỏi ra.

"Khụ." Thẩm Thanh Châu nghẹn lại, "Rất ít."

"Kia... Anh có biết sau khi uống say anh sẽ như thế nào không, tôi là nói, anh có biết rượu phẩm* của chính mình là như thế nào hay không?"

(rượu phẩm: phẩm chất sau khi say rượu)

Đĩa ăn trong tay Thẩm Thanh Châu dừng lại, ở góc độ mà Du Văn không thấy được, đáy mắt anh lóe qua một nụ cười.

"A? Như thế nào?"

Du Văn nhìn vẻ mặt anh cười như không cười, một câu nói nghẹn ở trong cổ họng, "Chính là, chính là loại, hơi có chút làm càn."

Làm càn? Mệt cho cô có thể nghĩ ra loại từ này, Thẩm Thanh Châu sờ môi một cái, "Làm càn như thế nào?"

Du Văn nhăn lông mày, "Anh coi tôi thành Đâu Đò, ôm một đêm còn chưa đủ làm càn sao??" Không chỉ như thế, còn thân mật!

Thẩm Thanh Châu cười khẽ một tiếng, "Lúc ở nhà Đậu Đỏ thường hay nhảy lên giường, coi cô là Đậu Đỏ... Cô chỉ có thể trách chính mình là thật sự rất giống Đậu Đỏ."

Giống Đậu Đỏ? Nói giỡn đi?! Du Văn mới vừa muốn phản bác, "Leng keng!" Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Du Văn sợ hết hồn, "Ai?"

Thẩm Thanh Châu kỳ quái nhìn cô một cái, "Kinh hãi như thế làm gì, tôi đi mở cửa."

"Này này! Tôi còn ở đây, anh đừng tùy tiện mở cửa, người khác hiểu lầm thì làm sao?"

"Có quan hệ gì?" Thẩm Thanh Châu liếc cô một cái, rất trấn định đi ra cửa.

Du Văn trừng trừng mắt nhìn anh bình thản ung dung mở cửa.

"Surprise!!" Đường Duyệt đứng ở cửa, gương mặt tuấn tú tươi cười như ánh mặt trời, "Như thế nào, thấy tớ đến có phải cậu đang vô cùng ngạc nhiên không?"

Thẩm Thanh Châu lạnh nhạt nhìn anh ta, "Sao cậu lại đến?"

"Ngày hôm qua là sinh nhật cậu, tớ không đến được, hôm nay đặc biệt đến bồi tội, nghe nói ngày hôm qua Diệp Dư lại đây."

"Ừ."

"Ai nha, vậy thật có lỗi, là bạn tốt của cậu thế nhưng tớ lại không ở đây." Đường Duyệt nói liền đi vào trong, "Nhưng là tớ mang đến cho cậu..."

Đường Duyệt sững sờ nhìn Du Văn cách đó không xa, đang đứng bên cạnh bàn ăn, chậm nửa nhịp, vốn là muốn nói hai chữ "ngạc nhiên." liền nghẹn lại.

Đường Duyệt mạnh mẽ quay đầu nhìn chăm chăm Thẩm Thanh Châu, "Cậu, cậu cậu cậu cậu!"

Thẩm Thanh Châu đóng cửa lại, ghét bỏ nhìn anh ta, "Cậu có thể có cái gì ngạc nhiên?"

Đường Duyệt cũng không rảnh cùng Thẩm Thanh Châu đấu võ mồm, anh ta theo sát bên cạnh anh, "Thẩm Thanh Châu, này Thẩm Thanh Châu, cậu tới thật à??"

"Cái gì thật giả?"

"Cô ấy." Đường Duyệt vừa kích động vừa khó có thể tin chỉ chỉ Du Văn, "Tiểu mỹ nữ ở đối diện nhà cậu, cậu đi công tác cũng mang theo bên cạnh à, cậu cậu cậu được đấy."

Thẩm Thanh Châu lười phải cùng anh ta giải thích, bước chân nhàn nhã ngồi vào bàn ăn bên cạnh, tiếp tục ăn bữa sáng.

Đường Duyệt ngồi vào một vị trí khác, đặc biệt có hứng thú nhìn chăm chăm Du Văn nói, "Hắc, lại gặp mặt."

Du Văn gật gật đầu, "Xin chào, tôi là biên kịch của đoàn phim, Du Văn."

"Biên kịch? Cô là biên kịch?"

"Ừ." Du Văn giải thích, "Cho nên, anh đừng hiểu lầm, tôi không phải là..."

"A ~ nguyên lai là biên kịch à." Đường Duyệt cười hì hì nhìn Du Văn, sáng sớm liền xuất hiện ở gian phòng của đạo diễn, còn đi dép lê, ăn mặc tùy ý như thế, à, thật sự là quá mạnh mẽ!!

Du Văn thấy Đường Duyệt cười quý dị, cô liền ngậm miệng lại, cô cảm thấy càng nói càng bôi đen.

Đường Duyệt vỗ vỗ bả vai Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, lấy công mưu cá nhân, thật là cao thủ."

Sau đó vừa nhìn về phía Du Văn nói, "Tiểu biên kịch, kịch bản tiếp theo viết cái gì, Thẩm đạo có phải hay không đã hẹn trước muốn quay cái gì, đừng... bằng không tôi cấp cho cô thêm một chút tiền, coi như là tiền thưởng cho hai người."

Du Văn, "..."

Thẩm Thanh Châu liếc anh ta một cái, "Không có việc gì thì đi làm việc của mình đi, đừng ở chỗ này âm ỉ."

"Người này chính là điển hình trọng sắc khinh bạn." Đường Duyệt bất mãn nói, "Đợi lát nữa tớ có việc gấp phải đi, nhưng vừa rồi tớ nói có dẫn theo ngạc nhiên đến cho cậu, cậu không muốn biết?"

"Không muốn, cảm ơn."

"Đậu Đỏ đâu? Cũng không muốn biết?"

"Đậu Đỏ?" Du Văn trước hiếu kỳ nhìn về phía anh ta, "Đậu Đỏ như thế nào."

Đường Duyệt nhượng nhượng mày, "Lần này tớ đến Bắc Kinh làm việc còn phải ở lại một tuần, cho nên tớ nhờ người ta đem Đậu Đỏ tới, buổi chiều sẽ đưa đến, lúc nào tớ về thì tớ sẽ dẫn nó theo."

"Cậu đem Đậu Đỏ đến?" Thẩm Thanh Châu nhíu mày.

"Không phải sao, Đậu Đỏ ở bên kia chờ, nhớ cậu nhiều như thế nào chẳng lẽ cậu không biết rõ." Đường Duyệt nói, "Tớ biết rõ cậu công tác gấp rút không có thời gian chiếu cố nó, nhưng cậu yên tâm, nó ở đây một tuần thôi, lúc tớ đi sẽ dẫn nó trở về."

"Không cần mang về, tôi có thể chiếu cố nó." Du Văn hiển nhiên rất hưng phấn.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

18. Chương 18: Thân Mật

Edit: Yáng

"Ồ, cậu xem, bên cạnh cậu còn có người chiếu cố, cậu còn lo lắng cái gì." Đường Duyệt cười nói.

Du Văn rất vui vẻ, gần đây cô rất nhớ hai con chó, Du Điểm Điểm không thể tới, Đậu Đỏ có thể đến cũng tốt, lúc cô nhàm chán còn có bạn chơi cùng.

Thẩm Thanh Châu nhìn thấy Du Văn đang hứng trí bừng bừng, nhúu mày nói, "Buổi chiều còn phải bắt đầu làm việc, cậu trực tiếp đem Đậu Đỏ đến đoàn phim đi."

"Được, lát nữa tớ báo lại thời gian cho cậu."

Một lát sau, "Tôi ăn xong rồi. Tôi đi trước." Du Văn đứng lên, nói với hai người.

"Đi?? Cô đi đâu?" Đường Duyệt hỏi.

"Tôi về phòng tôi..."

Đường Duyệt ngoài ý muốn nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, sau đó hiểu rõ nói, "A~ tôi hiểu rồi, các người..... khụ khụ, tiểu biên kịch, lát nữa gặp!!"

Du Văn, "...Tạm biệt."

Du Văn đi rồi, Đường Duyệt cũng không nháo, đứng đần hỏi, "Cậu cùng cô ấy ở một chỗ?"

Thẩm Thanh Châu, "Không có."

Đường Duyệt, "Vậy là cái gì? Thanh Châu, đến bây giờ tớ chưa thấy có cô gái nào xuất hiện bên cạnh cậu thân mật như thế. Tớ có thể thấy cậu đối xử với cô ấy cũng không giống bình thường."

Thẩm Thanh Châu, "Là sao?"

Đường Duyệt, "Không phải sao? Này vì sao lúc trước lại nhìn thấy cô ấy trong nhà cậu, khi đó cũng vừa mới chuyển qua đi."

Thẩm Thanh Châu ngừng ăn, nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Khi đó, bởi vì chuyện của Đậu Đỏ, đó là ngẫu nhiên. Nhưng về sau, là tớ thuê cô ấy nấu cơm cho tớ... Ừm, cô ấy nấu cơm rất ngon."

"Cái gì?" Đường Duyệt không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, "Cô gái kia hẳn là thích cậu rồi."

Thẩm Thanh Châu nhú mày, ánh mắt nhìn về phía Đường Duyệt hết sức nhu hòa, "Làm sao cậu biết?"

"Ha ha, cậu có phải ngốc không?" Đường Duyệt liếc mắt, "Nói đến tiểu khu cậu đang ở đi, giá phòng như thế nào, có thể ở chỗ đó thì cậu thấy người ta có thiếu tiền không? Cậu nói cô ấy ở đối diện, lại là một biên kịch có tài, cô ấy cần phải nấu cơm cho người khác để kiếm tiền à?"

Thẩm Thanh Châu trầm ngâm một phen, bình thường anh không có hứng thú nghiên cứu, lúc trước để Du Văn nấu cơm, đơn giản cũng chỉ có ba nguyên nhân: Thứ nhất, cô nấu cơm ăn ngon. Thứ hai, cô thích chó và

chó cũng thích cô. Thứ ba, Du Văn không biết thân phận của mình, sẽ không háo sắc muốn ký tên chụp hình.

Còn về việc cô có đáp ứng hay không, vì sao cô đáp ứng, căn bản không nằm trong phạm vi suy xét của anh.

Có thể vừa nghe thấy Đường Duyệt nói, Thẩm Thanh Châu thấy cũng có chút đạo lý, suy nghĩ cẩn thận điểm này, tâm trạng Thẩm Thanh Châu đột nhiên đi lên.

Đường Duyệt thấy Thẩm Thanh Châu cười vui vẻ, thật sự cảm thấy thế giới không thiếu việc lạ.

"Này, đừng nói cô gái kia, cái kia.. Diệp Dư làm sao bây giờ?"

Thẩm Thanh Châu không giải thích được, nhìn hắn một cái, "Cái gì làm sao bây giờ?"

"Chao ôi, hai người biết nhau còn sớm hơn thời gian tớ biết cậu, nói thật, tớ thấy cô ấy thích cậu, mặc dù cho tới bây giờ còn chưa nói qua." Đường Duyệt nói.

Thẩm Thanh Châu mặt lãnh đạm, cảnh cáo kêu tên của hắn, "Đường Duyệt."

Đường Duyệt đóng miệng, ngượng ngùng nói, "Không phải là tớ nói, là năng lực cảm giác với tình yêu của cậu rất kém cỏi."

Bị Thẩm Thanh Châu nhìn chăm chăm, Đường Duyệt nói, "Ai nha, tớ biết rõ, cậu đối với cô ấy không có tình cảm, có thể là các cậu quen nhau đã lâu, nếu Diệp Dư phát hiện cậu với cô gái nhỏ kia ở cùng một chỗ phỏng chừng rất đau lòng."

Thẩm Thanh Châu đứng lên, "Tùy ý."

Đường Duyệt chặc chặc lắc đầu, "Tớ biết rõ, kì thật cậu cũng coi cô ấy là bạn, cũng không muốn cô ấy đau lòng. Bất quá, tớ cảm thấy cậu nói cũng đúng, để cô ấy nhận ra sự thật sớm một chút cũng tốt."

Buổi chiều chính thức bắt đầu làm việc, Thẩm Thanh Châu đến đoàn phim trước. Du Văn ở khách sạn gõ xong chương mới rồi vội vã đến sau, Du Văn thấy Lý Mạnh Mạnh đang ngồi ở ngoài khán đài, cô nhìn xung quanh bốn phía, vẫn không thấy Đậ Đỏ đâu.

"Mạnh Mạnh."

"Này Vị Văn, cô đến rồi."

"Ừ."

Lý Mạnh Mạnh thu hồi kịch bản, đột nhiên nói ra, "Vị Văn, tôi nói cho cô biết. Lúc này, bạn của Thẩm đạo dẫn theo một con Samoyed đến đây, lúc trước tôi nghe nói Thẩm đạo chỉ yêu súng vật, đau lòng gần chết, hôm nay thấy quả nhiên danh bất hư truyền, tôi thấy Thẩm đạo nhìn con chó kia cười, thật sự rất ôn nhu."

"Thật không? Con chó kia ở chỗ nào? Sao không thấy ở bên cạnh Thẩm đạo?"

"Mới lúc này còn ở, nhưng Thẩm đạo muốn làm việc, cho nên bạn của Thẩm đạo đưa ra ngoài rồi, hiện tại hình như đang ở phòng nghỉ ngơi, tất cả mọi người đều muốn chơi cùng." Lý Mạnh Mạnh nói, "Tôi dẫn cô đi xem. Nhưng con chó kia có chút sợ người lạ, vừa này lúc tôi sờ sờ đầu nó thì nó không mấy vui vẻ."

Du Văn không nghe thấy cô ấy nói gì, vội vàng kéo cô ấy đến phòng nghỉ.

Đi đến cửa phòng nghỉ, Du Văn liền nhìn thấy các vệ tinh vây quanh bạn học Đậu Đỏ, một nhóm diễn viên cùng nhân viên đoàn phim đang nhìn nó, nhưng Đậu Đỏ chỉ đi theo bên cạnh Đường Duyệt, hơi thiếu hào hứng.

"Đậu Đỏ." Du Văn vô thức kêu một tiếng.

Đậu Đỏ vốn đang tựa ở bên chân Đường Duyệt, nghe được thanh âm này liền lập tức xoay đầu lại, thời điểm nó thấy Du Văn, con mắt sáng ngời, trong nháy mắt chạy như bay đến chỗ Du Văn.

Du Văn xem nó chạy đến, vội vàng ngồi xổm xuống, giang hai tay ra. Đậu Đỏ nhào tới, lực đạo mạnh nên trực tiếp đem Du Văn ngã nhào trên mặt đất.

"Ai nha, ngứa ngứa..." Du Văn sờ đầu Đậu Đỏ, nhỏ giọng ở bên tai nó nói, "Ngoan ngoan, có nhớ tao không, hả?"

Đậu Đỏ dùng sức cọ cọ vào ngực Du Văn, hai người liền cùng chơi đùa.

Mà một màn này, khiến cả đám người đang ở đó kinh ngạc đến ngây người, vừa rồi tình huống thân mật này chỉ xảy ra khi Đậu Đỏ ở cùng Thẩm đạo, trừ Thẩm đạo, Đậu Đỏ đều bảo trì tư thái cao lãnh, sao bây giờ lại thân mật với biên kịch của đoàn phim thế kia??

Lý Manh Manh nhìn cũng ngốc rồi, "Vị Văn, cô cùng Đậu Đỏ quen sao?"

Du Văn sững sờ, cười nói, "Không, không quen... Ha ha, Đậu Đỏ thật xinh đẹp, đặc biệt giống vị kia nhà tôi."

"À, cô nói Điện hạ đúng không?" Con mắt Lý Manh Manh sáng lên, "Trước tôi có lướt qua weibo của cô, Điện hạ thật đáng yêu. Vị Văn, khó

trách Đậu Đỏ thích cô, khẳng định là trên người cô có tính chất đặc biệt nào đó khiến chúng nó thân thiết."

Dù sao trong tiềm thức của Lý Mạnh Mạnh cũng sẽ không nghĩ Thẩm Thanh Châu cùng Du Văn xảy ra loại quan hệ đó.

"Đúng không, tôi cùng Đậu Đỏ rất có duyên." Du Văn đứng lên, ngược mắt liền nhìn thấy Đường Duyệt đang cười như không cười, cô khụ khụ, "Đường tiên sinh."

"Gọi tôi Đường Duyệt là được rồi." Đường Duyệt đi qua đến, "Không ngờ Đậu Đỏ lại thích biên kịch như thế, tôi liền phiên cô chăm sóc Đậu Đỏ được không? Hiện tại tôi có việc phải đi, Thanh Châu cũng còn đang bận."

"Có thể." Du Văn gật đầu liên tục.

"Tốt quá, vất vả rồi. Tôi đi trước."

"Được."

Đường Duyệt đi, Du Văn dẫn Đậu Đỏ đi đến ghế sofa, cô vừa mới ngồi xuống ghế, nhân viên đoàn phim với các diễn viên bên cạnh liền ao ước, ganh ghét oán hận.

"Tôi vừa rồi muốn ôm nó mà không được đâu, bây giờ lại nguyện ý cho biên kịch ôm."

"Ai nha, cho tôi sờ này, thật dễ thương."

"Nịnh nọt Đậu Đỏ có phải hay không chính là nịnh nọt Thẩm đạo?"

"Ha ha ha, Đậu Đỏ chính là sinh mạng của Thẩm đạo."

"Vị Văn, cô có bí quyết gì, dạy cho tôi đi!!"

Du Văn ôn nhu sờ đầu Đậu Đỏ, "Này gọi là mị lực, mọi người không hiểu được đâu."

"Hừm, cô còn kiêu ngạo à?"

Đậu Đỏ cọ sát Du Văn, sau đó ngoài ý muốn chạy ra ngoài, Du Văn vội vàng đứng lên đuổi kịp, "Đậu Đỏ, mày muốn ra ngoài à?"

Đậu Đỏ ở phía trước cô, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn cô, Du Văn đành phải đuổi kịp, đang chạy thì Du Văn chợt ý thức được Đậu Đỏ muốn đi tìm Thẩm Thanh Châu, Du Văn sợ quấy rầy công việc của Thẩm Thanh Châu, đành phải ngồi xổm bên Đậu Đỏ nhắc nhở, "Chúng ta chỉ đi xem một chút, mày không thể quấy nhiễu nhiều người khác, được không?"

"Uông uông!"

"Vậy mày theo sát tao, nghe lời nhé."

"Uông uông uông!"

Du Văn mặc kệ Đậu Đỏ nghe có hiểu không, liền mang nó đến hiện trường quay phim.

Xa xa liền nhìn thấy Thẩm Thanh Châu ngồi ở phía trước màn hình giám sát, Đậu Đỏ vui vẻ như muốn chạy về phía trước, Du Văn giật mình, vội vàng kéo nó lại, nhưng Đậu Đỏ cứ chạy về phía trước, Du Văn không có biện pháp, đành phải chạy đuổi kịp bước chân nó.

Đậu Đỏ chạy đến bên cạnh Thẩm Thanh Châu, nhưng nó cũng rất biết điều, cũng không kêu lên, an tĩnh chờ đợi. Thẩm Thanh Châu nhìn màn hình giám sát hết sức chuyên chú, cảm giác có một đồng lông xù bên cạnh liền ngoảnh đầu nhìn sang.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu khẽ ngược lên, Du Văn đứng cách đó vài bước, không dám thở mạnh, "Tôi không kéo được nó, đợi một chút, tôi đem Đậu Đỏ đi."

"Không sao, để nó đợi." Thẩm Thanh Châu nói.

Du Văn gật gật đầu, Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, lại nói, "Cô đến ngồi bên cạnh, trông nó."

"Ồ." Du Văn di chuyển đến ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Châu, sau đó ôm Đậu Đỏ vào trong ngực.

"Tôi còn bận một chút nữa, nó đói thì cho nó ăn đồ ăn vặt, Đường Duyệt đặt phía sau tôi."

"À, được." Du Văn thấy sau lưng Thẩm Thanh Châu có cái túi to, cô lấy tới nhìn, đều là đồ ăn vặt của Đậu Đỏ.

Giao phó xong, Thẩm Thanh Châu quay đầu lại, nghiêm túc làm việc, mà Du Văn với Đậu Đỏ ngoan ngoãn ngồi tại chỗ xem.

"Đậu Đỏ, ăn đồ ăn vặt không?" Du Văn lấy từ bên cạnh một túi bánh bích quy chuyên dành cho chó, bóc ra đút tới bên miệng Đậu Đỏ, Đậu Đỏ cắn cắn, ăn rất hân hoan, Du Văn cầm cả túi to nhìn nhìn, "Đây là nhãn hiệu gì, lần sau tao cũng mua cho Điện hạ một ít, Đậu Đỏ, ngon không?"

Đậu Đỏ đến gần lại muốn thêm một khối nữa, Du Văn lại đút thêm một khối nữa cho Đậu Đỏ, sau đó duỗi tay vào túi cầm một khối, rất tự nhiên đưa vào miệng mình, "Ừ, rất thơm."

Mới vừa nhắm nháp hết, Du Văn nâng mắt liền bắt gặp Thẩm Thanh Châu đang nhìn cô, trong mắt ánh lên ý cười.

Du Văn lúng túng, "Khụ khụ, tôi thay Du Điểm Điểm nhà tôi nếm thử một chút."

"Tham ăn." Thẩm Thanh Châu tháo tai nghe xuống, bây giờ cả đoàn phim đang nghỉ ngơi.

"Này, tôi nói là đang thử thay Điện hạ." Du Văn vọt chết còn cứng mồm, "Nói sao đi nữa thì tôi cũng không tin là anh chưa từng nếm qua đồ ăn vặt của Đậ Đỏ, tôi nghe nói chủ nhân nuôi chó đều có nếm qua."

Thẩm Thanh Châu nhượng mày, "Tôi chưa từng ăn."

"À, là sao?" Du Văn hí hí mắt, lấy ra một khối bánh đưa tới phía trước Thẩm Thanh Châu, "Vậy bây giờ anh thử xem, chưa từng ăn thức ăn cho chó thì không phải chủ nhân tốt."

"...."

"Làm sao? Không dám ăn à?"

Thẩm Thanh Châu rũ mắt xuống nhìn miếng bánh bích quy trước mắt, lại nhìn dọc theo miếng bánh bích quy về phía cánh tay mảnh mai trắng nõn, anh chần chừ một lát, khe khẽ dò căn thử miếng bánh bích quy, có chút mùi thơm, nhưng hương vị rất nhạt.

Du Văn mở to hai mắt, hiếu kì nhìn anh, "Như thế nào, có phải ăn rất ngon không?"

"Khó ăn."

"À? Tôi thấy cũng không tệ."

Thẩm Thanh Châu liếc cô một cái, "Có đồ ăn vặt nào vào miệng cô mà không ngon."

Du Văn, "...."

Một nam một nữ một con chó, tình cảnh hài hòa ấm áp dị thường.

Nhân viên đoàn phim đi tới đi lui cũng không nhận được hướng mắt nhìn về phía đó.

Thẩm đạo mặt than không biết cười, Thẩm đạo không thích người khác đến gần.... người quen Thẩm đạo đều biết quy luật này, nhưng sao đối với biên kịch của đoàn phim này lại không như thế??

F*ck!! Thẩm đạo sao còn ăn cả bánh bích quy biên kịch đưa cho?? Có vấn đề!! Thẩm đạo thế nhưng gần nữ sắc!! Trong lòng mọi người lập tức sùng bái Du Văn!! Nhiều minh tinh muốn quyến rũ Thẩm đạo không được, thế mà Thẩm đạo lại bị một biên kịch bắt được.

Nịnh nọt, tuyệt đối phải nịnh nọt!! Biên kịch Vị Văn đại nhân của bọn họ tiền đồ vô lượng.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

19. Chương 19: Gọi Thức Ăn

Edit: Yáng

"Này Thẩm đạo, không thể để Đậu Đỏ ở lại à? Hoặc là qua một thời gian ngắn nữa tôi cùng nó trở về, để nó và Điện hạ ở cùng một chỗ." Du Văn nói.

Thẩm Thanh Châu đang nhìn màn hình giám sát, tùy ý nói, "Cô có thể chăm nó thì để nó ở lại."

"Thật à, tốt quá!" Du Văn cười nói, "Tôi khẳng định sẽ chăm sóc nó tốt, sẽ không quấy rầy công việc của anh."

Thẩm Thanh Châu quay đầu nhìn cô một cái, "Bình thường tôi cũng muốn nhìn nó, rảnh rỗi thì cô mang Đậu Đỏ đến ngồi bên cạnh tôi."

"Được." Du Văn không chút nghĩ ngợi đáp.

Thẩm Thanh Châu nhếch môi cười.

Du Văn chăm chú nhìn, là ảo giác của cô sao, lại có thể nhìn thấy Thẩm Thanh Châu cười.

"Vị Văn, ôi chao? Chó này sao ở chỗ cô lại ngoan như thế?" Hương Trạch Nhiên hết phần diễn đang nhàn hạ ngồi ở một bên, thấy Đậu Đỏ nằm ở đùi Du Văn không khỏi hiếu kỳ.

Du Văn sờ đầu Đậu Đỏ, "Nó rất ngoan."

Hương Trạch Nhiên tự nhiên ngồi xuống bên cạnh, "Thấm đạo nuôi dưỡng không tệ. Đúng rồi, tối qua cô chạy đi đâu thế, tìm mãi không thấy cô."

"À... Tôi có chút choáng váng, cho nên đi về nghỉ trước."

"Cô thật là, đã nói là không say không về, cuối cùng chỉ còn lại tôi và Manh Manh." Hương Trạch Nhiên nói, "Xem lời nói tối qua của cô, thì tửu lượng của cô cũng rất tốt, hay là lúc nào chúng ta cùng đi uống rượu đi!!"

Du Văn ngẩn người, không giải thích được liền nghĩ đến hôm qua Thấm Thanh Châu say khướt nói "Đừng cùng anh ta ăn cơm, quan hệ cũng đừng tốt như thế, càng đừng nấu cơm cho anh ta..." cô vô thức nhìn về phía Thấm Thanh Châu, không nghĩ tới thế nhưng anh cũng đang nhìn cô, đôi mắt màu trà trầm xuống.

Cô khụ khụ, "Uống nhiều quá không thoải mái, tốt nhất là gần đây tôi không nên đi uống rượu."

Hương Trạch Nhiên có chút tiếc nuối khuyên nhủ, kết quả đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Thấm đạo, "Gần đây quay phim rất gấp, nam chính đang rất nhàn rồi à?"

Hương Trạch Nhiên, "... Không nhàn."

"Quay phim, đi chuẩn bị đi."

"Được, đạo diễn."

Quay phim, quay cảnh tình cảm của Hương Trạch Nhiên.

Du Văn nhàn rồi cũng đi đến trước màn hình giám sát xem, đang quay cảnh nam chính "Quang Minh" cùng nữ chính "Phó Tiểu Lôi" đang gây gổ,

ầm ầm ỉ ỉ, cuối cùng biểu lộ tâm ý rõ ràng.

Nhưng mà hôm nay Thẩm đạo tựa hồ phá lệ nghiêm khắc.

"Cut, tình cảm không thích hợp."

"Cut, chỗ này cần bộc phát."

"Cut, tổ hóa trang, trang phục của nữ chính bị lệch, không ai phát hiện à?"

"Cut."

"Cut."

"...."

Đến cuối cùng, Du Văn nhìn không được, thềm nói, "Không phải diễn rất tốt sao?"

Thẩm Thanh Châu trầm ngâm nhìn cô một cái, Du Văn lập tức kinh sợ, "A... Giống như chưa tốt lắm, ha ha."

N lần sau đó, cuối cùng cảnh này cũng được qua. Hường Trạch Nhiên hít thở một ngụm khí.

Cảnh tiếp theo, là cảnh hôn của nam nữ chính.

"Quang Minh" đem "Phó Tiểu Lô" áp chế ở trên tường, không nói một lời liền hôn lên, trực tiếp đè ở bàn trang điểm, mặc dù hai người diễn không quá kịch liệt, nhưng lên hình lại trông rất đặc sắc!!!!

Du Văn vụng trộm nhìn Thẩm Thanh Châu, ánh mắt của anh nhàn nhạt, dường như cảnh hôn trước mắt giống như hai miếng thịt đang đánh

nhau. Ánh mắt cô rơi trên môi anh, màu sắc nhẹ nhàng, hơi mỏng, nhưng nhìn rất mê người.

Cô có chút hối hận, ngày hôm qua sao lại ngốc như thế, đáng ra phải thừa dịp anh uống say hưởng thụ một phen.

"Nhìn cái gì?" Không biết Thẩm Thanh Châu quay lại nhìn cô từ lúc nào, thấy Du Văn sững sờ nhìn chăm chăm mình liền hỏi.

Du Văn vô thức trả lời, "Nhìn môi anh."

"Ừ?" Thẩm Thanh Châu dừng một chút, hướng gần về phía cô, "Nhìn ra cái gì?"

Du Văn sợ hết hồn, vội vàng điều chỉnh ánh mắt đi hướng khác, kéo ra đề tài mới, "Ôi chao? Cảnh thân mật cũng quay xong rồi, nhưng mà tôi cũng không thấy được cảnh đặc sắc nhất."

Du Văn ở đó phối hợp tiệc nuối, trong mắt Thẩm Thanh Châu lại tràn đầy vui vẻ, cảnh đặc sắc nhất? Hôm qua mới là cảnh đặc sắc nhất ư?

Đến thời gian ăn tối, đoàn phim bắt đầu phát cơm hộp.

"Biên kịch, Thẩm đạo bảo để cô dẫn Đậ Đỏ đến chỗ anh ấy." Du Văn vừa mới dẫn Đậ Đỏ đi dạo khắp đoàn phim, liền bị một anh nhân viên gọi lại.

"Ồ, được." Du Văn bảo với Lý Mạnh Mạnh mình đi qua trước, Lý Mạnh Mạnh gật đầu. Thấy Du Văn đi, Lý Mạnh Mạnh đứng bên cạnh Hương Trạch Nhiên nói, "Này, anh có thấy Thẩm đạo đối với Vị Văn có chút không bình thường không? Mọi người trong đoàn phim đều nói hai người ấy có gian tình, anh tin không?"

Hương Trạch Nhiên bị NG cả buổi chiều, cả người đều không tốt, hữu khí vô lực nói, "Thần kinh à?"

"Tôi thấy hai người đó cũng là lạ." Lý Manh Manh chống cằm, thầm nói, "Nhưng tôi lại cảm thấy, Thẩm đạo không phải người dễ dàng bị tóm như thế, như chị Diệp Dư mà cũng không được...."

Hương Trạch Nhiên cũng không muốn nghe mấy lời này, một lòng đều hướng về cảnh quay hôm nay, "Ôi trời, không biết hôm nay Thẩm đạo làm sao, bình thường tôi cũng diễn như thế nhưng có bị nói gì đâu."

Lý Manh Manh nói, "Hay là anh đắc tội anh ta?"

"Làm sao có thể, tôi đắc tội anh ta thế nào được."

"Hi hi... Anh nghĩ kỹ lại đi, Thẩm đạo của chúng ta là người hiểu chuyện, sao có thể vô duyên vô cớ mắng anh."

Hương Trạch Nhiên nhú mày, "Chẳng lẽ trạng thái gần đây của tôi không tốt? Chao ôi phải tính toán lại chút, ngày mai phải điều chỉnh lại cho tốt."

Du Văn dẫn Đậu Đỏ đến phòng nghỉ của Thẩm Thanh Châu, trên bàn đã bày sẵn hai phần bữa tối.

"Ngày mai tôi không ăn cái này." Thẩm Thanh Châu mở đũa ra nói với Du Văn.

Du Văn, "Ngày mai đợi về khách sạn ăn hay là tôi mang đến?"

"Ngày mai đại khái quay phim đến rất khuya, cô mang đến đi."

"Mai tôi sẽ mang cả Đậu Đỏ đến."

"Tùy cô."

"Đậu Đỏ, nghe thấy không, mai mà vẫn đi theo tao. Trước tiên cho mà ăn no, sau đó chúng ta cùng mang thức ăn đến cho chủ nhân của mà." Du Văn vui tươi hớn hờ nói ra, "Thấm đạo, muốn gọi món gì?"

"Không cần, cô làm gì cũng ngon." Thấm Thanh Châu lạnh nhạt nói ra.

Du Văn mở to hai mắt... Là được khen??!!

Bởi vì đoàn phim còn phải quay đến khuya nên Du Văn mang Đậu Đỏ về khách sạn trước.

Mở máy tính ra, nhận được cuộc gọi video của Giản Vũ Nùng, Du Văn điền nhiên tiếp nhận.

Ống kính mở lên, Du Văn liền thấy hai quầng mắt của Giản Vũ Nùng đen sì, cô liền ghét bỏ nói, "Mày bị ai đánh?"

"Đánh cái đầu mày ý, tao múa bút thành văn, hiến thân cho thư viện suốt một tháng!! F*ck!! Cuối cùng cũng thi xong."

"Chặc chặc, gặp chuyện thì lại ôm chân phật!!"

"Biến, mày không học nghiên cứu sao biết được."

Du Văn bĩu môi, không cùng cô ấy âm ỉ. Lúc này, Đậu Đỏ ở phía sau đi ngang qua. Giản Vũ Nùng ngăn người, "Này, lần trước mày nói đi Bắc Kinh công tác đúng không, mày mang cả Điện hạ đi cùng?"

"Điện hạ á, không có mang theo."

Giản Vũ Nùng, "...Thế phía sau mày là quý à?"

Du Văn quay đầu lại nhìn thoáng qua, "À, mày nói Đậu Đỏ à?"

"Đậu Đỏ??!! Đó là Đậu Đỏ! Du Văn!! Súng vật của Thâm đạo? Nó sao lại ở phòng mày? Sao nó lại theo mày đến Bắc Kinh??" Giản Vũ Nùng như muốn nhảy ra khỏi ống kính lao đến trước mặt cô.

Du Văn, "Thâm Thanh Châu là đạo diễn của đoàn phim, anh ấy cũng ở khách sạn này, tao chính là giúp anh ấy trông nom Đậu Đỏ."

"Cái gì??!! Mày lặp lại lần nữa??!!"

"Mày gào cái gì mà gào, không phải mày nói là fan của tao à, là fan mà không biết anh ấy là đạo diễn sách của tao à?"

"Tao!! Không phải là gần đây tao thi à, không lên mạng được mày có biết hay không?" Giản Vũ Nùng kích động vạ phần, "Du Văn, có phải hay không hai người... nhà thì cho mày vào, chó thì cho mày trông, còn đạo diễn sách của mày, các người có phải hay không..."

"Là không phải cái gì?"

"Tao hỏi hai người có tiến triển gì không?"

Du Văn tĩnh lặng, "Mày muốn tiến triển gì?"

"Ai da... nắm tay gì gì đó, có hay không?"

"Ừ.. hôn tao có tính hay không?"

"Cái gì?! Cái gì?!"

"Mày có thể đừng gào lên không?"

"Không phải giả chứ, nam thần cao lãnh của tao hôn mày?" Tam quan của Giản Vũ Nùng bị lật đổ.

"Đương nhiên là thật, chỉ là,... anh ấy uống say, tao cũng không biết cái gì đang diễn ra."

"F*ck, f*ck!! Xong rồi xong rồi, về sau tao sẽ trở thành khuê mật của bạn gái Thẩm đạo, giá trị con người liền cao lên, làm sao bây giờ đây."

"...."

"Đợi chút, mày nói anh ta uống nhiều?" Giản Vũ Nùng thu liễm vẻ mặt vui vẻ, nghiêm túc hỏi Du Văn.

"Ừ."

"Biết khi đó là mày không?"

"Tao cũng nghĩ là biết rõ, chỉ là sau khi uống say có chút không giống bình thường. Hơn nữa... buổi sáng hôm sau anh ấy cũng quên mất."

"Vậy mày có nhắc với anh ta không?"

Du Văn chống cằm, "Nhắc lại? Vạn nhất nhắc lại anh ấy cho là tao nói dối thì làm sao, còn mất mặt nữa. Hơn nữa chỉ là say nên mới xảy ra chuyện, chả lẽ tao nên coi là thật à?"

"Tao thấy Thẩm đạo thích mày, bằng không Thẩm đạo thanh cao nhà tao sao có thể say rượu thì lại tùy tiện hôn người khác." Giản Vũ Nùng vẻ mặt háo sắc.

Du Văn liếc mắt, thật sự là nhìn không được.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

"Tao đi mở cửa."

"Ừ."

Du Văn đứng dậy đi mở cửa. "Đậu Đỏ đâu?" Dĩ nhiên là Thẩm Thanh Châu trở về.

Du Văn đáp, "Ở bên trong."

"Có tiện đi vào không?"

"Tiện." Du Văn nghiêng người để anh bước vào.

Thẩm Thanh Châu thấy Đậu Đỏ đang nằm trên thảm trải sàn chơi đồ chơi, anh liền đi qua chỗ nó.

"A!! Thẩm Thanh Châu!! Thẩm đạo!!"

Trong máy vi tính đột nhiên bộc phát một trận sét chói tai, sau đó Du Văn chảy mồ hôi lạnh, sao cô lại quên là vẫn đang gọi video, người bệnh thần kinh Giản Vũ Nùng vẫn đang ở bên ống kính đấy!!

Thẩm Thanh Châu rõ ràng sửng sốt, ánh mắt anh nhìn qua máy vi tính, thấy trên màn hình là một.... cô gấu mèo nữ.

"Cô, cô ấy là bạn thân của tôi, vừa rồi tôi đang gọi video với cô ấy, tôi quên mất không nói với anh." Du Văn nháy mắt ý bảo Giản Vũ Nùng mau bình thường trở lại, "Cô ấy là Giản Vũ Nùng."

Thẩm Thanh Châu đứng lên, hướng về phía máy vi tính khẽ gật đầu, bởi vì là bạn của Du Văn, thái độ của anh bình thản hơn nhiều.

Giản Vũ Nùng cũng ý thức được chính mình vừa nãy có chút không ổn, đặc biệt thực nữ hướng về phía Thẩm Thanh Châu chào hỏi, "Xin chào Thẩm đạo, tôi là bạn tốt nhất của Du Văn."

"Ừ, xin chào."

"Hắc hắc, Thẩm đạo, Du Văn nhà chúng tôi liền nhờ anh chiếu cô, cô ấy rất thích ăn đồ ăn vặt, thích ngủ nướng, hi vọng anh không phiền. À, tài nấu nướng của cô ấy không tệ, chắc là anh đã được nếm thử rồi."

Du Văn vẻ mặt hắc tuyến: Mà đang nói là tao có ít tật xấu hả??!!

Nhưng mà ngoài ý muốn là Thẩm Thanh Châu rất có kiên nhẫn, bên miệng còn vui vẻ, "Được, đều đã nhìn thấy, sẽ không phiền."

"Phiền toái Thẩm đạo." Giản Vũ Nùng cố gắng nhẫn nhịn tâm lý đang kích động, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm.

"Vậy tôi sẽ không quấy rầy hai người nữa, tôi tắt video trước đây."

Thẩm Thanh Châu, "Tạm biệt."

"Tạm biệt ~"

Màn hình tối lại.

Du Văn, "...."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

20. Chương 20: Ngã Bệnh

Edit: Yáng

"Thẩm đạo, bạn của tôi là fan của anh, nhìn thấy anh cho nên có chút kích động." Du Văn giải thích.

Thẩm Thanh Châu chau mày, "Vẫn tốt, bạn của cô rất tốt."

Du Văn ngẩn người, rất tốt? Tốt chỗ nào? Mới nói vài câu sao đã phát hiện là rất tốt?

Thẩm Thanh Châu sờ sờ Đậu Đỏ, thật ra Thẩm Thanh Châu nghĩ là, Giản Vũ Nùng rất có mắt nhìn, cô ấy nói "Du Văn nhờ anh chiếu cố", câu này rất hợp ý anh.

À, cô gái nhỏ phản ứng trì độn lại còn tham ăn, xác thực là muốn anh phí sức chiếu cố.

"Đậu Đỏ, đi." Thẩm Thanh Châu đi ra cửa, Du Văn theo sau mở cửa cho anh, "Ngày mai trước khi anh đi thì gọi điện cho tôi, sau đó anh để Đậu Đỏ ở phòng là được, tôi sẽ qua chăm sóc nó."

"Được." Thẩm Thanh Châu ra cửa, quay đầu lại nhìn về phía cô, ngữ điệu rất bình thản, "Nghỉ ngơi thật tốt."

Du Văn sững sốt, thời điểm gì mà Thẩm Thanh Châu lại ôn nhu như thế, cô có chút kích động, "Ừm, ngủ ngon."

Thẩm Thanh Châu quay đầu bước đi, Đậu Đỏ hấp tấp theo ở phía sau. Du Văn đóng cửa xong lại nhào lên giường, cô cảm thấy, khoảng cách của cô với Thẩm Thanh Châu càng ngày càng gần. Không phải theo nghĩa đen, mà là trên phương diện tâm lý, ít nhất cô có thể cảm nhận được Thẩm Thanh Châu không còn lạnh lùng như lúc ban đầu...

Ngày hôm sau, Du Văn mơ mơ màng màng rời giường, đầu có chút đau, cô bò đến phòng khách uống một hớp nước.

Đúng lúc này, di động vang lên, là Thẩm Thanh Châu.

"Tôi đi đây, cô có rảnh thì qua phòng tôi."

"Khụ... Ừ."

"Cô sao thế?"

Du Văn nuốt một ngụm nước bọt, "Không có việc gì, buổi sáng rời giường cổ họng có chút khô, anh yên tâm đi, Đậu Đỏ có tôi rồi."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Được."

Cúp điện thoại, Du Văn đi rửa mặt một phen, sau đó mang máy tính xách tay của mình cùng thẻ mở cửa phòng đi đến phòng của Thẩm Thanh Châu, mở cửa đi vào, Đậu Đỏ vui tươi hớn hờ tiến lên chào đón.

Du Văn cười cười, bỏ máy tính xuống cùng Đậu Đỏ chơi một hồi, nhưng là hôm nay tinh thần có chút không tốt lắm, không biết có phải là chất lượng giấc ngủ hôm qua kém hay không mà giờ đầu óc vẫn còn hỗn loạn.

"Đậu Đỏ, trước tiên tao viết tiểu thuyết, chờ tao viết xong thì tao dẫn mày ra ngoài đi dạo nhé."

Đậu Đỏ rất biết điều ngồi ở bên cạnh.

Du Văn mở máy tính, bắt đầu gõ chữ, nhưng mà gõ được một chút lại cảm giác trước mắt có nhiều bóng chong lên nhau, đầu cô bắt đầu đau. Chưa viết xong nhưng Du Văn vẫn gập máy tính lại, nằm ở trên sofa, mơ màng màng liền ngủ mất.

Không biết ngủ bao lâu, Du Văn bị Đậ Đỏ đánh thức, cô liền nhìn di động, lập tức lên tinh thần, "A, buổi trưa rồi sao, xin lỗi Đậ Đỏ, mà có đói bụng không?"

"Uông uông uông!!"

Du Văn thở ra một hơi, bận rộn làm thức ăn cho Đậ Đỏ. Toàn thân đều cảm thấy đau nhức, Du Văn đổ thức ăn vào khay cho Đậ Đỏ xong liền sờ trán mình, không thể nào, chẳng lẽ phát sốt?

Đậ Đỏ ăn cơm trưa, Du Văn không có tinh thần ngồi ở trên ghế sofa, xong rồi, cô lại muốn ngủ, cả người càng ngày càng khó chịu.

Du Văn đưa tay xoa xoa thái dương, cầm điện thoại gọi cho Thẩm Thanh Châu. Qua 1 lúc, cuối cùng cũng có người bắt máy.

"Alo, Thẩm đạo."

"A... Là biên kịch sao, tôi là Tiểu Dương."

"Tiểu Dương à, Thẩm đạo đâu?"

"Thẩm đạo đang ở hiện trường chỉ đạo quay phim, di động là tôi cầm."

"Được rồi."

"Biên kịch? Có chuyện gì sao?"

"Là thế này, tôi có chút không thoải mái, mà Đậ Đỏ đang ở với tôi, tôi muốn nói với Thẩm đạo để nhờ ai đó mang Đậ Đỏ qua đoàn phim,

hiện tại tôi muốn đi bệnh viện khám."

"A? Cô phát sốt?"

"Tôi cũng không biết. Tiểu Dương, nếu không thì cậu qua đây đi, giúp tôi đem Đậu Đỏ qua đoàn phim, Thẩm đạo bên kia còn đang bận, không cần phải nói với anh ấy."

"Được, vậy cô chờ một chút."

"Ừ."

Tiểu Dương cúp điện thoại, vừa định lấy chìa khóa xe quay về khách sạn, nhưng mà đi tới cửa lại quay lại. Hiện tại trọng điểm giống như không phải là ai chăm sóc Đậu Đỏ, mà là biên kịch đại nhân ngã bệnh! Theo quan sát cùng suy đoán của hắn, Thẩm đạo cùng biên kịch có quan hệ không tầm thường.

Nếu như sau này Thẩm đạo biết hắn không báo cáo rõ chuyện này, có phải hay không lập tức cho hắn cuốn gói rời đi?! Tiểu Dương có chút sợ, vì vậy hắn lập tức chạy hướng đến Thẩm đạo ở đang ở đoàn phim.

"Ống kính bên kia hướng cao lên, diễn viên chú ý về mặt...."

"Thẩm đạo."

Thẩm Thanh Châu quay lại nhìn Tiểu Dương một cái, ánh mắt biểu hiện bất mãn khi bị quấy rầy.

Tiểu Dương ổn định tinh thần, nhỏ giọng nói, "Ừm... có việc gấp, về biên kịch."

Quả nhiên, Tiểu Dương phát hiện ánh mắt Thẩm đạo dịu lại.

"Như thế nào?"

"Biên kịch vừa nãy muốn tôi về khách sạn đón Đậ Đỏ, cô ấy giống như ngã bệnh."

Vừa dứt lời, điện thoại trong tay Tiểu Dương liền bị rút đi, sau đó hẳn nhìn thấy Thẩm đạo nhà hẳn không nói một lời, bước chân vội vàng đi ra ngoài, hơn nữa, thần sắc căng thẳng hiểm thấy.

Tiểu Dương rất vui mừng, hẳn quả nhiên đã làm đúng.

"Này, chuyện gì xảy ra?" Phó đạo diễn đứng một bên thấy thế liền đi qua, một đám diễn viên cùng nhân viên đoàn phim cũng không hiểu sao lại thấy thân ảnh Thẩm Thanh Châu càng lúc càng xa.

"Thẩm đạo giống như có điểm kỳ quái, có phải hay không xảy ra chuyện gì?"

Vẻ mặt Tiểu Dương bí hiểm, "Đối với Thẩm đạo mà nói, thì xác thực là đại sự."

Du Văn nằm ở trên ghế sofa chờ hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng thấy có tiếng mở cửa, cô quay đầu nhìn, "Tiểu Dương, cậu đến rồi? Cậu mà đến chậm chút nữa chắc tôi chết ở đây mất."

Du Văn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thẩm Thanh Châu từ cửa đi vào, cô kinh ngạc hẳn, "Sao anh lại trở về?"

Thẩm Thanh Châu không trả lời cô, đi đến bên cô cúi người xuống, duỗi tay sờ trán Du Văn, Du Văn nhìn anh, đôi mắt nháy nháy, có chút run sợ.

"Nóng." Thẩm Thanh Châu tổng kết một chữ.

"Tôi biết rõ là nóng." Du Văn đứng lên, "Anh trở về cũng tốt, chăm sóc Đậ Đỏ, tôi đi ra ngoài một chuyến."

Du Văn vòng qua anh đi tới cửa, mới đi được hai bước, cổ tay liền bị bắt lấy, quay đầu lại liền thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thẩm Thanh Châu, "Đi vào phòng nằm nghỉ, tôi kêu bác sĩ đến đây."

"A?!"

Thẩm Thanh Châu cũng mặc kệ Du Văn có chịu hay không, trực tiếp kéo cổ tay cô đi vào gian phòng của anh ở bên trong, Du Văn toàn thân vô lực, cứ như vậy liền nghiêng ngả chao đảo bị kéo đến trên giường, "Cởi giày, nằm xuống."

Du Văn mơ mơ hồ hồ cũng biết đây là phòng ngủ của Thẩm Thanh Châu, cô ngồi ở bên giường ngược đầu nhìn anh, "Tôi... Đây là giường của anh?"

"Không thì giường của ai." Thẩm Thanh Châu vén chăn lên cho cô, sau đó lấy di động ra gọi điện thoại, nghe giọng anh là gọi một bác sĩ đến tận phòng.

Du Văn nhìn thân ảnh cao ngất của anh, lại nghĩ mình đang nằm ở giường của anh, trong lòng liền có chút ngọt ngào.

Cô yên lặng nằm xuống, chăn mềm đắp lên, lập tức cảm thấy bên trong có hương vị của anh, mặc dù thanh thanh lãnh lãnh nhưng rất thoải mái.

Trong lòng Du Văn có chút cảm khái, nguyên lai là Thẩm Thanh Châu cũng không phải người không tim không phổi, anh cũng sẽ chiếu cố người khác.

Càng nghĩ càng thấy vui sướng, nhưng là thân thể vẫn không theo kịp, Du Văn từ từ ngủ mất. Thẩm Thanh Châu nói chuyện điện thoại xong, thời điểm quay đầu lại đã thấy Du Văn yên tĩnh nhắm mắt lại.

Anh yên lặng nhìn cô, sau đó ngồi xuống mép giường, duỗi tay sờ trán cô, may mà không quá nóng.

Phát sốt còn nghĩ tự mình đi bệnh viện, cũng không biết tìm người đưa đi, thật là khờ không chịu được. Thấm Thanh Châu nghĩ đến đây, liền bất đắc dĩ véo véo khuôn mặt cô, nhưng sau khi bóp một cái liền phát hiện mặt Du Văn đỏ bừng, sờ sờ liền thấy vừa mềm vừa trơn, xúc cảm đặc biệt tốt. Anh nhú mày, một tay khác cũng đưa lên bóp má cô, hai tay bóp hai bên má của cô, xoa xoa tìm tòi nghiên cứu, vì vậy, Du Văn đang say xửa trong mộng không hề biết rằng khuôn mặt mình đã biến hình.

Bên cạnh giường, Đậu Đỏ không biết đi vào từ lúc nào, ngồi xổm ở bên cạnh, yên lặng xem chủ nhân "ngược đãi nhạc mẫu đại nhân của nó".

"Ông!!"

"Xuyt." Thấm Thanh Châu quay đầu nhìn Đậu Đỏ một cái, từ bên mép giường đứng lên, thấp giọng nói, "Yên tĩnh, cùng tao đi ra ngoài."

Thời điểm Du Văn mở mắt ra liền cảm thấy hai mắt muốn dính lại vào nhau, cô từ trên giường ngồi dậy, thấy tay trái có cảm cái kim nhỏ đang truyền nước.

Hóa ra là bác sĩ đã đến, cũng đã cắm kim truyền nước mà cô không biết....

Lúc này, cửa bị đẩy vào từ bên ngoài, Du Văn liền thấy Thấm Thanh Châu bưng một bát gì đó đi vào, anh nhìn cô một cái, sau đó đặt cái bát ở trên tủ đầu giường.

"Ăn đi, cháo khách sạn nấu." Thấm Thanh Châu nói xong liền ngồi một mình trên ghế sofa nhỏ, tiện tay lấy một quyển tạp chí lật xem, "Thấy thế nào rồi?"

Du Văn nhìn anh có chút cảm động, "Không còn nóng như trước, cảm ơn."

Thẩm Thanh Châu ừ một tiếng, nước chảy mây trôi nói ra, "Nhanh tốt lên, cô ngã bệnh thì ai nấu cơm cho tôi."

Du Văn mím môi cười cười, rõ ràng chính là quan tâm mà còn mạnh miệng.

Du Văn bưng bát cháo lên, múc một muỗng, xác thực là cô hơi đói.

"Ừ? Sao lại nhạt như thế?" Du Văn khẽ nhú mày.

Thẩm Thanh Châu bỏ tạp chí xuống, "Nhạt?"

"Ừ, cháo trứng muối thịt nạc không có hương vị gì."

Thẩm Thanh Châu ngừng một chút, mặt không đổi sắc đi qua. "Đưa cho tôi, tôi bảo bọn họ làm lại."

Du Văn trầm ngâm, "Đoán chừng là đầu bếp quên cho muối, nhưng là..... đầu bếp khách sạn sẽ quên cái này à?"

Thẩm Thanh Châu không nói gì, cầm lấy bát cháo đi ra ngoài.

Một lát sau, Thẩm Thanh Châu lại bưng một bát khác đi vào, "Ăn."

Du Văn gật gật đầu tiếp nhận, lòng tràn đầy vui vẻ ăn một muỗng, "Á? Mặn quá!!"

Thẩm Thanh Châu, "..."

Du Văn khó tin nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, đầu bếp hôm nay khẳng định xảy ra vấn đề, vô cùng mặn."

Đôi mắt Thẩm Thanh Châu híp lại, "Vô cùng mặn, rất khó ăn?"

"Thật khó ăn, còn không bằng bát cháo nhật vừa này."

Thẩm Thanh Châu hít sâu một hơi, "Đưa đây."

"Thôi kệ đi, tôi đang đói, tùy tiện ăn một chút cũng không sao."

"Không được."

Nói xong Thẩm Thanh Châu liền lấy bát cháo đi, Du Văn nhìn bát cháo trên tay bị đoạt mất, lại nhìn bóng lưng cứng ngắc của Thẩm Thanh Châu, cô phản ứng chậm nửa nhịp, "Này, chẳng lẽ không phải khách sạn làm? Chẳng lẽ là Thẩm Thanh Châu làm? Ha ha."

Lần này phải đợi hơi lâu, lúc Thẩm Thanh Châu bưng bát cháo vào mặt đen sì.

Du Văn yên lặng nhận đến ăn một muỗng, ăn ngon, vô cùng tốt, cháo mềm mịn, gia vị cho vừa phải, vào miệng là tan. Cái này mới là khách sạn làm đi....

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

21. Chương 21: Học Việc

Edit: Yáng

"Thẩm đạo, cảm ơn..."

"Cái gì?"

"Anh nấu cháo cho tôi, mặc dù mới ăn được vài muỗng, nhưng tôi cũng rất cảm động." Trên khuôn mặt Du Văn hiện lên một nụ cười.

Thẩm Thanh Châu cứng đờ, "Cô nghĩ cái gì vậy, tôi nấu cháo cho cô lúc nào?"

Anh mới không thừa nhận món khó ăn đó là từ tay anh nấu ra.

Du Văn mím môi, "À... về sau nếu anh muốn học nấu ăn, tôi có thể dạy cho anh, nấu cháo vô cùng đơn giản."

"Không cần, tôi không học. Còn có món cháo kia không phải là tôi nấu." Thẩm Thanh Châu nói xong liền trực tiếp đứng dậy hướng về phía cửa gian phòng.

Du Văn không tin, kiên trì đứng sau lưng anh lắc lắc tay, "Cảm ơn."

Thẩm Thanh Châu, "...."

"Ầm!!" Tiếng đóng cửa vang dội bày tỏ Thâm đạo của chúng ta đang lúng túng.

Du Văn ăn xong cháo, cả người liền cảm thấy thoải mái hơn, nhưng thân thể vẫn nhũn ra, đành phải tiếp tục nằm xuống ngủ.

Tỉnh dậy, bên ngoài đã tối đen, Du Văn vén chăn lên, đi giày rồi ra khỏi phòng.

Phòng khách an lặng yên tĩnh, Du Văn liền chứng kiến một thân ảnh thon dài đang nằm trên ghế sofa, hai tay anh để ở trên bụng, đơn giản mà tịch mịch, Du Văn rón rén đi đi qua, chậm rãi ngồi xổm trước ghế sofa nhìn anh ngủ, không hiểu sao lại cảm thấy đau lòng, lấy tính tình thích độc lai độc vãng của anh, một thời điểm ngẫu nhiên nào đó có thể cảm thấy tịch mịch hay không?

Đại khái là Du Văn suy nghĩ quá sâu cho nên Thâm Thanh Châu mở mắt ra liền thấy vẻ mặt Du Văn đang nhúm mày. Anh ngẩn người, cũng không có đi tìm tòi nghiên cứu tại sao Du Văn lại có bộ dáng thâm cừu đại hận như vậy, anh theo thói quen duỗi tay sờ trán cô, "Không nóng?"

Du Văn lúc này mới giật mình, anh đã tỉnh, cô thấy động tác của anh, ngực có chút chua xót.

Du Văn đối với sự quan tâm của Thâm Thanh Châu có chút không thích ứng được, có thể không thích ứng được là nhất thời, mừng rỡ cảm động là kéo dài liên tục, trên thế giới này, thời khắc có người quan tâm cô ít đến đáng thương.

"Giống như tốt hơn nhiều."

"Ừ?" Thâm Thanh Châu ngồi dậy, thấy cô ngồi xổm trước ghế sofa liền cảm thấy nghi hoặc, "Cô đang làm gì?"

Du Văn lúng túng, "Tôi... vừa rồi muốn nhìn xem lúc nào thì anh tỉnh."

"Trực tiếp gọi tôi là được rồi. Phát sốt lại còn đi ra gặp gió, trở về giường nằm đi."

"Tôi sợ quấy rầy anh, hơn nữa, tôi hết sốt rồi."

Thẩm Thanh Châu bất đắc dĩ lắc đầu, "Được rồi, đứng lên."

Du Văn không được tự nhiên nhìn anh, vẻ mặt có chút ủy khuất, "Cái kia... tôi bị tê chân rồi."

Thẩm Thanh Châu nhìn chăm chăm cô, duỗi tay kéo cô. "Đứng lên, vận động một chút."

Du Văn bị kéo đứng trên thảm trải sàn, vẫn không nhúc nhích, cố gắng nhẫn nhịn trận tê chân này đi qua.

Thẩm Thanh Châu buồn cười nhìn cô, anh liền nhận cuộc gọi đến.

"Phó đạo diễn hỏi khi nào anh trở về?" Tiểu Dương ở đầu bên kia điện thoại nói ra.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu liên tục dừng trên người Du Văn, thấy cô nửa ngày mới di chuyển một bước, anh còn cảm thấy bộ dáng tức cười của cô thật đáng yêu. Vì vậy, Thẩm Thanh Châu giật mình, ngồi ở trên ghế sofa rất tự nhiên nhắc chân, sau đó rất "không cẩn thận" đá vào cẳng chân của Du Văn.

"A, a, a, đau quá đau quá!!" Toàn bộ cảm giác tê dại ùn ùn kéo đến, Du Văn quay đầu cảm tức nhìn Thẩm Thanh Châu, "Anh đừng động!!"

Khóe miệng Thẩm Thanh Châu cong lên, "Lăn qua lăn lại cả nửa ngày, đau dài không bằng đau ngắn."

Mà bên kia điện thoại, Tiểu Dương nghe thấy hết thảy liền trợn mắt há hốc mồm, mồ hôi lạnh toát ra, "Thấm, Thấm đạo..."

"Gần đây tất cả mọi người đều vất vả, nghỉ hai ngày đi."

Tiểu Dương, "...Vâng, vâng."

"Ừ, cúp máy đi."

"Thật tốt, anh tiếp tục đi, rất xin lỗi.... tôi đã quấy rầy rồi." Tiểu Dương nhanh chóng cúp điện thoại.

Thấm Thanh Châu nghi hoặc nhìn thoáng qua di động, quấy rầy? Quấy rầy cái gì?

Đại sảnh khách sạn, phó đạo diễn nhìn Tiểu Dương cúp điện thoại liền hỏi, "Nói như thế nào?"

Linh hồn của Tiểu Dương còn đang lơ lửng, "Ừ, Thấm đạo có việc gấp, nghỉ hai ngày."

"A?! Nghỉ, có việc gấp gì?" Phó đạo diễn khó chịu, "Được rồi được rồi, để tự tôi gọi điện cho anh ta."

"Đừng đừng đừng!!" Tiểu Dương tay mắt lạnh lẽo đè tay phó đạo diễn lại, "Hiện tại anh không cần đi quấy rầy Thấm đạo, không đúng... hiện tại đang ở thời khắc đặc biệt."

"A?" Phó đạo mơ mơ màng màng.

Mà Tiểu Dương, lại là một bộ dáng không thể miêu tả....

Gian phòng khách sạn, Đậu Đỏ đang vui mừng ăn đồ ăn vặt Thấm Thanh Châu đút cho nó. Du Văn không muốn ở mãi trong phòng, muốn

xem ti vi, vì vậy bị Thẩm Thanh Châu cưỡng chế trèo lên một tầng thảm, hiện tại đang như một cái bánh chưng ngồi ở trên ghế sofa.

"Tôi cảm thấy khỏe rồi, tôi muốn quay về phòng của tôi."

"Ừ, sau đó nửa đêm phát sốt cháy cả người cũng không ai biết."

"Tôi tốt hơn nhiều rồi."

Thẩm Thanh Châu nhíu mày liếc nhìn cô, "Bác sĩ nói cô có thể bị sốt trở lại, không hiểu?"

"Ồ?" Du Văn suy nghĩ một chút rồi lại nói, "Nhưng, sẽ dễ dàng lây bệnh phải không?"

"Cô nghĩ rằng tôi và cô giống nhau, tố chất thân thể kém như vậy?" Thẩm Thanh Châu nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ, "Ngày ngày đều ở nhà, trước đây trừ lúc dẫn Du Điểm Điểm ra ngoài, cô còn hoạt động gì?"

Du Văn rất nghiêm túc suy nghĩ, "Nấu cơm có tính không?"

Thẩm Thanh Châu giật giật khóe miệng, "Bệnh tốt lên thì cô nên chăm chỉ vận động, gian phòng bên trong có dụng cụ tập thể hình, cô chạy bộ một chút."

Du Văn sau khi nghe xong liền lắc đầu liên tục, "Tôi không, tôi không thích."

Thẩm Thanh Châu, "Cho nên cô mới có thể dễ dàng bị bệnh như thế."

"Nói như thế, anh thường xuyên tập thể hình?" Ánh mắt Du Văn rất tự nhiên rơi xuống bụng Thẩm Thanh Châu, khụ khụ, mặc quần áo nên nhìn không thấy, quá đáng tiếc!!

Thẩm Thanh Châu ý thức được ánh mắt của cô, ánh mắt liền lạnh như băng, "Về sau, mỗi ngày ăn xong nghỉ ngơi hai tiếng sau đó phải chạy bốn mươi phút."

"A?" Du Văn ghen khuấy, "Tôi bình thường đều không vận động..."

Thẩm Thanh Châu không nói gì, trong lòng ngược lại nghĩ tới, bình thường các nữ minh tinh kia ngày ngày ăn uống điều độ kết hợp vận động mới có dáng người mảnh mai, nhưng mà cái "Bánh chưng" trước mặt ăn nhiều đồ ăn vặt lại còn lười vận động thế mà vẫn gầy.

Du Văn buồn bực nhìn chằm chằm ti vi, đột nhiên cô ý thức được một chuyện, "Cái kia, anh cũng tập thể hình ở đó?"

"Ừ."

"Trong phòng tôi không có thiết bị."

"Cho nên để cô lại đây."

"Được!" Du Văn nhớ tới chính mình chưa được nhìn thấy Thẩm Thanh Châu... hắc hắc, chạy thì chạy, cùng lắm là vụng trộm lười biếng một chút.

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, thấy kinh ngạc vì sao cô lại thay đổi thái độ nhanh như thế, bất quá anh cũng không hỏi nhiều, dù sao để cô chạy nhiều một chút, nâng cao tố chất thân thể tương đối quan trọng.

Buổi tối, Du Văn tự nhiên đi thẳng vào phòng ngủ của Thẩm Thanh Châu, nằm xuống sau mới phát hiện, cô đứng ra... phải đi phòng khách ngủ mới đúng chứ? Nhưng là, Thẩm Thanh Châu cũng không nói gì, coi như là cam chịu.

Trong lòng Du Văn vui rạo rức, ừm, tín nhiệm này, tình cảm này, đều tiến thêm một bước.

Sáng sớm, Thẩm Thanh Châu ở phòng khách tỉnh lại, anh ra khỏi phòng hướng về phòng ngủ của mình nhìn thoáng qua, sau đó đi về hướng phòng bếp.

Mở tủ lạnh ra, rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, đều là Du Văn mua còn dư lại. Thẩm Thanh Châu nhớ tới cháo trứng muối thịt nạc thất bại, trầm mặc đóng tủ lạnh lại.

Anh đi đến chỗ điện thoại ngoài phòng khách, đặt bữa sáng.

Bữa sáng ở khách sạn rất nhanh đã đưa đến, sau khi nhân viên phục vụ rời khỏi, Thẩm Thanh Châu ra hiệu cho Đậ Đỏ đến chỗ anh, "Đi đánh thức Du Văn."

"Uông uông!!"

"Vào đi thôi." Thẩm Thanh Châu giúp Đậ Đỏ mở cửa, Đậ Đỏ theo khe cửa thoải mái tiến vào gian phòng, Thẩm Thanh Châu nhìn thoáng qua giường của mình, chỗ phía bên phải, có một thân ảnh hơi hơi nhô lên.

Đậ Đỏ nhào lên giường, dừng lại ở bên cái gối, Du Văn đang ngủ thoải mái, cảm giác có yêu sủng ở bên cạnh nháo, duỗi tay đem nó ôm lại đây, "Ừm... đừng nháo."

Trong lúc đang mơ mộng thì thanh âm mềm mại từ trên giường truyền đến, Thẩm Thanh Châu khẽ tập trung suy nghĩ, nhấc chân đi vào trong phòng.

Anh đứng ở bên giường, từ trên cao nhìn xuống Du Văn, lúc này Du Văn đang cưỡng chế ôm Đậ Đỏ, nửa gương mặt vùi lấp ở trong gối, như đứa con nít không chịu lớn.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu càng nhu hòa, loại bộ dáng này nếu để cho đám người ở đoàn phim chứng kiến, đại khái là kinh hãi rớt cằm, Thẩm đạo thể nhưng cũng có vẻ mặt này.

Trong chốc lát sau, anh cầm lấy nhiệt kế ở tủ đầu giường, đặt ở lỗ tai của cô, 36.8 độ, không có phát sốt lại. Anh thở phào nhẹ nhõm, không nóng lên là tốt rồi.

Thẩm Thanh Châu nhìn một hồi, nhớ tới khuôn mặt đỏ bừng của Du Văn cùng với xúc cảm khi chạm vào làn da của cô, liền duỗi tay bóp má cô.

Du Văn đang ngủ rất sâu, nhưng bị một người một chốc quấy rầy như thế thì sao có thể ngủ tiếp, cô mơ hồ mở mắt ra, đập vào mắt cô là vẻ mặt Thẩm Thanh Châu khẽ mỉm cười.

Tựa như ảo mộng, Du Văn cũng không phân rõ người trước mắt là thật hay là giả, cô mở to hai mắt, duỗi tay cầm lấy tay của người kia, nỉ non nói, "Ồ, không phải là nằm mơ."

Thẩm Thanh Châu có phần mất tự nhiên, dời ánh mắt đi chỗ khác, "Khụ, rời giường ăn cơm."

Du Văn sững sờ ngồi dậy, "Anh vừa nãy sao lại bóp má tôi?"

Thẩm Thanh Châu nghiêm trang, "Nhìn xem cô còn phát sốt không."

"???"

"Trước mắt không có việc gì, dậy lên ăn một chút, đến lúc muốn ngủ lại đi ngủ." Nói xong, gọi Đâu Đỏ xuống giường, hai thân ảnh một cao một thấp bước ra khỏi phòng.

Du Văn đưa tay sờ sờ mặt, "Kiểm tra nhiệt độ như thế này?"

Du Văn rửa mặt xong liền đi đến phòng bếp, bữa sáng được bày biện trên bàn rất đẹp mắt, cô ngồi xuống đối diện Thẩm Thanh Châu, cầm lấy đĩa ăn, "Cái này, không phải là anh làm chứ?"

Thẩm Thanh Châu ngừng một lát, "Tôi làm lúc nào."

Du Văn nhướn mày, ăn một miếng ruột nướng, "Tôi đã khỏe rồi, buổi trưa chúng ta nấu cơm đi, ừ... tôi dạy anh."

"Không cần."

"Học một chút, rất đơn giản, về sau anh ở nhà một mình cũng có thể thử xem."

"Không học."

"Học một món đi, trứng xào cà chua? Sườn xào chua ngọt? Bông cải xanh xào?"

"Không."

Nhưng mà..... đến thời gian nấu bữa trưa.

Du Văn đứng ở một bên, nhìn Thẩm Thanh Châu cắt cà chua, thành thơi nói, "Cẩn thận, đừng cắt vào tay."

"Này này, xào trứng trước."

".....Thẩm đạo, cần cho dầu ăn."

"Cho bao nhiêu?" Thẩm Thanh Châu nhíu mày.

Du Văn nhìn bộ dáng không thành thạo của anh liền thấy chơi vô cùng thú vị, nhin cười nói, "Anh cho đi. Được rồi, dừng."

Thẩm Thanh Châu thu tay lại, sau đó đem trứng đã khuấy tốt đổ vào chảo, trong lúc nhất thời vang lên thanh âm tách tách, Thẩm Thanh Châu rất tự giác lui về phía sau hai bước.

Du Văn thấy có dầu bắn ra, vội vàng lấy tạp dề ở bên cạnh tới, đuổi tay, "Anh cúi đầu xuống." Má ơi, quá cao.

Trên tay Thẩm Thanh Châu cầm cái xẻng, rất tự giác cúi đầu xuống. Du Văn nhón chân lên mặc tạp dề cho anh, sau khi vòng qua cổ thì phải vòng sau lưng, tư thế này nhìn cô như muốn ôm người trước mắt vào trong ngực. Du Văn ổn định tinh thần, ngược mắt nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, cái góc độ này, trùng hợp là đôi môi mỏng mà nhợt nhạt của anh, Du Văn liền có chút sợ hãi, nhớ tới cô từng hôn qua môi anh....

Bầu không khí ngoài ý muốn có chút ái muội, đôi mắt Thẩm Thanh Châu nhìn xuống Du Văn, ngực khẽ rung động.

Du Văn nhón chân đứng không vững, cả người lắc lư, Thẩm Thanh Châu tay mắt lạnh lẽo đỡ lấy hông của cô, thanh âm tinh khiết như rượu vang, "Cẩn thận một chút."

Du Văn mím môi, mặt có chút nóng lên, cô gật gật đầu một cái, vội vàng đi tới phía sau lưng anh.

Thẩm Thanh Châu nhìn hai bàn tay đang đưa đến thắt lưng của anh, đem tạp dề kéo về phía sau, anh nghiêng đầu về phía sau, thấy Du Văn đang rũ mắt, hết sức chuyên chú thắt tạp dề cho anh.

Thẩm Thanh Châu trầm mặc, trái tim của anh đóng băng đã hơn hai mươi năm, giờ phút này không thể tưởng tượng lại mềm nhũn, anh dường như rất hưởng thụ cảm giác như vậy.

Du Văn cột chắc tạp dề lại thấy đôi mắt của Thẩm Thanh Châu hiện ra vẻ ôn nhu, cô ngẩn người, "Sao, làm sao vậy?"

"Du Văn..."

"Hả?" Du Văn không cần thận lướt qua anh nhìn thấy trứng trong chảo, "Ôi chao!! Trứng kìa, mau lên, sắp cháy mất rồi! Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!"

Thẩm Thanh Châu giật mình, vội vã ngoảnh lại xào trứng, vể mặt khẩn trương đảo đảo trứng, "Không cháy."

Du Văn thở phào nhẹ nhõm, "Khá tốt, bây giờ cho thêm chút muối."

"Ừ."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

22. Chương 22: Chạy Bộ

Edit: Yáng

"Sau đó đem cà chua bỏ vào là được rồi." Du Văn ở một bên chỉ huy. Lúc này, điện thoại của Thẩm Thanh Châu vang lên, "Ở túi bên phải, lấy điện thoại di động ra."

Du Văn nghe lời kéo tạp dề ra, đưa tay tìm điện thoại di động của anh, vừa lấy ra liền nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện rõ người gọi đến: Lâm Diệp Dư.

Du Văn chép chép miệng, "Nha, đại minh tinh gọi điện tới."

Thẩm Thanh Châu ngoảnh lại nhìn thoáng qua một cái, "Nhận, giúp tôi cầm."

Du Văn bất đắc dĩ nhấn nút trả lời, sau đó đưa đến bên tai Thẩm Thanh Châu, còn Thẩm Thanh Châu vừa xào đồ ăn vừa lên tiếng trả lời, "Alo."

Đầu bên kia điện thoại di động, "Thanh Châu, em và Đường Duyệt trưa nay ăn cơm ở bên ngoài, anh có rảnh thì qua đây cùng ăn."

"Hai người ăn đi, tôi không đi."

"Em nghe Manh Manh nói đoàn phim hôm nay nghỉ, sao vậy, anh còn có việc phải làm?"

Du Văn ở một bên tùy ý cầm điện thoại di động, bất tri bất giác liền đem điện thoại cách xa lỗ tai Thẩm Thanh Châu, Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, "Cầm gần một chút, đứng ngay ngắn."

Du Văn ồ một tiếng, tay cầm điện thoại liền để sát tai anh, sau đó dùng khẩu hình miệng nói, "Xào gần được rồi."

Thẩm Thanh Châu cân nhắc, "Có cần cho thêm chút gì vào không?"

Du Văn đem tinh gà* đưa cho anh, "Tăng thêm vị ngon."

(tinh gà ở đây là một loại gia vị đóng gói ở bên Trung)

"Ừ."

Thẩm Thanh Châu không để ý đến cuộc gọi, cùng Du Văn nói chuyện, chuyên tâm xào thức ăn, quên mất còn có người đang cùng anh nói chuyện điện thoại. Tay cầm điện thoại của Lâm Diệp Dư cứng lại, vẻ mặt cứng ngắc, "Anh... đang làm gì đấy?"

Bên tai bỗng nhiên có âm thanh truyền đến, lúc này Thẩm Thanh Châu mới nhớ tới còn đang nói chuyện điện thoại, "Nấu ăn."

"Anh cũng nấu ăn." Lâm Diệp Dư sững sốt, "Từ trước tới nay không phải anh đều không tiến vào phòng bếp sao?"

"Hiện tại thấy cũng không tệ lắm."

"Ừ..." Lâm Diệp Dư trầm mặc lại, "Bên cạnh anh, còn có người?"

"Là Du Văn, đó là lí do tại sao trưa nay tôi không đi ăn cơm, đã nấu xong rồi. Còn có việc gì nữa không, không có chuyện gì thì tôi cúp máy trước."

"Này, Thanh Châu..."

"Đô đô đô."

Đường Duyệt thấy vẻ mặt Lâm Diệp Dư không tốt, lại nghĩ đến câu cô ấy vừa nói kia, "Bên cạnh anh, còn có người?" thì đã đoán được, đại khái chính là tiêu biên kịch của đoàn phim đang ở cùng một chỗ với Thẩm đạo nhà chúng ta.

"Khu, vậy mà cậu ấy lại không đến, vậy chúng ta ăn thôi."

"Đường Duyệt, Thanh Châu và cô gái kia ở cùng một chỗ?"

"Tớ không rõ lắm." Đường Duyệt có chút khó nói, hai người đều là bạn tốt của anh ta, anh ta cũng không muốn tổn thương Lâm Diệp Dư, nhưng là có muốn hay không cũng vẫn phải nói thật, "Chỉ có điều, Thanh Châu đúng là thích Du Văn, tớ nhìn ra được."

Lâm Diệp Dư sững sốt, sau khi nghe xong liền phá lên cười, "Quen anh ấy nhiều năm như vậy, lần đầu tiên chứng kiến một Thẩm Thanh Châu như vậy."

"Diệp Dư..."

"Không có việc gì, ăn cơm đi, buổi chiều tớ còn phải quay lại đoàn phim." Lâm Diệp Dư rũ mắt xuống che giấu lệ quang, giả vờ buông lỏng nhìn thực đơn.

Trong lòng Đường Duyệt thở dài một hơi, "Được."

Một bên khác, Thẩm Thanh Châu dưới sự chỉ đạo của Du Văn làm xong món ăn cuối cùng.

"Trứng xào cà chua, sườn xào chua ngọt, cá sốt với cà tím." Du Văn ghé vào bàn nhìn thấy ba món ăn này, liền lấy điện thoại di động ra chụp lại

kỷ niệm đáng nhớ này, Thẩm Thanh Châu nấu nướng còn chưa có kinh nghiệm.

"Thẩm đạo, nhìn cũng không tệ lắm."

Thẩm Thanh Châu đưa tay cầm lấy cổ áo cô, kéo cô về phía sau, "Ngồi xuống, thử xem thế nào."

Du Văn gật đầu, nhận lấy đôi đũa anh đưa tới, sau đó trước ánh mắt soi mói của Thẩm Thanh Châu liền gắp một miếng sườn xào chua ngọt, đút vào trong miệng từ từ cắn thật, "Ừ... ừ." Du Văn tinh tế thưởng thức, "Ừm."

Thẩm Thanh Châu thấy bộ dạng bí hiểm của cô liền nhin không được, "Rốt cuộc có ăn được hay không, nói!"

Du Văn nuốt xuống, cười cười một tiếng, "Thẩm đạo, lần sau tôi sẽ dạy anh nấu những món khác, không bao lâu sau anh có thể xuất sư rồi."

"Ăn ngon?"

Du Văn, "Anh thử một chút thì biết, ăn rất ngon."

Tâm tình của Thẩm Thanh Châu vui mừng, khóe miệng chậm rãi cong lên, cầm lấy đôi đũa gắp một miếng. Nhưng mà, sau khi ăn xong anh liền nhíu mày, vẻ mặt không vui, đặt đũa xuống, "Khó ăn."

Du Văn ăn một miếng cơm, vừa ăn trứng xào cá chua vừa nói, "Tôi thấy ăn rất tốt, lần đầu tiên đã làm được như vậy là tốt rồi."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, sau đó ăn cơm với gắp thức ăn, khó ăn chết đi được. Vì thế, Thẩm Thanh Châu đối với tay nghề nấu ăn của mình rất không hài lòng, nhưng nhìn thấy Du Văn ăn được tâm tình lại bình phục, nhìn cảnh cô ăn, liền cảm thấy những thức ăn này đều rất ngon.

"Mau ăn đi, nhiều như vậy sao tôi ăn hết được."

Thẩm Thanh Châu do dự trong chốc lát, lại cầm đũa lên, bắt đầu từ từ ăn cơm.

Du Văn vui mừng nhìn anh, ừm... Dù sao cũng là đồ đệ mới nhận, làm sư phụ, cô phải có nghĩa vụ cổ vũ và khen ngợi để anh tiến về phía trước.

Lúc này, Đậu Đỏ từ phòng khách lộc cộc chạy tới, đứng ở dưới bàn ăn ngửa đầu nhìn hai người.

"Đậu Đỏ, mày cũng muốn ăn hả, đến đây, cho mày một miếng thịt không có xương." Du Văn gấp lên một miếng đưa tới bên miệng Đậu Đỏ, Đậu Đỏ vẻ mặt vui vẻ đến gần ngửi một cái, chỉ chốc lát sau, nó lạng lẽ xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Châu, "..."

Du Văn ho khụ khụ, cười một tiếng, "... Đậu Đỏ trưa hôm nay nhất định là đã ăn quá no rồi."

Thẩm Thanh Châu đen mặt.

Hơn hai giờ chiều, Du Văn đang ngủ trưa thì bị Thẩm Thanh Châu kéo lên.

"Làm gì..." Du Văn thiếu ngủ, vẻ mặt mơ màng.

Thẩm Thanh Châu, "Cô đã ngủ một tiếng rồi, ngủ thêm nữa muốn thành heo à."

"..."

"Đứng lên, có thể đi chạy bộ rồi."

Du Văn đuổi người, hữu khí vô lực đi theo phía sau Thẩm Thanh Châu, nhìn bóng lưng của anh, lúc này Du Văn mới phát hiện cả người

Thẩm Thanh Châu đang mặc quần áo thể thao.

Vóc người thon dài lại mặc quần áo thể thao liền lộ ra bộ dáng mê người, nhất là đôi chân dài kia, càng nhìn càng thấy ghen tị. Du Văn một đường đi đến phòng tập thể thao, Thẩm Thanh Châu đột nhiên dừng bước, Du Văn trực tiếp đụng thẳng vào lưng của anh.

"A... Cứng quá!" Du Văn che cái mũi của mình, cái mũi đụng vào lưng Thẩm Thanh Châu, lấy mềm đụng với cứng.

Thẩm Thanh Châu ngoảnh lại bất đắc dĩ nhìn cô một cái, "Đi qua đây."

Du Văn nhú mày đi tới phía trước, xác định là một phòng tập thể thao.

Xét thấy Du Văn đúng là lần tập luyện đầu tiên, Thẩm Thanh Châu nhấn tốc độ tương đối chậm, thế nhưng anh cảnh cáo cô, nếu không chạy được ba mươi phút thì không được bước xuống. Du Văn nghĩ, cũng chỉ là nửa tiếng, mức độ này không làm khó được cô. Nhưng mà khiến cô bất mãn là, khi chạy bộ trên máy thì phải quay lưng so với các máy móc khác, cô cũng không thể nhìn thấy Thẩm Thanh Châu đang làm gì rồi.

Bởi vì rất muốn biết bộ dáng lúc Thẩm Thanh Châu vận động như thế nào, ngay từ đầu Du Văn thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn, thường thức bộ dáng mỹ nam không thờ dốc, vô cùng chói mắt. Thế nhưng không lâu sau đó, Du Văn muốn quay đầu lại thì cũng không còn sức lực.

"Thẩm đạo... tôi có thể nghỉ ngơi một chút không?"

Thẩm Thanh Châu ngồi lên xe đạp ở bên cạnh cô, vừa vận động vừa giám sát cô, "Không được, còn có tám phút nữa thôi."

"Nhưng tôi mệt chết đi được." Du Văn đổ mồ hôi, một giọt mồ hôi ở trên người chảy xuống, vận động quả nhiên là tử huyệt của cô.

Thẩm Thanh Châu, "Vẫn có thể nói chuyện, chứng minh cô còn có thể tiếp tục."

Du Văn một bộ muốn khóc, mà dưới sự giám sát của Thẩm Thanh Châu đúng là không dám phản kháng.

Rốt cuộc đã qua ba mươi phút, Du Văn từ máy chạy bộ bước xuống, thiếu chút nữa quỳ xuống đất, đương nhiên, cũng không khác quỳ lắm, may mà Thẩm Thanh Châu kéo được cánh tay của cô.

"Chảy mồ hôi có phải thoải mái hơn không?" Thẩm Thanh Châu cười như không cười nhìn vẻ mặt héo rũ của Du Văn.

Du Văn đưa tay đỡ ở bên hông anh, "Mệt muốn chết."

Thẩm Thanh Châu mấp máy môi, "Ngày mai tiếp tục, tập luyện nhiều một chút cũng sẽ không mệt như vậy."

"Vẫn còn tiếp tục??" Du Văn ngược mắt nhìn anh, vẻ mặt ủy khuất, "Tôi thấy tôi không thích hợp với vận động."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô làm bộ đáng đáng thương liền có chút mềm lòng, nhưng không nghĩ sẽ dung túng cô trong chuyện này. Vì thế, liền quay mặt sang chỗ khác, "Mỗi ngày ba mươi phút, chờ khi nào cô thích ứng thì sẽ tăng thời gian."

"...." Du Văn cắn phần, ngay sau đó, bàn tay theo bản năng nắm chặt.

Ôi chao? Ôi chao? Đồng chí Du Văn đột nhiên phát hiện tay mình đang đặt ở ngang hông Thẩm Thanh Châu, sờ lên thấy cứng rắn, co dãn đàn hồi, tràn ngập hương vị nam tính.

Du Văn rất tự giác di động bàn tay, đến trước bụng Thẩm Thanh Châu, đường nét này... Đây là, cơ bụng trong truyền thuyết.

Thẩm Thanh Châu ý thức được phần eo có chút không thích hợp, đôi mắt anh nhìn xuống, liền thấy người nào đó vừa rồi còn vẻ mặt ủy khuất, mà bây giờ đang hưng phấn nhìn chăm chăm hông của anh. Mà tay của cô, đang có chút hạnh kiểm xấu.

Đôi mắt Thẩm Thanh Châu híp lại, có chút nguy hiểm nhìn chăm chăm Du Văn, "Sờ đủ rồi?"

Du Văn sợ hết hồn, liền rút tay lại, "A? Cái, cái gì cơ?"

Thẩm Thanh Châu cúi xuống, kéo Du Văn lại gần anh, thanh âm sau khi vận động có chút nóng bỏng, "Cô đang làm gì?"

Du Văn mím môi, "Tôi....Khụ, hâm mộ."

"Hâm mộ cái gì?"

"Cơ bụng." Du Văn cũng không che giấu, "Hiện giờ đang thịnh hành cơ bụng, ôi chao.... Thẩm đạo, tôi có thể nhìn một chút được không?"

Thẩm Thanh Châu ngưng lại, "Cô nói cái gì?"

Du Văn chỉ chỉ hông của anh, "Tôi có thể, nhìn một chút sao?"

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu nhìn cô chăm chăm, "Muốn nhìn?"

Du Văn gật đầu như gà mổ thóc.

Thẩm Thanh Châu trầm mặc vài giây, "Lần sau."

"Lần sau?" Du Văn, "Lúc nào?"

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, kéo cô đi ra khỏi phòng tập thể thao, "Cả người đều hôi thối, cô đi tắm đi."

Du Văn thấy anh không trả lời, liền đuổi theo, "Lần sau là lúc nào hả Thẩm đạo?"

Thẩm Thanh Châu không để ý đến cô.

Du Văn vẫn không chết tâm, "Ngày mai có được không, ừ... Ngày kia thì sao? À, ngày kia nhất định phải chụp lại. Cuối cùng là ngày nào đây?"

"Àm." Thẩm Thanh Châu bước vào nhà tắm, đem Du Văn đang tò mò nhốt ở ngoài cửa.

Du Văn bĩu môi, "Lòng dạ hẹp hòi."

Ngày hôm sau, Du Văn lại bị máy chạy bộ "ngược" nửa giờ, toàn thân đầy mồ hôi nằm ở trên cửa.

Thẩm Thanh Châu cầm khăn lông lau mồ hôi, đưa tay nhận điện thoại.

"Alo."

"Thẩm đạo, xin chào."

"Xin chào."

"Tôi hiện giờ đang ở Bắc Kinh, nghe nói anh đang ở khách sạn XX, nên tôi muốn gặp anh nói về việc hợp tác mà lúc trước tôi đã nói qua với anh, có thể gặp mặt nói chuyện hay không?"

Thẩm Thanh Châu cười liếc nhìn Du Văn, sau đó nhấc chân đi ra khỏi phòng tập thể thao, "Một tiếng nữa gặp."

"Có thể."

"Tôi để Tiểu Dương liên lạc với anh."

"Được."

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Châu đi vào nhà tắm tắm rửa, mà Du Văn cũng kéo thân xác nặng nề đi tắm rửa.

"Leng keng." Chuông cửa vang lên, Thẩm Thanh Châu đi ra mở cửa.

Mở cửa, liền thấy mấy người đàn ông đứng ở ngoài cửa, Tiểu Dương nói, "Thẩm đạo, đã đón được người."

Thẩm Thanh Châu gật đầu, nhìn về người đàn ông đứng sau lưng Tiểu Dương, khẽ vuốt cằm, "Vào đi."

Hương Trạch Nhiên vào phòng đầu tiên, ngoảnh lại nhìn người đàn ông ở phía sau, "Du Hoán à, cậu vừa đến Bắc Kinh đã bàn công việc, cũng không tìm tở ra ngoài uống vài chén."

Du Hoán tháo kính râu xuống, lộ ra gương mặt tinh tế đang mang ý cười, "Thẩm đạo bận rộn như vậy, cuối cùng tở cũng có thể chọn được thời gian rảnh để gặp mặt, còn cậu, lúc nào cũng có thể ra ngoài uống vài chén."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

23. Chương 23: Tập Kích

Edit: Yáng

"Ai, được rồi, được rồi, chúng ta đi ra ngoài uống một chén." Hương Trạch Nhiên nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, cùng đi?"

Thẩm Thanh Châu ý bảo bọn họ ngồi xuống ghế sofa, "Không được."

Hương Trạch Nhiên cười cười, hẳn đã sớm quen với tính lãnh đạm của Thẩm Thanh Châu, cho nên không phản đối.

Du Hoán bảo trợ lý bên cạnh đem văn kiện để tới phía trước Thẩm Thanh Châu, "Đây là kịch bản phim truyền hình mà tôi với Hương Trạch Nhiên muốn cùng nhau chế tác, Thẩm đạo, hy vọng anh có thể đạo diễn bộ phim này."

Thẩm Thanh Châu cầm lên mở ra, "Chuyển thể từ tiểu thuyết."

"Đúng."

"Cũng là một tác giả rất nổi tiếng, cạnh tranh cùng với Vị Văn, chỉ có điều hai người không có cùng phong cách sáng tác." Hương Trạch Nhiên ở một bên nói.

Du Hoán nghe được Hương Trạch Nhiên nhắc đến em gái nhà mình, cong môi cười cười.

Thẩm Thanh Châu nhìn mấy lần rồi để văn kiện xuống, "Loại hình này, không thích."

Du Hoán cùng Hương Trạch Nhiên đều sửng sò, Du Hoán khẽ nhú mày, "Thẩm đạo, bộ phim truyền hình truyền ra nhất định sẽ có tiếng vang rất lớn, bản thân nó ban đầu đã có rất nhiều fan hâm mộ."

Thẩm Thanh Châu chau mày, "Cho nên?"

Vẻ mặt tinh xảo của Du Hoán có chút khó khăn, "Bởi vì là loại hình cổ trang lịch sử, quá nhiều thứ phải nghiên cứu, yêu cầu quay phim cũng sẽ rất cao, trừ anh ra, tôi cho rằng không ai có thể đảm nhiệm được."

Thẩm Thanh Châu nhàn hạ tựa lưng vào ghế sofa, "Loại hình này rất phiền phức. Mặt khác, thời điểm khai máy định vào tháng 5? Thời gian quá gấp."

Du Hoán trầm mặc, lần đầu hẳn làm người chế tác, đồng thời cũng là người đầu tư cho bộ phim này, là tác phẩm đầu tay nên hẳn muốn đạt đến hiệu quả tốt nhất. Cho nên hẳn mới nghĩ đến Thẩm Thanh Châu, thật không nghĩ đến, Thẩm Thanh Châu xác thực khó tính như trong truyền thuyết.

Du Hoán đang nghĩ xem nên thuyết phục Thẩm Thanh Châu như thế nào, Hương Trạch Nhiên yên lặng ngồi ở bên cạnh chờ Du Hoán mở miệng. Vì vậy tình cảnh có chút lạnh lẽo.

Ngay thời điểm mấy người đang giằng co, trong phòng truyền ra vài tiếng chó sủa, tiếp theo thì truyền ra tiếng cười của một cô gái, "Đậu Đỏ, mày sợ xem phim ma à? Ha ha ha, dáng vẻ của mày là sao hả?"

Du Hoán không hiểu sao lại cảm thấy rất quen thuộc.

Hương Trạch Nhiên không hiểu sao cũng cảm thấy quen thuộc.

Ngay sau đó, một loạt tiếng bước chân rối loạn, "Thẩm đạo, Thẩm Thanh Châu! Anh mau tới xem Đâu Đỏ nhà anh, siêu cấp hài hước, nó vậy mà cũng sợ xem phim ma, ha ha!! Nhanh lên một chút đến xem nó..."

Thanh âm ngừng lại, Du Văn nhìn mấy người ngồi trong phòng khách, con mắt trừng lớn, miệng há to.

Mà cả đám người trong phòng khách, lại càng hoảng sợ nhìn về phía cô.

Trong đầu Hương Trạch Nhiên vô số chữ F*ck chạy qua cực nhanh, hẳn khó có thể tin nhìn Du Văn, Thẩm đạo thể nhưng cũng sẽ kim ốc tàng kiều*, lại còn là Vị Văn!! Đây mùi gian tình, hẳn ở đoàn phim vậy mà một chút cũng không phát hiện ra.

(Kim ốc tàng kiều: dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình)

Tiểu Dương một bộ hiểu rõ, bình thường, bình thường, rất bình thường.

Mà đồng chí Du Hoán, trực tiếp khiếp sợ từ trên ghế sofa đứng lên, hẳn nhìn chăm chăm Du Văn, chỉ cảm thấy một ngụm khí nghẹn ở cổ họng, thật không thể nào, vạn phần hoảng sợ. Em gái hẳn... em gái hẳn suốt ngày ngoan ngoãn ở trong nhà, vậy mà bây giờ đang mặc áo choàng tắm xuất hiện ở trong phòng một người đàn ông!! Du Hoán ngăn lại ngụm khí, ngoảnh lại trừng mắt về phía Thẩm Thanh Châu, người này rốt cuộc đã làm cái gì!!

Du Văn trực tiếp đơ người, ai có thể nói cho cô biết, vì sao phòng khách đột nhiên lại xuất hiện nhiều người như thế này, ai có thể nói cho cô biết, vì sao anh trai cô cũng ở trong đây...

Thẩm Thanh Châu từ thời khắc Du Vãn xuất hiện liền không quan tâm đến người khác, cho nên anh cũng không phát hiện ánh mắt khủng bố của Du Hoán, anh đứng lên đi về phía Du Vãn, đem cô đẩy vào trong phòng, thanh âm nhàn nhạt, "Vụng về hấp tấp, thay quần áo rồi lại ra."

Du Vãn cũng không nói gì, tùy ý để anh đem cô đẩy vào trong phòng, mãi đến khi cửa phòng đóng lại cô vẫn còn chưa kịp phản ứng, người bên ngoài kia, thật sự là anh cô, đúng không?

Thẩm Thanh Châu đem Du Vãn đưa vào phòng sắc mặt mới lạnh nhạt đi tới, "Ừ, nói đến đâu rồi, tiếp tục."

Hương Trạch Nhiên cũng là người tinh anh, biết rõ đây là do cảm kích, nhưng không thể hỏi nhiều, hẩn hẩng giọng liền quay về chủ đề chính, tận lực xem nhẹ tin tức bùng nổ vừa mới xảy ra, "Chúng tôi hy vọng Thẩm đạo có thể nhận kịch bản này..."

"Bá." Không đợi Hương Trạch Nhiên nói xong, một bên Du Hoán chột cảm lấy áo khoác, nhắc chân đi tới cửa.

Hương Trạch Nhiên ngăn người, nhìn bóng lưng kiên quyết của Du Hoán, cho là hẩn bất mãn vì Thẩm Thanh Châu từ chối, hẩn lúng túng nhìn Thẩm Thanh Châu, "Cái kia, Du Hoán khẳng định có việc gấp..."

Thẩm Thanh Châu cũng không để ý, vẻ mặt biểu lộ "Mời anh cứ tự nhiên".

Hương Trạch Nhiên đang nghiêm nghị, cùng trợ lý của Du Hoán liếc mắt nhìn nhau, trợ lý đi ra ngoài đuổi theo Du Hoán, Hương Trạch Nhiên nói xin lỗi với Thẩm Thanh Châu, cũng vội vã đuổi ra ngoài.

Hương Trạch Nhiên thở hồng hộc đuổi theo bước chân của Du Hoán, "Đây là làm sao, không phải nói tận lực thuyết phục Thẩm đạo sao, như thế nào nói đi là đi hả?"

Du Hoán đen mặt, không nói lời nào.

Vẻ mặt Hương Trạch Nhiên phiền muộn, "Tính tình Thẩm đạo là như vậy, đều không nhìn mặt mũi của người khác, nói không là không, hai ta phải thành tâm một chút."

Du Hoán dừng bước, hít sâu một hơi, "Cậu đừng nói gì nữa, tớ muốn yên tĩnh một chút!"

Hương Trạch Nhiên, "..."

Du Hoán lấy điện thoại di động ra, "Trạch Nhiên, tớ còn có việc, lần sau chúng ta bàn tiếp."

"Hả?!" Hương Trạch Nhiên nhìn Du Hoán tiến đến thang máy, "Cậu đi đâu?"

Du Hoán không trả lời hẳn, đi vào thang máy liền không thấy.

Du Hoán tùy tiện dừng thang máy ở một tầng, sau đó đi ra khúc quanh cầu thang bộ gọi điện thoại.

Du Văn đứng ở mép giường, nhìn điện thoại liên tục vang lên liên vô cùng phiền muộn, nên nói như thế nào, Du Văn cảm thấy bây giờ giống như hồi bé làm chuyện xấu bị anh trai bắt tại trận, chờ cô chính là một trận mắng chửi.

Vẻ mặt Du Văn đau khổ, cuối cùng vẫn phải nghe điện thoại, "Alo... anh."

Đầu dây bên kia trầm mặc vài giây, đột nhiên quát, "Em đi ra đây cho anh!"

Du Văn kéo điện thoại di động ra xa lỗ tai, nói lầm bầm, "Đều không phải như anh nghĩ."

"Đó là loại nào hả? Du Văn, em bản lĩnh lắm, còn nhỏ tuổi mà lại qua đêm trong phòng đàn ông, hai người quan hệ thế nào?"

Du Văn một đầu hắc tuyến, "Anh, em 23 tuổi rồi, không còn nhỏ nữa, giảng đạo lý, tuổi của em có thể nói yêu đương rồi."

Du Hoán nghẹn lại, "Cái này không quan trọng, quan trọng là em và Thẩm Thanh Châu là quan hệ gì?"

"Hình như, không có... quan hệ gì."

"Không quan hệ?! Không quan hệ mà em ăn mặc như vậy trong phòng của hắn?" Du Hoán chỉ cảm thấy huyết thái dương nhảy lên.

Du Văn vừa định trả lời, lại nghe thấy Thẩm Thanh Châu ở ngoài cửa phòng gọi tên cô, "Du Văn, đi ra."

Du Hoán ở đầu bên kia điện thoại cũng nghe thấy, lập tức giậm chân, "Không được phép đi ra."

Du Văn vội vàng hướng điện thoại nhỏ giọng, "Anh, phòng em là 1208, anh ở bên ngoài chờ em, em xuống ngay."

Thẩm Thanh Châu, "Du Văn?"

"Tôi lập tức xong ngay." Du Văn thay áo choàng tắm, mặc quần áo của mình ra mở cửa phòng.

Thẩm Thanh Châu đứng ở cửa phòng nhìn cô, "Kỳ thật tôi muốn nói với cô là bọn họ đã đi rồi, cô có thể không thay quần áo."

Du Văn cười cười, "Tôi muốn về phòng tôi, vẫn là nên thay."

Thẩm Thanh Châu ngừng lại, "Cô phải đi về?"

"Tôi cũng đã hết sốt rồi, ngày mai anh cũng phải bắt đầu quay phim, tôi vẫn nên là quay về phòng mình." Du Văn nói, "Còn có, tôi vừa rồi như vậy đã để Hương Trạch Nhiên thấy được, nếu không thì tôi giải thích để tránh cho mọi người hiểu lầm."

"Không cần." Thẩm Thanh Châu nhàn nhạt nói, dời ánh mắt đi chỗ khác, "Cứ như vậy đi."

"Cứ như vậy?"

"Ừ." Thẩm Thanh Châu ngồi ở trên ghế sofa, hơi lộ ra vẻ lười biếng, "Nên nghĩ thế nào thì nghĩ như thế."

Du Văn sửng sốt, nhìn sườn mặt Thẩm Thanh Châu có chút giật mình, cũng đúng, mọi thứ đều là tin đồn. Người như Thẩm đạo sao có thể để ý loại chuyện bát quái như thế này....

"Đình..."

Điện thoại di động vừa vang lên, Du Văn bị kéo lại lực chú ý, thấy màn hình hiện lên hai chữ "Anh trai", Du Văn vội vàng nói lời tạm biệt với Thẩm Thanh Châu, "Tôi đi trước đây."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, nhưng thật ra không muốn để cho cô đi, thế nhưng cũng không có nhiều lý do để giữ cô lại, có một số việc, còn phải bước từng bước một.

"Ngày mai nhớ phải chạy bộ."

"Ồ, đã biết." Du Văn mở cửa đi ra ngoài.

Trở lại gần gian phòng của mình, Du Văn thấy được thân ảnh Du Hoán ở trên hành lang, cô đi tới cửa gian phòng, lấy ra chìa khóa mở cửa. Du Hoán nhìn cô một cái, đi theo sau lưng cô tiến vào phòng.

"Anh, anh đến mà sao không nói một tiếng?" Du Vãn đóng cửa lại, ngượng ngùng nói.

Du Hoán lạnh mặt, "Nói một tiếng để cho em có chuẩn bị đúng không?"

"Em chuẩn bị cái gì đâu, haha." Du Vãn cười gượng hai tiếng.

Du Hoán, "Đừng có cợt nhả với anh, nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì với Thẩm Thanh Châu."

"Thật không có."

"Không có?!"

"Vâng, chính là do em phát sốt, anh ấy không yên lòng để em một mình, nên em mới..."

"Em phát sốt?" Sắc mặt Du Hoán nặng nề, nhất thời có chút khẩn trương, hắn liền đưa tay lên sờ trán của cô, "Hết sốt chưa, sao em không nói cho anh biết?"

Du Vãn kéo tay hắn đi đến ghế sofa, "Anh yên tâm, em đã hết sốt rồi, anh ở đây công tác, chút chuyện nhỏ này không cần nói cho anh biết."

"Du Vãn." Du Hoán nghiêm túc nhìn cô, "Sinh bệnh là chuyện nhỏ, vậy chết mới là chuyện lớn đúng không?"

Du Vãn bĩu môi, "Làm gì nghiêm trọng đến thế. Được rồi, sau này cái gì em cũng sẽ nói cho anh biết, được chưa?"

Du Hoán sau khi nghe xong vẻ mặt nhu hòa đi nhiều, "Chờ một chút, em đừng có trốn tránh chuyện của em cùng Thẩm Thanh Châu. Đối với Thẩm Thanh Châu này anh cũng đã hỏi thăm, hắn là một người tốt bụng

như vậy sao? Em ngã bệnh mà hẳn để em đến phòng hẳn, rồi quan tâm chăm sóc? Nói ra ai tin."

Du Văn sợ Du Hoán đi tìm phiền toái, cho nên muốn tìm lý do thích hợp để ứng phó, "Anh, tốt xấu gì thì cũng là hàng xóm với nhau, bình thường em còn chăm sóc chó nhà anh ấy mà, cho nên anh ấy tốt với em cũng là nên làm."

"Hàng xóm cái gì?" Vẻ mặt Du Hoán nghi ngờ.

Du Văn ho khan một tiếng, "Thì, nhà anh ấy ở đối diện nhà chúng ta mà, dọn qua đã được một đoạn thời gian rồi."

"Du Văn!"

"Bớt giận bớt giận, em không phải là không nói cho anh biết, mà là việc này cũng không lớn lao gì, có cái gì có thể nói, đúng hay không?"

Du Hoán đỡ trán, vô lực.

Hóa ra Thẩm Thanh Châu sớm như vậy đã có quan hệ với em gái hẳn, thảo nào lúc trước Du Văn hỏi hẳn chuyện của Thẩm Thanh Châu, hẳn khi đó còn ngây thơ cho rằng Du Văn thật sự muốn viết tiểu thuyết.

"Du Văn, em nói thật đi, có phải em thích hẳn không?" Hẳn cũng hiểu rõ em gái của mình, từ nhỏ đến lớn chưa từng qua lại gần gũi với nam giới, nếu không phải chính nó sẵn lòng, ai có thể đến gần nó.

Quả nhiên, Du Hoán thấy Du Văn trầm mặc.

Du Hoán trong lòng thở dài. Cuối cùng, cũng chỉ có người như Thẩm Thanh Châu mới có thể làm cho em gái hẳn cảm thấy hứng thú, mới có thể thu hút được nó.

"Hẳn cũng thích em?"

"Em không rõ." Du Văn mím môi, "Nhưng mà anh, em thật sự rất thích anh ấy."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

24. Chương 24: Trang Đầu

Edit: Yáng

Du Hoán nhìn Du Văn cười nhạt, biết mình không ngăn cản được nó. Thế nhưng tâm tình hẳn bây giờ thật sự rất phức tạp, cái trắng nuôi dưỡng trong lòng bàn tay cuối cùng cũng bị... Khụ khụ, Thẩm Thanh Châu cũng không phải heo, cái trắng cuối cùng cũng vẫn bị người hái đi, thật sự là ngũ vị tạp trần.

"Hắn ta có biết anh là anh trai em không?" Du Hoán hỏi.

"Không biết." Du Văn lười biếng dựa ở trên ghế sofa, "Chúng em lại không nói yêu đương, không đến mức phải đào mười tám đời tổ tông lên."

Du Hoán hừ lạnh, "Không biết là tốt rồi, nếu như đã biết mà còn thái độ như thế với anh, hừ, để xem hẳn ta còn có thể theo đuổi em hay không."

Du Văn đổ mồ hôi lạnh, "Anh, người ta không muốn theo đuổi em..."

Du Hoán nhìn cô ý vị thâm trường, "Em gái anh tốt như vậy, hẳn ta xác định không theo đuổi?"

Du Văn cười một tiếng, nắm tay anh trai, lấy lòng nói, "Cũng đúng, dù sao cũng là em gái của Du đại minh tinh, thân phận kia, quả thực là kim quang lấp lánh."

Du Hoán nở nụ cười, tay vuốt tóc cô, "Cho rằng nói lời tốt đẹp thì anh không trách em đúng không, Du Văn, anh có phải hay không đã quên dạy em không nên tùy tiện đến nhà ông?"

Du Văn nháy mắt một cái, nghĩ lại, "Đúng là quên không dạy."

Du Hoán, "... " Đó là bởi vì trước đây Du Văn cũng không cần hẳn quan tâm, nên hẳn cũng quên mất.

"Đúng rồi anh, tại sao anh lại ở chỗ Thẩm Thanh Châu, em vừa ra liền nhìn thấy anh, suýt nữa dọa em mắc bệnh tim."

Du Hoán trừng mắt nhìn cô, còn dám nói, hẳn không có chảy máu não là đã không tệ rồi.

"Có công việc thảo luận cùng hẳn ta, gần đây chuẩn bị một bộ phim cổ trang, đang muốn tìm hẳn ta hợp tác."

"À, ra là như vậy. Nhưng mà còn có một đoạn thời gian nữa mới đóng máy."

"Bên chỗ anh cũng là sau khi đóng máy thì mới bắt đầu khai máy, mặc dù thời gian hơi gấp, nhưng cũng không va chạm."

Du Văn nhíu mày, "Nhưng như thế thì Thẩm đạo không phải quá mệt mỏi sao, vừa mới quay xong một bộ lại tới một bộ khác, em thấy anh ấy một năm quay rất ít phim, quay xong một bộ thì lại nghỉ ngơi một thời gian mới quay bộ tiếp theo."

"Hiện tại cũng biết lo lắng người ta vất vả?" Du Hoán đau lòng, "Anh trai của em quanh năm suốt tháng đi đóng phim sao không thấy em đau lòng?"

Du Văn ghen hợm, khuôn mặt ửng đỏ, "Em nào có, em khuyên anh nghỉ ngơi nhưng anh có chịu đâu."

Du Hoán lắc đầu thở dài, cha mẹ mất sớm, chỉ còn lại hai anh em họ, hẳn đối với Du Văn cũng là thương yêu đến tận xương tủy. Anh cả như cha, hẳn cuối cùng cũng cảm thụ rõ ràng "Con gái gả ra ngoài như bát nước đã hắt đi".

Du Văn nhìn vẻ mặt Du Hoán, buồn cười nói sang chuyện khác, "Anh, vậy anh đến Bắc Kinh là để nói chuyện hợp tác với Thẩm đạo à?"

"Mặt khác còn định đến xem em làm việc thế nào, ai biết em lại cho anh một cái "kinh hi" như thế?"

Du Văn cười đùa, "Anh định ở đây mấy ngày?"

"Trên dưới một tuần."

"Vậy hôm nay không còn việc gì nữa rồi?"

"Đợi lát nữa anh còn phải ra ngoài một chuyến, buổi tối em cùng ăn cơm với anh."

"Ồ, vâng."

Du Hoán ngồi một lát rồi rời đi, Du Văn thấy anh trai đến đây nên rất vui vẻ, mở máy tính ra trò chuyện cùng Giản Vũ Nùng chuyện Du Hoán đến Bắc Kinh, đương nhiên, cô cũng nói đến chuyện cô ở phòng Thẩm Thanh Châu bị Du Hoán bắt được, sau khi nói xong, Giản Vũ Nùng ở đầu bên kia cười như điên.

Sáu giờ tối, Thẩm Thanh Châu gọi điện thoại qua đây.

Điện thoại truyền đến thanh âm hơi lạnh của anh, "Qua đây."

Du Văn do dự, "Tối nay tôi có việc rồi."

"Chuyện gì?"

"Có bạn đến đây, nên tôi phải ra ngoài một chuyến." Du Văn nói xong lại dằn dò, "Thậm đạo, lúc tôi không có ở đây đừng tự mình nấu cơm, nên gọi thức ăn của khách sạn."

Thậm Thanh Châu, "..."

Sau khi Thậm Thanh Châu tắt máy, Du Văn liền sửa soạn một chút rồi ra cửa, Du Hoán đặt chỗ ở nhà hàng, Du Văn trực tiếp đón xe tới. Từ khi Du Hoán nổi tiếng, hai anh em rất ít khi ăn cơm cùng nhau, cho nên Du Văn rất quý trọng khoảng thời gian ở cùng anh trai, hai người ở phòng riêng vừa ăn vừa nói chuyện rất lâu.

Sau khi cơm nước xong, Du Hoán đưa Du Văn về khách sạn rồi mới rời đi.

Du Văn về phòng của mình, thong thả tắm rửa, làm ồ trong chăn nghịch điện thoại di động.

Lúc này, âm báo có tin nhắn mới vang lên, Du Văn mở ra.

"Đã trở về?" - Thậm tiên sinh

Du Văn vui mừng trả lời lại, "Ừ, đã ở phòng rồi."

Sau khi trả lời không thấy có hồi âm. Vì vậy cô liền soạn một tin nhắn mới, "Cảm ơn anh hai ngày nay đã chăm sóc."

Một phút sau, Thậm Thanh Châu trả lời, "Chăm sóc là muốn thù lao."

"Thù lao? Anh muốn cái gì?"

"Sau này sẽ nói cho cô biết."

Du Văn nhú mào, "Được, cúc cung tận tụy* tận chết mới thôi."

(cúc cung tận tụy: dốc hết lòng hết sức làm tròn bổn phận)

Thẩm Thanh Châu không có trả lời, Du Văn buồn ngủ nên gửi một tin nhắn chúc ngủ ngon qua, vài giây sau, Thẩm Thanh Châu cũng gửi sang hai chữ ngủ ngon.

Du Văn nhìn hai chữ này hồi lâu, sau đó tắt điện thoại di động, trong lòng rất vui sướng tiến vào giấc ngủ.

Hôm sau, đoàn phim bắt đầu làm việc lại.

Du Văn đi đến phòng Thẩm Thanh Châu thì anh đã không còn ở đây, cô cho Đậ Đỏ ăn, sau đó dẫn Đậ Đỏ tới đoàn phim.

"Vị Văn, đến rồi."

"Biên kịch, buổi trưa vui vẻ."

"À, mang theo cả Đậ Đỏ, thật đáng yêu!"

"Vị Văn, buổi trưa vui vẻ."

....

Đọc đường Du Văn dắt Đậ Đỏ đi vào, mọi người đều chào hỏi cô, cô nghi ngờ suy nghĩ một chút, mọi người hôm nay hình như nhiệt tình lạ thường.

Đi đến chỗ quay phim, Du Văn thấy một đám diễn viên ở nơi này, nổi bật nhất là Lý Mạnh Mạnh, vì vậy ngay sau đó cô liền đi tới chào hỏi cô ấy, "Mạnh Mạnh."

"Vị Vãn, à, Đậu Đỏ." Lý Mạnh Mạnh ngồi xõm xuống bên cạnh Đậu Đỏ, mà lúc này, cô nhìn đến Hương Trạch Nhiên bên cạnh Lý Mạnh Mạnh, Hương Trạch Nhiên nhìn về phía cô nhướng nhướng mày, dùng khẩu hình miệng nói ra hai chữ "Bảo mật".

Du Vãn sửng sốt, nhất thời nhớ về sự việc ngày hôm qua, cô chưa phản ứng kịp thì Hương Trạch Nhiên lại nói tiếp "Giúp cô và Thẩm Thanh Châu giữ bí mật".

Du Vãn có chút [囧], nhưng cũng không biết giải thích như thế nào, quên đi, thế nào cũng... cũng không sai.

Cả một buổi chiều trôi qua, Du Vãn phát hiện tất cả mọi người ở đoàn phim đều nhiệt tình với cô, cuối cùng, cô kéo Lý Mạnh Mạnh hỏi nguyên nhân.

"Cô có thấy hôm nay mọi người là lạ không?"

"Cô muốn nói cái gì?"

"Thì, hôm nay mọi người hơi nhiệt tình quá độ."

Lý Mạnh Mạnh cười hì hì nhìn cô, "Đối với cô nhiệt tình đó là đương nhiên."

Du Vãn sửng sốt, "Vì sao?"

Lý Mạnh Mạnh thần bí nhìn xung quanh một chút, sau đó mới nói, "Tất cả mọi người đều truyền ra là cô và Thẩm đạo có quan hệ, khụ, chính là loại quan hệ đó."

Du Vãn nhú mày, "Hương Trạch Nhiên nói?"

Lý Mạnh Mạnh, "Hả? Hương Trạch Nhiên nói gì?"

"À, mọi người tại sao lại nói tôi với Thẩm đạo?" Không phải Hương Trạch Nhiên nói, vậy còn có ai?

Lý Manh Manh ý vị thâm trường nhìn cô chăm chăm, "Trước kia cô và Thẩm đạo hằng ngày tương tác với nhau mọi người đều nhìn ở trong mắt, ôi chao, Thẩm đạo đối với cô không giống với mọi người, cô nói xem, bọn họ còn không có suy nghĩ xa xôi sao?"

Du Văn vẻ mặt như đang nằm mơ, hằng ngày tương tác, cô làm cái gì?

"Manh Manh, trang điểm."

"Tới đây." Lý Manh Manh vỗ vai Du Văn, "Vị Văn, có tiền đồ."

Du Văn, "..."

Thời gian bữa tối, Thẩm Thanh Châu để Tiểu Dương gọi Du Văn đến phòng nghỉ của anh ăn cơm, Du Văn ngồi ở giữa một nhóm nhân viên công tác, nhận lấy vẻ mặt mờ ám cười như không cười của mọi người.

Đúng lúc này, điện thoại di động lại vang lên, Du Văn nhìn thoáng qua, đúng là Du Hoán gọi tới. Cô đứng lên đi tới chỗ thoáng hơn, nhận điện thoại, "Anh."

"Em ở đâu?"

"Em ở đoàn phim."

"Ừ, đi ra ngoài chờ anh, anh và người đại diện của anh đang ở gần đây, anh đến đón em."

"Hả? Anh muốn qua đây à?"

"Xe đứng ở ven đường, biển số xe anh gửi tin nhắn cho em, thấy thì lên xe."

"Ồ.."

Du Văn cúp điện thoại, nhìn về phía Tiểu Dương đang chờ ở một bên, cô suy nghĩ một chút, đi ra phía trước.

"Tiểu Dương, anh chăm sóc Đậu Đỏ giúp tôi, tôi có việc phải đi ra ngoài một chuyến."

"Hả? Cô không ăn cơm tối sao?" Tiểu Dương thần bí thấp giọng nói, "Thẩm đạo đang chờ cô."

Tiểu Dương, giọng điệu này đúng là có ý tứ? Ừ?!

"...Không ăn, cậu giúp tôi nói với anh ấy một tiếng."

Nói xong, Du Văn cầm túi lên rời đi. Tiểu Dương trở lại phòng nghỉ, báo cáo với Thẩm Thanh Châu, sau đó yên lặng đi ra khỏi phòng, Thẩm đạo thật đúng là, chẳng lẽ không cùng biên kịch ăn cơm thì anh ăn không ngon hay sao.

Đêm muộn mới kết thúc công việc, Thẩm Thanh Châu quay lại khách sạn đã khuya lắm rồi, anh lấy điện thoại di động ra, màn hình dừng lại ở số điện thoại của Du Văn, anh chần chờ, nhìn lại thấy đồng hồ hiện hai giờ sáng, cuối cùng không gọi nữa.

Sáng hôm sau, Tiểu Dương theo thường lệ đến khách sạn chờ Thẩm Thanh Châu, chẳng qua là hôm nay về mặt Tiểu Dương có chút muốn nói lại thôi, có chút quái dị. Thẩm Thanh Châu thấy Tiểu Dương thờ dài đến lần thứ năm rồi cuộc cũng cau mày nhìn về phía hắn ta.

"Làm sao vậy?"

"Thẩm đạo..."

"Ừ."

"Thẩm đạo, có chuyện này tôi cảm thấy anh nhất định phải biết một chút."

"Nói."

Tiểu Dương lấy điện thoại di động ra, "Anh xem tin tức hôm nay chưa?"

"Tin tức gì?"

"Trang đầu giải trí, còn có weibo cùng các trang báo lớn... đều đưa tin."

Thẩm Thanh Châu không hề hứng thú, ngồi xuống bàn ăn bữa sáng, "Cho nên?"

"Là liên quan đến Du Hoán." Tiểu Dương thấy Thẩm Thanh Châu không có động tĩnh, chật vật đem câu nói kế tiếp cũng nói ra, "Còn có, biên kịch Vị Văn."

Thẩm Thanh Châu nắm đĩa ăn trong tay, ngừng lại một chút, "Cái gì?"

"Đây, anh xem, sáng sớm hôm nay bị tung ra ngoài, weibo cũng bùng nổ."

Tiểu Dương đưa điện thoại cho Thẩm Thanh Châu, Thẩm Thanh Châu nhận lấy xem tin tức ngày hôm nay.

Người đăng bài lên là một paparazi rất nổi tiếng trong giới giải trí, chuyên đăng tải chuyện riêng tư của các minh tinh, trước đó hẳn ta đã đăng rất nhiều sự kiện bí mật của các minh tinh, như ngầm kết hôn, người thứ ba, hít thuốc phiện... Tóm lại, mặc kệ có bao nhiêu minh tinh, chỉ cần có chút nổi tiếng là hẳn ta liền đi theo dõi chụp hình.

Mà hôm nay bài đăng của hẳn ta đúng là về diễn viên Du Hoán đang rất nổi tiếng mấy năm gần đây. Ít có scandal, diện mạo đẹp trai, kỹ thuật biểu diễn hơn người, Du Hoán đúng là nam thần trong lòng mọi người, bất kể phụ nữ trong độ tuổi nào cũng đều là fan trung thành của anh ta.

Nhưng hôm nay để cho fan nữ tan nát cõi lòng chính là Du Hoán gần như không có scandal nào vậy mà bên cạnh xuất hiện phụ nữ!! Người phụ nữ kia rất lạ mặt, hiển nhiên là không phải người trong giới giải trí, thế nhưng khuôn mặt đúng là không tầm thường, tinh xảo dễ thương, vô cùng giống tiểu Loli.

Trên internet một mảnh bi thương.

Thẩm Thanh Châu mở hình ảnh ra, hình ảnh chụp coi như rõ ràng, hình ảnh một nam một nữ cùng ăn trong một phòng, hình ảnh đi vào khách sạn cũng rất cận kẽ, lại càng khiến người ta mơ mộng hơn là hình ảnh người phụ nữ kéo cánh tay người đàn ông, hai người ngồi đối diện nhau cười vui vẻ, nhìn thế nào cũng thấy "Ngọt ngào".

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

25. Chương 25: Thích

Edit: Yáng

Trong phòng khách sạn, Du Văn ở trên giường thoải mái duỗi người. Đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên, cô đưa tay lên tủ đầu giường cầm lấy điện thoại.

"Alo, Manh Manh à."

"Vị Văn..."

"Ừ? Làm gì?"

"Cô, rốt cuộc cô có ở cùng một chỗ với Thẩm đạo không?" Lý Manh Manh do dự hỏi.

Du Văn sững sốt, "Không phải tôi đã nói rồi sao... Mọi người hiểu lầm rồi." Cách mạng vẫn còn chưa thành công.

Thanh âm Lý Manh Manh ngay lập tức cao lên, "Là vì cô cùng với Du Hoán là một đôi, phải không?"

Du Văn ho khụ khụ, cả người đều lên tinh thần, "Cái gì? Cô nói tôi với ai?"

"Du Hoán, Du Hoán đó! Tôi có thể chúc mừng hẳn rồi, đáng tiếc là không có cơ hội hợp tác, Vị Văn, cô thật sự ở cùng một chỗ với Du Hoán

hả?" Cả người Lý Mạnh Mạnh đều kích động.

Du Văn sửng sốt, "Cô, sao cô lại nói như vậy?"

"Hả? Cô còn không biết?" Lý Mạnh Mạnh nói, "Hiện nay trên mạng đều là tin tức của cô."

"Tin tức của tôi?" Du Văn giật mình, "Chờ một chút, tôi đi xem một chút đã."

"Ôi Vị Văn, vậy kia có phải sự thật không..."

Lý Mạnh Mạnh còn chưa nói xong, Du Văn đã cúp điện thoại. Lý Mạnh Mạnh nhìn điện thoại di động, quay đầu nhìn Hương Trạch Nhiên nói, "Cúp rồi."

Hương Trạch Nhiên vẻ mặt hối hận, lẩm bẩm nói, "Tôi nên sớm nhìn ra được."

"Cái gì?"

Hương Trạch Nhiên lắc đầu bước ra ngoài, lưu lại Lý Mạnh Mạnh đầu óc mơ hồ đang than thở. Thảo nào ngày hôm qua Du Hoán nhìn thấy Vị Văn ở trong phòng Thẩm đạo lại kích động như thế, không nói tiếng nào liền chạy ra ngoài, cậu ấy nói xong liền đi ngay, Du Hoán làm sao có thể khó chịu như vậy, nguyên lai là bởi vì Vị Văn.

Trong lòng Hương Trạch Nhiên có chút tức giận bất bình, thấy người yêu ở trong phòng một người đàn ông khác, tâm tình có bao nhiêu khó chịu, nhưng sau này nhìn thấy những hình ảnh kia, rõ ràng là Du Hoán đã tha thứ cho Vị Văn, hai người còn cười vui vẻ như vậy, bởi vậy có thể thấy rõ Du Hoán bị Vị Văn ăn gấu gao. Hương Trạch Nhiên lắc đầu một cái, hẳn vẫn cảm thấy Vị Văn là một người rất dễ ở chung, là cô gái dễ khiến người ta thích, nhưng cũng không nghĩ tới.. Haizzz!!!

Du Văn cúp điện thoại của Lý Mạnh Mạnh liền ngay lập tức lên weibo, cô mở hotserch, thấy tin tức đang đứng đầu tiên, thật không biết nên khóc hay nên cười.

#Bạn_gái_Du_Hoán

#Đêm_khuya_Du_Hoán_và_bạn_gái_đi_vào_khách_sạn

#Du_Hoán_cùng_tiểu_loli

.....

Du Văn nhìn hai chữ tiểu loli đầu đẫy hắc tuyến, tiểu loli? Tôi là ngự tử không tốt hơn sao?

Nội tâm gào thét, Du Văn nhìn vào những hình ảnh đăng tải trên weibo, chín hình ảnh này đều là cô và Du Hoán, có tấm từ nhà hàng đi ra, có tấm đúng là Du Hoán tiễn cô về khách sạn, có tấm là Du Hoán kéo cô lên xe bảo mẫu... Nói chung là, chỉ nhìn qua hình ảnh thì hai người quá thực vô cùng thân mật, người không biết nhất định cũng cho là người yêu.

Du Văn đọc bình luận, một đám bạn trên mạng cùng fan của Du Hoán đang gào khóc, công kích cô.

"Hoán Hoán nhà tôi có bạn gái! Tôi không tin, tôi không tin, tôi không tin!!!"

"Còn tay trong tay... ánh mắt Du Hoán nhìn cô gái đó cũng khiến tôi say rồi, sao lại ôn nhu như thế?"

"Sáng sớm mới thức dậy thì giáng ngay cho tôi một gậy vào đầu, tôi lựa chọn bỏ mạng."

"Người ngoài vòng giải trí, tôi cảm thấy dáng dấp rất xinh đẹp, khu, không ai cảm thấy như vậy sao?"

"Không phải bạn gái đâu, Du Hoán mỗi ngày đều quay phim, đây nhất định chỉ là bạn bè bình thường, chủ weibo nói chuyện giật tít."

.....

Du Văn nhìn ảnh chụp khuôn mặt cô trong lòng vô cùng không vui, ẩn giấu nhiều năm như thế, lại vào lúc này bị tuôn ra, điều này khiến cô mấy ngày nay làm sao ra đường, lẽ nào cũng phải làm bộ dáng như minh tinh, đeo khẩu trang mang kính râm?

Du Văn tắt weibo, phát hiện Du Hoán lại vẫn chưa gọi điện thoại qua đây, phát sinh chuyện này, lấy tư cách là anh trai thì phải gọi điện đến an ủi một chút chứ!!!

Cô không thể làm gì khác hơn là chủ động gọi điện cho Du Hoán.

"Alo."

"Anh, ở đâu thế?"

"Đang bận. Dậy sớm như vậy?"

Nghe một chút, cái giọng điệu này, vân đạm phong khinh*, quả nhiên là đang xem bát quái người nổi tiếng trong giới giải trí.

(vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi)

"Em vốn đang ngủ, nhưng là bị tin tức của anh và em đánh thức, anh xem chưa?"

Du Hoán ừ một tiếng, "Đã biết, sẽ xử lý tốt."

"Anh muốn xử lý như thế nào."

"Em nghĩ đi, tất cả đều nghe theo em." Du Hoán rất tùy ý nói, "Có thể công khai nói em là em gái anh, cũng có thể nói em là một người bạn bình thường."

"Cái gì cũng nghe em." Du Văn nói lầm bầm, "Anh là nhân vật công chúng, em cũng không phải, em mới không có vấn đề gì."

Du Hoán sau khi nghe xong cười một tiếng, "Vậy ai nói không muốn để cho người ta biết rõ em là em gái anh, như thế này sẽ rất được quan tâm."

Du Văn ghen họng, "Thôi quên đi, đoàn đội quan hệ xã hội của anh thấy như thế nào tốt thì làm như thế, dù sao cũng phải đem chuyện này nhanh chóng lắng xuống, để cho mọi người sớm quên em đi."

"Ừ? Muốn nhanh quên đi thì phỏng chừng hơi khó, dù sao anh trai em cũng đang rất nổi tiếng."

"..."

Sau khi nói chuyện cùng Du Hoán, Du Văn suy nghĩ rất cuộc có muốn xảy ra vụ hình ảnh này hay không, hôm nay cô có công việc phải hoàn thành, nếu như không đi khẳng định là không tốt, thế nhưng đi, nhiều người như vậy nhất định là sẽ hỏi không dứt vấn đề giống Lý Mạnh Mạnh...

Du Văn rời giường chậm rãi thu dọn đồ đạc, chậm rãi đánh răng rửa mặt. Đột nhiên, cô ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, tin tức hôm nay... Thẩm Thanh Châu có nhìn thấy hay không?! Anh sẽ không cho là cô và Du Hoán là loại quan hệ đó chứ?! Không được không được, ai cũng có thể hiểu lầm nhưng Thẩm Thanh Châu thì không thể!

Du Văn nhanh chóng thay quần áo, cảm giác mình rất cần đến chỗ anh để làm sáng tỏ một chút. Cô đeo túi trên lưng, kéo cửa phòng ra. "A."

Du Văn không ngờ tới vừa mở cửa ra thì đã thấy Thẩm Thanh Châu, còn không có phản ứng kịp, Thẩm Thanh Châu liền chế trụ cổ tay cô, đem cô đẩy vào trong phòng, một tay sau lưng dễ dàng đóng cửa lại.

"Ôi." Du Văn hét lên một tiếng, tay kia của Thẩm Thanh Châu đem cô đứng vững, áp chế ở trên cửa.

Du Văn ngược mắt nhìn anh, biểu cảm hơi mờ mịt, "Anh, sao anh lại đứng trước cửa phòng tôi?"

Sắc mặt Thẩm Thanh Châu rất không tốt, càng im lặng càng giống như sự yên lặng trước cơn bão táp, đôi mắt màu trà của anh nhìn thẳng vào cô, Du Văn ý thức được có chút nguy hiểm.

"Thẩm, Thẩm đạo, anh làm gì thế..."

"Tôi qua đi đâu?" Thẩm Thanh Châu chất vấn.

Anh nhìn vẻ mặt của Du Văn, nhớ tới những hình ảnh vừa mới xem kia trong lòng tràn đầy phiền não, anh rất khắc chế mới không để cho mình nhìn đáng sợ, chính bản thân anh cũng không có dự liệu đến, khi thấy Du Văn cùng người đàn ông khác thân mật như thế thì tâm trạng anh sẽ như thế này.

Du Văn sửng sốt, nhìn Thẩm Thanh Châu gằn trong gang tấc, thành thật trả lời, "Ra ngoài ăn cơm."

"Với ai?" Thanh âm của anh rất trầm, đụng vào màng nhĩ khiến Du Văn có chút giật mình.

"Anh có phải hay không đã xem tin tức ngày hôm nay?"

"Tôi hỏi cô đi với ai."

Du Văn nhìn ánh mắt của Thẩm Thanh Châu, ngực đột nhiên nhảy mạnh mẽ. Nhiều ngày ở chung, cô có thể cảm nhận được biến hóa vi diệu của Thẩm Thanh Châu, mọi người trong đoàn phim nói hai người họ có quan hệ đặc biệt, ngay cả Lý Mạnh Mạnh cũng nói như vậy, kỳ thật cũng có lúc cô nghĩ là như thế, nhưng đúng là cô vẫn còn do dự, còn chưa có xác định.

Tính tình của Thẩm Thanh Châu cô cũng biết một chút, lạnh lùng, nghiêm túc, nhiều chuyện không để vào mắt, mặc kệ phát sinh chuyện gì anh cũng không sợ hãi. Du Văn thường suy nghĩ không ra, một người núi băng như anh thì nội tâm sẽ như thế nào. Cô thừa nhận, cô thích anh, cũng muốn theo đuổi anh, cho nên cô cũng luôn dao động xung quanh anh, nhưng cô cũng rất mâu thuẫn, nếu như cô nói với anh trước khi anh thích cô thì anh sẽ trả lời như thế nào, kết quả cuối cùng sẽ ra sao.

Cô cũng biết sợ, sợ anh sau khi biết rõ tâm tư của cô sẽ trực tiếp xách cô đi ra ngoài. Cho nên cô vẫn một mực chờ đợi, chờ một ngày cô có thể nhìn ra anh có chút động tâm.

Mà ngày cô vẫn chờ đợi, hình như chính là ngày hôm nay.

Du Văn sững sờ đối mặt với chất vấn của Thẩm Thanh Châu, dáng vẻ của anh rõ ràng để cho cô cảm nhận được ý đó. Anh đã hỏi, chính là hiểu lầm, cũng chính là để ý...

"Du Văn, nói."

"Tôi đi với ai có quan trọng không?" Du Văn nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh dị thường.

Thẩm Thanh Châu híp mắt lại, "Những thứ ngôn ngữ kia là thật?"

Du Văn không trả lời, cô còn không nghĩ nhanh như vậy sẽ nói cho anh biết, cô muốn biết phản ứng của anh, câu trả lời của anh.

Mà Thẩm Thanh Châu thấy vẻ mặt bình tĩnh của Du Văn giống như là thằm chấp nhận, anh có chút khó tin, còn có buồn bực cùng hoảng sợ, anh chưa từng cảm thụ qua loại cảm giác không bắt lại được một vật, rõ ràng chính mình độc hữu*, bây giờ lại đột nhiên được báo cho biết là vật đó căn bản không thuộc về mình.

(Độc hữu: người sở hữu duy nhất)

Du Văn thấy sự chấn động trong ánh mắt của Thẩm Thanh Châu, cô liền mềm lòng, chăm chú hỏi, "Tại sao anh lại muốn biết việc này, anh rất để ý tôi ở cùng một chỗ với Du Hoán có phải hay không?"

Thẩm Thanh Châu mím môi, nhìn đôi mắt đen như mực của Du Văn, ngực liền đau nhức, "Tôi lúc nào để cho cô ở cùng một chỗ với người khác?"

Du Văn, "... Tôi ở cùng với ai tại sao phải cần anh cho phép?"

Thẩm Thanh Châu dừng lại, cái tiêu tử thối Đường Duyệt kia không phải nói là cô thích anh sao, tình tiết rối loạn hết rồi.

Du Văn hít sâu một hơi, thanh âm có chút thấp, "Thẩm đạo, không... Thẩm Thanh Châu, tôi hỏi anh, anh... có hơi thích tôi không?"

Thẩm Thanh Châu cứng đờ, loại cảm giác này không tốt chút nào. Khi người đang đặc chí vì cho rằng người kia thích người, sau đó người cũng thích người ta, đột nhiên phát hiện cô ấy đã sớm có người khác, còn người đang rất mất mặt vì bị người kia phát hiện là người thích cô ấy....

Nói tóm lại, Thẩm đạo nhà chúng ta đang xấu hổ!!!

Thẩm Thanh Châu buông tay chế trụ Du Văn, lạnh như băng nói, "Tránh ra."

Du Văn ngoan ngoãn từ cửa đời sang bên cạnh.

Thẩm Thanh Châu đưa tay kéo cửa ra, vừa mới bước một bước, đột nhiên nghe được Du Văn vừa cười vừa nói, "Du Hoán là anh trai tôi, anh trai ruột."

Thời gian như ngừng lại.

Thẩm Thanh Châu kinh ngạc quay đầu nhìn Du Văn.

Du Văn chậm rãi cười cười, "Thẩm đạo, có phải con người dính vào tình yêu sẽ trở nên ngu ngốc hay không, anh xem, anh thông minh như vậy mà chưa từng nghĩ đến tôi và Du Hoán có thể là thân thích, chúng tôi rõ ràng còn cùng họ Du nha."

Thẩm Thanh Châu, "... Cô nói cái gì?"

Du Văn không thu lại được nụ cười trên môi, "Ừ... Tôi rất muốn biết một chuyện, Thẩm đạo đối với tôi, hình như có chút ý đồ mờ ám."

Thẩm Thanh Châu, "..."

"Thẩm đạo, đừng lo, tôi sẽ không nói ra chuyện sáng sớm anh đã ngăn ở cửa phòng tôi. Đương nhiên, tôi cũng không biết khắp nơi đều nói anh thích tôi." Chuyện này phải để trong lòng tiêu hóa tốt một chút.

Thẩm Thanh Châu trợn mắt há hốc mồm nhìn Du Văn, đột nhiên hấp tấp rời đi.

Mà Du Văn, cười nhìn bóng lưng của anh, cũng nhìn thấy vành tai ửng đỏ không bình thường của anh, "Thẩm đạo, yên tâm quay phim, đợi lát nữa tôi sẽ đến đoàn phim tìm anh."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

26. Chương 26: Anh Em

Edit: Yáng

Tâm trạng của Du Văn vô cùng tốt, vô cùng vô cùng tốt, có lẽ là lần mà bản thân cô minh bạch nhất trong những năm gần đây. Còn gì đáng ăn mừng hơn việc chứng thực được Thẩm Thanh Châu có tình ý với cô?

Du Văn rên khẽ, cuối cùng quyết định đi đến đoàn phim, những chuyện mới xảy ra lúc sáng, những tin tức ngổn ngang kia hoàn toàn không ảnh hưởng đến cô, cô bây giờ chỉ muốn đến ngay bên cạnh Thẩm Thanh Châu.

Sau khi xuống xe, Du Văn đi vào đoàn phim, trước đó cô cùng mấy người biên kịch khác dự định mở cuộc họp nhỏ, cho nên Du Văn cố gắng nhịn không đi tìm Thẩm Thanh Châu mà trực tiếp đi bàn bạc công việc.

Hai người biên kịch kia thấy Du Văn đi tới thì ánh mắt đều là bát quái cùng hoài nghi, mấy ngày hôm trước, nhân viên đoàn phim còn đang đồn đại biên kịch Vị Văn cùng Thẩm đạo có một chân với nhau, nhưng thế mà hôm qua tin đồn bị đánh vỡ?!

Người yêu của biên kịch vậy mà lại là đại minh tinh Du Hoán... Tin tức này khiến cho mọi người có chút ngạc nhiên, Thẩm đạo cùng biên kịch thân mật rõ ràng như vậy, kết quả lại không thành một đôi??

Cái này gọi là cái gì, chẳng lẽ Vị Văn bắt cá hai tay?

Du Văn không để ý ánh mắt quý dị của mọi người, ngồi xuống vị trí của mình, "Bắt đầu đi."

Dù sao một số người ở đây cũng không phải là người tham dự cuộc họp, cũng không phải là người có thể hỏi đến việc riêng của Du Văn, vì vậy không thể làm gì khác hơn là ôm tức giận trong lòng cùng tâm trạng xem kịch vui tiến vào trạng thái làm việc.

Sau khi họp xong, Du Văn đi ra bên ngoài, tìm kiếm thân ảnh của Thẩm Thanh Châu. Bây giờ cũng đã đến thời gian ăn trưa, mọi người hẳn là cùng một chỗ ăn cơm hộp mới phải.

Du Văn quen thuộc đi tới phòng nghỉ.

"Vị Văn!"

Du Văn quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Lý Mạnh Mạnh vẫn còn đang mặc trang phục quay phim, chạy tới phía cô, "Hôm nay cô tới nha."

"Ừ." Du Văn gật đầu, "Sao cô vẫn còn chưa đi ăn cơm, lúc này tôi nhìn thấy nhân viên đã mang cơm đến rồi mà?"

"Tôi vừa mới đi WC, lập tức đi ngay." Lý Mạnh Mạnh nói, "Ôi chao, cô muốn đi đâu?"

"Tôi đi chung với cô."

"Chờ một chút." Lý Mạnh Mạnh kéo cô, vẻ mặt có chút khó nói, "Vị Văn, thật ra thì... mọi người vẫn thích cô và Thẩm đạo ở chung với nhau, cũng rất coi trọng, nhưng mà chuyện ngày hôm nay..."

Du Văn nhú mày, chờ cô ấy nói xong.

"Ngày thường cô cùng Thẩm đạo thân mật như vậy, hiện tại lại đột nhiên bị phát hiện là một đôi với Du Hoán, bây giờ ngoại trừ tôi, mọi người

giống như đều có thành kiến với cô, ừ... vụng trộm tức giận bất bình thay Thẩm đạo."

"Hả? Thực sự như vậy hả?" Du Văn vui vẻ, "Tôi càng phải nhanh chân đến xem."

"Này Vị Văn!" Cái đứa nhỏ này có phải bị ngốc không?

"Không có việc gì, không cần để ý."

Lý Manh Manh bất đắc dĩ lắc đầu, cô không nói được cô ấy, không thể làm gì khác hơn là cùng đi với cô ấy.

Thời gian ăn trưa của đoàn phim, bên ngoài đặt thêm mấy cái bàn vuông, mọi người đều ở chỗ này ăn qua loa bữa cơm, nghỉ ngơi một chút.

Hôm nay, Lâm Diệp Dư đến đây tham ban* mang theo rất nhiều đồ ăn ngon, mọi người lấy cô ấy làm trung tâm, trò chuyện hết sức vui vẻ.

(Tham ban: đến thăm đoàn làm phim, thường những diễn viên thân thiết hay đến thăm nhau, mang đồ ăn cho mọi người trong đoàn phim)

Lúc Du Văn đến đó thì thấy hình ảnh như thế, mọi người vây quanh Lâm Diệp Dư, một đại minh tinh thế nhưng không hề làm cao, dáng vẻ rất gần gũi bình dị.

Thấy cô ấy xuất hiện ở đây, Du Văn trong nháy mắt liền có chút khó chịu, nhưng là vừa nghĩ đến Thẩm Thanh Châu cũng không thích cô ấy, tâm tình cô lại thoải mái.

Du Văn không nhìn Lâm Diệp Dư nhiều, mà đi tìm Thẩm Thanh Châu. Cô rất nhanh đã phát hiện Thẩm Thanh Châu đang ngồi cách đó vài người - ngồi hơi xa đám đông, anh thích yên tĩnh, cho nên cũng không có bao nhiêu người dám đi làm phiền anh.

Du Văn cười cười, nhắc chân đi đến chỗ Thẩm Thanh Châu, Lý Manh Manh trợn to hai mắt, vừa định nói cách "Nhân vật chính" xa một chút thì Du Văn đã đi rồi.

Du Văn rất tự nhiên ngồi xuống chỗ bên cạnh Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, ăn chưa?"

Thẩm Thanh Châu nhìn cô, lại nghĩ đến màn mắt lý trí sáng nay, trông mắt có chút chuyển động, ừ... có chút xấu hổ.

"Em còn chưa ăn, em cũng không mang thức ăn, có cơm không cho em một phần."

Thẩm Thanh Châu mím môi, mắt tự nhiên nói, "Để Tiểu Dương lấy cho cô."

Du Văn nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của anh tâm tình rất tốt, "Ừ, được."

Hai người ngồi nói chuyện với nhau, người bên ngoài nhìn vào, Du Văn vẫn vui vẻ như xưa, Thẩm Thanh Châu cũng bình tĩnh như thường. Kỳ quái, sao tin tức hôm nay tung ra mà hai người này vẫn không có gì thay đổi. Chết vẫn cũng được, chỉ trích cũng được, gào thét cũng được!!! Sao một chút cũng không có!!!

Lâm Diệp Dư cũng nhìn hai người kia, bầu không khí của bọn họ rất kỳ quái nhưng lại phi thường hài hòa, cái loại hài hòa đó, sẽ làm người ta cảm thấy bản thân mình là dư thừa, một chút cũng không xen vào được.

Ngày đó nghe Đường Duyệt nói Thẩm Thanh Châu thích biên kịch kia, cô vừa ước ao cũng vừa ghen tỵ. Mà sáng sớm hôm nay sau khi thấy tin tức của Du Hoán, trong lòng cô liền vui sướng, hóa ra cô bé này là người yêu của người khác, Thẩm Thanh Châu căn bản là thích nhầm người.

Cô vô cùng vui vẻ tới thăm ban, nhưng bây giờ lại thấy được cảnh tượng như vậy, rõ ràng là không nên ở cùng một chỗ, cũng không thể ở cùng một chỗ, vì sao cô ta có thể ngồi bên cạnh anh cười một cách tự nhiên, mà sao anh cũng không giống như muốn từ chối người ta như đã từng từ chối cô??

"Thanh Châu." Lâm Diệp Dư đi tới.

Quần chúng phía sau yên lặng nuốt nước miếng, người sáng suốt đều nhìn ra Lâm Diệp Dư có tình ý với Thẩm đạo nhà bọn họ, mà Thẩm đạo lại có tình ý với Vị Văn, mà Vị Văn lại là người yêu của Du Hoán, cái này... vòng tròn này thật loạn!!

"Em mang cơm trưa đến mà sao anh không ăn hả?" Lâm Diệp Dư cầm một hộp đồ ăn tinh xảo đặt tới phía trước Thẩm Thanh Châu, "Thừa dịp vẫn còn nóng nên ăn nhanh đi, đợi lát nữa còn phải quay phim, nhất định sẽ không kịp ăn."

Thẩm Thanh Châu không ngẩng đầu, nhàn nhạt nói tiếng cảm ơn.

Lâm Diệp Dư cười cười, lúc này mới nhìn về phía Du Văn, "Biên kịch ăn chưa?"

Du Văn lắc đầu.

Lâm Diệp Dư, "Vậy thật đáng tiếc, đồ ăn tôi mang tới đều chia hết cho mọi người rồi, ừ... hay để tôi bảo trợ lý mua cho cô một phần."

"Không cần." Du Văn khoát khoát tay, "Tôi ăn đồ ăn của đoàn phim được rồi."

Thẩm Thanh Châu liếc mắt nhìn Du Văn, rất tự nhiên đem hộp đồ ăn Lâm Diệp Dư vừa đưa qua đây sang trước mặt Du Văn, "Cô ăn đi, tôi không đói."

Lâm Diệp Dư tức khắc cứng đờ.

Du Văn ho khan một tiếng, bất động thanh sắc lén nhìn Lâm Diệp Dư, Thăm đạo ơi Thăm đạo, sao anh lại cho cô một kẻ địch mạnh như thế này!!!

"Tôi cũng không đói, ha ha." Du Văn cười gượng hai tiếng, lại đem hộp đồ ăn đẩy về chỗ Thăm Thanh Châu.

Lâm Diệp Dư hí mắt một cái, cố gắng hết sức nhịn xuống khó chịu trong lòng, "Biên kịch, tôi mới thấy tin tức hôm nay, thật không ngờ, chúc mừng."

"Chúc mừng?"

Lâm Diệp Dư nhìn Du Văn, cười nói, "Cô và Du Hoán nha, trước kia tôi còn tưởng cô và Trạch Nhiên là một đôi, không nghĩ tới lại là Du Hoán, bất quá cũng tốt, Du Hoán chính là nam thần trong lòng mọi người."

Du Văn cúi đầu ho khụ khụ, Hướng Trạch Nhiên? Du Hoán? Ôi, cho nên tình địch không rõ là ai.

"Thanh Châu, hai người quan hệ cũng không tồi, hẳn là sớm biết tin này rồi." Lâm Diệp Dư giả bộ buông lỏng nói, "Thế mà anh cũng không nói với em."

Thăm Thanh Châu ngược mắt nhìn Lâm Diệp Dư, "Tin tức sáng nay là giả."

Lâm Diệp Dư cười khan hai tiếng, đã thích cô ta đến mức này rồi, hình ảnh thân mật rõ ràng như vậy mà cũng có thể coi nhẹ??

"Sao lại là giả..."

Lâm Diệp Dư còn chưa nói xong, chợt có tiếng kinh hô của nhân viên công tác, "A!! Là Du Hoán."

Lâm Diệp Dư theo bản năng nhìn theo ánh mắt của mọi người, quả nhiên thấy Du Hoán cùng người đại diện và trợ lý đi về phía bên này, trong lòng tràn đầy vui vẻ, bây giờ còn có thể nói là giả sao.

Hương Trạch Nhiên cũng thấy Du Hoán đang tới, hẳn không ngờ tới đột nhiên Du Hoán lại đến đoàn phim. Hương Trạch Nhiên ngoảnh lại thấy biên kịch đại nhân cùng Thẩm đạo đang ngồi cùng một chỗ, vội vàng đứng lên đi tới chỗ Du Hoán, "Du Hoán, sao cậu tới đây mà cũng không nói một tiếng, đi ra đây một chút, chúng ta tâm sự."

"Tâm sự cái gì mà tâm sự, đừng quấy rối, tớ đến tìm Thẩm đạo." Du Hoán tháo kính râm xuống, một cặp mắt đào hoa hơi có ý cười.

Trong lòng Hương Trạch Nhiên kêu lên một tiếng, cái này là muốn tìm người trong cuộc sao, sẽ không đánh nhau chứ?? Sẽ không sao chứ??

"Ách, tớ, bọn tớ còn phải quay phim, cậu đến tìm người không đúng lúc rồi." Hương Trạch Nhiên vắt hết óc suy nghĩ kiếm cớ, Du Hoán liếc mắt nhìn hẳn một cái, sau đó nhìn về phía Thẩm Thanh Châu đang ngồi ổn định ở phía trước, "Đó không phải là còn đang rảnh rồi sao?"

Hương Trạch Nhiên, "..."

Du Hoán ở giữa ánh mắt của mọi người nhấc chân đi đến chỗ Thẩm Thanh Châu, ở thời điểm hẳn đi tới đã nhìn thấy người ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Châu, Du Văn đang cười cười.

"Thẩm đạo." Du Hoán đứng trước mặt Thẩm Thanh Châu, đưa tay ra.

Thẩm Thanh Châu trầm mặc vài giây, sau đó đứng lên, bắt tay với Du Hoán.

"Ôi chao, Diệp Dư, cô cũng ở đây à." Du Hoán thấy Lâm Diệp Dư, lễ độ lên tiếng chào hỏi.

Lâm Diệp Dư cười yếu ớt, "Đến tham ban. Anh là... đến tìm người."

Du Hoán nhú mày, "Ừ, có chuyện công việc cần nói với Thẩm đạo."

Lâm Diệp Dư bất ngờ, "Tôi còn tưởng rằng anh là đến tìm..." Ánh mắt của cô chuyển qua trên người Du Văn, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Du Hoán mím môi, rất tùy ý đưa tay vỗ ót Du Văn, "Ăn cơm chưa?"

Du Văn trách một tiếng, "Đừng đánh đầu."

Du Hoán cũng không quản cô, trực tiếp nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, giọng nói có chút sắc bén, "Cô ấy ở đoàn phim, vẫn mong Thẩm đạo có thể chiếu cố nhiều hơn."

Thẩm Thanh Châu liếc mắt nhìn Du Văn, lạnh nhạt nói, "Tất nhiên."

Mọi người: A ~ đây là khiêu khích đúng không!! Còn ở trước mặt Thẩm đạo làm chuyện mờ ám, hồng rôi hồng rôi. Haizzz, Thẩm đạo thật đáng thương...

"Thẩm đạo, về chuyện mời anh làm đạo diễn, mong anh suy nghĩ thêm, cuối cùng anh có đáp ứng hay không, vậy thì tùy xem duyên số của chúng ta, nếu thực sự không điều chỉnh được lịch trình thì bỏ đi. Tôi cũng không ép buộc." Du Hoán ý vị thâm trường nói ra.

"Buổi tối đến tìm tôi đi." Thẩm Thanh Châu lại ngồi xuống trên ghế, không mặn không nhạt mở lời.

Trong con người Du Hoán tinh quang chợt lóe lên, Thẩm Thanh Châu quả nhiên có tình ý với Du Văn, bây giờ biết rõ tôi là ai rồi chứ?! Sao không cự tuyệt tôi giống đêm hôm đó, hắn ta thế nào lại không từ chối!!!

Ha ha, hẳn ta có phải biết rõ nếu dám cự tuyệt mình thì Du Văn ở đây nhất định ngâm nước nóng*!

(Ngâm nước nóng: ở đây ý là mọi dự định tiêu tan)

Trong lòng Du Hoán đủ loại đắc ý chạy qua, nhưng mà mặt ngoài hẳn vẫn biểu hiện rất khiêm tốn lễ độ, cười cười một tiếng, "Được, buổi tối chúng tôi sẽ liên lạc."

"Đi." Du Hoán kéo tay Du Văn, "Đi ăn cơm với anh."

Du Văn bất ngờ không kịp đề phòng, bị Du Hoán kéo đi, mà một giây kế tiếp, tay còn lại của cô bị Thẩm Thanh Châu bắt được, ánh mắt Thẩm Thanh Châu nhìn Du Hoán, nhàn nhạt nói, "Lát nữa cô ấy còn có việc phải làm."

Đôi mắt Du Hoán híp lại.

Mọi người: Trời ạ, trời ạ, trời ạ!! Cướp người rồi, cướp người rồi!!!

Sắc mặt Du Văn đỏ lên. Du Hoán nhìn về phía cô, "Có việc bận?"

Du Văn suy nghĩ một chút, lại nhìn sắc mặt Thẩm Thanh Châu, "Có, lát nữa em còn phải sửa kịch bản."

Du Hoán buông tay ra, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, búng nhẹ trán Du Văn, "Em đấy, nhớ phải ăn cơm trước."

Du Văn cười, "Anh*, anh cũng nhớ ăn cơm trước, đừng có chạy đi chạy lại khắp nơi."

(Anh ở đây Du Văn nói là 哥 trong từ 哥哥 (anh trai), còn xưng hô anh em với người yêu hoặc người khác là 你 với 我)

"Anh chạy đi chạy lại khắp nơi lúc nào?" Du Hoán cho cô một cái liếc mắt, sau đó nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, cơ thể em gái tôi không tốt lắm, nhớ phải giúp tôi giám sát nó ăn cơm."

Thẩm Thanh Châu gật đầu, "Ừ, tôi sẽ giám sát cô ấy ăn cơm."

"Tốt." Du Hoán đeo kính râm, "Tôi đi đây."

Du Văn, "Anh, tạm biệt."

Du Hoán gật đầu, cùng người đại diện và trợ lý đi mất, thật ra mục đích Du Hoán hôm nay tới cũng không phải là cùng Thẩm Thanh Châu nói chuyện công việc, mà muốn tự mình lên sàn vì Du Văn làm sáng tỏ ý tứ của Thẩm Thanh Châu, ở đây có nhiều người như vậy, chuyện hăn là anh trai của Du Văn rất nhanh có thể truyền đi, hiện tại mục đích đã đạt được, hăn cũng sẽ không ở lại. Về chuyện của Thẩm Thanh Châu cùng Du Văn, thời gian tới hăn sẽ lên kế hoạch tốt hơn.

Du Hoán bước đi còn tất cả mọi người đờ tại chỗ, trực tiếp ngốc luôn rồi.

Anh trai? Anh trai? Đây là nội dung vở kịch đảo ngược?? Du Hoán là anh trai của biên kịch?? Cái quái gì đang xảy ra vậy??

Giữa một đám quần chúng, người thiếu kiên nhẫn nhất chính là Lý Manh Manh, thấy Du Hoán đi khuất liền chạy vọt tới, "Vị Văn, cô gọi Du Hoán là cái gì cơ??"

"Anh ấy là anh trai tôi, anh trai ruột." Du Văn cố ý nhấn mạnh chữ "ruột", mọi người à, tôi và Thẩm đạo của mọi người mới là trai tài gái sắc, đừng nghĩ sai lệch.

Lý Manh Manh hít một ngụm khí lạnh, "Từ trước đến nay tôi chưa từng nghe nói Du Hoán có em gái."

"Thì công tác bảo mật trước đây tương đối khá."

"Thế nhưng, Vị Vãn cô... Ôi chao? Cô tên là Vị Vãn sao?"

Du Vãn trực tiếp cho cô ấy một cái nhìn khinh bỉ, được rồi, cô không trách cô ấy, đại khái không chỉ Lý Mạnh Mạnh, ngay cả nhân viên đoàn phim cũng đều không biết rõ tên thật của cô. Bình thường đều gọi là biên kịch, hoặc Vị Vãn, hơn nữa cô cũng chưa từng nói tên thật của cô là Du Vãn. Mặt khác, trước mặt công chúng cô cũng đều sử dụng bút danh.

"Tôi họ Du, tên là Du Vãn."

Lý Mạnh Mạnh hai mắt mở to, "Tôi vẫn cho là cô họ Ngụy!! Không ngờ bút danh của cô lại dùng tên thật biến đổi ra."

Du Vãn, "..."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

27. Chương 27: Làm Sáng Tỏ

Edit: Yáng

Trong lòng Lâm Diệp Dư vô cùng kinh ngạc, cô không ngờ tới tin tức đó lại là như thế này. Cô nhìn Thẩm Thanh Châu, vẻ mặt anh bình thản trấn định, hình như là đã sớm biết chuyện này.

Cô nhất thời cảm thấy nản lòng, thì ra, cô một mực ở nơi này hát hí khúc tự cho là đúng. Bây giờ trong mắt mọi người cô đúng là một trò cười lớn!

"Du Vãn? Du Vãn!" Hương Trạch Nhiên lẳng lẳng nhìn Du Vãn, đột nhiên thốt một câu thô tục, "TMD tiểu tử Du Hoán này, chuyện như thế mà cũng không nói cho mình!!"

Du Vãn áy náy nhìn Hương Trạch Nhiên, "Cái kia, anh tôi biết anh đóng vai chính phim này, cũng muốn nói cho anh biết, nhưng tôi lại sợ phiền phức cho nên mới bảo anh ấy đừng nói."

Hương Trạch Nhiên vẫn oán giận, "Vị... À không, Du Vãn, cô không biết từ hôm qua đến hôm nay tôi lo lắng như thế nào đâu, tôi ở gian phòng của Thẩm đạo..."

"Khụ!" Du Vãn dùng sức ho khan, "À, đột nhiên có chút đói bụng, tôi đi ăn cơm trước."

Hương Trạch Nhiên cả kinh, yên lặng ngậm miệng, đồng thời cũng nghĩ đến, ngày hôm qua Du Hoán tức giận hẳn là vì chứng kiến em gái nhà mình ở trong phòng của đàn ông mà không phải là bị đội nón xanh... Nói như vậy, Du Văn ở cùng một chỗ với Thẩm đạo mới là thật! Haizzz, lo lắng xuống rồi, mất công lo lắng cho thằng gốc Du Hoán kia!!

Du Văn ngồi xuống cái bàn bên cạnh, Tiểu Dương nhận được chỉ thị của Thẩm Thanh Châu đã sớm đưa cơm qua đây, Du Văn nói tiếng cảm ơn, bỏ qua ánh mắt khiếp sợ của mọi người bắt đầu ăn cơm.

"Mọi người đều rất rảnh rỗi sao?" Bất thành linh, Thẩm Thanh Châu vẫn luôn im lặng lại nhàn nhạt mở miệng, vô cùng lãnh đạm.

Một vòng người lấy Du Văn cùng Thẩm Thanh Châu làm trung tâm đều ngược mắt nhìn, khuôn mặt Thẩm Thanh Châu khẽ nâng, "Nửa giờ sau bắt đầu làm việc, diễn viên đều phải bổ trang*, những người khác nên làm gì thì làm đi."

(bổ trang: bổ sung trang điểm, trang điểm lại)

"Bá." Một nhân viên XX nhanh chóng biến mất.

Lý Mạnh Mạnh lôi kéo Hương Trạch Nhiên, "Đi thôi."

Hương Trạch Nhiên nhìn Du Văn, "À... Thấy thế nào cũng không giống, ừ? Mũi hình như có chút giống..."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu híp lại, không hề phát giác nhìn về phía Hương Trạch Nhiên, "Nhìn đủ rồi?"

"Chưa đủ." Hương Trạch Nhiên theo bản năng trả lời, nhưng sau một giây mới ý thức được là Thẩm Thanh Châu đang hỏi, vội vàng dời đi ánh mắt, "Cái kia, cái kia Thẩm đạo, cảnh quay đầu tiên của buổi chiều là của tôi đúng không, tôi đi trước bổ trang, bổ trang..."

Nói xong, vội vã xoay người đi ra ngoài.

Mọi người tản đi, Lâm Diệp Dư đứng ở bên cạnh Thẩm Thanh Châu lộ vẻ yếu ớt, cô ấy nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười rất khó coi, "Thanh Châu, em cũng đi đây."

Thẩm Thanh Châu nhìn tài liệu trên tay, "Ừ."

Du Văn ngược mắt nhìn về phía Lâm Diệp Dư, đúng lúc nhìn thấy cô ấy nhìn Thẩm Thanh Châu, ánh mắt ấy như muốn nói bao điều, cô hiểu rõ loại ánh mắt đó, là yêu, là ẩn giấu, là cầu mà không được.

Thích Thẩm Thanh Châu, nhưng lại không được anh hồi đáp, chính là một chuyện rất đau khổ.

Du Văn nghĩ, may mà cô còn chưa đau khổ thì đã bắt được tâm tư của anh.

Lâm Diệp Dư rời đi, bóng lưng vẫn như nữ thần, thế nhưng Du Văn lại thấy một cảm giác rất thê lương. Cô cũng không đồng tình với cô ấy, trong tình yêu vốn có người được người mất, cô chỉ là rất may mắn, cô cũng không có lỗi với Lâm Diệp Dư, cô lại càng may mắn khi Thẩm Thanh Châu còn đang ở bên cạnh cô, nhìn được sờ được...

"Nhìn cái gì, nghiêm túc ăn cơm." Thẩm Thanh Châu nhíu mày nhìn Du Văn.

"Ồ." Du Văn thu hồi ánh mắt, vừa ăn cơm vừa nghiêng đầu nhìn Thẩm Thanh Châu, "Anh vừa nãy nói với anh trai em là em còn có việc bận, em nhớ kỹ công việc của em đều đã kết thúc rồi."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô, "Không phải em cũng nói mình có công việc sao?"

Du Văn ghen hờn, "Em là bởi vì em muốn ở lại, vậy anh nói như vậy là... anh muốn em ở lại sao?"

Thẩm Thanh Châu ngừng lại, che giấu sự mất tự nhiên trong ánh mắt, cường chế bỏ qua vấn đề này, "Em còn muốn cùng hấn ra ngoài, không sợ lại bị chụp ảnh sao?"

"Chụp thì chụp, dù sao ngay lập tức cũng có thể giải thích rõ, đại khái cũng biết em không phải là bạn gái, mọi người cũng sẽ không mắng chửi em." Du Văn dừng đũa, cười cười nhìn Thẩm Thanh Châu, "Vốn dĩ là em còn có chút hối hận khi ngày đó cùng anh trai đi ăn cơm, hại em bị vạch trần thân phận, nhưng bây giờ xem ra, em cũng cho rằng ngày đó em đi là đúng đắn."

Thẩm Thanh Châu, "Vì sao?"

Du Văn mấp má môi, "À.. Bởi vì nếu tin tức đó không xuất hiện thì em làm sao có thể chứng kiến dáng vẻ kia của Thẩm đạo?"

Huyệt thái dương của Thẩm Thanh Châu giật giật, nhìn biểu tình đặc ý của Du Văn liền muốn đem mặt của cô đặt ở lòng bàn tay hung hăng xoa bóp một phen, nhưng nhìn ở hiện trường người đến người đi, anh đành cố gắng chịu đựng.

"Ăn cơm cho tốt, cơm rơi đầy trên bàn kia."

"À, không cẩn thận, không cẩn thận." Du Văn rút khăn giấy ra lau, lại nói, "Vậy anh lúc nào thì xong việc, chúng ta lúc nào thì đi tập luyện*."

Tiểu Dương ở sau lưng khoe miệng giật giật, vận động*? Vận động cái gì? Trời ạ, hấn có nên đi hay không, không nên nghe những gì không thể nghe.

(ở đây vận động và tập luyện đều là 运动, nhưng do Tiểu Dương nghĩ theo hướng đen tối:3 nên hiểu nhầm)

"Hơn bảy giờ tối mới xong, đến lúc đó, sau khi trở về thì em đến phòng anh."

"Ừ, được."

Nội tâm Tiểu Dương bùng nổ: Mọi người nhìn đi, giữa ban ngày ban mặt, tôi không muốn ăn cầu lương!!

Hotsearch weibo, chủ đề #Em_gái_của_Du_Hoán được đẩy lên đầu tiên.

Thấy cái hotsearch này xuất hiện, phòng làm việc của Du Hoán cũng phát ra bản tuyên bố, cô gái hôm qua đi cùng Du Hoán là em gái ruột của Du Hoán, xin mọi người đừng nghe lời đồn đại bậy bạ, đừng dùng những lời lẽ không tốt đi công kích cô ấy, mặt khác, cũng xin mọi người tôn trọng người thân của nghệ sĩ...

Chỉ mấy giờ liền thay đổi, sự kiện Du Hoán và bạn gái đã được chứng thực chỉ là tin đồn nhảm. Tâm tình của fan Du Hoán cũng rơi xuống, những người ban đầu mắng chửi Du Văn trên internet liền phản chiến, cũng là... người, người sẽ đi mắng chửi người thân của người mình yêu ư...

"Nguyên lai là em gái của Hoán Hoán nhà tôi, bảo sao lại đáng yêu như thế!"

"Chưa bao giờ biết Du Hoán còn có một em gái, trước kia có đủ loại phỏng vấn mà cũng không hề đề cập đến, bảo vệ rất tốt..."

"Cô gái cứu với hệ ngân hà! Tôi kiếp sau cũng muốn có một anh trai như vậy!"

"Em gái à ~~ Chị dâu ở đây này."

"Tôi mới chính là chị dâu hợp pháp! Cái thứ tiểu tam này ở đây ra vậy??"

....

Đến lúc nhìn thấy những thứ này thì Du Văn đã chạy bộ xong, mồ hôi đầm đề ngồi trên mặt đất phòng tập thể dục. Thẩm Thanh Châu cầm một chai nước đưa cho cô, "Mới chạy xong đừng có ngồi."

Du Văn đóng weibo lại, "Kéo em đứng lên." Vươn tay hướng lên trên, khoe miệng Thẩm Thanh Châu nhếch lên, đưa tay cầm lấy tay của cô, sau đó Du Văn được kéo lên, rất "không cẩn thận" nhào vào ngực anh, "A, toàn thân em đều là mồ hôi."

Thẩm Thanh Châu vừa mới tắm rửa xong, mặc dù có chút khiết phích* nhưng anh cũng không có ý tứ ghét bỏ, anh đưa tay dí trán cô, giọng nói có chút bất đắc dĩ, "Bẩn thỉu."

(khiết phích: bệnh thích sạch sẽ)

Du Văn nhân cơ hội sờ eo của anh, ai da, lại len lén ăn đậu hũ, "Cũng không phải là anh bắt em chạy bộ sao, chạy bộ ra mồ hôi còn chê người ta bẩn."

Thẩm Thanh Châu không lên tiếng, ánh mắt dừng ở tay của cô, người này, hình như đặc biệt có hứng thú với eo của anh.

Du Văn thu tay về tự cho là Thẩm Thanh Châu không phát hiện, cầm bình nước đi ra khỏi phòng tập, "Em về trước đây."

Vừa mới dứt lời, chuông cửa vang lên.

Thẩm Thanh Châu lướt qua cô đi mở cửa, Du Văn bận uống nước cũng không quan tâm ai đến.

"Thẩm đạo, không quấy rầy anh chứ?"

Thanh âm quen thuộc, Du Văn đang uống nước liền sặc một cái.

Thẩm Thanh Châu quay đầu nhìn cô một cái, sau đó nhìn người ngoài cửa nói, "Vào đi."

Du Hoán cùng trợ lý bước vào, đương nhiên hẳn thấy được đồng chí Du Văn mờ mờ hồ hồ ngồi ở trong phòng khách, "Em..."

Du Văn nhìn anh trai, than thở một tiếng, thế nào lại bị anh trai trông thấy ở trong phòng Thẩm Thanh Châu! Chính cô cũng quên mất hôm nay Du Hoán nói muốn đi qua bàn bạc công việc với Thẩm đạo!

"Hi...anh.."

Sắc mặt Du Hoán trầm xuống, "Sao em lại ở đây?"

"Em, em đến đây chạy bộ, ừ... chạy bộ, thật đấy."

Du Hoán gật đầu một cái, nhưng trong lòng thì đối với Du Văn chỉ tiếc rên sắt không thành thép, nó nói nó chưa cùng hẳn ta ở cùng một chỗ, hẳn ta cũng không theo đuổi nó, còn nó thì ngày ngày kề cận hẳn ta, một cô gái lại luôn đến phòng đàn ông, thực sự... thực sự là muốn chọc giận hẳn đến chết!!!

"Em qua đây."

Du Văn mím môi, đi qua, "Anh, hôm nay mọi người còn có việc, vậy thì em đi trước đây."

"Thấy anh bước vào, cũng biết ở đây không thích hợp?"

"Nào có, em là đơn thuần nghĩ em hẳn là nên về tắm rửa, anh xem, cả người đầy mồ hôi."

Du Hoán hừ hừ, "Em còn có thể chạy bộ, trước kia anh muốn em đi chạy bộ, em còn dính chặt người ở trên giường, sao bây giờ lại đổi tính rồi?"

Du Văn không nói lời nào, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Thanh Châu.

Du Hoán theo ánh mắt của cô nhìn sang, giọng cũng đề cao, "Hắn ta bảo em chạy?"

Du Văn gật đầu một cái, "Lần trước không phải bị cảm sao, thể chất của em không tốt mà."

Du Hoán liếc mắt, "Chuyện thể chất em không tốt anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, anh nói thì không nghe, hẳn ta nói thì em lại nghe?"

Thẩm Thanh Châu nghe xong khóe miệng cong lên, trong mắt lóe lên ý cười. Mà vẻ mặt như thế trong mắt Du Hoán chính là vẻ mặt đắc ý, không sai, đắc ý trần trụi!

Du Văn nhìn vẻ mặt Du Hoán bất thường, hắng giọng một cái, vội vàng nói, "Nóng quá nóng quá, mồ hôi trên người khó chịu muốn chết, em đi về trước nhé." Nói xong, cũng không đợi Du Hoán mở miệng, nhanh chóng chuồn mất.

Nhìn thân ảnh của Du Văn chạy mất, ánh mắt Thẩm Thanh Châu đặc biệt nhu hòa. Du Hoán quay đầu lại, chứng kiến vẻ mặt kia của Thẩm Thanh Châu, đúng là lần đầu nhìn hẳn thấy Thẩm Thanh Châu có vẻ mặt này, không lạnh lùng, nhìn qua giống người bình thường hơn nhiều.

"Du tiên sinh, ngồi đi." Thẩm Thanh Châu chỉ xuống ghế sofa.

Du Hoán khẽ vuốt cằm, hai người đối mặt ngồi xuống.

Du Hoán để trợ lý đem kịch bản cùng văn kiện liên quan giao cho Thẩm Thanh Châu, nói, "Không biết vì sao lần này Thẩm đạo lại mở miệng đồng ý cân nhắc nhận bộ phim này?"

Thẩm Thanh Châu nhìn hẩn một cái, ánh mắt kia như muốn nói "Anh đây không phải là nói nhảm sao, nếu không phải là Du Văn thì tôi sẽ nhận sao".

Du Hoán cũng không thềm để ý, cười cười nói, "Nghe Du Văn nói, nhà anh ở đối diện nhà tôi, đã sớm quen biết rồi."

"Ừ."

"Quen biết thế nào, vì sao lại quen biết?" Kỳ thực chuyện Du Hoán rất muốn biết chính là vì sao Du Văn lại thích người có khuôn mặt tề liệt như thế này!!

Thẩm Thanh Châu ngược mắt hơi lộ ra nóng nảy, liếc mắt nhìn Du Hoán, tinh tế suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới lý do là Đậ Đỏ cường... Du Điểm Điểm, anh cau mày, không nên bán đứng Đậ Đỏ, vì vậy bèn nói, "Là hàng xóm sẽ luôn có cơ hội quen biết."

Du Hoán trầm mặc, cũng đúng.

"Thẩm đạo, tính tình của anh mọi người trong vòng giải trí đều biết, anh cự tuyệt tôi sau đó lại sẵn lòng cân nhắc khẳng định cũng là bởi vì nguyên nhân kia, tôi cũng nhìn ra được anh có cảm tình với Du Văn. Nhưng tôi với tư cách là anh trai của Du Văn, tôi còn muốn hỏi anh một câu, tình cảm của anh với em gái tôi là như thế nào? Anh nên biết rõ, tôi nhất định không muốn nó đi theo sau một người, mặt dày theo đuổi người ta."

"Mặt dày theo đuổi người ta?" Thẩm Thanh Châu đối với câu này rõ ràng cho thấy không đồng ý.

Du Hoán gật đầu, "Bằng không?"

Thẩm Thanh Châu trầm ngâm một chút, nhìn về phía Du Hoán, "Từ trước tới nay đều là tôi dùng mọi lý do để giữ cô ấy ở bên người."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

28. Chương 28: Sáng Sớm

Edit: Yáng

Du Văn tắm rửa xong cả người sáng khoái, cô mở máy tính ra nhanh chóng gõ chữ, trong lúc đó Giản Vũ Nùng gọi video tới, vì thế cô một người làm hai việc, vừa nói chuyện phiếm với Giản Vũ Nùng vừa sắp xếp mạch suy nghĩ của vụ án trong tiểu thuyết.

"Không biết anh tao cùng Thẩm đạo nói cái gì nhỉ?" Du Văn vẫn có chút bận tâm, dù sao anh trai cô thấy cô và Thẩm Thanh Châu ở gần nhau đều tỏ ra không thoải mái.

Giản Vũ Nùng gọi pizza ăn cùng với dưa chua mà mấy hôm trước Du Văn gửi sang, "Trò chuyện công việc thuận tiện hàn huyên một chút về mà, hai người đàn ông còn có thể nói chuyện gì chứ, chẳng lẽ còn tâm sự làm chuyện đó?"

Du Văn trợn mắt nhìn Giản Vũ Nùng, "Mày chỉ mong Du gia nhà tao không có người nổi dỗi phải không?"

Giản Vũ Nùng cười gian, "Bức tranh vẽ Thẩm Thanh Châu cùng Du Hoán đứng một chỗ rất đẹp đúng không?"

Du Văn trấn định gõ chữ, "Không cho mày suy nghĩ những thứ bẩn thỉu đó, OK? Hơn nữa, Thẩm Thanh Châu là của tao, anh tao sao có thể cướp đoạt."

Giản Vũ Nùng cười sảng sặc, "Đã biết thưa Du đại nhân, Thẩm Thanh Châu là của mày, coi như người thân nhất mày cũng không nhường cho."

Du Văn, "... " TMD, sao nghe cứ là lạ.

Chuông cửa vang lên, Du Văn nói, "Tao đi mở cửa, chắc là anh tao đến rồi."

"Ừ."

Quả nhiên là Du Hoán, nói chuyện xong với Thẩm Thanh Châu cũng không đi ngay, mà tới phòng Du Văn nhìn một chút. Du Hoán đi tới thấy máy tính trên bàn, góc bên phải màn hình hiện video rất nổi bật.

"Vũ Nùng, em cũng ở đây à." Du Hoán đứng ở trước máy vi tính, nhìn Giản Vũ Nùng tay trái cầm một miếng pizza, tay phải cầm một cái đĩa, "Em lại đang ăn mì ăn liền?"

Giản Vũ Nùng phất phất tay với Du Hoán, "Du ca, đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp." Du Hoán dừng một chút, "Trước kia không phải anh đã nói với em là mì ăn liền không được ăn nhiều sao, sao em lại vẫn ăn?"

"Không có, em bây giờ một tháng chỉ ăn một hai lần, thật đấy."

Du Văn lặng lẽ từ phía sau bước lên, "Ha ha, tao hỏi mày, hai ngày trước tao gửi cho mày một rương, bây giờ còn lại không nhiều chứ!"

"Thừa rất nhiều!!" Giản Vũ Nùng giậm chân, "Những lời Du ca ca dạy dỗ em luôn khắc trong tâm khảm, Du Văn, mày đừng có phá hủy thanh danh của tao."

Du Văn phẫn nộ.

Du Hoán bất đắc dĩ lắc đầu, hai nha đầu này từ nhỏ đến lớn đều thích đầu võ mồm, hẳn cũng đã thành thói quen, "Lúc nào quay về?"

Giản Vũ Nùng suy nghĩ một chút, "Không bao lâu nữa, nghỉ định kỳ thì em sẽ trở về. Du ca, đến lúc đó đừng để em không tìm được người mời ăn cơm nhé."

"Sẽ không, em về thì anh nhất định mời em ăn một bữa."

"VẬY em yên tâm rồi."

Du Hoán cùng Giản Vũ Nùng nói xong nhìn về phía Du Văn, "Được rồi, anh tới thăm em một chút, không còn sớm nữa, nhanh đi ngủ đi."

Du Văn ồ một tiếng, suy nghĩ một chút lại có chút ngạc nhiên hỏi, "Anh, vừa nãy anh ở phòng Thẩm đạo nói chuyện gì thế?"

Giản Vũ Nùng ở một bên tiếp lời, "Anh vừa mới ở bên chỗ Thẩm đạo, bọn em đang thảo luận hình ảnh hai người, rất xa hoa lộng lẫy*, he he."

(Ở đây Giản Vũ Nùng muốn nói là Du Hoán cùng Thẩm Thanh Châu làm việc đó đó:3)

Du Hoán, "?"

Du Văn ra hiệu Du Hoán không cần quan tâm tới Giản Vũ Nùng, "Rốt cuộc là nói cái gì vậy?"

Du Hoán trầm mặc, nhớ tới lời nói của Thẩm Thanh Châu, từ trước đến nay hẳn đều cảm thấy tính tình của Thẩm Thanh Châu quá lạnh lùng, Du Văn thích hẳn ta sẽ phải chịu đau khổ, nhưng lại không nghĩ tới thái độ của Thẩm Thanh Châu cũng không giống hẳn tưởng tượng, dường như hẳn ta cũng rất để ý đến em gái mình.

"Người lớn nói chuyện, em cũng không cần biết."

Khóe miệng Du Văn giật giật.

Du Hoán cười cười, giọng nói nghiêm túc, "Anh đi trước, anh sẽ chú ý em và Thẩm Thanh Châu, hơn nữa sẽ thường xuyên gọi điện kiểm tra tình hình, nếu mà sau này anh phát hiện hấn ta đối với em không tốt thì anh sẽ không đồng ý để hai người ở cùng một chỗ."

Trong lòng Du Văn có chút xúc động, "Em biết rồi, anh không cần lo lắng, anh ấy sẽ không đối xử tệ với em đâu."

Du Hoán lắc đầu, "Em bị anh ta mê hoặc rồi."

Giản Vũ Nùng ở đầu bên kia video, "Nói vô cùng chuẩn xác."

Du Văn, "..."

Sáng sớm hôm sau, Du Văn chạy đến phòng của Thẩm Thanh Châu.

"Uông uông."

"Anh ấy đang ngủ hả."

"Uông."

Du Văn sờ sờ đầu Đậu Đỏ, "Đói bụng không, tao làm bữa sáng cho mày nhé."

Du Văn đi tới phòng bếp, bắt đầu làm bữa sáng. Rất nhanh, hương thơm tỏa ra bốn phía, Đậu Đỏ ở một bên hưng phấn không thôi, Du Văn để một phần đặt xuống đất cho nó, "Đậu Đỏ, mày có biết hôm qua hai người họ nói gì không?"

Đậu Đỏ bẹp bẹp ăn cơm sáng.

Đậu Đỏ đương nhiên sẽ không để ý Du Văn, Du Văn thở ngắn than dài.

"Bàn công việc, không thì nói cái gì." Đình đầu truyền đến thanh âm lạnh lùng của người nào đó, Du Văn sửng sốt, ngược mắt nhìn hướng lên trên, khuôn mặt vui vẻ, "Chào buổi sáng."

"Ừ."

"Khăng định không chỉ bàn công việc, hai người nói về em đúng không?"

Thẩm Thanh Châu mở tủ lạnh, lấy ra một chai nước, "Tự luyện, nói về em làm gì."

"Sáng sớm đừng uống nước lạnh." Du Văn đem chai nước trong tay anh lấy tới, sau đó nói, "Em mới không tin, anh trai yêu thương em như thế, làm sao có thể không chất vấn anh."

Thẩm Thanh Châu dừng lại, ngoảnh lại nhìn cô, phảng phất ý muốn nói, trên đời này sao lại có người mặt dày như thế.

"Quên đi, hai người không nói em cũng biết!" Du Văn nhú mày, "Em không hỏi nữa, ăn sáng đi."

Thẩm Thanh Châu nhìn một chút, "Bữa sáng đâu?"

"Anh làm đi."

"Cái gì?" Thẩm Thanh Châu nhìn thoáng qua Đậu Đỏ đang ăn sung sướng, cho nên là Đậu Đỏ có ăn còn mình thì không?

Du Văn giúp anh rửa sạch xoong nồi, "Hôm nay chúng ta ăn sandwich giảm bông phô mai, anh tới làm đi."

Thẩm Thanh Châu, "..."

"Rất đơn giản, đem bánh mì cắt lát, đánh trứng, sau đó đem bánh mì nhúng vào trứng... Ôi trời, anh đem bánh mì lấy ra đã."

Thẩm Thanh Châu đứng yên không nhúc nhích, Du Văn không thể làm gì khác hơn đành phải đánh trứng trong bát rồi giao bát vào tay Thẩm Thanh Châu, sau đó tự mình đi lấy bánh mì, "Làm việc nhanh một chút, lát nữa anh còn phải đến đoàn phim, em cũng sắp chết đói rồi."

Thẩm Thanh Châu híp mắt một cái, cái vị trước mắt này hình như bộc phát thích soi mói, sai khiến anh cũng vô cùng thuận miệng, à, gan lớn rồi!

Chiên xong mấy lát bánh mì, để pho mai tan chảy lên...

Cuối cùng Thẩm Thanh Châu vẫn có ý định tha cho Du Văn, yên lặng làm theo chỉ dẫn của cô.

"Thơm quá, hình như ăn rất ngon, anh nếm thử đi." Du Văn dùng dao nĩa cắt xuống, đưa về phía Thẩm Thanh Châu. Thẩm Thanh Châu thấy hành động của Du Văn liền nghiêng người sang đón.

Nhưng mà....

"Hay là để em nếm trước." Du Văn lại rút trở về, không chú ý đến vẻ mặt của Thẩm Thanh Châu, "Ừ... ăn thật ngon." Cầm cốc sữa tươi lên uống một hớp, "Ăn cùng sữa tươi càng ngon."

Thẩm Thanh Châu bình tĩnh nhìn cô.

Du Văn giống như hoàn toàn không có phát hiện ánh mắt của người nào đó, bưng đĩa đi về phía Đậu Đỏ, "Đậu Đỏ, mày có muốn nếm một chút không, Thẩm đạo làm đấy."

"Uông uông."

"Du Văn."

"Hà?"

"Lấy tới!"

"Anh làm thêm một cái đi, cái này để em và Đậu Đỏ ăn."

Huyệt thái dương Thẩm Thanh Châu giật giật, "Đậu Đỏ không thể ăn cái đó."

"Vậy thì em ăn." Du Văn bưng đĩa đi về phía bàn ăn, "Làm phiền anh, Thẩm đạo."

Vừa mới đặt đĩa xuống, Du Văn liền cảm thấy sau lưng có một cơn gió lạnh, cô kinh ngạc ngược mắt, nhìn thấy Thẩm Thanh Châu - ánh mắt của anh hàm chứa khí tức nguy hiểm.

"Có bản lĩnh rồi đúng không, ừ?"

"Làm gì?"

Thẩm Thanh Châu nhướn mày, "Em cứ nói đi."

Du Văn nhẫn nhịn áp lực nhìn lại, một lúc lâu mới nói lẩm bầm, "Ai bảo hai người không nói cho em biết hai người nói cái gì."

"Muốn biết như vậy?" Thẩm Thanh Châu hơi mấp máy môi, con ngươi màu trà luôn có cảm giác khiến người ta bị hấp dẫn.

Một tay anh chống đỡ ở sau lưng cô, một tay chế trụ bả vai cô, Du Văn chỉ có thể kẹp giữa cái bàn và anh.

Du Văn mím môi, hơi hơi ngửa ra sau, "Muốn, muốn a..."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu tối lại, một giây kế tiếp, Du Văn bỗng nhiên thấy anh đến gần khuôn mặt cô.

Lần trước gần như vậy là lúc nào...

À, là khi anh uống say, khi đó hơi thở nóng bỏng, đôi mắt mê man, nhưng lần này, hơi thở mang theo chút lười biếng của sáng sớm, mà đôi mắt, là rõ ràng chưa từng có, cô hình như có thể thấy hình dáng của cô trong con người của anh.

Du Văn hô hấp hơi chậm lại, trên môi mát lạnh, đụng chạm mềm mại. Rõ ràng chỉ là chuồn chuồn lướt, nhưng cả người cô lại bị nụ hôn ấy thiêu đốt.

Cô lẳng lặng nhìn Thẩm Thanh Châu, bây giờ khoảng cách của hai người chỉ có năm xentimet, anh rũ mắt, lông mi đen vừa cong vừa dài.

"Bây giờ còn muốn nghe không?" Thanh âm trầm thấp, Du Văn cảm thấy có chút ngây ngất.

Du Văn nuốt nước miếng, "Nếu mà... em còn muốn nghe thì sao?"

Thẩm Thanh Châu giương mắt, khóe miệng hơi cong một chút, bàn tay đang chống trên bàn liền nâng lên đỡ ở sau cổ của cô, đem cô đẩy về phía trước, "Vậy để anh nói cho em biết."

Du Văn chưa kịp mở to mắt, anh đã cúi đầu hôn lên môi cô.

Lần này, không giống nụ hôn chuồn chuồn lướt lúc này, cũng không giống nụ hôn say rượu ngày đó, vừa liếm vừa mút như đang nhấm nháp một miếng bánh ngọt, nụ hôn của Thẩm Thanh Châu mang theo chút mạnh mẽ, đôi môi mỏng lạnh dịu dàng đè lên môi Du Văn, dây dưa với nhau, khắp nơi đều lộ ra mùi vị mê hoặc.

Gương mặt Du Văn đỏ bừng, lúc này cô mới biết rõ, đây là Thẩm Thanh Châu thanh tỉnh, không phải Thẩm Thanh Châu ý thức hỗn loạn...

Cả người cô bị anh ôm vào trong ngực, chỉ có thể dựa vào anh đứng thẳng, cô không nhắm mắt, cô không bỏ được, cô là muốn nhìn một người lạnh lùng xuất trần như Thẩm đạo cũng ăn khói lửa nhân gian.

Từ từ, hô hấp của hai người đều có chút dồn dập. Đến lúc cả người Du Văn nhũn ra thì Thẩm Thanh Châu mới rời khỏi môi cô, Du Văn nháy mắt liều mạng hít thở không khí.

Thẩm Thanh Châu cười cười, chậm rãi nói, "Đây chính là anh nói cho anh trai em biết câu trả lời."

Du Văn mờ mịt ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Thanh Châu, "Không phải là em theo đuổi anh, mà là... anh muốn có được em."

Mười hai giờ trưa.

Du Văn ngồi trên ghế sofa ở phòng Thẩm Thanh Châu, bên cạnh là bộ dáng lười biếng của bạn học Đậu Đỏ.

"Đậu Đỏ, lúc sáng mà có... nhìn thấy không?"

Đậu Đỏ không mở miệng, thay đổi một tư thế thoải mái hơn rồi lại nằm xuống.

Ánh mắt Du Văn có chút mê mang, "Thẩm tiên sinh nhà mà vậy mà hôn tao, còn đem tao ép tới gắt gao."

Đậu Đỏ, "..."

Du Vãn, "Cho nên, mà cũng là lần đầu tiên thấy hình ảnh nóng bỏng như thế đúng không. Ủ... mà thật may mắn."

Đậu Đỏ, "..."

"Đinh đinh."

Mạch suy nghĩ của Du Vãn vẫn dừng lại ở một màn lúc sáng sớm thì bị chuông điện thoại kêu giật mình, "Alo, alo?"

"Sao nửa buổi không nghe điện thoại?"

"Em, em xem ti vi, không nghe được."

Du Hoán ồ một tiếng, "Anh ở đoàn phim của bọn em, đợi lát nữa em không có việc gì thì tới dùng cơm."

"Hả? Anh đến đó làm gì?"

Du Hoán hừ một tiếng, "Ban đầu nghĩ là em ở đây, chẳng qua là đến khảo sát em và Thẩm Thanh Châu, kết quả chỉ thấy mỗi hần ta không thấy em, em mau tới đây đi."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

29. Chương 29: Bài Cục

Edit: Yáng

Du Văn gọi xe, mang theo Đậu Đỏ xuất phát đến đoàn phim.

Mà lúc này tại đoàn phim, những nhân viên đang làm việc thì không nhìn về phía khu vực nghỉ ngơi, còn những người còn lại đang nghỉ ngơi thì đều đứng ở bên cạnh vây xem. Bọn họ vây quanh bốn người đàn ông ngồi ở chính giữa.

Một người đẹp trai tỏa nắng, một người tinh tế kiêu ngạo, một người lạnh lùng xuất trần, còn có một người... khụ, chính là bạn học Tiểu Dương đáng yêu.

Bốn người đàn ông khí chất khác xa nhau nhưng ngồi chung một chỗ lại vô cùng chói mắt, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng thật ra là đang rất nghiêm túc... đánh mặt chược.

"A a a a!!!" Hường Trạch Nhiên kêu to, "Thấm đạo, anh không phải là mới học chơi sao? Người mới mà vận khí không phải tốt bình thường!!"

Thấm Thanh Châu khinh thường nhìn hắn một cái, "Đánh không tốt đừng nên trách vận số."

Hường Trạch Nhiên ghen hống, chính là vận may, hắn ở đoàn phim tung hoành nhiều năm như vậy, không ngờ đây là lần đầu tiên thua thảm

như vậy!

"A Hoán, ván này chúng ta ngồi đối diện, hợp tác thật tốt, giết hai người bọn họ." Hướng Trạch Nhiên híp mắt, dáng vẻ chuẩn bị cho cuộc chiến ác liệt. Du Hoán nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Châu, trong lòng cười lạnh một tiếng, "Thẩm đạo, thua ván này thì tự mình đi mua cơm trưa cho chúng tôi nhé."

"Những lời này chắc là dành cho hai người." Thẩm Thanh Châu mặt không đổi sắc.

Du Hoán, "Đợi đấy."

Nói xong, Thẩm Thanh Châu cùng hần nhìn nhau, Tiểu Dương ngồi một bên không khỏi cảm thấy có tia lửa điện bắn tung tóe trong không khí, haizzz, tôi đi là được rồi, tôi đi là được rồi??!! Chỉ là chơi bài thôi, hai người có cần bày ra vẻ mặt như thế không!

Du Văn tới đoàn phim, dắt Đậ Đỏ đi vào phía trong, "Hey, buổi trưa vui vẻ."

"Chào biên kịch."

"Ôi chao? Không quay phim à?"

"Tạm thời nghỉ ngơi." Một nhân viên nào đó đáp.

Du Văn gật đầu, "À đúng rồi, anh có thấy Du Hoán không?"

"Có, có." Nhân viên công tác chỉ một hướng, "Ở bên kia chơi mạt chược."

"Mạt chược?" Du Văn vẻ mặt nghi ngờ.

Nhân viên công tác tiếp tục nói, "Rất thần kỳ, ngay cả Thẩm đạo chưa bao giờ tham gia những thứ này mà hôm nay cũng chơi, bây giờ còn đang chơi cùng Du Hoán nữa."

Du Văn, "..."

Thẩm Thanh Châu chơi mặt chược? Du Văn ngạc nhiên, vội vã lôi kéo Đậu Đỏ đi theo hướng chỉ của nhân viên công tác. Xa xa, Du Văn nhìn thấy một đám người, trong lúc mơ hồ, cô cũng nhìn thấy người ngồi chính giữa là Du Hoán và Thẩm Thanh Châu.

Du Văn yên lặng chen vào trong đám người, mọi người thấy nhân vật quan trọng tới, vội vàng để cô đến vị trí gần nhất, "Biên kịch, sao cô không tới sớm, vừa nãy là Thẩm đạo thắng, à, Hoán ca cũng thắng."

Hương Trạch Nhiên nổi giận trừng mắt diễn viên nào đó đang nói chuyện, hừm, còn kém chưa nói Tiểu Dương cũng thắng đúng không? Là hần thua đúng không?

Diễn viên nào đó vội vàng cầm miệng.

Du Văn cảm thấy vô cùng mới mẻ nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, ngón tay anh thon dài khớp xương rõ ràng, buổi sáng còn đặt ở trên ót cô, mà lúc này cũng đang cầm một xấp bài, nghe thấy có người kêu tên của cô, lông mày anh nhíu lại, rõ ràng trạng thái còn đang dừng lại ở ván bài.

Du Văn nhìn anh, cũng nhìn đôi môi nhợt nhạt của anh.

Vành tai Du Văn phiếm hồng, bất động thanh sắc di dời tầm nhìn, "Anh, không phải anh gọi em đến ăn cơm sao, anh thế nào lại nổi hứng đánh bài?"

Du Hoán, "Đánh bài chính là vì cơm trưa. Em chờ đi, đợi lát nữa Thẩm đạo sẽ tự mình đi mua cơm trưa."

Du Văn không rõ lý do, "Đánh mặt chược thì đánh mặt chược thôi, lại còn có kiểu này nữa. Cái đó, vì sao lại là Thăm đạo mua cơm trưa?"

Hương Trạch Nhiên giải thích rõ lý do, "Người nào thua thì phải đi mua cơm ở cửa tiệm mà chúng tôi chỉ định, hơn nữa, không được phép mang trợ lý, tự mình đi mua, hắc hắc, vì người thắng phục vụ ~"

"Cái này... đoàn phim mọi người bình thường cũng hay chơi, nhưng Thăm đạo hình như là lần đầu tiên, các người không phải là bắt nạt người sao!"

Hương Trạch Nhiên cùng Du Hoàn đồng thời nhìn về phía Du Văn, bắt nạt người? Đến cùng là ai khi để ai còn chưa biết!

Du Văn bị nhìn chăm chăm liền sửng sốt, "Sao, làm sao vậy?"

Khóe miệng Thăm Thanh Châu hiện lên ý cười.

Du Hoán giận, "Mới thế mà cùi chó đã hướng ra bên ngoài? Em là muốn anh đi mua đúng không?"

Du Văn ngượng ngùng, "Em, em nào có ý đó."

Du Hoán, "Thật sự tức chết anh, anh còn là người thân duy nhất của em. Du Văn, em nói đi, anh ở trong lòng em không có trọng lượng đúng không?"

Du Văn bẹp bẹp miệng, vội vàng đi đến đấm lưng cho Du Hoán, "Làm sao có thể, anh có ảnh hưởng vô cùng to lớn với em, không có cách gì lay chuyển."

Du Hoán hừ một tiếng, rớt cuộc miễn cưỡng chấp nhận.

Một bên khác, Thăm Thanh Châu nhìn Du Hoán cùng Du Văn, tâm tư khê động. Ảnh hưởng rất lớn? Không có cách nào lay chuyển?

À....

Thẩm Thanh Châu đột nhiên cảm thấy thắng bại của mình hẳn là nên thu lại, thắng một ván bài thua một người, cái này hình như rất không có lời.

Du Hoán, "Vương nỡ*!"

"A A A!!" Hương Trạch Nhiên hoan hô, "Hoán huynh có thể đi trước ta cũng sắp rồi."

Du Hoán thiêu mi nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, rất đặc ý, à, còn có cái gì có thể ra? Thắng chắc rồi!

Thẩm Thanh Châu nhìn quân bài trên mặt bàn, lại nhìn quân bài trong tay một chút. Chỉ chốc lát, trầm mặc đem bài úp xuống không để người khác nhìn thấy, "Không ra."

Du Hoán cùng Hương Trạch Nhiên liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự vui sướng trong mắt nhau, Du Hoán hạ xuống quân bài cuối cùng, "Trạch Nhiên, nhanh."

"Không thành vấn đề."

Trên tay Hương Trạch Nhiên cũng chỉ dư lại một ít quân bài, Thẩm Thanh Châu không ngăn cản hẳn, chỉ dựa vào một mình Tiểu Dương căn bản gánh không nổi, vì vậy song khẩu* rồi.

(Vương nỡ, song khẩu đều là thuật ngữ trong mạt chược, nhưng phần này t có search GG mà không hiểu lắm, mọi người thông cảm)

"Yes!!" Hương Trạch Nhiên hưng phấn cười, "Lần đầu được Thẩm đạo mua cơm cho, có chút xúc động. Thẩm đạo, làm phiền rồi."

Cặp mắt đào hoa của Du Hoán hàm chứa ý cười, "Ừ... Tôi muốn ăn món Trung Quốc, của nhà hàng Phẩm Thượng Cư ở gần đây, phải có thịt bò, chú ý, không cay."

"Tôi muốn cay tôi muốn cay, ái chà, cái gì cũng được, Thẩm đạo mua thì dù ăn không ngon cũng phải ăn." Hương Trạch Nhiên nói xong liền nhìn về phía các diễn viên bên cạnh, "Mọi người ăn gì?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Lý Mạnh Mạnh nháy ra nói đầu tiên, "Tôi muốn ăn món....."

"Tôi cũng muốn...."

"Tôi muốn cái đó...."

"....."

Sau khi có một người nói thì lá gan mọi người cũng lớn hơn, các diễn viên đều tiến lên trả lời.

Sau cùng, Du Hoán nhìn về phía Du Vãn, "Em muốn ăn cái gì, nói đi."

"Em? Cái này...."

"Du Vãn." Thẩm Thanh Châu đứng lên, không mẫn không nhạt nói một câu, "Đi cùng anh."

Hương Trạch Nhiên, "Ôi chao, không được làm trái quy tắc, đã nói là không được mang trợ lý mà."

Thẩm Thanh Châu nhìn hẩn một cái, mím mím môi, "Ừ, Du Vãn không phải trợ lý của tôi."

Hương Trạch Nhiên, "..."

Quần chúng xung quanh: Nga

~~Du Văn nhìn Du Hoán, sau đó đi đến bên Thẩm Thanh Châu.

Du Hoán nhìn bóng lưng Thẩm Thanh Châu nói ra, "Du Văn có thể đi cùng, nhưng chỉ là đi chọn món ăn thôi. Du Văn, không được phép mua giúp, cũng không được hỗ trợ xách đồ."

Du Văn quay đầu lại, "Anh..."

Du Hoán cắt ngang lời cô, "Đây là hình phạt của trò chơi."

Du Văn ngậm miệng, cô lại thấy Thẩm Thanh Châu đã đi được một đoạn, hình như không để ý lời Du Hoán nói, Du Văn lắc đầu đi theo.

Thẩm Thanh Châu khởi động xe, Du Văn ngồi trên ghế phó lái, cô nhìn anh do dự hỏi, "Thẩm đạo, anh không tức giận chứ?"

"Giận cái gì?"

"Anh trai em bọn họ sai anh đi mua cơm trưa."

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía trước, anh mắt trong trẻo lạnh lùng, "Hình phạt cho người thua cuộc."

"Thế nhưng, anh không phải là mới chơi lần đầu sao, đây là tính toán bắt nạt người mới." Du Văn lẩm bẩm, lại tiếp tục hỏi, "Ôi chao, vì sao đột nhiên anh lại chơi mạt chược..."

Thẩm Thanh Châu ngừng lại một chút, nhìn cô một cái, "Anh ta không phải là anh trai em sao, anh ta hào hứng muốn chơi thì anh chơi một lần cũng không sao."

Du Văn chậm rãi mở to mắt, trong lòng bởi vì lời nói của anh mà có chút ngạc nhiên. Sở dĩ, là bởi vì đó là anh trai cô, nên anh mới chơi những

thứ trước đây chưa từng chơi?

Ngực Du Văn bỗng nhiên rối loạn.

"VẬY anh em chơi cái này, phòng chừng cũng là cố ý bẫy anh." Du Văn không nhìn phía trước, cô không biết trước khi cô đến thì Thẩm Thanh Châu đúng như lời mọi người nói là đã thắng rất nhiều, cô chỉ biết cuối cùng Thẩm Thanh Châu đã thua, bị phạt đi mua cơm trưa. Nói xong câu đó, Du Văn thấy gò má lạnh lùng của Thẩm Thanh Châu nhiễm lên một tầng ôn nhu, khóe miệng cong cong, dường như nhiệt độ trên xe cũng trở nên ấm áp hơn.

Cô nghe được anh nói, "Anh biết rõ."

Đến nhà hàng Trung Quốc mà Du Hoán chỉ định, Thẩm Thanh Châu dừng xe xong, vừa mới cởi dây an toàn thì Du Văn đè tay anh lại, "Hay là để em đi, anh lộ diện cũng bất tiện."

"Không cần." Thẩm Thanh Châu tùy ý cầm khẩu trang lên, Du Văn nhìn anh kiên trì cũng không nói gì nữa, vừa định xuống xe đột nhiên nhớ đến cái gì đó, "Đúng rồi, anh còn khẩu trang không?"

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, biết rõ ý định của cô. Bởi vì chuyện cô là em gái của Du Hoán, trên internet mấy tấm ảnh cô cùng Du Hoán ở cùng một chỗ với nhau vẫn còn rất hot, cho nên phòng chừng bây giờ rất nhiều người nhận ra cô, để tránh những phiền toái không cần thiết, gần đây tốt nhất không nên lộ mặt. Bất quá chờ qua một thời gian nữa, mọi người cũng có thể sẽ quên cô.

Nhưng là bây giờ cần có khẩu trang, mà trên xe đã không còn.

"Em ở trên xe không cần xuống." Thẩm Thanh Châu nói.

"Hả?"

"Anh rất nhanh sẽ trở lại."

"Ôi chao!" Du Văn còn chưa lên tiếng, Thẩm Thanh Châu đã xuống xe, không có biện pháp, cô không thể làm gì khác đành phải chờ ở trên xe, cùng xuống xe sẽ phiền toái hơn.

Đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu cùng hai người giống như là nhân viên phục vụ của nhà hàng đi ra, trên tay mỗi nhân viên phục vụ còn cầm hai túi đồ ăn lớn.

Ban đầu cũng không sao, nhưng khi Thẩm Thanh Châu đang chỉ huy hai nhân viên phục vụ đem đồ vật đặt ở cốp sau thì có mấy cô gái từ trong nhà hàng chạy ra.

"Thẩm Thanh Châu? Là Thẩm Thanh Châu đúng không?"

"Hả! Kích động quá kích động quá, thấy được người thật rồi!!"

"Thẩm, Thẩm đạo, có thể chụp ảnh cùng được không?"

Thẩm Thanh Châu dừng lại một chút, giọng nói rất nhạt, "Không thích hợp chụp ảnh."

"VẬY, có thể ký tên giúp tôi được không? Tôi xin anh đấy, tôi xin anh đấy."

Vài cô gái quần lấy Thẩm Thanh Châu, Du Văn thấy anh nhú mày, nhưng cuối cùng cũng không cự tuyệt, ký tên lên giấy bút mà mấy cô gái đó đưa qua.

"Cảm ơn cảm ơn."

Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm, đóng cửa cốp sau, mở cửa xe ngồi lên ghế tài xế.

Mà mấy fan hâm mộ ở phía sau vẫn không ngừng chụp ảnh. Mãi đến khi xe chạy đi, mấy fan hâm mộ đó mới dừng lại.

"A, không nghĩ tới có thể gặp người thật ở chỗ này, tôi phải đăng lên vòng bạn bè, tôi phải đăng lên weibo."

"Tôi vừa rồi nhìn thấy Thẩm Thanh Châu ngồi ở bên đó rất lâu, anh ấy mua rất nhiều đồ ăn? Vẫn còn một người?"

"Này, mọi người nhìn cái này xem!" Một cô gái trong số đó đột nhiên kêu lên.

"Cái gì hả?"

"Mọi người nhìn đi, chỗ cạnh tài xế hình như có một cô gái!!"

"Thật hay giả???"

"Vừa nãy chỉ chú ý nhìn Thẩm Thanh Châu, không để ý chỗ khác."

"Tôi xem một chút, ôi chao. Tóc dài kìa, thực sự là nữ!"

...

Thẩm Thanh Châu và Du Văn trở lại đoàn phim, hai người xuống xe, mở cốp sau xe.

"Em đi trước đi." Thẩm Thanh Châu nói.

"Nhiều túi như vậy để em xách giúp anh."

Sắc mặt Thẩm Thanh Châu lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng ánh mắt vẫn tràn đầy ôn nhu, "Đã quên anh em nói gì rồi sao, hình phạt thua cuộc."

Du Văn, "..."

Hai người trở lại khu nghỉ ngơi, một đám người ngồi đó kêu than đòi ăn, thấy Thấm Thanh Châu cùng Du Vãn trở về mọi người đều vô cùng hưng phấn, nhất là thấy Thấm Thanh Châu bình thường chỉ huy bọn họ mà bây giờ lại hóa thân làm nhân viên phục vụ. A... Thực sự là rất cảm kích vì hôm nay Du Hoán đã đến.

Thấm Thanh Châu đem hai túi thức ăn giao cho Tiểu Dương, "Cậu đi chia cho mọi người."

Tiểu Dương gật đầu liên tục, Thấm đạo nhà hãn vì biên kịch thực sự buông xuống đủ loại dáng vẻ...

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

30. Chương 30: Về Nhà

Edit: Yáng

Cơm trưa cũng đã bày ra, màu sắc cùng hương vị đều đủ cả, những món dành cho người ăn kiêng cũng đều có. Mọi người vô cùng vui vẻ vây quanh cùng nhau ăn cơm, Du Văn ngồi ở giữa Thẩm Thanh Châu và Du Hoán, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

Cơm nước xong, tất cả mọi người tản đi làm việc. Du Văn mang theo Đậu Đỏ ở bên cạnh đi tản bộ.

Cạnh bàn ăn, chỉ còn lại hai người Thẩm Thanh Châu và Du Hoán.

Du Hoán xoa xoa tay, không còn vẻ mặt nghiền ngẫm như vừa rồi, mà là vẻ mặt nghiêm túc tiêu chuẩn, "Thẩm đạo, hôm nay cực khổ rồi."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu lạnh lạnh, "Cô ấy vui vẻ là được rồi."

Du Hoán cười cười, "Nó đúng là rất vui vẻ, nói thật ra, em gái tôi cũng là lần đầu tiên yêu thích một người."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu khẽ lóe ra tia sáng.

"Haizzz, không nói nữa, ăn uống no đủ, tôi cũng nên đi." Du Hoán đứng lên, nhìn Thẩm Thanh Châu, "Nói một câu cuối cùng, nếu như ngày nào đó nó trôi qua không tốt thì tôi sẽ mang nó đi bất cứ lúc nào. Bất quá..."

tôi cho rằng Thẩm đạo cần phải khiến tôi tin tưởng rằng anh có thể đảm nhiệm."

Thẩm Thanh Châu đứng lên, hơi hơi nhấp môi, "Cô ấy sẽ trôi qua rất tốt, tôi bảo đảm."

Hai người đứng thẳng nhìn nhau, nói vài câu đơn giản nhưng lại là lời hứa khắc sâu của đàn ông.

"Hai người nói cái gì đó?" Du Văn dắt Đậ Đỏ đi về phía này, Du Hoán nhìn về phía cô, "Anh nói anh phải đi."

"Dạ? Vừa mới ăn xong đã đi ạ?"

"Anh trai em rất bận rộn."

Du Văn cắt một tiếng, bề bộn nhiều việc? Vậy là ai đánh bài tới trưa hả?

Du Hoán đi tới vỗ vỗ bả vai của cô, "Vé máy bay là năm giờ chiều, anh còn phải ra sân bây, tự mình chăm sóc bản thân cho tốt."

"Hả?" Du Văn kinh ngạc, "Anh nói đi là muốn rời khỏi Bắc Kinh? Không phải anh nói muốn ở đây một tuần sao, đã hết một tuần đâu?"

"Có việc gấp." Du Hoán nói.

Du Văn có chút tiếc nuối, "Được rồi, vậy anh đi cẩn thận, không cần vội vàng, nhớ phải nghỉ ngơi đầy đủ."

"Biết rồi." Du Hoán cương chiều nhìn em gái nhà mình, sau đó quay đầu lại nhìn Thẩm Thanh Châu, Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm, xem như là nói từ biệt.

Du Hoán lấy điện thoại di động ra gọi cho người đại diện, rồi đi ra phía ngoài. Du Văn nhìn bóng lưng anh trai, trong ngực có chút ê ẩm, cô biết rõ Du Hoán chung quy cũng vì muốn tốt cho cô, khi còn bé là vậy, bây giờ lớn cũng là như vậy, bọn họ không thường xuyên gặp mặt, thế nhưng mỗi lần lúc chia tay đều có chút khó chịu.

"Uông uông!" Du Văn bị tiếng kêu của Đậu Đỏ định thần lại, thấy Thẩm Thanh Châu ngồi chồm hổm ở bên cạnh, đưa tay sờ đầu Đậu Đỏ. Đại khái là cảm nhận được tầm mắt của cô, Thẩm Thanh Châu ngẩng đầu nhìn lại về phía cô.

Đôi mắt màu trà thông suốt, giữa vẻ lạnh lùng mang theo một tia ôn nhu, ngực Du Văn khẽ động, cũng ngồi xổm xuống, cô chuyên chú nhìn Đậu Đỏ, nói chuyện nhưng là nói với Thẩm Thanh Châu, "Em chỉ có một người thân là anh trai, cho nên mỗi lần thấy anh ấy rời đi đều có chút không bỏ được. Thế nhưng Thẩm Thanh Châu, hôm nay em lại phát hiện, thời điểm em không ở một mình, loại tâm tình này, vẫn còn rất tốt."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, anh chưa bao giờ biết Du Văn không có cha mẹ. Thời điểm nghe được cô nói câu này, anh có ngạc nhiên cũng có đau lòng.

"Trước đây em vẫn luôn suy nghĩ, vạn nhất ngày nào đó anh trai em có bạn gái, không còn ai quan tâm em thì phải làm sao đây." Thẩm Thanh Châu thấy Du Văn nói chuyện trên khóe miệng vẫn mang theo ý cười, nhưng anh không khỏi cảm thấy nụ cười kia có phần hơi cứng.

Anh há miệng, vừa lúc muốn nói thêm, Du Văn đột nhiên ngược mắt nhìn anh, ánh mắt sáng lên, giống như ẩn chứa đầy ánh sao trên bầu trời đêm.

Cô nói, "Nhưng là bây giờ em không sợ, bởi vì sau này đều có người quan tâm em, có phải không?"

Hơn mười một giờ khuya, Du Văn cập nhật chương mới. Cô tắm rửa xong, thoải mái nằm ở trên giường, chuyện ban ngày hôm nay hết thủy đều xẹt qua trong đầu cô, cô cười một tiếng, nhớ đến câu nói sau cùng của Thẩm Thanh Châu trước khi đi quay phim, anh nói, "Em ngốc như vậy, quá thật cần anh quan tâm."

Ừ... cô cũng không nói người quan tâm là anh, là chính anh ngầm thừa nhận.

Tâm tình Du Văn rất tốt, mở weibo đăng trạng thái: Phương xa có tòa núi băng, một người đang đi bộ đến chỗ tòa núi băng đó thì phát hiện núi băng đó cũng đang di động qua chỗ mình *icon mặt cười*.

Sau khi đăng xong weibo, Du Văn theo thói quen vào hotsearch, vừa nhìn thấy cô liền ngây ngẩn cả người. Trên hotsearch có đề cập đến thông tin về bạn gái của Thẩm Thanh Châu, tiêu đề là #Bạn_gái_Thẩm_Thanh_Châu.

?? Bạn gái?? Ở đâu ra bạn gái??!!

Du Văn không chút do dự bấm vào. Đăng lên weibo là một người bạn trên mạng, Du Văn cẩn thận nhìn một chút, hình ảnh kia rõ ràng là bị chụp lúc đi mua cơm trưa ngày hôm nay.

Trong vài tấm hình Thẩm Thanh Châu đều là nhân vật chính, nhưng có một vài tấm hình đặc biệt, trên ảnh chụp cố ý khoanh một vòng tròn đỏ chỗ một cái bóng lưng, mà cái bóng lưng kia, không phải là cô sao.

Dưới bình luận, toàn bộ đang khiếp sợ.

"Nói thật, tôi vẫn cho là Thẩm Thanh Châu qua từng bụi hoa mà không dính vào người là bạn bè tốt, thật không ngờ lại có phụ nữ!! Khóc!!"

"Châu Châu nhà tôi!!! Tôi không muốn!!!"

"Nam thần cấm dục tại sao có thể có bạn gái, không chấp nhận!"

"Người chụp hình có thể có chút kỹ thuật được không, chụp phía sau mờ mịn như vậy!"

"Ông trời đã giữ cho tôi một vị trí tốt, tạm biệt trái đất."

"Lại là một người phụ nữ cứu với hệ ngân hà."

...

Du Văn sững sốt, dạo gần đây trend mới trên hotsearch là sức khỏe à, sao mà cứ động một chút là cư dân mạng lại nói "Người phụ nữ kiếp trước cứu cả dải ngân hà"?

Nhìn xong một ít bình luận của cư dân mạng, đúng lúc Du Hoán gọi điện thoại qua đây, cô không đợi Du Hoán nói mà nói trước, "Anh, em lại lên hotsearch."

Du Hoán cười cười, "Anh biết."

"Ồ."

"Nhưng đừng lo lắng, người của đoàn phim sẽ không nói, anh đã giao hẹn với Thẩm Thanh Châu rồi."

"Hả?" Du Văn kinh ngạc, "Hai người nói cái này lúc nào?"

"Biết là em thích khiêm tốn, gương mặt này của em chính là gương mặt của em gái anh, chuyện này tuy bị mọi người biết rồi, nhưng em gái anh chính là Vị Văn, mà Vị Văn cùng Thẩm Thanh Châu bắt đầu nói chuyện yêu đương chuyện này tạm thời sẽ không có người biết." Du Hoán nói.

"Em hình như còn chưa bắt đầu yêu đương." Du Văn ho khan một tiếng.

"À, còn không có, cũng sắp rồi."

"Hình như cũng đúng." Du Văn mím môi cười cười, lập tức lại nói, "Nhưng mà tại sao anh lại nói tạm thời?"

Du Hoán, "Em cho rằng việc này có thể trốn bao lâu. Sau này em và Thẩm Thanh Châu ở cùng một chỗ, với độ nổi tiếng của Thẩm Thanh Châu, em chẳng lẽ sẽ không bị đào ra?"

Du Văn suy nghĩ một chút, "Ừm... đúng vậy."

Du Hoán hừ hừ, "Trước đây còn nói là người nhà minh tinh rất phiền phức. Hiện tại thế nào? Còn tìm một người bạn trai là nhân vật công chúng, em đây chính là điển hình khẩu thị tâm phi*."

(Khẩu thị tâm phi: miệng nói một kiểu nhưng trong lòng lại nghĩ một kiểu khác)

Du Văn ghen hống, "Lúc em thích anh ấy em cũng không biết anh ấy là ai."

"À, vậy nếu biết ngay từ đầu thì em sẽ không thích anh ta?"

Du Văn nghiêm mặt, thận trọng suy nghĩ, "Cái này, giống như là sẽ thích anh ấy."

Du Hoán, "..."

Trên internet liên quan đến tình yêu của Thẩm Thanh Châu và "bóng lưng phụ nữ" còn giằng co một hồi, nhưng là các phóng viên cũng không phỏng vấn được Thẩm Thanh Châu nên chuyện này chỉ có thể yên lặng xóa bỏ.

Sau đó, đoàn phim phải thay đổi địa điểm quay. Ban đầu Du Văn cho rằng còn phải nán lại ở Bắc Kinh một thời gian ngắn, thế nhưng sau đó mới phát hiện địa điểm lấy cảnh ở Bắc Kinh bất tri bất giác sẽ phải kết thúc. Hơn nữa về sau cần phải đi những địa phương khác để lấy cảnh.

Trước khi chuyển địa điểm thì các diễn viên có ba ngày nghỉ, lúc này, một mặt là để cho các diễn viên có thời gian lấy sức, một nguyên nhân khác là lễ trao giải Kim Tượng có ảnh hưởng khá lớn sắp sửa tổ chức. Thẩm Thanh Châu được mời với tư cách là đạo diễn, nhiều diễn viên trong đoàn phim cũng nhận được lời mời.

Vì thế một tuần sau, Du Văn bước lên đường trở về nhà.

Đã lâu không quay về, ngoài miệng Du Văn không nói gì, thế nhưng trong đầu đã sớm nhớ thương Du Điểm Điểm. Trước đây đi ra ngoài du lịch cũng đã gửi nuôi Du Điểm Điểm, nhưng là cho tới nay còn chưa từng gửi nuôi lâu như vậy.

Vừa đến nhà đặt hành lý xuống, Du Văn đã không kịp chờ đợi muốn đi cửa hàng thú cưng nhận người.

"Xuống ga-ra đi." Du Văn nhận được điện thoại chính là bốn chữ này.

"Anh đang ở dưới sao?"

"Ừ, không phải muốn đi đón Du Điểm Điểm sao." Thanh âm của Thẩm Thanh Châu nhàn nhạt, lộ ra hơi lạnh trong ga-ra.

Du Văn vui vẻ, không nghĩ đến Thẩm Thanh Châu lại hiểu suy nghĩ lúc này của cô, cô vội vàng dọn dẹp rồi xuống thang máy, "Em đang xuống rồi, chờ em một chút."

Đến ga-ra, Du Văn đi tới chỗ Thẩm Thanh Châu dừng xe, sau đó ngồi lên ghế phó lái, "Đi thôi."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô, "Vui vẻ như vậy?"

"Đương nhiên! Em rất nhớ Điện hạ nhà em." Du Văn nói xong quay đầu nhìn Đậu Đỏ đang ngồi phía sau xe, "Mày cũng nhớ đúng không?"

Đậu Đỏ đại khái nghe hiểu được tên Du Điểm Điểm, uông uông vài tiếng tỏ vẻ hưng phấn.

Khóe miệng Thẩm Thanh Châu hơi cong, sau đó hạ chân ga xuất phát.

Du Văn cùng một chàng trai làm việc ở cửa hàng thú cưng kia rất quen thuộc, còn chưa đến cửa hàng đã gọi điện cho anh ta. Vì thế Du Văn đạt được mục đích nhìn thấy bạn học Du Điểm Điểm đứng chờ ở cửa.

Du Văn, "Điện hạ!!"

Du Điểm Điểm, "Uông uông uông!"

Du Văn, "Mau tới đây!"

Đậu Đỏ, "Uông uông uông!"

Du Điểm Điểm, "Uông uông!"

Du Văn, "Điện..."

Du Văn còn đang ngồi chồm hồm bày ra tư thế giang hai tay ôm ấp thì ở trước mặt cô, Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm đã tiến tới thân mật với nhau.

Du Văn, "..."

Thẩm Thanh Châu, "..."

Du Văn quay đầu nhìn Thẩm Thanh Châu, rất ủy khuất, "Địa vị của Đậu Đỏ chẳng lẽ cao hơn cả em sao?"

Thẩm Thanh Châu mấp má môi, ngồi chồm hồm sờ đầu Du Văn giống như bình thường sờ đầu Đậu Đỏ, "Cũng không phải so sánh như vậy."

Du Văn suy nghĩ một chút, tự mình an ủi, ừ, cũng đúng, giống như một ngày nào đó cô rất lâu không gặp Du Hoán và Thẩm Thanh Châu, sau khi nhìn thấy hai người sẽ nhào lên ai trước, đúng, là Thẩm Thanh Châu.

Thế nhưng Du Hoán ở trong lòng cô vẫn rất quan trọng rất quan trọng, chính là như vậy!

Một giây kế tiếp, Du Điểm Điểm lao tới, Du Văn bị nó nhào lên thiếu chút nữa ngã về phía sau, nhưng mà khá tốt, Thẩm Thanh Châu đứng ở phía sau lưng cô, Du Văn trực tiếp tựa vào trên đùi Thẩm Thanh Châu.

"Mày không phải là không nhớ tao sao? Hừm! Nhìn thấy Đậu Đỏ thì vui vẻ còn có nhìn thấy tao không?" Du Văn hung hăng vuốt ve đầu Du Điểm Điểm, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

"Uông uông uông!" Du Điểm Điểm dùng sức cọ sát trong ngực Du Văn.

"Ha ha ha, đừng, nhột lắm."

"Uông uông!!"

Thẩm Thanh Châu từ trên cao nhìn xuống ba con (?) nháo thành một đoàn, vẻ mặt thiếu đi một tia lãnh ý, nhiều hơn một phần ấm áp.

"Du Văn."

Du Văn nhìn về phía người mới tới, thấy được đó là chàng trai cô tín nhiệm nhất trong tiệm thú cưng - Trương Hằng, Du Văn đứng lên, nói với

anh ta, "Trong khoảng thời gian này cảm ơn anh, Điện hạ được chiếu cố rất tốt."

Trương Hằng có chút đỏ mặt, "Không có gì, Điện hạ rất ngoan, cũng không gây phiền toái."

"Anh không cần phải nói tốt thay nó, nó có bao nhiêu âm ỉ tôi đều biết rõ."

Trương Hằng ngượng ngùng cười một tiếng, ánh mắt nhìn Du Văn có chút nóng, "Du Văn, cô đi công tác về chưa, gần đây còn đi nữa sao?"

"Chắc là không đi nữa." Du Văn nói.

Trương Hằng, "Ồ...vậy, vậy lúc nào cô có việc gấp thì có thể đem Điện hạ đến đây, tôi sẽ chăm sóc giúp cô."

Du Văn vừa định gật đầu, đột nhiên nghe được Thẩm Thanh Châu bình tĩnh nói, "Không cần."

Trương Hằng sửng sốt, lúc này mới di chuyển ánh mắt dừng trên người Du Văn chuyển qua trên người Thẩm Thanh Châu, "Đây là..."

"Sau này Du Văn có việc thì Du Điểm Điểm sẽ ở chỗ tôi, không cần anh phải lo." Thẩm Thanh Châu lạnh nhạt nói.

Du Văn nghi ngờ nhìn về phía anh, thời gian bận rộn của anh còn nhiều hơn cô, lấy đâu thời gian thay cô chăm sóc Du Điểm Điểm.

"Đi thôi." Thẩm Thanh Châu đột nhiên kéo cổ tay Du Văn đưa cô đi ra ngoài.

"Ôi..." Du Văn bất ngờ, không kịp đề phòng, không thể làm gì đành đi theo cước bộ của anh, đương nhiên, cô cũng không quên quay đầu cười hồi lỗi với Trương Hằng.

Trương Hằng nhìn bóng lưng của Thẩm Thanh Châu cùng Du Vãn, ánh sáng trong đôi mắt dần dần lụi tắt. Thấy Thẩm Thanh Châu lôi kéo tay của Du Vãn, anh ta hiểu được Du Vãn đã có bạn trai rồi, haizzz... nhìn chất lượng của người bạn trai kia, lòng tự tin của anh ta đã vỡ thành từng mảnh rồi.

Chỉ có điều... sao lại cảm thấy người đàn ông kia có chút quen mắt? Trương Hằng cẩn thận suy nghĩ một chút, không có đầu mối gì, cảm thán đi về.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

31. Chương 31: Phóng Viên

Edit: Yáng

Sau khi dắt chó lên xe, Du Vãn ngồi giữa hai con ở ghế sau. Du Vãn hướng lên phía trước ghé vào bên cạnh chỗ ngồi của Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, anh vừa nãy nói thế là có ý gì, anh thay em chăm sóc, anh có thời gian rảnh không?"

"..."

"Trương Hằng chăm sóc rất cẩn thận, em quen biết anh ta đã lâu rồi, lúc em không ở đây Du Điểm Điểm đều là anh ta chiếu cố." Du Vãn nghiêm túc nói.

Thẩm Thanh Châu nhìn cô từ trên kính chiếu hậu, "Nếu như anh không rảnh thì sau này em đổi sang cửa hàng thú cưng khác được không?"

"Vì sao?"

Trong lòng Thẩm Thanh Châu hừ lạnh một tiếng, bởi vì anh nhìn người đàn ông kia thì thấy khó chịu, đôi mắt hắc ta không ngừng nhìn chăm chăm vào Du Vãn, tâm tư gì cũng đều viết rõ trên mặt, "Bởi vì chỗ đó vệ sinh không tốt."

"Vệ sinh... không tốt?" Du Vãn, "Sẽ không đâu."

Thẩm Thanh Châu nghiêm trang nói, "Anh thấy được, bản."

Du Văn không nói nữa, quả nhiên là nhà tư bản, yêu cầu cao như vậy.

Buổi tối hôm sau là lễ trao giải Kim Tượng. Vào buổi trưa, Thẩm Thanh Châu vẫn còn nhàn nhã ngồi ở trên ghế sofa lật xem văn kiện gì đó mà Du Văn xem cũng không hiểu.

"Tối hôm nay, tác phẩm của anh được đề cử phải không?" Du Văn cầm trên tay một bọc khoai tây chiên ngồi ở bên cạnh Thẩm Thanh Châu.

"À, có phải bộ năm ngoái không? Sau đó em còn đặc biệt xem lại, thật sự rất hay, anh nhất định sẽ giành được giải."

Thẩm Thanh Châu, "Cũng chưa chắc, có một tiền bối cũng được đề cử."

"Nói như vậy còn có chút cạnh tranh." Du Văn lau qua chỗ cắn rơi khoai tây chiên, "Vậy thì em rất muốn đến hiện trường cảm nhận một chút không khí khẩn trương, vạn nhất là anh đoạt giải thì anh sẽ có cảm giác gì, kích động? Không đúng, anh làm gì có cái gọi cảm giác kích động...."

"Muốn xem trực tiếp thì đi đến đó thôi."

Du Văn trừng mắt nhìn, "Em có thể đi?"

"Muốn đi thì sẽ sắp xếp cho em một chỗ." Thẩm Thanh Châu đóng văn kiện, "Dù sao thì em ở nhà cũng không có việc gì."

Ánh mắt Du Văn sáng lên, đã động lòng với chuyện tận mắt nhìn thấy Thẩm Thanh Châu ở lễ trao giải, "Được, em đi, vậy anh nhớ sắp xếp cho em chỗ có tầm nhìn tốt một chút, để em có thể nhìn rõ anh ở trên sân khấu."

"Được."

Thật sự nói đi là đi. Buổi tối lễ trao giải, Du Văn đang ngồi trong phòng nghỉ của hội trường, đợi phía ngoài bắt đầu lễ trao giải.

Các minh tinh đạo diễn đều đã bước lên thảm đỏ, từ từ tiến vào hội trường, mà Du Văn với tư cách "người nhà" chỉ có thể đợi chỉ thị của Thẩm Thanh Châu.

Bên trong phòng nghỉ có phát sóng trực tiếp tình hình thảm đỏ bên ngoài, Du Văn có thể thấy rõ các minh tinh xinh đẹp nổi tiếng đi qua thảm đỏ. Hương Trạch Nhiên, Lâm Diệp Dư, Lý Mạnh Mạnh... cô biết rất ít minh tinh, cũng chỉ biết được vài người này.

Cô xem mọi người đi trên thảm đỏ vô cùng nhàm chán, muốn chờ Thẩm Thanh Châu xuất hiện, nhưng vẫn không thấy Thẩm Thanh Châu. Du Văn ngoài ý muốn nhìn thấy Du Hoán xuất hiện trên thảm đỏ, Du Hoán mặc âu phục trắng tắp, âu phục có hoa văn đơn giản, nhìn qua trầm ổn trang trọng, kiêu ngạo đẹp trai.

Du Văn nhìn Du Hoán ký tên trên tấm bảng lớn, sau đó vẫy vẫy tay với bạn bè phóng viên và fan hâm mộ ở ngoài hội trường.

Du Văn có chút ngạc nhiên, ban đầu cho rằng anh trai vẫn đang ở thành phố khác, không ngờ cũng xuất hiện ở buổi lễ trao giải. Nhưng nghĩ lại, loại trường hợp này, làm sao có thể không có Du Hoán.

Lại qua một lát sau, Du Văn cũng thấy được Thẩm Thanh Châu, đi cùng anh còn có một nam một nữ, Du Văn cũng nhìn qua hai người này, bọn họ chính là nam nữ chính trong bộ phim điện ảnh được đề cử của Thẩm Thanh Châu. Nhờ có bộ phim này, nam chính có thêm rất nhiều fan nữ, còn nữ chính Kỳ Ninh, trực tiếp từ diễn viên tuyến ba lên thẳng tuyến một.

Ánh mắt Du Văn tràn đầy tình cảm nhìn Thẩm Thanh Châu, lâu lắm rồi mới nhìn thấy anh ăn mặc cẩn thận như vậy, áo sơ mi trắng, tây trang màu đen, tràn đầy vẻ mê hoặc.

Du Văn vừa nhìn vừa cảm thán, Thẩm Thanh Châu quả nhiên là Thẩm Thanh Châu, cho dù ở dưới ống kính cũng là vẻ mặt "Mọi việc đều không liên quan đến tôi", thế nhưng cho dù là vẻ mặt lạnh nhạt đó cũng vẫn cứ khiến khán giả bên ngoài cảm thấy hết chói tai.

Cuối cùng cảm động kết thúc, không lâu lắm, cánh cửa phòng nghỉ bị đẩy ra.

"Biên kịch." Tiểu Dương đi vào, "Thẩm đạo bảo tôi đến đón cô ra ngoài."

Du Văn gật đầu, "Anh ấy ở chỗ nào?"

"Mỗi người đều có vị trí cố định, những người được đề cử ngồi ở vị trí giữa, Thẩm đạo cũng ở chỗ đó."

"Vậy tôi..."

"Cô yên tâm, Thẩm đạo đã sớm sắp xếp xong xuôi rồi."

"Ồ."

Du Văn đi theo Tiểu Dương ra ngoài, đi vào hội trường, Du Văn tận lực giảm bớt sự tồn tại của mình, yên lặng ngồi xuống vị trí mà Tiểu Dương nói.

Lễ trao giải bắt đầu, người ngồi bên cạnh Du Văn cũng dần dần ngồi vào chỗ. Vị trí của cô có tầm nhìn rất tốt, phía trước trung tâm, tất cả mọi thứ trên sân khấu đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Những giải thưởng khác bắt đầu công bố, Du Văn rất nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngồi nhìn người trên sân khấu, ừ... lúc này nếu có thêm túi khoai tây chiên hoặc đồ ăn vặt gì đó thì tốt rồi.

"Trưởng tổng, nghe nói công ty của anh gần đây công bố danh sách cổ đông mới?" Người đàn ông mặc tây trang ngồi bên trái Du Văn lướt qua cô nói chuyện với người đàn ông trung niên ngồi bên phải cô.

"Ừ, có chút điều chỉnh." Người đàn ông trung niên cười một tiếng, "Lâm tổng, bên đó năm nay dự tính đầu tư bao nhiêu bộ phim?"

"Cái này, còn chưa nói chính xác được, công ty còn đang thương lượng khá nhiều bộ."

....

Lời nói của hai người này đều trên phương diện kinh doanh, Du Văn đang nghiêm nghị, có chút đánh giá chỗ ngồi của mình là tình huống gì. Cô nhìn sang bên trái, một hàng đều là người ăn mặc trang phục nghiêm túc, thế nhưng tướng mạo tuyệt đối không phải diễn viên hay minh tinh nào đó, mà bên phải... hình như cũng giống bên trái, mỗi một người đều giống như ông chủ tinh anh.

Du Văn rất cuộc nhẹn không được, len lén nhắn tin cho Thẩm Thanh Châu, "Em đang ngồi vị trí nào vậy?"

Thẩm Thanh Châu nhắn lại rất nhanh, "Làm sao?"

"Không... chỉ cảm thấy hai bên trái phải hình như đều là ông chủ lớn. Ví dụ như người đàn ông ngồi bên trái em, anh ta nói chuyện với người đàn ông trung niên ngồi bên phải em, nói cái gì mà em nghe đều không hiểu (biểu cảm nghiêm túc), anh nói bọn họ là ai?"

Thẩm Thanh Châu, "Bên trái em là chủ tịch công ty giải trí Tín Gia, bên phải là chủ tịch Vạn Kiền."

Công ty giải trí Tín Gia, mặc dù Du Văn không chú ý vòng giải trí, nhưng bởi vì Du Hoán ở trong đó, có một số việc Du Hoán cũng đề cập

qua, ví dụ như công ty giải trí Hâm Gia là một trong những trụ cột trong vòng giải trí...

Mà Vạn Kiên, cô càng quen thuộc, cô thường xuyên đi mua sản phẩm dưới trướng tập đoàn bọn họ.

Thế nhưng... cái quý gì đây, bảo anh sắp xếp một chỗ cho cô, chứ không phải là sắp xếp ngồi ở chỗ toàn khách VIP thế này!!!

"Em cảm thấy, em ngồi ở chỗ này có chút khó xử." Du Văn gửi xong tin nhắn ngắn này, liền nhìn sang hai bên trái phải, vị chủ tịch ngồi bên phải cô đúng lúc nhìn vào cô, ông ấy không nói gì, chỉ khẽ gật đầu với cô. Du Văn đành phải gật đầu đáp lại.

Thẩm Thanh Châu, "Không phải em muốn ngồi chỗ có tầm nhìn tốt nhất sao? Anh nhìn qua, vị trí em ngồi cực tốt."

Du Văn, "..."

Mặc dù ngồi ở đây không quá thích hợp, thế nhưng cũng may ống kính đều chỉ tập trung khu vực của mình tinh, bên này đều là khách quý, còn là người ngoài vòng giải trí, cho nên sẽ không có ống kính quay đến đây.

Ngồi cũng ngồi rồi, Du Văn suy nghĩ chung quy cũng không có khả năng bây giờ đứng dậy rời đi. Vì thế kiềm chế tâm tình, chăm chú nhìn lên sân khấu.

Lễ trao giải tiến hành được một nửa, phim điện ảnh của Thẩm Thanh Châu nhận được giải "Biên tập xuất sắc nhất", mặt khác, nữ chính Kỷ Ninh của dựa vào diễn xuất nhận được giải "Nữ chính xuất sắc nhất".

Dựa vào hai giải thưởng này, cũng coi như là người thắng lớn trong hạng mục phim điện ảnh của lễ trao giải, nhưng, khiến cho tất cả mọi người

đều ngạc nhiên chính là bản thân Thẩm Thanh Châu đánh bại ba đạo diễn khác nhận được giải thưởng "Đạo diễn xuất sắc nhất", trong những người bị đánh bại, còn có một vị đạo diễn điện ảnh tâm niên. Lần này, chắc chắn là người thắng lớn nhất.

Thời khắc tuyên bố Thẩm Thanh Châu nhận được giải thưởng, Du Văn cảm giác mình thiếu chút nữa sẽ từ trên ghế nhảy dựng lên hoan hô, may mà cô chưa quên bây giờ mình đang ở đâu, cố gắng kiềm chế.

So với việc kích động của cô, Thẩm Thanh Châu biểu hiện bình tĩnh hơn nhiều, lên sân khấu, cầm giải thưởng, phát biểu cảm nghĩ khi nhận được giải thưởng, xuống sân khấu. Rất quy củ, thản nhiên tùy ý. Thế nhưng không biết tại sao, Du Văn có thể cảm giác được trong lòng Thẩm Thanh Châu cũng đang vui vẻ, mặc dù anh nhìn qua lạnh nhạt, nhưng phim điện ảnh kia dù sao cũng là cố gắng cùng tâm huyết của anh, nhận được sự khẳng định, nhất định là một việc rất vui vẻ.

Lễ trao giải kết thúc, nhân viên bắt đầu rời đi, Du Văn cũng thừa dịp này chạy ra khỏi hội trường. Đi tới hậu trường, Du Văn nhìn thấy rất nhiều minh tinh đều bị phóng viên vây quanh phỏng vấn, mà hấp dẫn lực chú ý của cô nhất, đương nhiên chính là Thẩm Thanh Châu.

Bên cạnh Thẩm Thanh Châu còn có nữ diễn viên Kỷ Ninh nhận được giải "Nữ chính xuất sắc nhất", hai người tối nay hào quang vạn trượng, phóng viên vây quanh nước chảy không lợt. Du Văn len lén đến gần một chút, tiến vào một góc vừa vặn có thể nhìn rõ Thẩm Thanh Châu cũng có thể nghe được anh nói chuyện.

Phóng viên, "Thẩm đạo, năm nay anh lại nhận được một giải thưởng lớn, có cảm nghĩ gì không?"

Thẩm Thanh Châu, "Ừ, một việc rất vui vẻ."

Du Văn ở một bên xem nở nụ cười, nói nghiêm túc như thế, nói vui vẻ nhưng trên mặt cũng không có chút vui vẻ nào. Haizzz, phóng viên phỏng vấn anh hẳn là rất thống khổ.

"Kỷ Ninh, tối nay nhận được giải "Nữ chính xuất sắc nhất", có muốn cảm ơn Thẩm đạo không?"

Trên mặt Kỷ Ninh nở nụ cười sáng lạn, "Đương nhiên, nếu không phải Thẩm đạo cho tôi cơ hội này thì tôi làm sao có thể nhận được giải thưởng, giải thưởng này có một nửa là công lao của Thẩm đạo."

Phóng viên, "Vậy định cảm ơn như thế nào, có định mời Thẩm đạo đi ăn cơm không?"

"Cái này... đương nhiên phải xem Thẩm đạo có chịu nề mặt hay không." Kỷ Ninh nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, cười gờn nói, "Mọi người cũng biết, Thẩm đạo rất khó hẹn trước."

Các phóng viên cười cười.

"Vậy cô có biết scandal kia của Thẩm đạo không? Cô biết nữ chính là ai chẳng?"

Trọng tâm câu chuyện đột nhiên chuyển đến đây, cũng đúng, các phóng viên lần này có thể phỏng vấn Thẩm Thanh Châu đương nhiên sẽ không bỏ qua vấn đề này.

Kỷ Ninh dừng một chút, sự kiện đứng đầu hotsearch trên weibo đương nhiên cô đã biết, cô cũng tò mò cô gái kia là ai, cho dù không phải bạn gái nhưng có thể cùng Thẩm Thanh Châu đơn độc ra ngoài khẳng định quan hệ cũng không tệ. Cô thông qua đoạn thời gian quay phim tiếp xúc với Thẩm Thanh Châu, hiểu rõ hẳn dầu muối không vào, mặt lạnh như núi băng, vô cùng khó hòa tan, người phụ nữ có thể gần gũi với Thẩm Thanh Châu khẳng định không đơn giản.

Phóng viên, "Có tin đồn nói người trên xe là Lâm Diệp Dư, cô thấy thế nào?"

Kỷ Ninh, "Cái này, mọi người không phải là nên hỏi người trong cuộc sao, tôi thật sự không biết."

Trong vòng giải trí đều biết Lâm Diệp Dư và Thẩm Thanh Châu quan hệ không tệ, hai người cũng từng có scandal truyền ra, cho nên mọi người mới có suy đoán như vậy.

Phóng viên mượn cơ hội lại hỏi, "Thẩm đạo, có phải là Lâm Diệp Dư hay không, hai người có phải giống như lời nói trên internet hay không, thật ra là một đôi đúng không?"

Người phóng viên hỏi xong vấn đề này, ngay lập tức cảm nhận được xung quanh có chút lạnh lẽo, ách... hãh cũng là liều chết hỏi ra vấn đề này a!!!

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

32. Chương 32: Ăn Khuya

Edit: Yáng

Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu liếc mắt nhìn người phóng viên kia một cái, sau đó trấn định nói ra, "Đều không phải, là người ngoài vòng giải trí."

Thẩm Thanh Châu vậy mà lại trả lời!!! Ánh mắt các phóng viên đều sáng lên, nếu đặt ở bình thường, thì Thẩm Thanh Châu căn bản cũng không trả lời loại vấn đề riêng tư này.

Vì thế, thừa thắng xông lên, người phóng viên kia tiếp tục nói, "Người ngoài vòng giải trí? Vậy có quan hệ như thế nào với anh?"

Kỷ Ninh cũng tò mò nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, vậy mà khiến cô sửng sốt, chính là cô lại có thể chứng kiến Thẩm Thanh Châu lộ ra một chút ý cười, vẻ mặt này, chắc là có chút ôn nhu.

Càng khiến cô khiếp sợ là Thẩm Thanh Châu cũng thản nhiên nói ra, "Cô ấy là người tôi thích."

Một mảnh yên lặng, ngay cả người phóng viên đang hỏi cũng ngây dại, dễ dàng như vậy liền... thừa nhận? Đây thật sự là Thẩm Thanh Châu nổi tiếng làm khó sao?

Du Văn ở một bên cũng ngây dại, cô không ngờ Thẩm Thanh Châu sẽ nói điều này, anh quay về phía ống kính, không che giấu chút nào, cứ như vậy đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

"Nói như vậy, Thẩm đạo đã có người trong lòng rồi, còn là một cô gái ngoài vòng giải trí đúng không!!" Phóng viên phấn chấn một hồi, đứng đầu hotsearch đêm nay, trang đầu ngày mai, lập tức toàn bộ đều đi ra rồi, hơn nữa lại là một tin tức kinh bạo* như vậy!!

(Kinh bạo: tinh thần bùng nổ)

"Thẩm đạo, xin hỏi đối phương là người như thế nào, có thể nhận được sự yêu thích của anh, cô ấy thật là may mắn."

Thẩm Thanh Châu cong môi cười, nói, "Chắc là vận may của tôi, cô ấy là một người rất tốt."

Các phóng viên đều nhìn ngây người, đây là lần đầu tiên thấy Thẩm Thanh Châu cười trước ống kính của phóng viên, quả nhiên sức mạnh của tình yêu là cường đại!!!

"Cụ thể hơn chứ?! Thẩm đạo có thể chia sẻ một chút không, tất cả mọi người đều muốn biết tiêu chuẩn kén vợ của anh đấy."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Tại sao lại muốn biết tiêu chuẩn kén vợ của tôi?"

Phóng viên, "Các cô gái đều tò mò nha, fan hâm mộ của anh khẳng định đều mong muốn nỗ lực hướng đến hình mẫu anh thích."

Thẩm Thanh Châu trầm mặc một chút, sau đó nói, "Không cần phải nỗ lực, dáng vẻ của cô ấy người khác không học được."

Có cần phải thẳng thắn thế không Thẩm đạo, anh như vậy sẽ khiến các fan hâm mộ rất đau lòng, các bạn bè phóng viên lặng lẽ thả một ngọn nến cho các cô gái thích Thẩm Thanh Châu, haizzz, show ân ái rõ ràng như thế, muôn vàn phái nữ mơ ước Thẩm Thanh Châu đều không vui.

"Thẩm đạo, hay là nói thêm một chút đi, cô ấy rốt cuộc thu hút anh ở điểm nào?" Các phóng viên không chịu bỏ qua cái đề tài này.

Thẩm Thanh Châu hình như là rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Nấu cơm ăn rất ngon?"

Các phóng viên, "..."

Kỷ Ninh, "..."

Du Văn, "..."

Phóng viên, "Chẳng lẽ nấu cơm ăn rất ngon mới dẫn tới sự chú ý của anh sao?"

Thẩm Thanh Châu, "Không được sao."

Du Văn, "!"

Phóng viên: Nghe được không các bạn nữ, hóa ra mọi người thua vì nấu cơm ăn không ngon đó!!!

Phóng vấn kết thúc, Du Văn cũng lặng lẽ đi đến phòng nghỉ.

"Du Văn." Trên hành lang, có người gọi tên cô, Du Văn nhìn lại, quả nhiên là Du Hoán. Vừa rồi sợ anh trai bạn nên cô không đi quấy rầy, không nghĩ tới đúng lúc gặp được.

"Anh."

"Sao em lại ở đây?" Du Hoán kỳ quái nói.

Du Hoán nhìn một chút mấy người bên cạnh Du Hoán, xem ra cũng đều là các minh tinh diễn viên trong vòng giải trí.

"Em buồn chán nên đến xem một chút."

Du Hán nhíu mày, vừa suy nghĩ một chút cũng biết nguyên nhân, nhất định là Thẩm Thanh Châu mang nó tới.

"Hoán ca, đây là em gái anh hả, cuối cùng cũng được gặp người thật." Người đàn ông gương mặt trẻ con bên cạnh Du Hoán kinh ngạc nói, "Xin chào xin chào, tôi là Minh Trình, gần đây đang quay phim cùng với Hoán ca."

Du Văn hướng hẳn gật đầu một cái, đưa tay ra bắt tay với hắn, "Xin chào, tôi là Du Văn."

"Ừ, tôi biết, đã nghe Hoán ca nói về cô, lần trước cũng là xem tin tức mới biết mặt cô." Minh Trình cười nói, "Nhìn ở bên ngoài càng đẹp hơn."

Du Văn cười cười, "Cảm ơn anh."

Minh Trình nhìn về phía Du Hoán, "Hoán ca, em gái anh tốt như vậy, sao anh lại cất giấu kỹ thế?"

"Để làm gì, lẽ nào tôi còn phải quảng cáo?"

"Nghe lời anh nói này, tài nguyên tốt không phải là nên giới thiệu một chút sao?" Minh Trình cười nhìn Du Văn, "Em gái, em có bạn trai chưa?"

Một cô gái đứng ở bên cạnh Du Hoán cười nói, "Anh làm gì thế, người ta có bạn trai hay không mắc mớ gì đến anh."

"Này Tưởng Nghệ Nhất, tôi thì không thể hỏi một chút à?"

"Anh, rấp tâm bất lương." Tưởng Nghệ Nhất nói, "Hoán ca, anh nên trông coi cẩn thận em gái dễ thương nhà anh."

Du Hoán nhú mày, "Nó hả, tôi không giữ được."

Du Văn trừng mắt nhìn, "Không phải là gần đây em đều rất nghe lời anh sao."

"Phải không?" Tầm mắt Du Hoán đột nhiên rơi vào phía sau của cô, "Đối với chuyện của người nào đó em nhất định không nghe."

"Thấm đạo."

"Thấm đại đạo diễn, chúc mừng chúc mừng." Minh Trình và Tưởng Nghệ Nhất đột nhiên hướng phía sau cô chào hỏi, Du Văn ngừng lại, theo ánh mắt của họ xoay người lại nhìn, Thấm Thanh Châu sắc mặt thản nhiên đang chậm rãi đi tới.

À, đây chính là "Người nào đó" mà cô khẳng định không nghe.

Thấm Thanh Châu dừng ở trước mặt bốn người bọn họ, ánh mắt anh dừng ở trên người Du Văn một chút, sau đó mới nhìn về phía hai người vừa mới chào hỏi.

"Thấm đạo, cầm giải thưởng lớn có định mời cơm hay không?" Minh Trình vừa cười vừa nói.

Thấm Thanh Châu lộ ra chút vui vẻ, "Muốn ăn cái gì?"

"Ừ?!" Minh Trình sững sốt, chỉ là nói đùa một chút, trong lòng cũng không thật sự muốn để Thấm Thanh Châu mời cơm, tính cách của Thấm Thanh Châu hẳn cũng biết một chút, không phải là người dễ làm quen như vậy.

"Nếu đã gặp mặt, vừa vặn bây giờ cũng hơi muộn, Thẩm đạo mời ăn khuya được chứ?" Du Hoán rất "khách khí" đề nghị.

Minh Trình và Tưởng Nghệ Nhất đều nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, chỉ thấy Thẩm Thanh Châu cười nhẹ, "Được."

Cả nhóm người không giải thích được cứ như vậy đi đến một nhà hàng nào đó ăn khuya. Tưởng Nghệ Nhất biểu hiện có chút thần bí, cô và Thẩm Thanh Châu chưa từng hợp tác qua, cũng không quen biết nhiều, thế nhưng cô rất bội phục anh ta, không chỉ vì tài năng đạo diễn của anh ta, còn có cách đối nhân xử thế của anh ta trong vòng giải trí, anh ta đặc biệt đơn lập, từ trước đến nay không sợ đặc tội người khác. Bây giờ có thể ngồi ăn cơm cùng bàn với Thẩm Thanh châu, nội tâm của cô vẫn có chút kích động.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng đem thực đơn tới, len lén quan sát một bàn mình tinh, sau đó yên lặng lui ra ngoài.

"Cá chiên của nhà hàng này ăn rất ngon." Minh Trình vừa định đưa tay ra lấy thực đơn, thì thấy Thẩm đạo rất tự nhiên lấy thực đơn đưa đến tay Du Văn, "Gọi món đi."

Mọi người thấy Thẩm Thanh Châu liếc mắt một cái, nội tâm Minh Trình OS*, Thẩm đạo còn là một thân sĩ đó, đều để cho phụ nữ gọi món trước.

(OS: độc thoại bên trong, viết tắt tiếng anh của overlapping sound. Nghĩa là một bên đang nói chuyện, và bên kia cũng có độc thoại bên trong của riêng mình)

Du Văn không hứng thú lắm, "Tôi không đói lắm, mọi người gọi một ít là được rồi." Nói xong đưa thực đơn cho Minh Trình.

Minh Trình thấy vậy cũng không khách khí, "Nhà hàng này tôi đã tới rất nhiều lần, tôi biết món nào ăn ngon, mọi người đợi chút, tôi sẽ cho mọi

người nếm thử món chiêu bài của nơi này."

Tốc độ mang thức ăn lên của nhà hàng này rất nhanh, thực đơn mang đi không lâu thì đồ ăn cũng được mang lên. Mọi người vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm.

Du Văn cũng không quá đói, cho nên cô chỉ ăn vài miếng rồi dừng lại, Du Hoán nhìn cô một cái, "Mới ăn có thể mà đã thôi rồi, không giống mày chút nào."

"...Hôm nay khẩu vị của em không được tốt lắm."

Du Hoán cười cười, "Thử món này đi, khai vị." Du Hoán gấp một khối điểm tâm vị táo đỏ cho cô.

Minh Trìnhchống cằm ngồi đối diện, "Hoán ca, có một em gái lúc nào cũng có thể cưng chiều, cảm giác rất tốt nhỉ."

Tướng Nghệ Nhất, "Tôi cũng muốn có một anh trai, đáng tiếc mẹ tôi sinh tôi quá sớm, chỉ có thể làm chị gái, tôi rất hâm mộ Du Văn."

"Em gái được cưng chiều cũng sẽ có một ngày bị người khác cướp đi." Du Hoán ý tứ nhìn Thẩm Thanh Châu, "Sau này sẽ đổi lại thành bạn trai cưng chiều, cho nên Nghệ Nhất, không có anh trai có thể tìm bạn trai."

Minh Trình, "Lời này có lý, vậy Hoán ca, sau này Du Văn để tôi cưng chiều là tốt rồi, người anh trai này để sang một bên đi."

"Khụ." Du Văn suýt nữa nghẹn khối điểm tâm ở cổ họng.

Khóe miệng Du Hoán có ý cười càng sâu, à, tiểu tử, chớ nói lung tung.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu có chút lạnh lẽo, có chút nguy hiểm nhìn về phía Minh Trình.

Minh Trình không khỏi cảm thấy toàn thân có một cỗ hàn khí, bất quá trong đầu hẳn thiếu một dây thần kinh cho nên cũng không nhìn ra có gì khác biệt, "Làm sao vậy, em gái đáng yêu như vậy thì tôi không thể tranh thủ một chút sao?"

Tưởng Nghệ Nhất, "Ôi chao, em gái người ta cũng chán ghét anh."

"Tôi làm sao nào! Đáng dấp đẹp trai lại có tiền, trọng điểm là một lòng, đây không phải là ưu tú sao?" Minh Trình dương dương đắc ý, "Hơn nữa, tôi thật sự muốn tìm một bạn gái ngoài vòng giải trí."

Du Hoán nói, "Ánh mắt của em gái tôi có chút đặc biệt." Thích mặt lạnh như núi băng, như cậu vậy coi như xong đi.

Minh Trình nhìn về phía Du Văn, nửa đùa nửa thật nói, "Em gái, em thấy anh thế nào?"

Bị Minh Trình hỏi như vậy, một khối điểm tâm nghẹn ở cổ họng Du Văn, cô không kịp trả lời Minh Trình, khuôn mặt đỏ lên, "Cho em nước."

Thẩm Thanh Châu nhường mày, vội vã đưa nước cho cô.

Du Văn uống cạn, che miệng ho khan.

Thẩm Thanh Châu lại rót thêm cho cô một chén nước, thuận tiện giúp cô vỗ lưng, "Ăn nhanh như vậy làm gì." Tuy là trách cứ nhưng giọng điệu lại rất điềm đạm.

Du Văn chậm lại một hồi, mới nói với anh, "Cái này dễ nghẹn ở cổ họng."

"Vậy không ăn nữa." Thẩm Thanh Châu nói, "Buổi tối em ăn nhiều như vậy, bữa khuya ăn nhiều không dễ tiêu hóa."

Du Văn lắc đầu, cho nên vừa nãy anh mới ăn ít như vậy hả.

Hai người nói chuyện trực tiếp coi mọi người ở đây như không khí, còn quần chúng ngồi đối diện thì choáng váng nhìn hai người họ.

Tưởng Nghệ Nhất sững sờ, vừa rồi là Thẩm đạo giúp Du Văn vỗ lưng sao? Vừa rồi dùng giọng điệu ôn nhu nói chuyện sao? Cô không nhìn lầm, cũng không nghe sai chứ?

Minh Trình trực tiếp choáng váng, Du Văn và Thẩm đạo quen biết? Chờ một chút... vì sao giọng điệu đối thoại của hai người bọn họ lại kỳ quái như vậy, còn có "Buổi tối em ăn nhiều như vậy", Thẩm đạo làm sao biết buổi tối Du Văn ăn nhiều, chẳng lẽ hai người này còn ăn cơm cùng nhau hay sao?

Minh Trình đột nhiên phản ứng hàn khí vừa nãy từ đâu mà tới, hắt vừa rồi... giống như đùa giỡn người không nên đùa giỡn.

Trong lúc nhất thời tình cảnh lâm vào yên lặng.

Thẩm Thanh Châu đứng lên, "Còn có việc đi trước, mọi người cứ từ từ ăn."

Du Văn ngẩng đầu nhìn anh, Thẩm Thanh Châu nói, "Không định đi về sao?"

"Hả?"

"Vẫn còn ăn?"

"Không có..." Du Văn nhìn thoáng qua Tưởng Nghệ Nhất cùng Minh Trình, bầu không khí có chút quỷ dị, cô đành phải cầm túi đứng lên, "Anh, vậy em đi về trước."

Du Hoán nhàn nhã uống một ngụm nước trái cây, "Ừ, trên đường đi cẩn thận."

"Vâng."

Du Văn hướng hai người kia gật đầu, sau đó cùng Thẩm Thanh Châu đi ra ngoài phòng bao.

Hai người họ sau khi rời đi, phòng bao đóng băng giống như đang tan chảy. Về mặt Minh Trình tuyệt vọng, "Hoán ca, anh đùa tôi à..."

"Ừ? Nói thế nào?"

"Sao anh không nói cho tôi biết Thẩm đạo và Du Văn là một đôi hả??"

Du Hoán thiêu thiêu mi, "Bọn họ cũng không nói cho tôi biết bọn họ ở cùng một chỗ, ừ... chỉ là quan hệ tương đối gần."

Minh Trình ôm đầu kêu rên, "Làm bậy rồi!!!"

Tưởng Nghệ Nhất, "Du Văn thật đúng là... lợi hại."

P/S: Tự nhiên mấy hôm nay lượt đọc tăng lên nhiều quá:3 nhận thông báo mà t cũng hơi sốc. Cảm ơn mọi người đã nhiệt tình ủng hộ <3

MANH SÚNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

33. Chương 33: Xác Định

Edit: Yáng

"Du Điểm Điểm ở nhà anh, em đến dẫn nó về." Bước vào thang máy, Du Văn đi theo Thẩm Thanh Châu đến cửa nhà anh.

"Ừ, vào đi." Thẩm Thanh Châu mở cửa, nghiêng người để cho Du Văn vào trước.

Nghे được tiếng mở cửa, hai con manh súng đang chơi đùa trong phòng khách điên cuồng chạy tới.

"Điện hạ, có phải mày lại náo loạn không?" Du Văn nhìn một đống hỗn loạn trong phòng khách, hồi lâu không nói gì.

"Ông ông ông!"

"Đậu Đỏ khẳng định không chơi đùa như thế này." Du Văn lắc lắc đầu nói, "Mày đừng có làm hư Đậu Đỏ."

Du Điểm Điểm không phục, "Ông ông!!"

Du Văn vỗ vỗ đầu nó, "Được rồi, trước đi theo tao về nhà."

Du Văn mang theo Du Điểm Điểm đi ra cửa.

"Chờ một chút." Thẩm Thanh Châu đứng ở phòng khách, thấy Du Văn không hề lưu luyến chút nào bước ra khỏi cửa, nhú mày gọi cô lại.

Du Văn ngoảnh lại nhìn, "Làm sao vậy?"

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, nhắc chân đi tới chỗ cô. Đột nhiên cả người anh áp sát, Du Văn lui về phía sau, "Có chuyện gì à?"

Thẩm Thanh Châu hơi cúi người để có thể nhìn thẳng vào mắt Du Văn, "Cứ như vậy đi?"

"Bằng không?" Du Văn nhìn ánh mắt của Thẩm Thanh Châu, không biết anh muốn bày tỏ cái gì.

Khóe miệng Thẩm Thanh Châu lộ ra chút thần sắc hoài nghi, "Đoạt giải rồi, em không có gì muốn nói sao."

Du Văn ngẩn ra, đột nhiên phản ứng kịp tối hôm nay Thẩm Thanh Châu là người thắng lớn, "A... Em quên không nói chúc mừng anh."

Cũng là bản thân anh phản ứng quá bình thản, cho nên cô suýt nữa thì quên mất chuyện này.

"Chỉ chúc mừng?" Thẩm Thanh Châu hơi nhú mày, vẻ mặt kia rõ ràng cho thấy không hài lòng.

Du Văn trầm mặc, "Nhưng em chưa chuẩn bị quà cho anh, làm sao bây giờ?"

Thẩm Thanh Châu hừ lạnh một tiếng, "Vậy em hãy nghĩ một biện pháp thay đổi tốt nhất đi."

Du Văn, "..."

Đây là Thẩm Thanh Châu à, vậy mà cưỡng chế muốn có quà tặng! Nhưng mà, hình như cũng có thể cho anh một món quà... Du Văn nhớ tới những lời nói của anh trước mặt phóng viên, cô suy nghĩ một chút, ngược mắt lên nhìn anh, khóe miệng hiện ra một nụ cười, "Tốt lắm, vậy em sẽ tặng anh một món quà."

"Quà gì?"

Du Văn, "Quà tặng siêu siêu tốt, anh có muốn nhận không?"

Thẩm Thanh Châu rũ mắt, "Nếu không tệ thì sẽ miễn cưỡng nhận."

Du Văn, "Em tặng chẳng lẽ sẽ kém."

"Vậy lấy tới xem một chút." Thẩm Thanh Châu vươn tay hướng về phía cô, hành động như trẻ con nhưng sắc mặt lại tỉnh táo dị thường.

Du Văn nhìn anh, một lát sau tiến lên từng bước, đưa tay ôm eo của Thẩm Thanh Châu, đem miệng dán sát tai của anh, sau đó nhẹ giọng nói, "Tặng anh một người bạn gái, Thẩm Thanh Châu, anh có nhận không?"

Một phòng yên tĩnh, không khí đang lưu động không có âm thanh, duy nhất có thể nghe thấy, chỉ có âm thanh của trái tim đập thình thịch. Thẩm Thanh Châu cúi mặt nhìn bóng dáng nhỏ bé ở trong ngực, có chút ngạc nhiên, sâu trong đáy lòng có một chỗ nào đó đang chậm rãi sụp đổ...

Cuối cùng anh chậm rãi đưa tay nắm lấy tay cô, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, "Không phải là đã sớm nhận rồi sao, món quà này em đưa không đúng rồi."

"Nhận lúc nào, trước đó em cũng không nói em là bạn gái anh." Du Văn nói.

Thẩm Thanh Châu nhíu mày, là thế này phải không? Anh cho là bọn họ đã sớm ở cùng một chỗ.

Du Văn buông Thẩm Thanh Châu ra, ngược đầu nhìn anh, vẻ mặt nghiêm chỉnh, "Em tuyên bố, từ giờ trở đi, Thẩm Thanh Châu nhận được một người bạn gái, không cho trả hàng."

Thẩm Thanh Châu cong môi cười, liếc nhìn Du Điểm Điểm ở một bên, "Mua một tặng một?"

Du Văn, "Ừ? Cân nhắc."

"Vậy có phải nên đổi họ cho nó không?" Đáy mắt Thẩm Thanh Châu hàm chứa ý cười.

Du Văn, "Cái này... Hình như họ Thẩm gọi không thuận miệng."

Thẩm Thanh Châu suy nghĩ một chút, hình như là đọc rất không thuận miệng.

"Nhìn bộ dáng Điện hạ như vậy thì sớm muộn cũng là người của Thẩm gia, anh nhìn nó đi, bị Đậu Đỏ mê hoặc gặt gao."

Thẩm Thanh Châu nhích lại gần cô, thanh âm hơi trầm xuống, "Vậy còn em, sớm hay muộn?"

Du Văn sửng sốt, "Vậy cũng không nói chính xác được."

"Ừ?"

"Nhìn xem anh biểu hiện thế nào." Du Văn vui vẻ nói, "Không phải là như vậy sao, trước tiên qua lại nói chuyện yêu đương, nếu như về sau phát hiện hai người ở cùng một chỗ không thích hợp sẽ chia tay, anh trai em nói kết hôn phải thận trọng, không thể làm loạn."

"Theo anh cũng coi như làm loạn?" Thẩm Thanh Châu đem cô ôm vào trong ngực, "Anh em nói không nhất định đúng hoàn toàn."

Du Văn nghe hơi thở của anh, vẻ mặt có chút đỏ, "Em không phải nói chúng ta làm loạn... Em nói là kết hôn phải thận trọng, nếu như sau này anh không thích em thì em làm sao bây giờ, vậy thì khi đó em nhất định sẽ rời khỏi anh."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu có chút nguy hiểm, "Em lặp lại một lần nữa."

Du Văn lui về phía sau, "Ách... em nói giỡn thôi."

"Du Văn, anh vẫn nghĩ gan em rất lớn, không nghĩ đến em lại lo lắng nhiều như vậy."

"Em gan lớn lúc nào?"

Thẩm Thanh Châu ngoắc ngoắc môi, "Ngay từ đầu tiếp cận bất động thanh sắc, lại vô khống bất nhập* tiến vào cuộc sống của anh, em nói, em là muốn làm cái gì?"

(Vô khống bất nhập: không từ bỏ bất cứ cơ hội nào)

"Cái này... rõ ràng là anh lôi kéo em vào cuộc sống của anh, anh xem, là anh đến ở đối diện nhà em, còn khiến em đi nấu cơm cho anh."

"À, cho nên ngay từ đầu vì sao em lại đáp ứng nấu cơm?" Đôi mắt Thẩm Thanh Châu tràn đầy ý cười, thoáng hiện ra vẻ đắc ý.

Du Văn ghen hòng, lý do lớn nhất của cô khi đó đương nhiên là để ngắm trai đẹp hàng ngày, lại nhân tiện tiếp cận anh! Thế nhưng, vẻ mặt đó của anh là có ý gì, đắc ý như thế, cô mà thừa nhận thì có phải là quá kém không?

Vì vậy Du Văn bèn nói, "Cũng chỉ là nhìn anh và Đậu Đỏ rất đáng thương, với lại em đã nuôi Du Điểm Điểm mấy năm nay, cho nên em có kinh nghiệm chăm sóc hai người, anh cũng biết, nuôi lâu rồi thì cũng có lúc muốn đổi mới... đừng."

Vịt chết mà vẫn còn cứng miệng, vậy mà lại đem mình đánh đồng với Du Điểm Điểm và Đậu Đỏ, Thẩm Thanh Châu mang theo sự trừng phạt áp lên môi của cô, tay trái nâng ót của cô, tay phải giữ eo của cô, Du Văn bé nhỏ, bị anh áp sát vào trong ngực.

Du Điểm Điểm, "Uông uông!" (Chủ nhân của em bị cắn!)

Đậu Đỏ, "Uông uông uông!" (Không có việc gì, chủ nhân của anh cắn nhất định sẽ không đau!)

Bình thường hơi thở của Thẩm Thanh Châu lúc nào cũng rất nhạt rất lạnh, thế nhưng lúc này, hơi thở của anh phả lên khuôn mặt cô vô cùng nồng đậm và nóng bỏng. Du Văn càng ngày càng cảm thấy, Thẩm Thanh Châu lạnh lùng hờ hững cũng không như biểu hiện bên ngoài, ít nhất ở phương diện nam nữ thân mật... khụ khụ, vẫn khá tốt.

Hồi lâu, anh kéo khoảng cách ra một chút, "Còn mạnh miệng?"

Du Văn chớp chớp mắt, "Mạnh miệng đấy. Anh, anh muốn hôn thì hôn." Nếu như đây là trừng phạt nghiêm khắc, thì tới trừng phạt nghiêm khắc mãnh liệt hơn một chút đi.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu đầy ý cười, cuối cùng cũng phát hiện người nào đó hình như cảm giác chính mình đang chiếm tiện nghi, anh nhìn cô, buông cô ra, "Nghĩ hay nhỉ."

Du Văn về đến nhà còn có chút mơ màng, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, Thẩm đạo không ăn khói lửa trần gian lại bị cô nhúng xuống bùn, ừm... rất có cảm giác thành tựu.

"Này Du Văn?!" Giản Vũ Nùng ở bên kia video gọi cô, "Đừng có cười ngu như thế, mà có nghe tao nói không?"

Du Văn nhìn về phía cô ấy, "Cái gì hả?"

"Tao nói, người thắng lớn tối nay không phải là Thẩm Thanh Châu, mà là mày."

"A..." Du Văn chống cằm, "Tao cũng cảm thấy là tao, người thắng ở trong tay tao, vậy tao không phải là người thắng thì là ai?"

Giản Vũ Nùng, "Thực sự là gặp quỷ, Thẩm đạo cao lãnh của bọn tao vậy mà lại nói chuyện riêng tư ở trước ống kính, lại còn "Cô ấy là người tôi thích"?? Thẩm đạo là muốn bao nhiêu cô gái tan nát cõi lòng đây?"

"Mỹ nhân kế khiến cho không ít..." Du Văn chống cằm, có chút mơ màng.

"Chỉ bằng mỹ nhân kế của mày hả, cũng không nhìn một chút xem bên cạnh Thẩm Thanh Châu là ai, hôm qua thì có Kỷ Ninh cũng là điển hình cho mỹ nhân đẹp từ trong trứng, người ta đâu có thua kém ai."

Du Văn nhìn cô ấy, khóe môi mỉm cười, "Thẩm đạo chính là yêu thích tao đấy, không được à?"

"Tao... được được được, mày giỏi mày giỏi." Giản Vũ Nùng cảm khái, "Xem ra lần này tao về cũng sẽ bị mày quăng cầu lương thôi."

"Ừ, ừ?" Du Văn sững sốt, "Mày sắp về rồi?"

Giản Vũ Nùng liếc mắt, "Lần trước tao nói với mày rồi còn gì, mày yêu đương nên ngu đi rồi."

Du Văn cũng không để ý bộ dạng nôn mửa của cô ấy, "Lúc nào về, tao đến đón mày."

"Ba ngày sau, đúng giờ đến sân bay đón tao."

"Biết rồi, tao còn dám không đến đón mày sao?"

"Biết thế là tốt." Giản Vũ Nùng lại nói, "À đúng rồi, từ lúc hai người ở cùng một chỗ đã hẹn hò lần nào chưa, lúc hẹn hò Thẩm đạo có bộ dáng gì?"

"Hẹn hò?" Du Văn suy nghĩ một chút, hình như tối hôm nay mới chính thức ở cùng một chỗ, trước đó... hình như chưa đi hẹn hò lần nào!!

Giản Vũ Nùng nhìn Du Văn dáng vẻ trầm tư không nói gì liền nói, "Cho nên, hai người chưa từng hẹn hò?"

"Khụ... Hình như thế."

"... Bó tay với anh chị!!"

Ngày kia Thẩm Thanh Châu sẽ phải rời khỏi, lần này lấy cảnh ở phía Tây, điều kiện không tốt lắm, cho nên nhân viên cũng tương đối rút gọn. Du Văn không có trong danh sách đi công tác, công việc của cô đã gần hoàn tất, còn dư lại có thể thảo luận làm việc qua internet.

Thế nhưng có chuyện tương đối bi ai, cô và Thẩm Thanh Châu vừa mới ở chung một chỗ, thế mà lại sắp phải xa cách một đoạn thời gian? Thật không có thiên lý!!

Du Văn vùi ở trong chăn, suy nghĩ làm thế nào để có thể tận dụng tốt thời gian của ngày mai.

Chưa từng hẹn hò, còn bị Giản Vũ Nùng cười nhạo, xem ra buổi hẹn hò lãng mạn là nhất định phải làm.

Hôm sau, Du Văn đi mua đồ ăn cho Đậu Đỏ và Du Điểm Điểm, nhân tiện mua luôn nguyên liệu để nấu bữa trưa.

Du Văn nhấn chuông cửa nhà Thẩm Thanh Châu, nửa phút sau, cửa mở. Thẩm Thanh Châu đứng ở trong phòng, cúi mắt nhìn bao lớn bao nhỏ trên tay cô, "Đây là cái gì?"

"Đồ ăn cho hai đứa nó." Du Văn giơ một túi khác lên, nói, "Đúng rồi, hôm nay em làm mỳ Ý và bò bít tết, anh có muốn ăn không?"

Thẩm Thanh Châu đưa tay giúp cô cầm đồ, "Em nói xem."

Du Văn cười cười, "Cũng biết anh muốn ăn, cho nên em đã mua hai phần."

Thẩm Thanh Châu liếc nhìn cô, đem hai túi đồ đi vào phòng bếp.

Du Văn cười hì hì theo sau lưng, "Thật ra em vẫn còn một việc muốn nói với anh."

Thẩm Thanh Châu xoay người lại, "Việc gì?"

"Không phải trưa mai anh đi sao." Du Văn nhìn anh một cái, có chút do dự nói ra, "Em quyết định chúng ta nên nắm chắc thời gian."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Nắm chắc... thời gian?"

"Ừm." Ánh mắt Du Văn phát sáng, "Chờ trời tối."

"Trời tối?" Ánh mắt Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn có chút ý tứ hàm xúc không rõ...

Chuyện gì mà muốn nắm chắc thời gian làm vào lúc trời tối.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

34. Chương 34: Xem Phim

Edit: Yáng

Du Văn gật đầu, "Đúng vậy, nếu như trời chưa tối thì anh ra ngoài không tiện. Anh nói xem, chúng ta đi xem phim hay là đi hóng gió?"

Thẩm Thanh Châu nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười, à, hóa ra là nói chuyện này.

Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu không nói gì, cho rằng anh không muốn đi, "Anh không thích đi?"

Thẩm Thanh Châu ho khan, "Không phải, đi thôi."

"Thật, vậy em đi chuẩn bị một chút."

Thẩm Thanh Châu đưa tay xoa xoa đầu cô, "Có gì phải chuẩn bị."

"Em đương nhiên phải trang điểm thay quần áo rồi, đây không phải là lần đầu tiên hẹn hò với Thẩm đạo sao?" Du Văn nói, "Em nghĩ hay chúng ta cứ đi xem phim đi, trong rạp tối chắc mọi người cũng không nhìn thấy anh đâu."

"Không muốn người khác làm phiền có thể bao rạp." Thẩm Thanh Châu rất tự nhiên nói tiếp.

Du Văn suy nghĩ một chút, "Vậy thì không thú vị, chúng ta mua hàng ghế cuối, thừa dịp tắt đèn thì chạy vào, được không?"

Thẩm Thanh Châu liếc nhìn cô.

Ừ... Du Văn cảm thấy ánh mắt kia có chút vi diệu, đại khái là Thẩm đạo nhà chúng ta chưa từng làm qua loại chuyện này.

"À, thật là đói, em đi nấu mỳ trước." Du Văn sợ Thẩm Thanh Châu cự tuyệt, vội vã lấy nguyên liệu nấu ăn, giả bộ bắt đầu bận rộn xuống bếp.

Thẩm Thanh Châu nhìn bóng lưng của Du Văn, trong mắt hiện lên ý cười, hoảng cái gì không biết, anh làm sao có thể không đáp ứng?

Đến buổi tối, Du Văn dẫn Du Điểm Điểm từ nhà cô sang nhà Thẩm Thanh Châu, "Điện hạ, hôm nay mỳ và Đậu Đỏ có thể chơi với nhau đến khuya, có vui hay không?"

Du Điểm Điểm, "Uông uông uông!" (Không phải là bỏ tôi đi hẹn hò hay sao, hừm, nói dễ nghe nhỉ.)

Du Văn sờ sờ đầu Du Điểm Điểm, "Không được phép làm loạn, không được bày bừa khắp phòng, biết chưa?"

"Uông uông."

"Ngoan." Du Văn ra hiệu Du Điểm Điểm đi tìm Đậu Đỏ chơi, ngẩng đầu lên thấy Thẩm Thanh Châu đã thay một quần áo khác từ trong phòng thay đồ đi ra.

Áo sơ mi cùng quần tây đơn giản, tông màu nhạt, rõ ràng là một phong cách rất bình thường, thế nhưng mặc trên người Thẩm Thanh Châu lại giống như đem anh biến thành người mẫu trên tạp chí, chân dài, giá trị nhan sắc cao, nhìn thế nào cũng thấy chói mắt.

Du Văn nhìn từ trên xuống dưới, "Ừ... có chút đẹp trai."

Thẩm Thanh Châu đi tới thuận tiện xoa nhẹ đầu cô, "Đi thôi."

"Em vừa mới tạo kiểu tóc, anh đừng có làm rối." Du Văn lấy tay che đầu.

Thẩm Thanh Châu nghiêng ngẫm nhìn cô, phun ra ba chữ, "Không khác gì."

Nói xong liền cầm chìa khóa xe đi ra cửa, Du Văn thay giày đi theo sau, "Cái gì mà không khác hả, anh không phát hiện hôm nay em có gì khác với hôm qua à?"

Thẩm Thanh Châu đi tới cửa thang máy, nghe được Du Văn nói những lời này, ngoảnh lại nhìn cô, ánh mắt kia giống với ánh mắt lúc nãy cô nhìn anh, nhìn lướt qua từ trên xuống dưới.

Du Văn bị Thẩm Thanh Châu nhìn không có lòng tin, sẽ không... thật là bối rối.

"Khụ, xoay qua chỗ khác xoay qua chỗ khác, thang máy sắp lên rồi." Du Văn sợ anh đả kích người, tận lực chuyển đổi đề tài.

Thẩm Thanh Châu lại không nghe lời của cô, ánh mắt mang theo ý cười. Du Văn hôm nay cố ý trang điểm, đeo đồ trang sức, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, mặc váy trắng dài tới đầu gối, bấp chân trắng nõn tinh tế, dưới chân là đôi giày cao gót, ăn mặc như vậy nhìn cô thành thực hơn nhiều, không giống kiểu dáng 18 tuổi như ở nhà.

"Rất đẹp." Thẩm Thanh Châu xoay người về phía thang máy, nhàn nhạt nói ra một câu.

Du Văn vốn không ôm hy vọng gì thì đột nhiên gây ngấn cả người, vành tai ửng đỏ. Cô là muốn được anh khen một chút, nhưng không nghĩ sau khi anh khen thì cô vẫn có chút ngượng ngùng...

Phim điện ảnh chiếu lúc 8 giờ, bởi vì không phải cuối tuần nên lượng người đi xem cũng không nhiều. Sau khi phim điện ảnh chiếu được năm phút thì Thẩm Thanh Châu với Du Văn mới bước vào rạp.

Du Văn đi theo sau Thẩm Thanh Châu, bởi vì quá tối, mà cô lại mang giày cao gót bình thường không hay đi, thế là bước hụt suýt nữa thì ngã. Thẩm Thanh Châu nghe thấy Du Văn ở phía sau kêu lên một tiếng, tay mắt lạnh lẽo kéo được tay của cô, "Cẩn thận một chút."

"Ồ." Du Văn cầm tay của Thẩm Thanh Châu, thận trọng nhìn xung quanh, người bên cạnh cũng đều nhìn màn ảnh, không có ai chú ý đến hai người bọn họ, Du Văn thở phào nhẹ nhõm, nhưng, đột nhiên lại cảm thấy rất kích động, thế này là sao đây?

Đến hàng ghế cuối cùng, hai người ngồi xuống xem phim, phim là Du Văn chọn, là phim tình cảm, diễn viên là một tiểu hoa nổi tiếng nào đó.

"Quên không mua bỏng ngô rồi." Du Văn nhỏ giọng nói.

Thẩm Thanh Châu, "Cái kia ăn có gì ngon?"

"Đó là điểm độc đáo khi đi xem phim. Đến rạp chiếu phim mà không ăn bỏng ngô thì không hoàn chỉnh."

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn, như có điều suy nghĩ.

Phim điện ảnh tới đoạn nam chính nữ chính trưởng thành sau khi xa cách, phim có chút cảm động, thế nhưng Du Văn không chăm chú xem, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn sang Thẩm Thanh Châu.

Nhìn nhiều, Thẩm Thanh Châu dĩ nhiên là phát hiện, anh quay đầu lại nhìn Du Văn, "Tập trung xem phim."

Du Văn chống cằm, "Thế nhưng em cảm thấy anh dễ nhìn hơn so với phim."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, ánh mắt dừng ở trên màn ảnh lớn, "Quả thật phim này quay chụp rất cầu thả, diễn viên cũng không có kỹ năng diễn xuất."

Du Văn vui vẻ, "Đúng vậy, còn không bằng nhìn anh, mục đích các cặp đôi đến rạp chiếu phim cũng không phải chỉ để xem phim."

Đang nói chuyện, một đôi tình nhân phía trước hai người đột nhiên yên lặng hôn môi.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu xẹt qua, nhíu mày, "Là như vậy?"

Du Văn theo ánh mắt anh nhìn lên phía trước, đôi tình nhân kia có chút say sưa, hôn môi vô cùng nồng nhiệt. Ngực Du Văn đập thình thịch, nhưng vẫn mạnh mẽ giả bộ trấn định hướng Thẩm Thanh Châu ngoắc ngoắc tay, "Anh quay sang đây, em nói với anh."

Thẩm Thanh Châu hơi nghiêng người, Du Văn hít sâu một hơi, đưa tay vòng qua cổ anh, kéo anh về phía cô, mọi lần đều là anh cưỡng hôn cô, dù sao thì cô cũng phải phản công một lần chứ.

Du Văn trực tiếp cắn lên môi của Thẩm Thanh Châu, Thẩm Thanh Châu hiển nhiên là bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức bị cô nắm quyền chủ động, Du Văn không nhắm mắt, trong rạp chiếu phim mờ tối, chỉ có ánh sáng nhạt trên màn ảnh phản chiếu trong ánh mắt của anh, rất sáng, nhiếp nhân tâm phách*.

(Nhiếp nhân tâm phách: mô tả những điều tốt đẹp khiến cho mình đánh mất bản thân)

Cô hơi hơi rời khỏi môi của Thẩm Thanh Châu, thấp giọng nói, "Sau này em xem phim anh đạo diễn đều sẽ chăm chú. Bây giờ chúng ta có thể làm những chuyện khác không?"

Thẩm Thanh Châu vẫn còn duy trì tư thế bị cô kéo tới, anh dừng một chút, nhẹ nhàng kéo Du Văn lại gần, thanh âm hơi khàn khàn, "Được, cho phép em làm chuyện khác."

Dứt lời, anh hôn lên môi của cô.

Phim điện ảnh vẫn còn đang chiếu, ánh mắt của mọi người cũng đều tập trung lên màn ảnh, cho dù ngay lúc này có người ngoảnh lại nhìn một loạt hàng ghế cuối cũng sẽ chỉ cười cho qua, đôi tình nhân nhỏ ngọt ngào trong rạp chiếu phim, chuyện bình thường, ai lại nghĩ đến đó là Thẩm đạo nhà chúng ta, một ánh mắt mà cũng có thể khiến người ta chết cứng.

Nửa giờ sau, phim điện ảnh hôm nay là bộ phim mà Du Văn xem không nghiêm túc nhất, nhưng lại là bộ phim cô xem vui vẻ nhất, gần đến kết thúc, Du Văn lôi kéo Thẩm Thanh Châu ra khỏi rạp chiếu phim.

"Không muốn biết kết cục?"

"Thôi... Đại khái là hai người hạnh phúc vui vẻ ở bên nhau." Du Văn nói, "Bằng không chính là chia lìa."

Thẩm Thanh Châu mím môi, "Kết cục của phim điện ảnh cũng không nhất định là hai trường hợp. Nhưng bộ phim chúng ta xem hôm nay quả thực chỉ có thể là hai trường hợp này."

"Đúng chứ, cũng không phải là chuyện xưa hại não mà anh quay chụp." Du Văn cùng Thẩm Thanh Châu đi tới lối đi ít người qua lại, "Có

chút khát, có gì uống thì tốt."

"Đợi đã."

"Ừ?"

"Chờ ở đây." Thẩm Thanh Châu nói xong, trực tiếp bước đi, Du Văn buồn bực nhìn anh, "Anh đi đâu vậy?"

"Không phải là em khát sao?"

Bóng lưng Thẩm Thanh Châu đi xa, Du Văn mím môi cười, Thẩm đại đạo diễn càng ngày càng giỏi, vị trí bạn trai này ngồi không sai...

Du Văn tràn đầy ngọt ngào đợi ở tại chỗ thật lâu, nhưng mà cả buổi vẫn không thấy Thẩm Thanh Châu quay lại. Trong lòng Du Văn mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, vì thế vội vã quay trở lại.

Vừa mới đi qua cửa, Du Văn cũng biết không được bình thường.

Cô nhìn thấy Thẩm Thanh Châu ở xa xa đang cầm trên tay một bịch bỏng ngô và một ly coca, trong lòng cô lộp bộp một tiếng, vì sao anh còn muốn đi mua bỏng ngô, có phải lúc này ở trong rạp cô đã nói đi xem phim mà không ăn bỏng ngô thì không hoàn chỉnh...

Ngược Du Văn ngũ vị tạp trần, lúc này Thẩm Thanh Châu bị một nhóm người vây quanh, chắc anh cũng không ngờ tới, lúc quay trở lại đúng lúc phim điện ảnh kết thúc, anh đeo khẩu trang, nhưng để mua đồ cho cô vẫn bị người khác nhận ra.

Nam nữ đều có, có vài người có chút kích động. Bên người Thẩm Thanh Châu không có bảo vệ cũng không có người đại diện hay trợ lý, bị một nhóm người ngăn ở chính giữa không ra được. Nhưng như vậy anh cũng không bỏ xuống đồ trên tay.

Trong đầu Du Văn mắng hai chữ ngu ngốc, từ trong túi xách lấy ra kính râm đeo lên, không nói hai lời chen vào trong đám đông.

Cô tốn sức chín trâu hai hổ, tóc rối thành một mớ hỗn độn mới chen được đến bên cạnh Thẩm Thanh Châu. Du Văn giành lại đồ trong tay anh, liền hướng sang hai bên hô lên, "Bỏ ngô và coca của Thẩm đạo! Mau đoạt lấy!"

Trong nháy mắt, lực chú ý của một nhóm người đã bị hai đồ vật kia hấp dẫn, chen chúc qua đoạt bỏ ngô và ly coca.

Du Văn nhân cơ hội kéo tay Thẩm Thanh Châu, thấp giọng hô, "Đi mau."

Thẩm Thanh Châu cau mày, "Em tiến tới làm cái gì?"

"Chẳng lẽ đứng nhìn anh cầm hai thứ kia bị bọn họ chen lấn." Du Văn gắng sức mở ra một con đường, nhưng mà Thẩm Thanh Châu so với đồ ăn mà anh ăn thì vẫn có sức hấp dẫn hơn, hơn nữa một nhóm người chen lấn lại càng thu hút những người tò mò, vì thế càng ngày càng nhiều người.

Du Văn bị chen lấn ngã trái ngã phải, cô đi giày cao gót, vốn là đi lại khó khăn, bây giờ bị đẩy một cái, cuối cùng bị tụt chân.

"A!" Một cơn đau nhức kéo tới, Du Văn thiếu chút nữa ngã khụy xuống.

Thẩm Thanh Châu đỡ thắt lưng của cô, "Làm sao vậy?"

"Anh đừng lo cho em, anh đi ra ngoài trước đi, anh không ở đây thì mọi người cũng không chen lấn nữa." Du Văn đẩy anh, sắc mặt Thẩm Thanh Châu lập tức trầm xuống.

"Thẩm Thanh Châu! Thật sự là Thẩm Thanh Châu!"

"A A! Thấm đạo ký tên cho tôi với!"

"Thấm Thanh Châu, em rất thích anh, ôi, đừng đẩy tôi, bỏ ra a!"

"Cô mới là người đi ra! Chặn đường tôi rồi!"

...

Đám người loạn thành một đoàn, Thấm Thanh Châu nhíu mày nhìn Du Văn, bất thành linh ôm lấy cô, nổi giận nói, "Đều tránh ra cho tôi."

"..." Nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Ánh mắt Thấm Thanh Châu lạnh như băng đảo qua xung quanh, thanh âm trầm thấp dọa người, "Tránh ra."

"Thấm, Thấm đạo..." Bên cạnh có một cô gái nhỏ khiếp sợ gọi Thấm Thanh Châu, ánh mắt tự nhiên cũng rơi vào trên người Du Văn ở trong ngực Thấm Thanh Châu.

"Cô ấy bị thương, tránh ra một chút, nghe không hiểu sao." Thấm Thanh Châu siết chặt cánh tay, giữ đầu Du Văn trong ngực để mọi người không nhìn thấy mặt của cô.

Du Văn ngược mắt, "Hay là thả em xuống đây đi..."

"Ngoan một chút, đừng quấy rối." Đôi môi Thấm Thanh Châu mím thành một đường.

Lúc này, nhân viên an ninh của rạp chiếu phim mới chạy tới, bọn họ chứng kiến cảnh này cũng khiếp sợ, lại nhìn thấy Thấm Thanh Châu ở phía sau, vội vàng cùng nhau tiến lên bảo hộ xung quanh.

"Nhường đường một chút, nhường đường một chút."

"Ngài cùng tôi đến bên này."

"Gọi xe cứu thương." Thẩm Thanh Châu nói.

Du Vãn, "Không nghiêm trọng vậy đâu, gọi xe cứu thương còn phải chờ ở đây, chúng ta lái xe của mình đi."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô, "Được, anh mang em qua."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

35. Chương 35: Bảo Vệ

Edit: Yáng

Thẩm Thanh Châu ôm Du Văn lên xe giữa sự bảo vệ của nhân viên an ninh. Sau khi hai người đi, đại sảnh rạp chiếu phim đang yên tĩnh ngay lập tức bùng nổ.

"Chụp chưa? Có chụp được cô gái kia không?"

"Trời ơi, chụp được mấy tấm, nhưng đeo kính râm rồi, khuôn mặt lại bị Thẩm đạo che chở... A A A, che kín rồi, tức chết tôi!!"

"Quay lại mua bóng ngô cho cô ấy... Má ơi, Thẩm đạo khiến em rung động rồi!"

"Đăng lên weibo mau lên!"

"Hôm nay đi xem phim là đúng rồi, nghìn năm mới gặp một lần!"

...

Bên trong xe, Du Văn xoa xoa cổ chân, nghiêng đầu nhìn Thẩm Thanh Châu đang lái xe, "May mà nhân viên an ninh tới, nếu không thì em chắc không đi được rồi."

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn, ánh mắt lạnh lùng, "Đi giày cao như thế còn chen vào, em là người gốc sao."

"Còn nói em, chính anh một tay cầm đờ cũng không biết để xuống, cứ mặc cho các cô ấy chen lấn, anh là người ngốc sao."

Thẩm Thanh Châu nhíu mày, "Lại còn không biết sai! Ai nguy hiểm hơn không nhìn ra được sao?"

"Chính là biết anh nguy hiểm nên mới muốn đi giúp anh..." Du Văn đưa tay vỗ vỗ bờ vai của Thẩm Thanh Châu, tình ý sâu xa, "Yên tâm, bất kể thế nào em cũng không bỏ lại anh."

Thẩm Thanh Châu, "..."

Thẩm Thanh Châu lái xe đến bệnh viện tư nhân, bởi vì là buổi tối, người ở bệnh viện rất ít, Thẩm Thanh Châu gọi điện thoại, sau đó chỉ thấy có bác sĩ từ trên lầu đi xuống đón, ba người trực tiếp đi thang máy lên tầng VIP.

"Sưng lên, cũng may còn khá tốt, không nghiêm trọng." Bác sĩ kiểm tra một chút, sau đó băng bó cho Du Văn, "Mấy ngày kế tiếp chỉ cần không vận động mạnh là được."

"Tôi biết rồi." Du Văn lời kéo tay của Thẩm Thanh Châu, "Đừng nghiêm mặt nữa, không phải lỗi của anh mà."

"Không được phép có lần sau."

"Em biết rồi em biết rồi, lần sau mà còn nhìn thấy anh bị vây quanh, em nhất định sẽ tránh xa, được chưa."

Vẻ mặt Thẩm Thanh châu vẫn không tốt như cũ.

Du Văn cười, "Bây giờ điều quan trọng không phải là việc này mà là tin tức hôm nay sẽ bị tung lên kìa, Thẩm đạo, anh lại phải lên hotsearch rồi."

Thẩm Thanh Châu cau mày, "Không quan trọng, cũng không chụp được mặt của em, không cần lo lắng."

"Ừ... Coi như thực sự chụp được thì cũng không sao, anh trai em nói, cũng không thể giấu mãi được."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu rơi trên người Du Văn, "Không sợ ra ngoài bất tiện, không sợ bị để ý quá nhiều sao. Du Hoán nói, em vẫn không muốn để anh ta nói anh ta có em gái thích tự do tự tại."

Du Văn kinh ngạc, không nghĩ tới Du Hoán còn nói việc này với Thẩm Thanh Châu, cô nghĩ lại vừa nãy ở rạp chiếu phim một tay của Thẩm Thanh Châu vẫn luôn che ở trên mặt của cô, "Cho nên vừa nãy anh vẫn luôn che mặt của em?"

Thẩm Thanh Châu không lên tiếng, nhưng Du Văn cũng hiểu, anh cố gắng bảo vệ sự tự do của cô, cô bị tuôn ra là em gái của Du Hoán đã bị để ý tới, nếu như lại thêm một người Thẩm Thanh Châu, vậy thì tầm mắt của truyền thông nhất định sẽ phóng tới trên người cô. Cô không phải là minh tinh, cho nên anh muốn bảo vệ cuộc sống của cô như người bình thường.

Du Văn cúi đầu, thanh âm nhàn nhạt mang theo cảm xúc không thể diễn tả, "Không quan trọng, em không sợ. Bởi vì là ở cùng một chỗ với anh, cho nên em không sợ những thứ này, thật đấy."

Toàn bộ đoàn phim được nghỉ vài ngày, trong đoàn phim có một số người biết chuyện cũng chỉ mỉm cười, đồng dạng vẻ mặt không thể nói. Tin tức trên internet bọn họ đều thấy được, bộ dáng Thẩm đạo thân yêu của bọn họ tay cầm bóng ngô ở rạp chiếu phim đều đã khắc sâu trong đầu bọn họ. Đương nhiên, sau đó hình ảnh Thẩm đạo ôm một cô gái cũng khiến bọn họ cảm khái.

Hoán ra Thẩm đạo là người như vậy, trước tình yêu, một người luôn luôn lạnh như băng bị hòa tan thành bộ dáng này.

Lại nói thêm, xem video trên internet, bộ dáng Thẩm đạo thật là đẹp trai ngây người, hình ảnh kia thật là giống như trong phim thần tượng.

Thật là hâm mộ, không biết biên kịch đại nhân với tư cách là "nữ nhân vật chính" thì có cảm giác như thế nào.

Những người biết chuyện trong đoàn phim đều hâm mộ Du Văn. Mà fan hâm mộ với cư dân mạng không biết chuyện chỉ có thể ghen tỵ cô gái xa lạ đeo kính râm.

"Đây chính là người mà lần trước Thẩm đạo công khai nói thích, trời ơi, thật muốn biết dáng dấp ra sao! Vì sao lại không lộ mặt?"

"Thẩm đạo còn đi xem phim cùng cô ấy?? Tôi từ chối bồn cầu lương này."

"Trong video Thẩm đạo mắng người rồi... Nhưng mà tại sao tôi lại cảm thấy có chút đẹp trai nhỉ?"

"Mắng người ở chỗ nào hả, đó là phần nộ có được hay không, mọi người hãy xem thật kỹ, này ** người xem náo nhiệt cái gì."

...

Du Văn ngồi ở trên ghế sofa, vắt một chân lên, rất thong thả nhàn nhã. Video cùng hình ảnh ngày hôm qua sau khi được đăng tải lên internet đã gây ra sóng to gió lớn, nhóm người Du Hoán, Hương Trạch Nhiên, Lý Manh Manh gọi điện thoại tới "an ủi", mọi người đều biết ước hẹn kia, Du Văn bày tỏ trong lòng rất mệt mỏi.

"Đinh đinh đinh!"

"Thẩm đạo, điện thoại em có người gọi đến. Thẩm đạo?? Thẩm Thanh Châu?? Điện thoại em có người gọi đến." Như đại gia gọi người làm, hai

ngày nay cô sai sử Thẩm Thanh Châu thành thói quen.

Thẩm Thanh Châu nghe được thanh âm của Du Văn từ trong thư phòng bước ra, trên tay anh vẫn còn đang cầm một cái bút, hiển nhiên vừa nãy là đang làm việc. Du Văn cười cười nhìn Thẩm Thanh Châu, "Điện thoại em có cuộc gọi đến, lấy không được."

Thẩm Thanh Châu khom người cầm lên điện thoại di động ở trên bàn trà, nhìn thoáng qua sau đó đưa cho Du Văn.

Du Văn nói cảm ơn sai đó nhận điện thoại, "Alo."

"Du đại **, tao vừa xuống máy bay, mà đang ở đâu?"

Du Văn, "... Mà, đã đến Trung Quốc rồi à."

"Có ý gì, tao không đến Trung Quốc chẳng lẽ lại đến châu Phi sao?"
Giản Vũ Nùng đề cao thanh âm.

Du Văn ho khan một tiếng, "Ồ, được rồi. Tao gửi cho mà địa chỉ, mà gọi xe về đây."

Phía trước trầm mặc hai giây, sau đó chợt bùng phát, "Du Văn!!"

Du Văn đã có thể nghĩ ra bộ dáng nghiêm trọng của Giản Vũ Nùng, cô hăng giọng một cái, "Không phải là tao quên, là chân tao bị thương, mà có xem tin tức chưa, không thấy tao bị ôm rời khỏi hiện trường sao."

Giản Vũ Nùng hít sâu một hơi, "Chân thật sự bị thương? Tao còn tưởng hai người làm trò show ân ái."

"..."

"Thật là, cũng không nói sớm với tao, để tao gọi xe, lập tức tới ngay, mà chờ nhé."

"Được, kính cần chờ đợi người hạ cố đến chơi."

Cúp điện thoại, Du Văn nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Bạn em sắp đến, em muốn về nhà đợi cô ấy."

Thẩm Thanh Châu, "Em phải đi về? Đi lại không tiện như thế thì cũng không cần đi tới đi lui."

"Không đi tới đi lui, em vẫn ở nhà đợi cô ấy." Du Văn nói, "Em biết anh vì em nên mới không đi, thật ra thì anh nên sớm đến đoàn phim, bây giờ có người đến chiếu cố em rồi, anh không cần lo lắng, anh bận rộn thì cứ đi đi."

Thẩm Thanh Châu nhướn mày, "Chờ em khoẻ thì lại đi."

"Vậy thì còn lâu lắm." Du Văn nói, "Nhiều người như vậy chỉ vì em mà chậm trễ thì em sẽ áy náy, anh vẫn là đi nhanh một chút đi."

Mặc dù cô cũng rất muốn ở bên cạnh Thẩm Thanh Châu, thế nhưng đoàn phim bên kia là chuyện rất trọng đại... Trễ nãi quá lâu thực sự không tốt.

"Anh trước tiên dìu em đi qua bên kia, bằng không lát nữa Giản Vũ Nùng đến thì không có ai mở cửa cho cô ấy."

Thẩm Thanh Châu gật đầu, xoay người ngồi chồm hổm xuống ở trước mặt cô, "Lên đây đi."

Du Văn ngấn người, khoe môi khê cong lên, sau đó nhẹ nhàng nắm lên lưng Thẩm Thanh Châu.

Du Văn quay đầu nhìn về phía Du Điểm Điểm, "Điện hạ, theo tao về nhà."

Du Điểm Điểm ngẩng đầu lên nhìn cô, kêu uông uông. Du Văn biết nó đại khái là luyến tiếc Đậu Đỏ, vì thế lại nói, "Đậu Đỏ cũng cùng qua đây, một đoạn thời gian tới ở nhà của tao."

"Uông uông uông!"

"Tất cả đều đi ra ngoài." Thấm Thanh Châu nâng Du Văn lên, nói với hai con manh sủng còn đang ngây ngô nhìn bọn họ. Đậu Đỏ nhận được mệnh lệnh, hoan hoan hỉ hỉ ra cửa, Du Điểm Điểm theo ở phía sau cũng đi ra ngoài. Một nhà bốn người (?) cùng nhau ra cửa, bước vài bước chân, từ 702 đi vào 701.

Giản Vũ Nùng nâng hai vali lớn, cuối cùng cũng từ sân bay đến cửa tiểu khu.

Nhưng mà, lại bị ngăn lại!

"Chú à, bạn cháu ở bên trong, thật sự ở bên trong mà."

"Chưa được sự cho phép thì không được cho người lạ đi vào."

"Vậy cháu gọi điện thoại có được không?"

"Phải có giấy xác nhận, hoặc là có người xuống đây đón. Tôi thấy cô lạ mặt, nhất định phải có chủ nhà xuống xác nhận mới được."

"Chân cô ấy bị thương, để tôi bảo cô ấy gọi điện thoại xác nhận với chú." Giản Vũ Nùng ấm ức, cầm điện thoại lên gọi cho Du Văn, chuông kêu hai tiếng liền có người bắt máy, "Tiểu khu nhà mà không vào được, mà mau nghĩ biện pháp cho tao."

"Có hành lý?" Giọng nam từ tính rõ ràng, biểu cảm của Giản Vũ Nùng đang giống như sư tử hà đông, ba giây sau, "Thấm, Thấm đạo? Là anh sao?"

"Ừ." Thẩm Thanh Châu nói, "Du Văn không tiện, cô có nhiều hành lý không, tôi đi xuống đem lên."

"Anh tới đem lên?" Giản Vũ Nùng có một cảm giác rất hoang đường, đây chính là thần tượng đó, ngẫu nhiên muốn đến giúp cầm hành lý, thế này cũng tốt lắm!

"Cũng, cũng không nhiều lắm, có hai vali lớn thôi." Giản Vũ Nùng rất "khách khí" nhấn mạnh hai vali lớn.

Thẩm Thanh Châu, "Chờ."

"Tút tut tut..." Điện thoại cúp, Giản Vũ Nùng lẳng lặng nhìn màn hình điện thoại di động.

Nghe nói thần tượng cùng khuê mật ở cùng một chỗ là một chuyện, chính tai nghe thấy thần tượng nói chuyện với mình lại là một chuyện khác!! Du Văn!! Xem như hôm nay mày cấp một phần sức lực như thế, hôm nay chị đây sẽ không trách mày để cho chị đây nửa sống nửa chết cầm nhiều vali như vậy.

"***, cuối cùng có được hay không hả." Bảo vệ rất hoài nghi nhìn Giản Vũ Nùng.

Giản Vũ Nùng nâng cằm, "Cái gì**, cái gì có được hay không, tôi nói có người đón chính là có người đón."

Bảo vệ nghi ngờ nhìn cô, hai phút sau, Thẩm Thanh Châu từ bên trong đi ra. Giản Vũ Nùng xa xa đã nhìn thấy thân ảnh của Thẩm Thanh Châu, "Thấy không! Thẩm đạo nhà chúng tôi."

Bảo vệ, "..."

Thẩm Thanh Châu đứng vững trước mặt Giản Vũ Nùng, ánh mắt lạnh nhạt, "Giản Vũ Nùng?"

"Đúng đúng đúng, Giản trong đơn giản, Vũ trong trời mưa, Nùng trong rất đậm."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, đưa tay nhận lấy hành lý của Giản Vũ Nùng, sau đó nhìn về phía bảo vệ, Bảo vệ cười cười gật đầu với anh, "Thẩm tiên sinh, hóa ra vị này ** là bạn của anh."

"Ừ."

"Được được, mời vào mời vào."

Giản Vũ Nùng nhíu mày, có cảm giác vô cùng đặc ý mở mày mở mặt.

Từ trong thang máy bước ra, Giản Vũ Nùng nhìn Thẩm Thanh Châu lấy ra chìa khóa nhà Du Vãn, quen thuộc mở cửa chính.

"Khụ, Thẩm đạo, hai người... ở chung?"

Thẩm Thanh Châu sững sốt, "Không có."

"Này, sao lại không ở chung, hai nhà ở đối diện nhau, ngày ngày hai người lại ở cùng một chỗ, thật sự là vừa lãng phí tiền lại lãng phí tài nguyên." Giản Vũ Nùng lắc đầu, "Tìm ngày để ở cùng nhau, Du Vãn người này, nhất định nóng lòng muốn sớm tiến vào chỗ của anh."

Thẩm Thanh Châu nhìn Giản Vũ Nùng, như có điều suy nghĩ, ừ... hình như, nói cũng có chút đạo lý.

"Giản Vũ Nùng, mày nói xấu gì tao!" Du Vãn ở phòng khách chợt nghe thấy giọng điệu không đúng đắn của Giản Vũ Nùng, đáng tiếc là cô không đi được, bằng không cô nhất định sẽ xông tới cho cô ấy một chưởng.

Giản Vũ Nùng thả túi nhỏ trên tay xuống, cười đùa chạy tới chỗ Du Văn, "Ôi chao, Thẩm phu nhân của chúng ta, sao lại què như thế này hả?"

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

36. Chương 36: Không Muốn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Yáng

Giản Vũ Nùng đến ngồi bên cạnh Du Văn, gõ một cái lên cái chân băng bó của cô, "Lúc nào thì có thể đi lại hả?"

Du Văn sợ đến nhe răng trợn mắt, "Mày đừng có chạm vào chân tao, đau lắm."

Giản Vũ Nùng liếc nhìn cô, "Hừm, rõ là buổi hẹn hò đầu tiên, lại biến thành một buổi hẹn hò long trời lở đất, lại còn để chân què như thế này, tao thực sự phục mày đấy."

"Mày còn nói, không phải là mày bảo tao đi giày cao gót sao?"

"Chị gái à, mày đi hẹn hò với Thẩm đạo mà đi giày thể thao thì chuyện gì xảy ra? Ừ?" Giản Vũ Nùng nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, vẻ mặt đoan trang khéo léo nói ra, "Thẩm đạo, anh nói có đúng không, ngày hôm qua có phải Du Văn ăn mặc rất đẹp không?"

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu nhàn nhạt, "Khó đi lại, không tốt."

"Đúng thế. Hơn nữa em mặc cái gì thì anh cũng cảm thấy đẹp, đúng không?" Du Văn nhìn Thẩm Thanh Châu.

Trong mắt Thẩm Thanh Châu lóe lên ý cười, "Không ngã là được."

"VẬY anh lần sau nhớ kéo chặt em, như vậy thì em sẽ không ngã."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Ừ, được."

Du Văn cười hì hì.

Giản Vũ Nùng nhìn hai người có qua có lại, sâu sắc cảm giác mình không được để mắt đến, hơn nữa cũng bị ngược sâu đến tận tâm can. Cái bồn cầu lương này có thể lựa chọn bỏ qua hay không? Bây giờ cô đi về có còn kịp hay không?

"Đây là Đậu Đỏ? Wow, cuối cùng tao cũng được nhìn thấy vị thần này." Ánh mắt Giản Vũ Nùng sáng lên, con chó yêu quý của Thẩm đạo trong truyền thuyết, cuối cùng cũng xuất hiện ở trước mặt cô.

"Uông uông." Đậu Đỏ có chút cảnh giác thoái lui.

Giản Vũ Nùng, "Không cho tao đụng..."

Du Văn, "Đậu Đỏ khá sợ người lạ, lần đầu gặp nhau, thế này là rất bình thường."

Thẩm Thanh Châu nhìn thoáng qua Du Văn, quả thực, cũng chỉ có cô là đặc biệt thôi.

Giản Vũ Nùng cảm thấy hơi chán nản, chạy tới chỗ Du Điểm Điểm, "Điện hạ, mau tới đây an ủi tâm hồn bị thương của tao, mày sẵn lòng cho tao ôm, tao biết mà."

Du Điểm Điểm bị Giản Vũ Nùng dồn đến góc phòng, sau đó bị ôm lấy.

Giản Vũ Nùng say mê cọ cọ Du Điểm Điểm, "Nhớ mà muốn chết, cũng chỉ có mà còn nhớ tao."

Du Văn, "..."

Sau khi Du Văn thuyết phục năm lần bảy lượt, Thẩm Thanh Châu cuối cùng cũng quyết định phải xuất phát đến đoàn phim.

Trước khi đi, bạn học Giản Vũ Nùng được trao cho sứ mệnh trọng đại.

"Thẩm đạo, anh yên tâm! Tôi nhất định nhất định sẽ chiếu cố Du Văn thật tốt." Thần tượng nói chẳng lẽ cô còn không nghe sao, bây giờ bảo cô nhảy lầu, ách... cô còn có thể suy nghĩ một chút.

Thẩm Thanh Châu gật đầu, "Mấy ngày nay đừng để cô ấy xuống giường, làm phiền cô rồi."

Giản Vũ Nùng lắc đầu như trống bỏi, "Không phiền không phiền, Thẩm đạo, chờ anh trở về nhất định sẽ trả lại anh một Du bảo bối chạy nhảy tán loạn."

Thẩm Thanh Châu hiếm khi lộ ra sắc mặt nhã nhặn đối với một cô gái, "Cảm ơn."

Giản Vũ Nùng bị Thẩm Thanh Châu ôn nhu dọa sợ ngây người, "... Không có gì."

Cuối cùng Thẩm Thanh Châu đứng dậy đi ra ngoài, anh ngoảnh lại nhìn Du Văn, người sau đang không chớp mắt nhìn theo anh, Thẩm Thanh Châu đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, qua nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên anh có loại tâm tình này, hóa ra một người khi có mối quan tâm, cũng biết cái gì gọi là không bỏ được.

Thật ra trong lòng Du Văn cũng ê ẩm, thế nhưng sợ Thẩm Thanh Châu lo lắng cho nên cô vẫn cười một cách tự nhiên nhìn anh, "Hoàn thành công việc sớm một chút, nhưng vẫn phải nghiêm túc, là tâm huyết của em đấy."

Thẩm Thanh Châu, "Ừ, cũng sẽ là tâm huyết của anh."

Thẩm Thanh Châu đi rồi, Giản Vũ Nùng nhìn Du Văn thay đổi sắc mặt trong nháy mắt liền lắc đầu, "Đừng nhìn nữa, sắp thành hòn vọng phu rồi."

Du Văn thu hồi tầm mắt, "Lần này thực sự là sẽ lâu không gặp."

Giản Vũ Nùng nghiền ngẫm chà xát mặt của cô, "Thế nào, vừa mới nói yêu thương thì phải thủ tiết, có phải rất bứt rứt hay không?"

Thủ tiết? Du Văn hung hăng đánh Giản Vũ Nùng một cái, "Đừng có ở chỗ này nói hươu nói vượn, tao đói bụng, nhanh đi nấu cơm."

"Nấu cơm?" Giản Vũ Nùng hoài nghi nhìn cô, "Tao vừa mới trở về mà mày lại để tao xuống bếp, vả lại, mày đã quên là tao căn bản sẽ không xuống bếp hay sao?"

Du Văn ngăn người, "Ừ, cũng đúng, hai ngày nay Thẩm Thanh Châu làm cơm, tao theo thói quen chờ ăn."

"Ừ?" Giản Vũ Nùng trừng hai mắt nhìn cô, "Thẩm đạo không phải không biết nấu cơm sao?"

"Lúc đầu không biết, sau đó tao để cho anh ấy học, thành quả cũng không tệ lắm."

"Mày... Tao thay mặt toàn bộ nữ giới xem thường mày."

Sau đó, Giản Vũ Nùng và Du Văn dự định gọi cơm bên ngoài, nhưng không nghĩ tới Du Hoán nói muốn đi qua đây.

Hôm qua Du Hoán có quay lại làm việc, bởi vì Du Văn bị thương, hẳn cũng phải quay trở lại thăm một chút, không nghĩ đến gọi điện thoại cho Du Văn lại là Giản Vũ Nùng nghe máy.

"Vũ Nùng? Em về lúc nào?"

"Trước đó không lâu, chưa kịp thông báo cho anh."

"Không nói sớm, không thì để anh tới đón em."

Giản Vũ Nùng cười, "Nghìn vạn lần cũng đừng tới, người khác chụp được thì ngày mai em lại ngồi lên trang đầu. Du ca, anh là muốn qua đây đúng không, qua đây thì nhớ mang thức ăn cho bọn em nhé, em và Du Văn đang chết đói ở nhà rồi."

"Được, ở nhà đợi anh."

"Nhưng lần này không tính là mời khách nhé, mời khách thì phải để em chọn chỗ, đi ra ngoài ăn."

Du Hoán ở đầu bên kia điện thoại nở nụ cười, "Biết rõ tính em rồi, đã nhớ kỹ."

"Được, vậy anh nhanh đến nhé."

Hơn sáu giờ, Du Hoán đến cửa. Chuông cửa vang lên, Giản Vũ Nùng nhanh chóng chạy đi mở cửa.

"Du ca ca!!!" Một bóng người nhào đến trong ngực, "Đã lâu không gặp, thật là nhớ quá đi."

Du Hoán đứng một bên, "..."

Minh Trình bị người nào đó nhào lên, "..."

Giản Vũ Nùng nhìn Du Hoán đứng bên cạnh, ngấn người, "Ừ?"

Chợt buông ra, chờ sau khi cô thấy rõ người tới liền lặng lẽ văng tục (kinh ngạc), "Minh Trình!"

Minh Trình ngấn người, nhìn về phía Du Hoán, "Cô ấy là?"

"Tôi là bạn tốt của Du Văn." Ánh mắt Giản Vũ Nùng híp lại...

"Bạn tốt của Du Văn?" Minh Trình còn đang ở trong mộng, vừa thấy mặt đã nhào lên người, người này cùng Du Hoán là có quan hệ như thế nào đây?

"Cô và Du Hoán?"

Du Hoán cười một tiếng, đẩy Minh Trình vào trong phòng, "Nhìn em gái hàng xóm lớn lên, từ bé quen làm ầm ĩ. Không phải là cậu đến thăm Du Văn sao, vào đi thôi."

Minh Trình ngoảnh lại nhìn Giản Vũ Nùng, gật đầu, đi tới phòng khách.

Du Hoán thay giày, dí một cái vào đầu Giản Vũ Nùng, "Em đấy, vẫn còn lỗ mãng."

Vẻ mặt Giản Vũ Nùng có chút kỳ lạ, "Du ca, sao Minh Trình lại đi cùng anh?"

"Gần đây quay phim cùng nhau, vừa nãy anh nói phải về, cậu ta nói muốn cùng đến thăm Du Văn. Làm sao vậy, không phải em rất thích nhìn thấy mình tinh sao?"

Giản Vũ Nùng bĩu môi, oán hận nói ra, "Là thích nhìn thấy mình tinh yêu thích, nhưng không khéo chính là, em là antifan của hẳn ta."

Du Hoán, "..."

"Khuôn mặt trẻ con, rắp tâm bất lương, bỏ mặc nữ thần của em, hơn nữa còn là hai người." Giản Vũ Nùng rất ưa thích quan tâm đến vòng giải trí, yêu thích nam minh tinh đồng thời khi rảnh rỗi cũng yêu thích vài nữ minh tinh, thích nhất hai nữ minh tinh kia, một người rất có tư lịch là nữ thần quốc dân, một người khác là một tiểu hoa đang nổi, mà hai người này, đều đang thua trên người nam diễn viên có gương mặt trẻ con này, Giản Vũ Nùng bày tỏ rất đau lòng, vì thế tự nhiên không có cảm tình gì với Minh Trình.

Du Hoán bất đắc dĩ, "Mang đồ ăn đến cho em với Du Văn, đều là đồ ăn hai đứa thích, mau đi qua bày bát đĩa, đừng làm rộn."

"Mặc dù là antifan, thế nhưng em là có tư chất antifan, anh yên tâm, em không giết người phóng hỏa." Giản Vũ Nùng liếc nhìn Minh Trình, đi theo Du Hoán tiến vào phòng bếp.

Trong phòng khách, Minh Trình biểu hiện thái độ an ủi tiêu chuẩn, "Du Văn, chân cô có sao không?"

Du Văn thấy Minh Trình xuất hiện ở đây cũng là rất kinh ngạc, "Không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi vài ngày là được."

Minh Trình, "À... Cái kia, Thẩm đạo không có ở đây?"

"Anh ấy vừa mới đi không lâu."

Minh Trình gật đầu, hăng giọng một cái rồi nói, "Du Văn, lời nói của tôi tối hôm đó cũng chỉ là nói đùa thôi, Thẩm đạo không trách tôi chứ?" Hôm nay nghe Du Hoán nói phải về thăm Du Văn, Minh Trình cũng muốn

đến giải thích, bằng không đặc tội Thẩm Thanh Châu cũng không phải là chuyện gì tốt!!

Du Văn sửng sốt, lập tức nghĩ tới Minh Trình nói là chuyện sau buổi lễ trao giải, Du Văn cười, "Tôi biết là nói đùa, đương nhiên sẽ không tưởng thật."

"Vậy, Thẩm đạo cũng không coi là thật chứ?" Đây mới là vấn đề quan trọng!!!

Du Văn, "Sẽ không."

Minh Trình thở phào nhẹ nhõm, "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

"Hai người nhanh đến ăn cơm, Minh Trình, giúp tôi đỡ Du Văn qua đây." Du Hoán ở bên kia vừa sửa sang lại bát đĩa vừa nói.

Minh Trình vội vàng đứng lên, "Đến đây, phu nhân Thẩm đạo, đỡ ở trên cánh tay của tôi được chứ?"

Du Văn, "..."

"Tao tới đây!!" Giản Vũ Nùng chạy tới đỡ Du Văn đứng lên, trừng mắt nhìn Minh Trình một cái, đỡ Du Văn đi đến phòng ăn. Minh Trình buồn bực đứng ở phía sau, cái này... sao lại cảm thấy hình như bản thân mình bị xem nhẹ.

Bốn người ngồi cùng bàn ăn cơm, Du Hoán rất quan tâm hai cô gái nhỏ, liên tục gấp thức ăn cho bọn họ.

"Lần này về bao lâu?"

"Hơn hai tháng." Giản Vũ Nùng cười nói, "Nhưng nếu như anh làm tốt thân phận chủ nhà, em có thể ở lâu thêm một chút."

Du Hoán cong môi, cặp mắt đào hoa hàm chứa ý cười rõ ràng, "Trong thời gian này bởi vì quay phim sẽ liên tục ở bên này, muốn chơi gì muốn ăn gì cứ gọi điện thoại cho anh."

"Thật hả, vậy thì tốt quá, chờ chân của Du Văn tốt rồi thì em sẽ quấy rầy anh."

"Không thành vấn đề, hai người có thể đến đoàn phim chơi." Minh Trình nói tiếp.

Giản Vũ Nùng hừ hừ, "Đoàn phim có gì chơi, không thú vị."

Minh Trình không nghĩ tới Giản Vũ Nùng trở mặt nhanh như vậy, bất quá hắn cũng không để ý, bình thường khuôn mặt trẻ con này của hắn đều khiến các cô gái yêu thích, hắn tự mình cho rằng Giản Vũ Nùng cũng sẽ không thực sự ghét hắn.

"Vũ Nùng em vẫn là sinh viên, chỗ nào giống với du học sinh chứ?"

"Du ca, thịt bò này thật là cay." Giản Vũ Nùng hoàn toàn bỏ quên Minh Trình, "Em phải uống nước, em phải uống nước."

"Cay sao, có phải em quá lâu chưa ăn cay không?" Du Hoán gắp một miếng.

Du Văn liếc mắt nhìn Giản Vũ Nùng, "Làm sao có thể, mỗi ngày ăn cả vò dưa chua cũng không thấy kêu cay*!"

(Dưa chua ở bên Trung hơi khác bên mình, đồ ăn bên Trung đa phần đều cho ớt, hình ảnh minh họa ở cuối chương)

"Chú ý chú ý, không phải là mỗi ngày." Giản Vũ Nùng đứng lên, đi vào phòng bếp tìm nước uống.

Minh Trình nghi hoặc nhìn bóng lưng của Giản Vũ Nùng, "Hoán ca, cô ấy không thích tôi sao?"

Du Hoán nhú mày, "Cậu cảm thấy?"

"Tôi nói chuyện với cô ấy nhưng cô ấy đều không phản ứng." Minh Trình chống cằm, "Tôi rất khiến người khác chán ghét sao?"

"Không khéo." Du Hoán tùy ý gắp đồ ăn, "Chỉ riêng cậu có thể khiến nó chán ghét."

Cơm nước xong Du Hoán nói vài câu liền rời đi, Giản Vũ Nùng giúp Du Văn vệ sinh cá nhân một chút, sau đó cũng đi tắm rửa, hai người nằm trên cùng một cái giường.

Từ nhỏ đến lớn, hai người các cô ngủ chung với nhau vô số lần, sau này Giản Vũ Nùng xuất ngoại đi du học, thời gian hai người ở chung với nhau ít đi, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến quan hệ của hai người.

*Dưa chua bên Trung

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

37. Chương 37: Nhớ

Edit: Yáng

Các cô khi còn bé cũng như vậy, nằm ổ trong chăn lặng lẽ nói chuyện.

"Du Văn, mà y với Thẩm đạo đến bước kia chưa, hai người... ừ, cái đó đó?" Giản Vũ Nùng lại phát huy tiềm chất bát quái của cô nàng, Du Văn liếc cô ấy một cái, "Mày nói xem, ở cùng một chỗ chưa lâu, hơn nữa vừa mới hẹn hò, mày nghĩ bọn tao đã làm gì."

Giản Vũ Nùng bày tỏ không tin, "Ai biết được, trước kia hai người chưa ở cùng một chỗ với nhau không phải mày cũng nói cho tao biết hai người bọn mày đã "đánh nhau"à, hành động mãi mãi đi trước quan hệ, lỡ đâu hai người còn lau súng cướp cò rồi thì sao."

Du Văn ho khụ một tiếng, hình ảnh kia không ngừng chạy trong đầu cô, "Câm miệng, câm miệng, còn nói nữa thì tao chảy máu mũi mất, vóc dáng của Thẩm đạo nhà tao quá tốt, chịu không nổi chịu không nổi."

Giản Vũ Nùng, "Mày làm sao biết vóc người Thẩm đạo quá tốt?"

"À, đúng là chưa có nhìn qua, nhưng tay tao có sờ qua."

Giản Vũ Nùng, "..."

"Mày cũng đừng có bát quái về tao nữa được không, tự mình tìm một người đàn ông mà chơi đi."

"Mày nói tìm là tìm được ngay à, ánh mắt của tao rất cao!" Giản Vũ Nùng nói xong thở dài, "Mày đừng nói nữa, gần đây mỗi ngày mẹ tao đều ép buộc tao, còn nói lần này tao về phải đi xem mắt, trời ạ, tao còn chưa có già như vậy!"

"Ha ha, mày đi xem mắt, hình ảnh kia đúng là rất đẹp đấy." Du Văn điều chỉnh tư thế một chút, sau đó chăm chú hỏi, "Nùng Nùng, nói ra mỗi ngày mày đều ngắm soái ca này rồi lại ngắm soái ca kia, thế sao cũng không thấy mày nói với tao thực sự mày thích ai?"

Giản Vũ Nùng ngẩn người, "Tao, tao thích rất nhiều người."

"Giản Vũ Nùng, tao nghiêm túc đấy, mày đừng nói đùa với tao."

Giản Vũ Nùng duỗi người, "Ai nha, mày bảo một đại hoa tâm như tao đây chỉ được thích một người, cái này có phải quá khó hay không?"

"..."

"Được rồi, ngủ đi ngủ đi, tao bôn ba lâu như vậy, đã sớm mệt muốn chết rồi."

Du Văn liếc mắt, "Mặc kệ mày, tao đi tìm Thẩm đạo nhà tao."

Giản Vũ Nùng đập một cước lên cái chân không bị thương của cô, "Cút, không được tú ân ái."

Giản Vũ Nùng trở mình, nhắm mắt bắt đầu ngủ.

Làm sao có thể nói với mày người tao thực sự thích là ai? Giản Vũ Nùng không tiếng động thở dài, bởi vì vô vọng, cho nên không đủ dũng khí nói ra.

Du Văn không biết một người tùy tiện như Giản Vũ Nùng thật sự có người trong lòng, cô đang mở điện thoại di động, tràn đầy vui vẻ nhận tin

cho Thẩm Thanh Châu.

"Còn đang bận sao, hay đã nghỉ ngơi rồi?" Cũng sắp mười giờ, Du Văn cũng không biết rõ tiến trình của đoàn phim ở bên kia.

Năm phút sau, chuông báo tin nhắn, Du Văn cầm lên nhìn, "Vừa mới kết thúc công việc."

"Ồ, có mệt không hả, nghe nói điều kiện bên đó không được tốt, mọi người bình thường ăn cái gì?" Du Văn bắt đầu hỏi hặn khi viết mấy phân đoạn đó trong tiểu thuyết, phải đến phía Tây quay phim không nói, còn phải ở khu vực chênh lệch nhiệt độ ngày đêm rất lớn.

"Tạm được, trước kia cũng có ra ngoài quay loại cảnh này, còn đồ ăn thì không được tốt lắm."

Du Văn nhìn thấy bốn chữ "không được tốt lắm" thì mím môi cười, cô gần như có thể tưởng tượng ra Thẩm Thanh Châu khi nhấn bốn chữ này thì trên mặt hơi thoáng hiện ra biểu tình ghét bỏ.

"Ồ, vậy anh cố gắng lên, nhanh một chút quay trở về, em làm đồ ăn ngon cho anh." Du Văn gửi những lời này, đột nhiên cảm thấy mình vô cùng hiền thê lương mẫu.

Tin nhắn phát ra ngoài hồi lâu cũng không thấy có hồi âm, Du Văn tưởng là Thẩm Thanh Châu đã chỉnh lý xong công việc đang chuẩn bị về nhà, vì vậy cũng không thúc dục anh. Một lát sau, cô không cẩn thận ngủ thiếp đi.

Mà thật ra, hiện tại đang ở một khu vực xa xôi nào đó, Thẩm đạo của chúng ta đang ngồi trên giường của một khách sạn đơn giản, nhìn chăm chăm tin nhắn trên điện thoại yên lặng ngẩn người, nhớ đến một người, cũng chưa từng thể nghiệm qua cảm giác chỉ cần nhìn tin nhắn của người kia gửi đến thì trong lòng liền cuộn trào.

Sau một lúc lâu, Thẩm Thanh Châu nhấn bốn chữ rồi gửi đi, "Anh rất nhớ em."

Khi Du Vãn nhìn thấy tin nhắn này đã là ngày hôm sau, cô ngồi ở trên giường lẳng lặng nhìn mấy chữ kia, cô không biết một Thẩm Thanh Châu lạnh lùng tối hôm khi qua gửi mấy chữ này thì trong lòng có cảm giác gì.

Cô rất hối hận, tối qua làm sao cứ như vậy lại ngủ quên mất! Nếu như thời gian đảo ngược, cô nhất định sẽ gọi điện thoại cho anh.

Sau khi có tin nhắn ngắn này, Du Vãn mỗi ngày đều nhắn tin hoặc gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Châu, bất tri bất giác, hai tuần lễ trôi qua, vết thương trên chân Du Vãn đã lành, có thể xuống giường đi lại.

Giản Vũ Nùng bởi vì ở nhà luôn bị bắt đi xem mắt, vì thế cô nàng dứt khoát ở lại nhà Du Vãn tránh đầu sóng ngọn gió, Du Hoán thường xuyên trở lại thăm các cô, có lúc mang theo rất nhiều đồ ăn, có lúc lại dẫn bọn họ đi ra ngoài ăn cơm.

Hôm nay, thời tiết rất đẹp.

Du Vãn cùng Giản Vũ Nùng mang theo Đậ Đỏ và Du Điểm Điểm đi ra ngoài tản bộ.

"Hôm nay anh mày đóng mày phải không?"

"Ừ, nói là buổi tối có tiệc mừng đóng máy."

"Tao biết, cái người Minh Trình kia có nói với tao, hẳn bảo chúng ta qua đó chơi."

Du Vãn, "A, Minh Trình lại còn tìm mày, mày nói xem khoảng thời gian này sao anh ta cứ luôn tìm mày, hai người..."

"Dừng dừng." Giản Vũ Nùng rất ghét bỏ, "Tao cũng không thích hấn, thỉnh chớ quên, tao là antifan của hấn ta."

"Anh ta ngoại trừ nói chuyện có chút ngạo mạn thì những cái khác cũng khá tốt, anh ta nói anh ta lui tới với người khác đều rất nghiêm túc, cũng có thể là do nhà báo viết khó nghe."

"Phải không, vậy cũng không liên quan đến tao." Giản Vũ Nùng dù sao đối với Minh Trình cũng không có gì hứng thú, "Ôi đúng rồi, anh mà hôm trước bị chụp ảnh đi ăn cơm cùng với Lý Lộ, trên mạng đều nói hai người họ ở cùng một chỗ."

Du Văn nhún nhún vai, "Trên mạng nói mà cũng tin, bất quá chỉ là cùng một đoàn phim nên qua lại có chút gần, tao nếu mà có chị dâu thì mà nghĩ anh tao sẽ không nói cho tao hả."

"Cũng đúng." Giản Vũ Nùng cười một tiếng, "À, dù sao thì bây giờ chúng ta cũng không có việc gì, hay là chúng ta đến tiệc đóng máy của bọn họ xem một chút đi."

"... Xác định?"

"Đúng vậy, nhất định có thể nhìn thấy rất nhiều trai đẹp, đi đi, dù sao chúng ta đi thì cũng không có ai dám nói gì đúng không." Tính tình Giản Vũ Nùng nói làm là làm ngay, vừa mới định đi là lập tức gọi xe.

"Thế nhưng còn có hai con này..."

"Đương nhiên là cùng nhau mang đi rồi."

Đến nơi thì Giản Vũ Nùng gọi điện thoại cho Du Hoán, nhưng mà phỏng chừng Du Hoán đang bận cho nên không nghe máy được, không có biện pháp, cô đành phải gọi điện thoại cho Minh Trình.

"Nùng Nùng hả, cô tới rồi! Tôi đến đón cô tôi đến đón cô." Minh Trình cúp điện thoại liền chạy ra hướng cửa chính, xa xa nhìn thấy hai cô gái cùng hai con chó, trong lòng hẳn vô cùng vui vẻ đi tới, "Tôi cho là cô không đến còn đau lòng một chút đấy."

Giản Vũ Nùng đối với biểu tình khoa trương của hẳn không nói gì, "Du Hoán không nghe điện thoại, chỉ còn cách làm phiền anh."

"Hoán ca bị một nhóm người lôi kéo uống rượu, chỉ có tôi là rảnh, đi, chúng ta đi ăn đồ ăn ngon." Minh Trình đưa tay giúp Du Văn dắt chó, Du Văn thối lui, "Không có việc gì, hai con này để tự chúng tôi dắt."

"Được, vậy chúng ta đi thôi."

"Ừ."

Ba người đi vào, bên trong nhân viên công tác cùng các diễn viên đang nói chuyện rôm rả, uống rượu chụp hình, một mảnh não nhiệt.

Giản Vũ Nùng liếc mắt nhìn thấy Du Hoán, anh đứng nổi bật giữa một nhóm người, bên cạnh anh còn có Lý Lộ - nữ nhân vật chính của bộ phim, vóc dáng rất đẹp, khuôn mặt tinh xảo, hai người đứng chung một chỗ nhìn qua rất là chói mắt.

Giản Vũ Nùng giơ tay lên hướng Du Hoán vẫy vẫy, "Du ca!!"

Hầu hết mọi người trong giới đều gọi là Du Hoán hoặc Hoán ca, thật sự không có ai gọi là Du ca. Thật ra Giản Vũ Nùng khi còn bé đều gọi là Du ca ca Du ca ca, sau khi lớn lên cảm thấy gọi như vậy rất là buồn nôn, vì vậy bèn đổi thành Du ca, nhưng thi thoảng đầu óc có vấn đề hoặc là có chuyện gì muốn xin xỏ thì vẫn gọi là Du ca ca.

Thanh âm của Giản Vũ Nùng vẫn rất dễ nhận ra, Du Hoán nghe được thanh âm liền nhìn qua hai người bọn họ, thấy là Giản Vũ Nùng và Du Văn,

sắc mặt mang theo vui vẻ, nhắc chân đi tới chỗ bọn họ.

"Sao hai đứa lại tới đây, đến rồi mới nói cho anh biết?"

Minh Trình, "Là em mời hai người họ tới cho thêm náo nhiệt."

"Ừ, trái lại ngạc nhiên." Du Hoán liếc nhìn Du Vãn, "Quay nhiều phim như vậy, lần nào cũng có tiệc đóng máy, nhưng đây là lần đầu tiên em đoàn phim của anh."

Du Vãn bĩu môi, "Là Giản Vũ Nùng muốn tới."

"Em đấy, còn không bằng Vũ Nùng." Trong con người Du Hoán mang theo sự cứng chiều, xoa xoa trán Du Vãn.

"Dạ dạ dạ, vậy anh để Giản Vũ Nùng làm em gái anh đi, em rời đi là được rồi."

"Vốn chính là em gái anh, còn cần em nói sao." Du Hoán nhướn nhướn mày, nhìn về phía Giản Vũ Nùng, "Đúng không?"

Ánh sáng trong đôi mắt của Giản Vũ Nùng hơi tối lại, sau đó nở nụ cười, "Đúng vậy, em có lương tâm hơn Du Vãn nhiều."

Du Hoán cười, ôm bả vai của hai cô, "Ăn chưa, hay giờ đi ăn một chút gì đó."

"Được, đúng lúc em đói bụng."

Du Hoán cùng hai cô gái xa lạ thân cận như thế, tự nhiên hấp dẫn ánh nhìn của mọi người.

"Hoán ca, đây là?" Một nhân viên công tác hỏi.

"Em gái tôi Du Văn." Du Hoán giới thiệu, "Vị này là bạn tốt của tôi, Giản Vũ Nùng."

"À ~ hóa ra là em gái của Hoán ca trong truyền thuyết, ngưỡng mộ đã lâu, còn có bạn tốt của Hoán ca, xin chào xin chào." Nhân viên công tác bắt tay với hai người, "Đến đây đến đây, mau chóng tiếp đãi đồ ăn thức uống."

"Anh bận rộn thì không cần tiếp đãi chúng tôi, chúng tôi chỉ đi dạo xung quanh một chút thôi." Giản Vũ Nùng cười nói.

"Được được được, Hoán ca nhất định sẽ chiêu cố tốt hai người."

Minh Trình ở một bên nói tiếp, "Nùng Nùng, tôi cũng sẽ chiêu cố cô thật tốt."

Lý Lộ ở một bên nghe được cười nói, "Minh Trình, cậu nói lời này có thâm ý nha."

Minh Trình nhìn Giản Vũ Nùng có ý khác, "Nào có thâm ý gì đâu, chỉ là đơn thuần chiêu cố hai vị khách của chúng ta mà thôi."

Giản Vũ Nùng hoàn toàn xem nhẹ lời nói của Minh Trình, ánh mắt cong cong nhìn Lý Lộ, ừ... bạn gái scandal gần đây của Du Hoán.

"Hoán ca, em có thể uống chén rượu với em gái và bạn của anh không?" Lý Lộ nói.

Du Hoán nhìn về phía hau người, ánh mắt Du Văn nhìn hãn bày tỏ không muốn uống, Du Hoán ngẫm hiểu, "Đoạn thời gian trước Du Văn bị thương, bác sĩ dặn dò không nên uống rượu."

"Ồ, như thế à." Lý Lộ có chút tiếc nuối, "Vậy không có biện pháp, em gái không uống thì Hoán ca phải thế chỗ."

Du Hoán cười cười, "Không thành vấn đề,"

"Nhưng em uống nửa chén, anh uống một chén, thế nào?" Ánh mắt của Lý Lộ rất động lòng người, nhìn rất câu dẫn.

Du Hoán bất đắc dĩ, "Em đào hố chôn anh rồi."

"Không bẫy anh thì bẫy ai." Lý Lộ cười, "Đến đến, rót đầy cho anh."

"Không phải ngày mai em còn có thông cáo sao, nhất định muốn uống cùng anh, coi chừng ngày mai không dậy nổi." Du Hoán hào tâm nhắc nhở.

"Vậy thì có cái gì, không say không về." Lý Lộ đắc ý nói.

Du Hoán không có biện pháp, "Vậy cũng được."

Giản Vũ Nùng nhìn hai người một đến một đi, ánh mắt của Lý Lộ một mực dán trên người Du Hoán, cái dáng vẻ này, giống như là trong mắt cô ấy chỉ có một người, Giản Vũ Nùng cúi mắt, tự rót cho mình một chén rượu, "Phần của Du Văn để tôi đến! Tôi muốn uống với cô!"

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

38. Chương 38: Thầm Yêu

Edit: Yáng

Du Hoán cùng Lý Lộ đều ngừng lại, Du Hoán quay đầu nhìn Giản Vũ Nùng, "Em có uống được không?"

"Đương nhiên là được rồi." Giản Vũ Nùng cầm cái ly lên cụng ly cùng Lý Lộ, "Đến đến đến, rất vinh hạnh được cùng uống rượu với Lý Lộ tỷ ~"

Lý Lộ đương nhiên cam tâm tình nguyện có quan hệ tốt với bạn bè của Du Hoán, "Cũng là vinh hạnh của tôi nha."

Giản Vũ Nùng uống một hơi cạn sạch, sau đó ở giữa ánh mắt của mọi người lại rót thêm một chén, "Uống ngon, lại thêm một ly."

Lý Lộ không nghĩ tới cô ấy tốc độ nhanh như vậy, vội vã uống hết chén của mình, "Không nghĩ tới em gái có tửu lượng tốt như vậy."

"Hôm nay Du Hoán đóng máy, chúc mừng mà thôi." Giản Vũ Nùng cụng ly với Du Hoán, "Uống nhanh một chút nha."

Du Hoán có chút bất đắc dĩ nhìn Giản Vũ Nùng, "Em uống chậm một chút, như thế này không tốt cho cơ thể."

Du Văn cũng lôi kéo Giản Vũ Nùng, cô biết rõ cô ấy thường ngày hơi điên, cho nên cũng không có nghĩ nhiều, "Nùng Nùng, Du Điểm Điểm."

Giản Vũ Nùng khoát khoát tay, "Không có việc gì, Lý Lộ tử, em kính chị một ly."

"Được..."

Giản Vũ Nùng lại một ly nữa xuống bụng, "Đừng nói nữa, rượu của mọi người ở đây cũng không tệ."

Giản Vũ Nùng vậy mà lại uống thêm mấy ly, Du Văn thật sự là sợ lát nữa phải kéo cô ấy về nhà, vội vàng giành lại ly rượu của cô ấy, "Được rồi, đừng uống nữa."

"Ơ kìa, tao còn muốn uống." Giản Vũ Nùng mê mang quan sát, ợ một cái.

Xong rồi... đã say rồi. Du Văn nhúc đầu, "Anh, em mang cô ấy đi ra ngoài hóng gió một lát, không để cho cô ấy uống nữa."

"Ừ, anh sẽ ra sau, hai người đừng đi xa."

"Vâng."

Minh Trình ở một bên nhìn Giản Vũ Nùng có chút bận tâm, "Tôi đi cùng hai người."

Du Văn suy nghĩ một chút, vạn nhất lát nữa Giản Vũ Nùng thật sự nằm trên mặt đất thì một mình cô cũng không kéo dậy được, hơn nữa còn có Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm, "Được, anh giúp tôi đỡ cô ấy, tôi đi dắt hai con chó đến đây."

"Được." Minh Trình nhận lấy Giản Vũ Nùng.

Giản Vũ Nùng kề sát vào hẫn, sau đó đẩy hẫn ra, "Ai đó, tránh ra ra."

"Ôi tổ tông của tôi, cô đừng di chuyển."

Tiệc rượu đóng máy, tất cả mọi người uống có chút nhiều. Du Văn vừa mới nói lỏng Du Điểm Điểm và Đậu Đỏ cho bọn nó đi chơi ở một bên, bây giờ đang có mấy nhân viên đoàn phim đang trêu chọc bọn nó.

Du Văn đi tới, hướng các cô ấy gạt đầu, sau đó kéo hai con đi.

Lúc này, thật ra có một diễn viên có chút ngạc nhiên nói, "Bây giờ tất cả mọi người đều yêu thích nuôi Samoyed sao, trước kia tôi còn thấy chó nhà Thẩm đạo cũng là một con Samoyed."

Du Văn trừng mắt nhìn, vẻ mặt hơi cứng lại, "Ha ha, dù sao lớn lên vừa đẹp vừa đáng yêu..."

"Đúng vậy." Người kia nói, "Ôi chao, bất quá tôi cảm thấy con này cùng con của Thẩm đạo khá giống nhau, con của Thẩm đạo tên gì nhỉ, hình như là Đậu Đỏ."

Du Văn một bộ bưng tỉnh đại ngộ, "Ừ... Thì ra là vậy. Khụ, Du Điểm Điểm, chúng ta nên đi rồi."

Cố ý lảng tránh tên của Đậu Đỏ, Du Văn lôi kéo hai con vợi vàng đi đến chỗ Giản Vũ Nùng. Giản Vũ Nùng ra đến đại sảnh, lắc lư ở bên cạnh một bồn hoa, "Du Văn, Du Văn?! Tao có chút choáng váng, Du Văn, cái này là cái gì."

Minh Trình kéo Giản Vũ Nùng, "Đứng vững đứng vững, ôi ôi, đừng đi sang bên kia."

"Tôi phải đi về, Lý Lộ đâu? Có phải cô ta còn quyến Du ca muốn uống rượu không? Tôi uống cùng cô ta."

Minh Trình đem Giản Vũ Nùng đang lão đảo lắc lư ngồi lên trên ghế bên cạnh bồn hoa, "Ngoan ngoan ngồi đây. Haizzz, không ngờ cô uống say lại làm ầm như thế này."

"Ai uống say hả? Anh nói người nào hả?" Giản Vũ Nùng không phục, "Du Văn! Du Văn đâu?!"

"Tao đây tao đây." Du Văn không có biện pháp, đành phải đem dây xích của Du Điểm Điểm và Đậ Đổ giao cho Minh Trình, "Giúp tôi nhìn một chút."

"Được."

Du Văn ngồi xuống bên cạnh Giản Vũ Nùng, đưa tay đỡ lấy cô ấy, "Đã bảo mà đừng uống nhiều như vậy, mà đây, đây là đang làm cái gì."

Giản Vũ Nùng dựa vào vai Du Văn an tĩnh rất nhiều, "Du Văn, Du Văn..."

"Ừ."

"Đầu tao có chút choáng váng."

"Vậy mà dựa vào tao ngủ một lát, chờ anh tao đi ra thì chúng ta cùng về."

"Anh mà... anh mà ở cùng một chỗ với Lý Lộ rồi, sẽ không quản chúng ta đâu." Thanh âm của Giản Vũ Nùng hơi tròng xuống.

Du Văn, "Làm sao có thể, anh tao khẳng định đi ra thì lập tức sẽ đi ra, làm sao có thể tròng sắc khinh thân*."

(Trọng sắc khinh thân: coi trọng người yêu hơn người thân)

"Trọng sắc... mà cũng cảm thấy đó là sắc hả." Giản Vũ Nùng đưa tay che biểu cảm trên khuôn mặt, thanh âm gián đoạn có chút vỡ vụn, "Vì sao, tại sao lại như vậy chứ, có phải tao vĩnh viễn cũng không đuổi kịp hay không... Du Văn, tao thực sự không đuổi kịp đúng không..."

"Cái gì hả? Cái gì mà không đuổi kịp?" Du Văn đầu óc mơ hồ.

"Khi còn bé thì ngưỡng vọng*, ừ... bây giờ còn là phải ngưỡng vọng! Hơn nữa tao giống như cũng không phải là người quan trọng, mà xem, tao cũng là... em gái, ợ."

(Ngưỡng vọng: hướng đến với lòng hi vọng, trông đợi hoặc với lòng kính trọng, khâm phục)

"Được rồi được rồi, mà ngoan ngoãn đi." Giản Vũ Nùng nói mơ mơ hồ hồ, Du Văn cũng không nghe rõ lắm. Cái gì mà ngưỡng vọng? Cái gì mà em gái, Giản Vũ Nùng đúng là uống đến ngu người rồi.

Du Văn đem Giản Vũ Nùng ôm vào trong ngực, sau đó nói với Minh Trình, "Cái kia, anh có thể giúp tôi thúc giục anh trai tôi được không?"

Minh Trình gật đầu, "Được, lập tức quay lại."

"Ừ, cảm ơn anh."

Minh Trình đi, Du Văn phát giác Giản Vũ Nùng cũng an tĩnh hơn nhiều, thế nhưng an tĩnh có chút kỳ lạ, Du Văn cúi đầu xuống nhìn, chợt kinh hãi.

"Nùng Nùng?"

Giản Vũ Nùng đang khóc, không có thanh âm, đột nhiên trên mặt đầy nước mắt.

Du Văn có chút luống cuống, "Mày làm sao vậy hả, khóc cái gì?"

"Du Văn, tao nói dối mà... thật ra tao có thích một người."

Du Văn ngẩn người, không nghĩ tới cô ấy lại bỗng nhiên nói đến chuyện này, "Thích một người? Là ai?"

Bởi vì người kia nên mới khóc như vậy phải không? Lẽ nào Giản Vũ Nùng đã yêu đương rồi, thế nhưng không có lý do gì mà cô không biết, hay là yêu đương ở nước ngoài nên cô mới không biết?

Giản Vũ Nùng xoa xoa nước mắt, tròng mắt vẫn còn hơi mơ hồ, "Là anh ấy, chính là anh ấy, thật ra thì tao đã sớm thích anh ấy, nhưng anh ấy không thích tao, chỉ coi tao như em gái, đúng, ở trong mắt anh ấy chính là một đứa trẻ, với mày cũng như thế."

"Hả? Giống như tao..." Trong đầu Du Văn mơ hồ có đáp án, còn chưa cho cô thời gian suy nghĩ, cô lại nghe được Giản Vũ Nùng nói ra, "Du Hoán, tao thích Du Hoán, tao thích anh mày."

"..."

Du Hoán từ bên trong đi ra, thấy Giản Vũ Nùng ngủ say ngã vào trong ngực Du Văn, hần ngồi chồm hồm đưa lưng về trước mặt Giản Vũ Nùng, "Du Văn, đem em ấy đặt lên lưng anh."

Nói hồi lâu, Du Hoán cũng không thấy Du Văn nói gì, hần quay đầu nhìn, "Ngây ngốc cái gì, nhanh lên một chút."

Du Văn, "...Ồ."

Giản Vũ Nùng được Du Hoán cõng trên lưng, Du Văn nhận lấy Du Điểm Điểm cùng Đạ Đỏ từ tay Minh Trình, đi theo sau hai người kia.

Đầu óc Du Văn có chút loạn, mấy phút trước, bạn tốt nhất của cô, khuê mật chơi từ nhỏ đến lớn Giản Vũ Nùng chính miệng nói cô ấy thích anh trai cô, hơn này còn thích từ rất lâu rồi.

Cô một chút không biết, thật sự một chút cũng không phát hiện ra.

Cô nhìn bóng lưng của Giản Vũ Nùng, đột nhiên cảm thấy ngực ê ẩm, không đuổi kịp? Em gái? Hóa ra là ý này... Giản Vũ Nùng thích Du Hoán, len lén, cũng không nói cho cô biết.

Đồ ngốc, ngay cả cô mà cũng giấu, không biết trong lòng cô ấy có bao nhiêu lo lắng.

Cô cho rằng Giản Vũ Nùng càn rỡ phóng khoáng, hoa si tới cực điểm, thích cái này lại thích cái kia, hóa ra, cô vẫn luôn không nhìn thấu. Giản Vũ Nùng thích một người, chỉ thích một người kia. Nhưng làm thế nào bây giờ, người kia đối với cô ấy hình như không hề có ý đó.

Du Hoán đưa Giản Vũ Nùng vào trong xe, sau đó tự mình lái xe, Du Văn ngồi vào phía sau, đặt hai con chó cẩn thận.

Xe từ từ rời khỏi tiệc rượu đóng máy, bọn họ cũng không biết, ngoài ra còn có một chiếc xe từ đầu đến cuối một mực đi theo bọn họ, camera quay chụp liên tục, chụp được thứ tốt liền phần khởi.

"Anh, để xuống đi, em sẽ chăm sóc nó."

Du Hoán gạt đầu, đem Giản Vũ Nùng đặt ở trên giường, "Không nghĩ tới Vũ Nùng đột nhiên uống nhiều như vậy."

Du Văn há miệng, muốn nói gì, nhưng lại nghĩ tới Giản Vũ Nùng giấu diếm đến bây giờ, cô yên lặng ngậm miệng lại, "Vũ Nùng đại khái là tâm tình không tốt."

"Tâm tình không tốt, vì sao?"

"Ừ... Nó nói mẹ nó suốt ngày bắt đi xem mắt, nên không vui."

"Xem mắt?" Du Hoán bất ngờ, "Vũ Nùng còn nhỏ, xem mắt cái gì."

"... Anh, nó bằng tuổi em mà." Du Văn nói lầm bầm, "Em cũng nói yêu đương rồi có được hay không."

Du Hoán liếc mắt nhìn cô, "Nói yêu đương rồi rất giỏi đúng không hả?"

"Mới không có, em chỉ là muốn với anh đừng lúc nào cũng đối xử với hai đứa em như trẻ con."

"Được được được." Du Hoán lắc đầu, khom lưng đắp chăn cho Giản Vũ Nùng, "Đều trưởng thành rồi, dù sao cũng không muốn nghe lời nữa. Được rồi, anh đi trước, em chăm sóc em ấy cho tốt, uống nhiều như vậy thì mai dậy nhất định sẽ đau đầu, em chuẩn bị cho em ấy ít đồ uống giải rượu."

"Ồ."

Du Hoán cầm lên áo khoác ở một bên, xoay người đi ra khỏi cửa phòng.

Du Văn nhìn Giản Vũ Nùng say thành một đoàn, thở dài.

Hôm sau, trang đầu nổi bật, mọi người đều ngoài ý muốn.

#Du_Hoán_tiệc_rượu_đóng_máy_bất_ngờ_cũng_một_cô_gái_say_rượu
u

#Du_Hoán_cũng_một_cô_gái_rời_khỏi

#Du_Hoán_Lý_Lộ

...

Sáng sớm Du Văn nhìn thấy hình ảnh này trên tin tức liền đỡ dẫn, hôm qua đáng vẻ cô và Giản Vũ Nùng ngồi ở bên cạnh bồn hoa đều bị chụp lại, Du Hoán cũng Giản Vũ Nùng cũng bị chụp rất rõ ràng.

Trong khoảng thời gian này Du Hoán vốn là bởi vì scandal cùng Lý Lộ nên vẫn lên trang đầu, bây giờ đột nhiên xuất hiện một cô gái xa lạ, hơn nữa đáng vẻ Du Hoán còn rất chiều cố cô ấy, một loạt sự kiện như thế này, các phóng viên đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Một mỗ nào đó viết: Theo một người quen trong tiệc rượu đóng máy tiết lộ, cô gái này là "bạn" của Du Hoán, ngày hôm đó cùng đi với em gái Du Hoán đến chúc mừng Du Hoán, sau đó uống nhiều, được Du Hoán đích thân công về nhà...

Giản Vũ Nùng mơ mơ màng màng từ trên giường bò dậy, tiến đến bên cạnh Du Văn, "Mày xem cái gì hả... Đầu tao đau quá, mày lấy giúp tao chén nước."

"Nùng Nùng."

"Ừ?"

"Mày thành bạn gái của anh tao rồi." Du Văn dừng lại, "Bạn gái scandal."

"..."

Du Văn thấy vẻ mặt Giản Vũ Nùng mờ mịt, đưa điện thoại di động giơ lên trước mặt cô ấy để cho cô ấy nhìn, "Nha, hình anh tao công mày cũng đều có trên internet."

Giản Vũ Nùng từ từ giơ tay cầm lấy điện thoại di động, "Hôm qua tao bị chụp?"

"...Ừ."

"Du ca công tao trở về?"

"Đúng."

"Sau đó phóng viên chụp ảnh?"

"Đúng vậy."

"Ngọa tào*!" Giản Vũ Nùng chột lên tinh thần, "Vậy mà tao cũng có thể lên trang đầu??!"

(Ngọa tào: ngôn ngữ trên mạng, thể hiện sự ngạc nhiên, không sẵn sàng chấp nhận. Nó có ý nghĩa của chữ thề)

Du Văn: Chị gái à, bây giờ trọng điểm là cái này sao...

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

39. Chương 39: Sùng Vật

Edit: Yáng

"Sao chụp tao xấu thế này? Mà nhìn mặt tao đi, hôm đó tao trang điểm không kỹ!!! Tại sao những phóng viên kia lại chụp vào lúc đó!!!!

"... Dù sao dáng dấp của mày cũng là như thế mà."

"Tao phi, quần chúng cả nước nhìn tao, vậy mà tao biểu hiện không tốt." Giản Vũ Nùng ảo não sửa sang lại tóc, "Ôi, bạn gái scandal của Du ca lại đổi thành tao, nhất định sẽ khiến Lý Lộ tử khó chịu."

"Cô ấy khó chịu cái gì?"

"Cô ấy thích Du ca, tao nhìn ra được."

Du Văn nhìn Giản Vũ Nùng, ánh mắt hơi mơ hồ, "Sao tao lại không nhìn ra, Nùng Nùng, từ lúc nào mà ánh mắt mày lại sắc bén thế?"

Giản Vũ Nùng dừng một chút, tránh ánh mắt của Du Văn, trực tiếp nằm xuống giường, "Chính là tao tương đối cơ trí nha."

Đáng lẽ Du Văn muốn nói kỳ thực chuyện này cũng không có gì, sau này chỉ cần Du Hoán giải thích Giản Vũ Nùng chỉ là bạn bè, phóng viên và cư dân mạng cũng sẽ dần yên tĩnh, thế nhưng cô tuyệt đối không nghĩ đến scandal này lại cháy tới trên người cô.

Nguyên nhân là do một bạn trên mạng có bình luận, "Em gái Du Hoán thật đáng yêu, còn nuôi hai con chó cũng rất xinh đẹp."

Đúng vậy, Du Văn với Du Hoán và Giản Vũ Nùng đều có mặt trên ảnh chụp, hơn nữa cả Du Điểm Điểm với Đậu Đỏ cũng bị lên hình.

Sau đó có một nhóm người chuyển ánh mắt từ trên người Du Hoán sang Du Văn.

"Samoyed siêu siêu siêu cấp bán manh, nhà ta cũng nuôi ~"

"Cái này khiến tôi nhớ đến Đậu Đỏ của Châu Châu nhà tôi, đáng dấp na ná nhau, ha ha ha ~"

"Con bên trái kia, hình dáng tương tự, còn có khuôn mặt cũng giống nhau như đúc."

...

Có người tìm ra ảnh chụp trước đây của Thẩm Thanh Châu và Đậu Đỏ, hai con manh sủng đặt chung một chỗ so sánh, không khác biệt chút nào.

Du Văn cũng nhìn hai bức ảnh so sánh, thật sự là giống nhau như đúc, thế nhưng chó trưởng thành cũng có nhiều loại, lớn lên giống nhau cũng không vấn đề gì mà.

Chỉ có thể nói Đậu Đỏ nhà Thẩm Thanh Châu quá nổi tiếng, dẫn đến mọi người nhìn thấy cún giống Samoyed sẽ nghĩ ngay đến Đậu Đỏ. Thế nhưng bất đắc dĩ chính là bộ não của mọi người hoạt động quá nhanh.

Sau khi kết thúc hoạt động tuyên truyền, Du Hoán, Lý Lộ và Minh Trình bị các phóng viên vây quanh thu thập tin tức.

"Hoán ca, cô gái uống say đêm đó là bạn gái anh sao?"

Du Hoán đã sớm biết các phóng viên sẽ hỏi vấn đề này, hẳn không chút hoảng hốt đáp, "Là bạn tốt, cô ấy uống say nên tôi đưa cô ấy về, mọi người suy nghĩ nhiều rồi."

"Nhưng có vẻ có quan hệ rất tốt với anh, hơn nữa cô gái đó cũng có quan hệ rất tốt với em gái anh."

"Ừ, cô ấy cùng em gái tôi lớn lên cùng nhau, quen nhau rất lâu rồi."

"Nói như vậy thì cô ấy không phải bạn gái anh, suýt nữa hù chết fan couple Hoán Lộ rồi." Một phóng viên cười giỡn nói.

Du Hoán cong môi, "Mọi người đừng điếm loạn uyên ương, tôi cùng Lý Lộ càng không có gì, đúng không Lý Lộ?"

Trong mắt Lý Lộ lóe lên tia phiến muộn, ngay sau đó lại nở nụ cười sáng lạn, "Dĩ nhiên, tôi có tin tức tốt chẳng lẽ lại không nói cho mọi người hay sao?"

"Kia Hoán ca, trên internet có tin đồn nói con chó mà Du Văn em gái anh dốt hôm đó rất giống con chó của đạo diễn Thẩm Thanh Châu? Anh thấy thế nào?" Phóng viên bỏ xuống **, muốn biết Du Hoán sẽ trả lời như thế nào.

(Phần ** là do bản raw như thế, t cũng không hiểu ý của tác giả)

"Đậu Đỏ sao?" Minh Trình nghi ngờ nói, "Không phải là cùng một con à?"

Các phóng viên sững sốt, lập tức hưng phấn đem micro đến trước mặt Minh Trình, "Anh nói con chó kia chính là Đậu Đỏ sao, không phải giống như mà đúng là Đậu Đỏ sao?"

Du Hoán cúi mắt ho khụ một tiếng.

Ánh mắt Lý Lộ cũng hiện rõ vẻ ngạc nhiên.

Minh Trình nhìn Du Hoán, hình như bản thân mình nói sai cái gì đó, "Cái này, khụ khụ."

"Minh Trình, anh biết rõ đúng không? Thẩm Thanh Châu bây giờ đang quay phim ở bên ngoài, cho nên giao Đậ Đổ cho em gái Du Hoán chăm sóc sao, xin hỏi hai người họ có quan hệ như thế nào?"

Minh Trình, "...". Có thể nói bí mật này hay không đây? Vẻ mặt Minh Trình hơi lúng túng, phóng viên thấy vậy vội vã đem micro đưa sang bên Du Hoán.

"Hoán ca, xin hỏi em gái anh cùng Thẩm đạo có quan hệ như thế nào?"

Du Hoán, "Ừ... Thẩm đạo chỉ là đem chó giao cho tôi chiếu cố thôi."

Không có biện pháp, chỉ có thể thừa nhận.

"Theo như tôi được biết, anh và Thẩm đạo cũng chưa từng hợp tác, cũng không phải bạn bè thân thiết. Thẩm đạo cứng chiều sủng vật mọi người đều biết, nếu không phải người quen thì anh ấy nhất định sẽ không giao phó sủng vật, anh và Thẩm đạo..."

Du Hoán cười nhạt, nháy mắt ra hiệu cho người đại diện. Vì vậy, nhân viên của ban tổ chức cùng người đại diện lập tức đi lên, "Rất xin lỗi mọi người, phỏng vấn đến đây là kết thúc, xin lỗi xin lỗi."

"Có thể giải thích một chút được không? Em gái anh và Thẩm đạo rốt cuộc có quan hệ gì?"

"Hoán ca!"

Người đại diện, "Các vị phóng viên, xin lỗi mọi người, kế tiếp Du Hoán còn có hoạt động."

Một nhóm minh tinh được đưa tiễn an toàn dưới tầm mắt của nhóm phóng viên, Minh Trình lẳng lặng hỏi, "Hoán ca, chuyện này, có phải không thể nói hay không?"

Du Hoán nhìn sang Minh Trình, "Bây giờ cậu mới biết."

Minh Trình khổ não, "Chính là một con chó, nên em cũng không nghĩ nhiều như vậy."

Lý Lộ cũng cả kinh nói, "Con chó kia thực sự là Đậ Đỏ nhà Thẩm đạo, Du Văn cùng Thẩm đạo?"

Du Hoán trầm mặc, cũng không đáp lại, chỉ bất đắc dĩ vỗ vai Minh Trình rồi rời đi.

Du Văn à, xem ra chuyện của hai người không giấu được bao lâu rồi.

Sự việc tiếp tục phát triển, một nhóm người trên internet bắt đầu kích động. Thẩm Thanh Châu cùng Du Hoán có quan hệ tốt như thế từ lúc nào, có khả năng hai người trở thành anh em thân thiết, nhưng khả năng Thẩm Thanh Châu và em gái Du Hoán ở cùng một chỗ còn lớn hơn đúng không?

Vì thế lại có người đăng lại tấm ảnh chụp ở rạp chiếu phim lần trước, mặc dù đeo kính râm, thế nhưng cô gái trong ngực Thẩm Thanh Châu, cằm, gò má... giống nhau đến 90%!!!

Cái quái gì vậy, hóa ra cô gái hai lần cứu vớt hệ ngân hà lại là cùng một người? Bạn gái Thẩm Thanh Châu là em gái Du Hoán? Nhóm bạn trên mạng bày tỏ rất hoảng hốt.

Ánh mắt Du Văn hơi ngưng lại, đầu óc có chút mơ hồ, không để ý đến mạch cảm xúc trong tiểu thuyết, cô dứt khoát tắt máy tính. Một bên khác, Giản Vũ Nùng đang lên weibo xem bình luận của cư dân mạng.

"Du Văn, đều tại mày, hotsearch của tao đều bị mày đè xuống, người ta vất vả lắm mới được lên trang đầu."

Du Văn liếc nhìn Giản Vũ Nùng, "Còn muốn lên trang đầu à, đơn giản thôi, bây giờ mày đi tìm anh tao, trực tiếp kéo qua hôn một cái, nhất định sẽ lên trang đầu."

Giản Vũ Nùng ngăn người, "Hôn cái quỷ gì hả?"

"Hôn anh trai tao, thế nào, có dám không?" Du Văn bĩu môi.

Giản Vũ Nùng liếc cô một cái, "Bệnh thần kinh."

Du Văn, "Không nghĩ tới lá gan mày lại nhỏ như vậy." Du Văn nói rất bông lụng, cô không muốn trực tiếp vạch trần Giản Vũ Nùng, Giản Vũ Nùng không muốn nói nhất định có lý do riêng, thế nhưng cô vẫn thực sự hy vọng Giản Vũ Nùng có thể hạnh phúc, nếu như cô ấy thực sự thích anh trai cô, cũng có thể bày tỏ, làm đà điều thì tính gì.

Giản Vũ Nùng dừng một chút, "Mày nói ai nhát gan đấy?"

Du Văn còn muốn nói vài câu, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên.

Giản Vũ Nùng liếc mắt một cái, "Ai ôi, điện thoại của Thẩm đạo lại đến rồi."

Ánh mắt Du Văn sáng lên, cầm điện thoại di động đi đến phòng khách.

"Alo."

"Ngày mai anh về." Đơn giản trực tiếp, Du Văn nghe thấy tim lại đập rộn lên.

"Kết thúc nhanh như vậy?"

"Bối cảnh bên này hoàn thành trước thời hạn, kế tiếp sẽ di chuyển đến chỗ khác."

Du Văn mỉm cười, "Vậy anh phải về xem ý của em?"

"Không nhìn em thì nhìn ai?" Thẩm Thanh Châu trấn định nói ra.

Du Văn khẽ cười ra tiếng, "Đương nhiên còn có Đậu Đỏ, anh sao có thể quên nó?"

Thẩm Thanh Châu trầm mặc một chút, "Anh nghĩ, hẳn là nó ở đây rất vui vẻ." Có Du Điểm Điểm ở đó, có thể không vui sao.

"Ừ. Đúng rồi, chuyện trên internet, anh đã biết chưa, em thấy anh gần đây bề bộn nhiều việc nên chưa nói với anh chuyện này."

Thẩm Thanh Châu ừ một tiếng, "Anh thấy rồi."

Du Văn thở dài, "Chưa kịp giải thích gì cả, mọi người đã nhận định em là bạn gái anh rồi."

Thẩm Thanh Châu nhíu mày, "Giải thích? Vốn đúng là như vậy, có gì phải giải thích?"

"... Cũng đúng nhì."

"Anh sẽ bảo vệ em." Thẩm Thanh Châu đột nhiên nói ra.

Du Văn khẽ run.

Thanh âm ôn nhu từ tính của Thẩm Thanh Châu xuyên qua micro, "Nếu không gạt được vậy thì cố gắng bảo vệ."

Hôm sau tại sân bay.

Thẩm Thanh Châu cùng đoàn người xuống máy bay. Đi ở giữa, đeo kính râm đúng là Thẩm Thanh Châu.

Phóng viên chẳng biết từ nơi nào lấy được thông tin, đã sớm mai phục ở sân bay. Nhìn thấy Thẩm Thanh Châu xuất hiện, lập tức ùn ùn kéo đến vây quanh, những người ở bên cạnh Thẩm Thanh Châu thấy vậy vội vã ngăn cản ở phía trước kéo dẫn khoảng cách của Thẩm Thanh Châu với phóng viên.

"Thẩm đạo, chuyện tình cảm bị công khai, anh có gì muốn nói không?"

"Xin hỏi em gái Du Hoán thật sự là bạn gái anh sao?"

"Quen biết thế nào, có phải hai người quen nhau thông qua Du Hoán?"

"Cô gái hôm đó ở rạp chiếu phim đúng là em gái Du Hoán sao?"

"Thẩm đạo, anh nói câu gì đi."

...

Thẩm Thanh Châu đứng vững tại chỗ, đưa tay tháo kính râm. Sau khi tháo kính râm xuống, ánh mắt màu trà lạnh lùng hờ hững.

"Đây là chuyện riêng, hy vọng mọi người không nên làm phiền cô ấy."

Một câu nói, gián tiếp thừa nhận toàn bộ.

Các phóng viên kích động.

"Quen nhau khi nào? Cô ấy chính là cô gái mà anh nói nấu cơm ăn ngon đúng không?"

"Ngay cả Đậu Đỏ anh cũng giao cho cô ấy chăm sóc, nhất định là anh rất tin tưởng cô ấy đúng không?"

"Thấm đạo, em gái Du Hoán rất xinh đẹp, hai người đã dự định kết hôn chưa? Lúc nào thì thông báo tin tốt cho chúng tôi đây?"

...

Thấm Thanh Châu nhìn về phía người phóng viên hỏi câu cuối cùng, hiển nhiên, lời nói của phóng viên đó khiến Thấm đạo nhà chúng ta cảm thấy rất lộn tui.

"Kết hôn? Đương nhiên là có." Thấm Thanh Châu hơi cong môi, "Nhưng cô ấy nói còn phải xem xét thêm."

Khuôn mặt lạnh lùng của Thấm Thanh Châu nở nụ cười ôn nhu, các phóng viên nhìn đến ngây người, nhắc tới em gái Du Hoán thì Thấm đạo nhân tính hơn rất nhiều.

Nhưng là cần xem xét thêm? F*ck, trong nháy mắt cảm thấy Du muội muội thật là trâu bò.

Đường Duyệt vừa mới đến sân bay chuẩn bị đón Thấm Thanh Châu liền thấy cảnh tượng này, hẩn trốn ở một bên đợi phỏng vấn kết thúc. Thấm Thanh Châu được nhân viên công tác đưa ra ngoài, Đường Duyệt mở cửa xe cho Thấm Thanh Châu, "Thế nào, đi uống một chén đi."

"Không, đưa tớ về nhà."

Đường Duyệt lắc đầu, "Ghê không, có bạn gái chính là không giống nhau. Một hồi không nhìn thấy thì chết à?"

Thẩm Thanh Châu quay sang nhìn Đường Duyệt, hết sức khinh bỉ, "Cậu biết cái gì."

Đường Duyệt trừng mắt nhìn, cảm thấy Thẩm Thanh Châu như vậy khiến hắn rất đau xót!!! Cậu ta lại đang giấu cột hắn không có người yêu?!

"Lái xe nhanh một chút." Thẩm Thanh Châu bất mãn nói.

Đường Duyệt lắc đầu, "Haizzz, núi băng nhà chúng ta có người khai thông rồi. Du Văn à Du Văn, tôi quyết định sau này coi cô là thần tượng của tôi."

Thẩm Thanh Châu nhìn kiến trúc bên cửa sổ từ từ lui về phía sau, bên miệng hơi có ý cười.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

40. Chương 40: Trở Về

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Yáng

Giản Vũ Nùng nhìn Du Văn ở trước mặt mình đứng đứng ngồi ngồi lặp lại n lần rồi cuộc không thể chịu nổi, "Mày bình thường đi có được không, đừng có kích động như thế!"

Du Văn nhìn Giản Vũ Nùng, "Con mắt nào của mày thấy tao kích động?"

"Hai con mắt đều thấy được."

Du Văn thu hồi tầm nhìn, "Tao là đang nghĩ đến tiểu thuyết của tao, OK?" Dứt lời, Du Văn tiêu sái bước vào thư phòng.

Giản Vũ Nùng liếc mắt, lẩm bầm Thẩm Thanh Châu còn không thừa nhận.

Một tiếng sau.

"Leng keng."

Giản Vũ Nùng chậm rãi từ trên ghế sofa đứng lên đi mở cửa."

"Tao đi mở cửa!" Ấm một tiếng trong thư phòng, Giản Vũ Nùng trông thấy một bóng người nhanh chóng lướt qua trước mặt, sau đó đứng ở sau cánh cửa.

Giản Vũ Nùng, "..."

Du Văn đưa tay sửa sang lại tóc, dường như rất trấn định mở cửa.

Cửa mở ra, Du Văn nhìn thấy Thẩm Thanh Châu đứng ở ngoài cửa.

Anh không thay đổi chút nào, từ bên kia trở về da cũng không đen đi, da dẻ vẫn còn trắng nõn. Cặp mắt hơi hột như cũ, chỉ là giờ phút này có tia vui vẻ yếu ớt.

Du Văn có chút ngẩn người.

Thẩm Thanh Châu cong môi, đưa tay捏 má Du Văn, rồi lại sờ tóc của cô, "Làm gì mà ngẩn ra, không nhận ra à?"

Thanh âm ôn nhu quen thuộc, còn hơn thanh âm truyền qua điện thoại di động, mặt đối mặt như thế này hết sức dụ dỗ. Du Văn hơi cong môi, đột nhiên nhào lên người Thẩm Thanh Châu, "Ai nói em không nhận ra, chính là đã lâu không gặp..."

Thẩm Thanh Châu bị ôm lúi về phía sau một bước, anh tiếp được Du Văn, khuôn mặt lạnh lùng có một tầng ôn nhu nhàn nhạt.

Đường Duyệt dừng xe xong đuổi tới cũng nhìn thấy cảnh này, hai người một cao một thấp đang đứng ở trước cửa ôm nhau, Du Văn vùi đầu trong ngực Thẩm Thanh Châu, hẳn không thấy được vẻ mặt của cô, thế nhưng sắc mặt của Thẩm Thanh Châu, đang cười!!! Lại còn cười ôn nhu như vậy!!! Quen biết nhiều năm, hẳn còn chưa có loại đả ngộ này đâu!!!

"Khụ khụ, hai vị, vào nhà đi, đừng chặn ở nơi này." Đường Duyệt rất cục không chịu được đành đi quấy rầy.

Du Văn nghe thấy có thanh âm của người khác liền vội vàng lui lại một bước, "Đường Duyệt?"

"Du Văn, đã lâu không gặp." Đường Duyệt vẫy tay, "Chính là tôi đưa vị này trở về."

"Vào đây ngồi một chút." Du Văn nói.

Đường Duyệt thấy vẻ mặt của Thẩm Thanh Châu hiện rõ năm chữ "Đừng quấy rầy chúng tôi", yên lặng thối lui, "Hai người cứ tự nhiên, tôi đi là được."

Du Văn sừng sốt, vành tai ửng đỏ, "Nhà tôi còn có người, vào đi."

"Đừng có lấy tao làm cái cớ, hai người có thể đi sang nhà đối diện." Giản Vũ Nùng không biết từ lúc nào đã ở sau lưng Du Văn xông ra, "Du Văn, mày sớm muộn cũng chuyển sang đối diện, có tao ở đây thì hai người bất tiện, hai người liền..."

Du Văn trừng mắt nhìn Giản Vũ Nùng, Giản Vũ Nùng ho khụ một tiếng, yên lặng quay lại phòng khách, vừa đi vừa nói, "Thẩm đạo, tướng ngũ của Du Văn tương đối không tốt, tối nay giao cho anh, tôi được giải phóng rồi!!!"

Du Văn, "..."

Thẩm Thanh Châu, "..."

Nội tâm Đường Duyệt bội phục cô gái xa lạ này, sau đó cũng đứng ở cửa nói với hai người kia, "Vậy tôi đi trước, buổi tối hai người nhớ kiểm chế một chút."

Du Vãn, "???" Vì sao tất cả mọi người đều nghĩ như thế này? Mặc dù cô cũng có ý tưởng đen tối với Thẩm Thanh Châu, nhưng cho tới nay cũng chỉ là nói ngoài miệng cho vui, thật sự muốn trở thành sự thật, cô vẫn còn rất căng thẳng có được hay không?

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu nhìn Du Vãn, "Đậu Đỏ đâu?"

"Ở bên trong."

"Ừ, đem Du Điểm Điểm với Đậu Đỏ sang đây đi." Thẩm Thanh Châu lạnh nhạt nói.

Du Vãn, "... " Đây là, thực sự muốn cô buổi tối đi qua.

Còn chưa kịp gọi, Du Điểm Điểm và Đậu Đỏ đã chạy qua đây. Đậu Đỏ thấy Thẩm Thanh Châu vô cùng kích động, lập tức nhào tới, không thể không nói, bộ dáng kia... cũng thật giống Du Vãn.

Thẩm Thanh Châu ngồi xổm xuống sờ đầu Đậu Đỏ, sau đó ngược mắt nói với Du Vãn, "Đi thôi."

Vừa nói xong đã xoay người đi đến 702. Du Vãn nhìn Du Điểm Điểm rất tự nhiên đi theo sau Thẩm Thanh Châu, lại nhìn Giản Vũ Nùng trong phòng khách hình như muốn đuổi cô ra ngoài, ừ, đi thì đi.

"Buổi sáng em có đi siêu thị, biết rõ anh về nên em đã mua rất nhiều thức ăn để ở trong tủ lạnh, bây giờ đi nấu cơm thôi." Thẩm Thanh Châu trước khi đi có đưa chìa khóa cho Du Vãn, vì vậy, Du Vãn có thể đi lại qua đây thuận tiện.

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Vãn, biết rõ cô nhớ kỹ chuyện "Chờ anh về thì nấu đồ ăn ngon cho anh", anh đi lên trước, nhàn nhạt nói ra, "Anh giúp em."

Du Văn, "Không phải là anh mới về hay sao, hay là nghỉ ngơi trước đi."

Khóe miệng Thẩm Thanh Châu hơi cong, "Muốn ở cùng một chỗ với em, đi thôi." Nói xong thuận tiện kéo Du Văn đi đến phòng bếp.

Vẻ mặt Du Văn đúng là đang trong mộng, hóa ra Thẩm Thanh Châu cũng biết nói ngọt ư??

Thẩm Thanh Châu mở tủ lạnh, bên trong quả nhiên là tràn đầy thức ăn.

"Buổi tối làm tôm hoàn phi thúy*, thịt gà cung bảo*, Thẩm Thanh Châu, anh xào rau cần tây, còn có hấp trứng có được không?"

(Tôm hoàn phi thúy, thịt gà cung bảo: 2 món ăn này không biết t edit đúng chưa nữa, t sẽ để hình ảnh ở cuối chương)

"Không cần phải làm nhiều như vậy, tùy tiện làm cái gì đó là được."

Du Văn, "Không phải em đã đáp ứng với anh rồi sao, chẳng lẽ anh không muốn ăn."

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía Du Văn, Du Văn mở to mắt, nhìn Thẩm Thanh Châu có chút uể oải. Trong lòng Thẩm Thanh Châu mềm nhũn, đột nhiên phát hiện mình đối với vẻ mặt làm bộ đáng thương của Du Văn không hề có sức chống cự, dưới tình huống Du Văn còn chưa kịp phản ứng thì cúi xuống hôn cô.

Sau đó lại giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, thản nhiên nói, "Được rồi, anh đi rửa rau, em làm đi."

Du Văn lẳng lặng nhìn Thẩm Thanh Châu, "... Ồ."

Bốn món ăn rất cực cũng làm xong, hai người bày đồ ăn lên bàn, ngồi đối diện nhau bắt đầu ăn cơm.

Thẩm Thanh Châu hiển nhiên là rất hợp khẩu vị, rất nhanh đã ăn xong một chén cơm, đồ ăn cũng ăn thật nhiều. Du Văn yên lặng để đĩa xuống, "Món ăn ở đoàn phim khó ăn lắm sao?"

Thẩm Thanh Châu dừng lại, hơi trầm tư một chút, "Tạm tạm."

Đã quen ăn đồ ăn Du Văn làm, những đồ ăn khác Thẩm Thanh Châu đều cảm thấy không ngon, hơn nữa lần này đi địa phương khá cao so với mực nước biển, đồ ăn càng không thể ăn ngon.

Du Văn nhìn dáng vẻ nội tâm đau xót của Thẩm Thanh Châu cảm thấy anh đã chịu khổ rất nhiều, "Mấy ngày nay trở lại, bồi bổ thật tốt..."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu có ý cười, thản nhiên nói, "Ừ, các phương diện đều phải bổ."

Cơm nước xong, sắp trời cũng tối.

Như vậy đêm nay cô phải làm sao.

Cũng không phải chưa từng ở cùng một chỗ dưới một mái hiên, nhưng khi đó còn chưa xác nhận quan hệ, bây giờ là người yêu, nên chia phòng ngủ hay cô nên chạy về, vẫn là... thật không dám tưởng tượng!

Thẩm Thanh Châu từ phòng thay đồ đi ra, chuông cửa lúc này cũng vang lên.

Du Văn đi mở cửa. Ngoài cửa, Giản Vũ Nùng đưa tới một túi đồ, trên mặt nở nụ cười khó hiểu, "Du Văn à, Thẩm đạo đâu rồi?"

"Ở... trong kia." Du Văn chỉ chỉ cửa thư phòng.

Giản Vũ Nùng ồ một tiếng, đem cái túi thả vào tay Du Văn, "Đây là quần áo cùng đồ rửa mặt của mày, thật là, đi sang đây ngủ qua đêm cũng không chuẩn bị cái gì, có còn là con gái hay không?"

Du Văn, "..."

"Đúng rồi." Giản Vũ Nùng nhỏ giọng nói, "Bên trong còn có lễ vật tao tặng cho mày, ừ, không có nó không thể được biết không?"

Khóe miệng Du Văn giật giật, "Vật gì... quên đi, mày đi ngay cho tao."

"Hừ hừ, đương nhiên là đi, làm sao tao có thể ở lại." Giản Vũ Nùng lui ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

Du Văn mở túi ra, bên trong quả nhiên là vật dụng hàng ngày của cô. Chờ một chút... cái hộp màu sáng này là cái quái gì. Du Văn cầm lên nhìn, trang bị sinh lực? Tự nhiên thoải mái? Cao su thiên nhiên?!

Ngọa tào!! Giản Vũ Nùng lấy cái này từ đâu ra vậy!!!

"Làm sao vậy?" Thẩm Thanh Châu đi tới gần Du Văn.

Du Văn vội vã đưa tay ra sau lưng, "A, chính là đồ rửa mặt, Giản Vũ Nùng mang sang cho em thôi."

Thẩm Thanh Châu ừ một tiếng, "Vậy em đi tắm đi."

"Ồ! Vâng!" Du Văn nói xong liền nhanh chóng chạy vào phòng tắm, Thẩm Thanh Châu liếc nhìn tai của Du Văn, mím môi, có chút nghi ngờ.

Du Văn khóa cửa phòng tắm, lúc này mới dám đem cái hộp kia lấy ra nhìn.

"Đinh." Điện thoại di động thông báo có tin nhắn mới.

Du Văn mở ra.

Giản Vũ Nùng: Đặc biệt chạy xuống mua ở cửa hàng tiện lợi dưới lầu, hai người phải chú ý chuyện này.

Du Văn: Tao cảm ơn mày!!

Giản Vũ Nùng: Không có gì! Tận hưởng đi!

Du Văn, "..."

Du Văn ngỡ ngác thật lâu mới từ phòng tắm bước ra, Thẩm Thanh Châu đã tắm ở phòng tắm khác, thấy Du Văn mặc đồ ngủ đi ra, trên áo ngủ có một hình hoạt hình màu vàng rất lớn, nhưng nhìn vào còn cảm thấy rất vui mắt.

Thẩm Thanh Châu khẽ cười ra tiếng.

Du Văn, "Cười cái gì?"

Thẩm Thanh Châu không đáp lại, cúi đầu xem tạp chí.

Du Văn liếc nhìn áo ngủ của mình, Giản Vũ Nùng đáng ghét, không biết hôm nay cô phải mặc đồ ngủ trước mặt Thẩm Thanh Châu sao, lại còn cầm bộ đồ ngủ ấu trĩ như thế này!! (Giản Vũ Nùng: Mày không hiểu tình thú!)

"Qua đây." Thẩm Thanh Châu mở miệng nói.

Du Văn có chút oán niệm bước tới. Sau đó ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thanh Châu, "Bình thường em không mặc như thế này, em còn có đồ ngủ vô cùng sexy."

Thẩm Thanh Châu, "À."

"Cho nên anh không được cười nhạo em."

Thẩm Thanh Châu nhíu mày, nhìn cô, "Anh cười nhạo em lúc nào?"

Du Văn, "Vừa nãy."

Thẩm Thanh Châu cảm thấy dở khóc dở cười, đưa tay sờ lên gương mặt Du Văn, "Cảm thấy em đáng yêu cũng không được?"

Du Văn hừ hừ, "Đàn ông chỉ thích sexy, em biết mà."

Thẩm Thanh Châu mím môi, rất tự nhiên nói tiếp, "Nhưng anh thích em."

Bất kể là sexy hay đáng yêu, dù sao cũng chỉ là bởi vì em.

Thẩm Thanh Châu tiếp tục đọc sách, Du Văn xem ti vi nhưng suy nghĩ không có đặt trên đó, trong đầu cô đều là câu nói của Thẩm Thanh Châu, hình ảnh Thẩm Thanh Châu trở nên có chút trêu ghẹo... Nhưng cô hình như rất vui vẻ.

"Lấy cái túi tới." Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn vẫn luôn cầm theo cái túi kia muốn giúp cô để sang một bên, Du Văn đang xuất thần, cũng không suy nghĩ quá nhiều liền buông tay.

Thẩm Thanh Châu nhận lấy cái túi, ban đầu muốn trực tiếp để qua một bên, thế nhưng đột nhiên nhìn thấy bên trong có một đồ vật rất rõ ràng. Anh ngừng lại, đưa tay cầm lên.

Cầm lên nhìn ba giây, Thẩm Thanh Châu nắm chặt ngón tay, "Du Văn..."

"Ừ?" Du Văn quay đầu nhìn Thẩm Thanh Châu, chờ đến khi cô nhìn thấy cái hộp kia ở trên tay anh thì cả người đều bật dậy, lướt qua cướp lấy, "Cái này không phải của em."

Thẩm Thanh Châu lui về phía sau không cho Du Văn cướp được, "Trốn trốn tránh tránh, hóa ra bởi vì cái này."

Du Văn đưa tay đặt lên ngực Thẩm Thanh Châu, cả người áp lên với lấy cái hộp kia, mặt cô đã đỏ hết cả lên, "Anh đưa đây... Cái này thật sự không phải của em, là của Giản Vũ Nùng, anh xem, chính là ở trong cái túi cùng theo đến!"

*Tôm hoàn phi thúy

*Thịt gà cung bảo

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

41. Chương 41: Hơi Thở

Edit: Yáng

"Giản Vũ Nùng... à, thật ra cô ấy nghĩ khá thông suốt."

"Cũng không phải thông suốt... cô ấy chính là thích giỡn trò." Du Văn hết sức lúng túng giải thích lý do, "Anh đưa cho em để em trả lại cho cô ấy."

Mặt của Du Văn đỏ bừng, nhìn mềm mềm nộn nộn rất đáng yêu, Thẩm Thanh Châu cố ý đưa tay ra mời, cố tình không để Du Văn lấy được.

Tay Du Văn cùng tay Thẩm Thanh Châu đương nhiên là ngắn hơn nhiều!! Cả buổi cũng không lấy được, cô nổi giận, ra sức đi tới cướp đoạt cái hộp.

"Du Văn." Thẩm Thanh Châu đột nhiên rầu rĩ kêu một tiếng.

"Dạ?"

Thẩm Thanh Châu nhíu mày, "Đừng cọ xát lên nữa."

Du Văn đang vươn tay lên muốn lấy cái hộp chợt ngừng lại, cúi mắt nhìn Thẩm Thanh Châu, "Thế sao... anh không trả lại cho em."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu hơi trầm xuống, con người màu trà hình như đắp lên một tầng u tối, "Không trả em thì em định áp sát người anh,

hửm?"

Ban đầu chỉ muốn trêu chọc cô một chút, hiện tại xem ra hình như đang tự trêu chọc chính mình.

Tay kia của Thẩm Thanh Châu đột nhiên chế trụ hông của Du Văn, Du Văn mặc quần áo ngủ, chất vải mỏng nhẹ, cho nên lập tức có thể cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay của anh.

Thẩm Thanh Châu vẫn luôn là lạnh như băng, nhưng giây phút này, Du Văn mới phát hiện tay anh có chút... nóng.

"Để em đứng lên, cái đó tặng cho anh..." Được rồi, cô thừa nhận, cô đang kinh hãi.

"Em tặng anh?" Thẩm Thanh Châu nhướn mày, "Không phải bạn em mua cho anh?"

Du Văn mở to mắt, là... Giản Vũ Nùng cũng chính là mua cho anh dùng, cô cũng không thể dùng được, nhưng, vì sao cô cảm thấy lúc Thẩm Thanh Châu nói câu này cô lại muốn nổ tung...

Sắc mặt Du Văn lại càng nóng hơn. Bầu không khí đặc biệt im lặng, cô cảm thấy cô còn ở đây thì sẽ chết vì hít thở không thông mất.

Du Văn chột chững tay muốn đứng lên, thế nhưng đứng không thành công nên lại chật vật tuột xuống.

Thẩm Thanh Châu buồn bực hừ một tiếng, trầm giọng nói, "Em còn lộn xộn nữa xem."

Du Văn biểu cảm ủy khuất, không phải là vừa rồi cô mới đụng vào cái gì không nên đụng chứ!!

"Xin, xin lỗi... " Cô muốn khóc! Du Vãn, sao mà lại xấu hổ như thế này!!

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu híp lại, đưa tay qua đầu của Du Vãn, men theo môi của cô hôn lên. Mang theo chút ý từ trừng phạt, ma sát có chút mạnh mẽ. Nhưng mạnh mẽ như thế cũng là cảm giác nhớ nhung lâu ngày không gặp, tiểu biệt thăng tân hôn, chính là loại ý cảnh này.

Hồi lâu mới tách ra, thanh âm của Thẩm Thanh Châu hơi khàn, "Đúng là lâu rồi không hôn cũng không ôm, em đỏ mặt như vậy làm cái gì?"

Du Vãn mím môi, "Hôn qua, ôm qua... thế nhưng, không có..."

"Không có gì?"

Du Vãn lắc lắc đầu.

Thẩm Thanh Châu bắt đắ dĩ nhìn cô, loại cảm giác đó trên người anh vẫn luôn có chút không chế trụ nổi, anh nhìn cô một cái, "Xuống phía dưới."

Du Vãn động cũng không dám động, bởi vì tư thế này, cơ thể hai người dán rất gần, cho nên một chút phản ứng sinh lý đều cảm thụ được rõ ràng.

Du Vãn, "Thẩm Thanh Châu."

"Ừ."

"Anh có được không?"

Thẩm Thanh Châu, "..."

Du Vãn dùng ngón tay tháo khuy cài ở cổ áo, thanh âm rầu rĩ, "Bằng không... không nổi nữa??"

"Du Vãn." Thấm Thanh Châu trầm giọng kêu tên cô, mang theo cảnh cáo, cũng mang theo ý tứ xác định.

Du Vãn nhớ tới chính mình hàng ngày không có Thấm Thanh Châu ở đây đã nói và làm đủ loại bóng gió với anh, trong lòng yên lặng ám chỉ, Du Vãn, mà y có bản lĩnh đừng sợ hãi, thời khắc mấu chốt phải dùng bất cứ giá nào!! Thật ra mà y đã thềm nhỏ dãi cơ thể của người nào đó rất lâu rồi!!!

Trái tim Du Vãn khẽ động, nhắm mắt lại tiến tới hôn lên môi Thấm Thanh Châu. Ánh mắt Thấm Thanh Châu hơi híp lại, cuối cùng cũng đưa tay vòng ở sau lưng Du Vãn, chậm rãi ôm chặt, giống như muốn đem cô khắc vào cơ thể.

Một lát sau.

"Leng keng."

"Chuông cửa." Du Vãn hô hấp có chút dồn dập.

"Không cần quan tâm."

"Thế nhưng liên tục vang lên!"

"Uông uông!!" Hai bạn nhỏ Du Điểm Điểm cùng Đậu Đỏ kêu lên rất đúng lúc.

Du Vãn đẩy Thấm Thanh Châu, "Hay là đi mở cửa đi..."

Sắc mặt Thấm Thanh Châu trầm xuống, đột nhiên ngồi dậy, ôm ngang người Du Vãn.

"A!"

Thấm Thanh Châu híp mắt nhìn Du Vãn, "Ở đây quá ồn."

Du Văn trờng mắt.

Thẩm Thanh Châu hoàn toàn xem nhẹ tiếng chuông cửa cùng tiếng chó sủa, ôm Du Văn đi vào phòng ngủ. Nếu đã bắt đầu thì không có đạo lý bỏ dở giữa chừng.

Cửa phòng bị đóng sầm lại, ồn ào bên ngoài bị cắt đứt.

Bên trong gian phòng, Du Văn được đặt lên trên giường, cái chăn màu sáng ở trên giường lớn trong phòng ngủ của Thẩm Thanh Châu hơi che lấp Du Văn. Thẩm Thanh Châu kê sát lại, hơi thở nóng bỏng.

Cọ sát ở trên ghế sofa, quần áo ngủ rộng thùng thình của Du Văn đã bị rơi xuống hơn nửa, một mảnh da thịt trắng nõn lộ ra, lòng bàn tay của anh lướt qua, kiêu diễm cả một phòng.

Trong phòng khách, tiếng chuông cửa vang lên đứt quãng. Du Điểm Điểm và Đậu Đỏ mang về mặt mớ màng đứng ở phòng khách, một lát sau, hai con cũng tự mình đi chơi.

Ngoài cửa.

"Du ca, anh thấy không, không ai đáp lại anh..."

Mới vừa rồi đang ở trong phòng khách, không nghĩ tới Du Hoán đột nhiên tới, hần hỏi Du Văn đang ở đâu, Giản Vũ Nùng ấp úng chỉ chỉ đối diện.

Du Văn có chút bất ngờ, không nghĩ tới Thẩm Thanh Châu đã về rồi, hần theo bản năng muốn đi tới đối diện gọi Du Văn. Không nghĩ tới Giản Vũ Nùng ngăn cản trước mặt hần, "Du ca, còn chưa đi sao, phỏng chừng bây giờ củi khô đang bốc lửa, đang..."

"Em nói cái gì?" Du Hoán tức giận, "Em nói Du Văn ở bên kia làm cái gì?"

"Em... không, không làm gì nha!!" Tuyệt đối không thể nói chuyện mình đã đưa ** cho Du Văn!!

Du Hoán làm sao có thể tin, sau khi phản ứng kịp liền đen mặt đi tới 702.

Vì thế mới có một màn Thẩm Thanh Châu và Du Văn ở ghế sofa bị quấy rầy.

Du Hoán, "Gọi điện cũng không nghe máy."

"Cái kia, Thẩm đạo đã về rồi, cái này không phải là cao hứng quá sao, không để ý điện thoại là chuyện bình thường." Giản Vũ Nùng an ủi Du Hoán.

"Trước kia nói với anh trong phòng Thẩm Thanh Châu mỗi người một phòng, hôm nay đừng có nói với anh cũng là một người một gian." Du Hoán nói.

"Bây giờ còn một người một phòng, đây không phải là có bệnh sao." Vừa dứ lời liền bị Du Hoán trừng mắt, Giản Vũ Nùng bĩu môi, "Bọn hò là người yêu, em là nói... ngủ cùng nhau cũng rất bình thường."

"Con gái phải biết bảo vệ mình, có hiểu không?" Du Hoán trầm giọng nói.

Giản Vũ Nùng, "Hiểu!! Nhưng Thẩm đạo đối với Du Văn là thật lòng, em tin tưởng anh ta chắc chắn sẽ không tổn thương Du Văn."

Du Hoán hừ hừ, Thẩm Thanh Châu người nợ là đáng tin cậy, nhưng vừa nghĩ tới... hừ, Du Văn cái con bé chết tiệt này.

"Về thôi, đừng đứng ở cửa nhà người ta."

"Em đấy, nhớ nghe lời của anh, đừng có giống Du Văn. Còn có, làm sao em biết sẽ không tổn thương." Du Hoán lắc đầu thở dài, "Không bớt lo."

Giản Vũ Nùng, "Em cũng tin tưởng người em thích sẽ không tổn thương em."

Du Hoán dừng một chút, "Em thích người nào?"

Giản Vũ Nùng cười cười nhìn Du Hoán, "Em không nói cho anh."

Du Hoán híp mắt, Giản Vũ Nùng đã xoay người đi về hướng 701, "A, buồn ngủ quá, mình cũng muốn đi ngủ."

"Em đứng lại."

"Để làm gì." Giản Vũ Nùng xoay đầu lại."

Du Hoán nói, "Không phải nói có người thích sai, không nói cho anh biết?"

Giản Vũ Nùng cong môi, cất cao giọng nói, "Anh đấy."

Du Hoán nhìn cô nàng, "Không nói đùa, đừng có học Du Văn che che giấu giấu."

Tâm trạng của Giản Vũ Nùng rất buồn bực, người ta không hề nói đùa có được hay không... Thế nhưng, hình như anh coi đó là một trò đùa.

"Không phải như anh nói, chính là không có ai cả." Giản Vũ Nùng nhìn như đùa giỡn nói ra những lời này, sau đó ở dưới ánh nhìn của Du Hoán bước vào phòng.

Hôm sau, Du Văn tỉnh lại ở trong căn phòng xa lạ. Cô rên nhẹ, thấy cả người đang nằm trong chăn.

Da dẻ trắng bóc lại rất có hương vị nam tính, còn có tối hôm qua cô quên mất nhìn cơ bụng... Làm sao bây giờ, sáng sớm đã muốn phun máu mũi.

Du Văn xê dịch vị trí, đột nhiên nướng mày, cảm giác khó chịu trên cơ thể đã nói cho cô biết tất cả mọi thứ tối hôm qua đều là thật, cô thực sự đem Thẩm Thanh Châu, bồi ngủ!!! (Là anh được bị ngủ...)

Vùi đầu vào trong gối, Du Văn mím môi, làm sao bây giờ, vẫn có chút xấu hổ nha, bây giờ có phải nên đứng dậy bỏ trốn không?

"Em làm gì vậy." Âm sắc dịu dàng mang theo giọng khàn đặc trưng của sáng sớm.

Du Văn ngẩn người, "Em, em đang suy nghĩ có nên chạy hay không."

Thẩm Thanh Châu kéo gần khoảng cách của hai người, "Chạy? Chạy cái gì?"

"Em xấu hổ." Du Văn nghiêm trang nói.

Thẩm Thanh Châu hơi cong môi, ôm Du Văn vào trong ngực, "Bây giờ mới xấu hổ, có muộn quá hay không?"

Du Văn nằm trong ngực Thẩm Thanh Châu, có thể nghe rõ ràng nhịp tim của anh, "Nói cũng phải..."

Thẩm Thanh Châu ừ một tiếng, xoa xoa mái tóc rối bời của Du Văn.

Du Văn ngược mắt nhìn Thẩm Thanh Châu, lấy hết dũng khí nói ra, "Em không xấu hổ. Cho nên... bây giờ em sờ bụng của anh một chút được không, à không phải, cơ bụng."

Thẩm Thanh Châu, "..."

Kết quả của việc sáng sớm Du Văn tiện tay chính là lại bị ăn sạch sẽ...

Lần nữa tỉnh lại đã là giữa trưa.

Điện thoại di động ở phòng khách điên cuồng vang lên, Du Văn nặng nề mặc xong quần áo đi ra, ấn nút trả lời.

"Alo."

"Ừ, chỉ bằng câu nói alo của mày, tao có thể đoán được tình lực của mày không đủ." Giản Vũ Nùng vui vẻ nói ra.

Du Văn ghen họng, "Sáng sớm gọi điện để nói cái này."

"Đại ca à, bây giờ đã mười hai giờ hai mươi rồi, vậy mà mày còn nói với tao là sáng sớm." Giản Vũ Nùng khoa trương nói, "Chẳng lẽ hai người không phân biệt được đâu là ngày đâu là đêm à..."

"Câm miệng."

Giản Vũ Nùng, "Thật sao, tao chỉ gọi điện đến hỏi thăm mày một chút, hôm qua anh mày có tới, vẫn là tao ngăn cản trở về, có phải rất cảm kích tao không."

"Anh tao tới?" Du Văn bỗng nhiên nhớ tới chuông cửa tối hôm qua, "Có đi qua gõ cửa."

"Gõ, nhưng chính là hai người quá kích tình, nên hoàn toàn không nghe thấy."

Du Văn: Nghe được, chẳng qua là người kia không muốn để ý mà thôi...

"Bữa trưa muốn ăn gì?" Thẩm Thanh Châu thay xong quần áo bước ra, Du Vãn liếc nhìn anh, áo sơ mi quần âu chỉnh tề, lạnh lùng thản nhiên, tràn đầy hơi thở cấm dục.

Du Vãn trầm mặc, hình ảnh này với tối hôm qua, khác nhau một trời một vực, ừ... hình ảnh đó của Thẩm Thanh Châu, chỉ có một mình cô nhìn thấy.

"Này, Du Vãn? Alo? Mà có nghe tao nói không."

"Hả, cái gì, lặp lại lần nữa."

Giản Vũ Nùng, "Tao nói, bữa trưa mà ăn cùng Thẩm đạo đúng không, vậy tao tự mình giải quyết bữa trưa, tao đến bây giờ còn chưa ăn gì, sắp chết đói rồi."

"Tao bữa trưa..."

Thẩm Thanh Châu đi đến bên cạnh Du Vãn, "Bữa trưa mua ở bên ngoài, em không cần làm."

Giản Vũ Nùng ở đầu bên kia nghe được giọng nói của Thẩm Thanh Châu, lập tức nói, "Đúng đúng đúng, mà mệt mỏi, không cần nấu cơm."

Du Vãn, "..."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

42. Chương 42: Đảo Ngược

Edit: Yáng

Lúc ăn cơm, Du Văn phát hiện trên internet truyền phát mạnh mẽ video phỏng vấn Thẩm Thanh Châu ở sân bay.

Lời thuyết minh trong video: Thẩm Thanh Châu chính miệng thừa nhận hẹn hò với em gái của Du Hoán, nhưng bày tỏ có dự tính kết hôn... Hai nhà Thẩm - Du kết thân, sự kiện lớn trong vòng giải trí...

Du Văn nhìn trong video, Thẩm Thanh Châu quay về phía ống kính, trong ánh mắt hơi mỉm cười nói có dự tính kết hôn thì tim cô đập mãnh liệt, cô ngược mắt nhìn Thẩm Thanh Châu ở phòng khách đang cho Du Điểm Điểm cùng Đậu Đỏ ăn cơm, hình như kết hôn... cũng không tệ.

Đối tượng kết hôn là Thẩm Thanh Châu, em gái ruột của Du Hoán, hai sự kiện lớn tập kích, Du Văn rất tự nhiên trở thành đối tượng được cư dân mạng để ý. Có người hâm mộ có người chúc phúc dĩ nhiên cũng sẽ có người ghen ghét đố kỵ.

"Thẩm đạo làm sao lại thích người này, tôi cho là người phụ nữ xinh đẹp Lâm Diệp Dư mới xứng đôi với anh ấy."

"Couple scandal của Lâm Diệp Dư bị đoạt mất, cô gái này hình như cũng hợp với Thẩm Thanh Châu hơn Lâm Diệp Dư."

"Trợn to con mắt của người ra mà nhìn, hợp hơn Lâm Diệp Dư ở chỗ nào, người ta có anh trai trâu bò nha."

"À, ý tứ dựa vào anh trai để quyến rũ Thẩm Thanh Châu, nếu như không có bối cảnh thì làm sao cô ta có thể gặp được Thẩm Thanh Châu."

"Đúng thế, có một núi dựa lót đường thật là tốt."

"Không ăn được nho thì nói nho chua."

...

Một nửa người đang chệch vai, nói cho cùng sự xuất hiện của Du Văn cũng khiến người khác cảm thấy khó tin và hâm mộ. Giản Vũ Nùng ném một cái gối lên ghế sofa, "Cái quý gì chứ, vậy mà nói Du Văn dựa vào anh để đi quyến rũ Thẩm đạo, nói bậy!"

Du Hoán nhìn tin tức trên điện thoại di động, trấn an nói, "Đừng kích động."

"Mọi người thích bơi đen thì mày cứ để cho người ta nói, dù sao qua một thời gian ngắn cũng sẽ quên đi." Du Văn ăn một miếng salad, quay đầu nhìn Thẩm Thanh Châu bị cô kéo đến bên này, "Muốn ăn không, táo nhé."

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn, cầm đĩa lên ăn một miếng, sau đó rất thuận tay cầm một miếng đưa tới bên miệng Du Văn, Du Văn há miệng ăn vào, "Em muốn ăn chuối."

"Ừ." Thẩm Thanh Châu lại xiên chuối.

Giản Vũ Nùng, "..."

Tình yêu là khiến một người trở nên kích động?

Du Hoán nhìn Giản Vũ Nùng bị gạt ở một bên, đưa tay lôi kéo cô ấy, "Ngồi xuống, chuyện này sẽ đảo ngược rất nhanh, sự thật là như thế nào thì sẽ là như thế, em không cần lo lắng."

Giản Vũ Nùng nhướng mày, "Được rồi, nhìn trạng thái bây giờ của Du Văn, trên internet có nói cái gì cũng không vào được mắt của nó."

Hai người kia còn đang tình nồng ý mật, trước mặt mọi người còn xiên hoa quả cho nhau, thật là!!

Du Hoán nhìn hai người bên kia, lắc đầu, tùy bọn họ đi, dù sao Du Văn cũng đã hoàn toàn phớt lờ lời nói của người anh trai này, haizzz!!

Lúc này, điện thoại của Giản Vũ Nùng vang lên, "Alo."

"Nùng Nùng, lại chạy đi đâu rồi."

"Con ở nhà Du Văn chứ đâu, làm sao vậy mẹ?"

"Mày bây giờ về nhà ngay, con trai nhà chú Trương đã trở lại rồi, tối nay chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm."

"... Con trai nhà chú Trương về thì đâu có gì liên quan đến con."

"Mày nói mày có về hay không!"

"Không về." Giản Vũ Nùng hừ hừ, "Con còn có việc."

"Không về... Mày lại không về nhà, nghỉ bao lâu rồi mà mày vẫn còn ở bên ngoài, mày có còn muốn người mẹ là tao đây không..." Đầu dây bên kia, mẫu thân đại nhân lại bắt đầu đi lên con đường đau khổ giả sống giả chết.

Giản Vũ Nùng một đầu vạch đen, "Được rồi được rồi, con về còn không được sao."

"Cứ quyết định như vậy đi, trước sáu giờ nhất định phải về đến nhà, biết chưa?"

Giọng điệu biến hóa đúng là nhanh thật. Giản Vũ Nùng cúp điện thoại, nói với Du Văn, "Tối nay tao về nhà."

Du Văn cũng nghe Giản Vũ Nùng nói chuyện điện thoại, "Đây là chuyện gì, mà muốn đi xem mắt hả?"

"Thì cái đại tài tử gì gì đó mà hôm trước tao nói với mày đấy, mẹ tao vô cùng muốn hai người bọn tao gặp mặt một lần, không có biện pháp, tao thật sự không thể lay chuyển được mẹ tao." Giản Vũ Nùng đứng lên, "Bây giờ tao phải đi rồi."

"Em thật sự muốn đi xem mắt?" Du Hoán đột nhiên mở miệng nói.

Giản Vũ Nùng dừng một chút, "Ừm... cũng không tính là xem mắt, chỉ là gặp mặt để cho mẹ em yên lòng thôi."

Du Văn vội vã nói tiếp, "Nếu như gặp mặt mà cảm thấy được thì có thể tiến thêm một bước, đến lúc đó chính là qua lại nhằm mục đích kết hôn! Đúng không, Nùng Nùng."

Giản Vũ Nùng nhìn Du Văn với ánh mắt quái dị, nói cái gì đó, cũng không có dự định tiến thêm một bước nha...

Du Hoán nhíu mày, "Không đáng tin cậy, không nên bởi vì quan hệ của bố mẹ mà phải đi gặp những người không thích, đừng đi."

Giản Vũ Nùng nghe xong lời nói của Du Hoán liền trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nói ra, "Em cảm thấy, cách làm này của mẹ em cũng không tệ, vạn nhất, hăn quả thực rất tốt thì sao."

Du Hoán, "Thời gian ngắn như vậy làm sao em biết hăn ta rất tốt?"

Giản Vũ Nùng, "Sau này từ từ tìm hiểu. Du ca, em phải nắm chắc thời cơ này... đúng không?"

Du Hoán, "..."

Giản Vũ Nùng cười cười, "Em đi trước đây."

"Nùng Nùng." Du Văn kêu một tiếng.

Giản Vũ Nùng khoát khoát tay, cầm túi rồi đi ra cửa.

Du Văn nhìn về phía Du Hoán, "Anh, sao anh không ngăn cản Nùng Nùng?"

Du Hoán dừng một chút, "Nhìn em ấy xem, chúng ta nói gì cũng vô dụng."

"Ai nói vô dụng?" Du Văn im lặng thờ dài, "Em nói vô dụng, nhưng anh nói nhất định có tác dụng, chỉ cần anh ngăn cản nó nhất định sẽ nghe theo. Anh, Nùng Nùng luôn nghe lời anh, không phải sao."

Thẩm Thanh Châu liếc mắt nhìn Du Hoán, lại nhìn về phía Du Văn, "Giản Vũ Nùng thích Du Hoán?"

Một câu nói bất thành linh khiến Du Văn sợ hết hồn, Du Văn nói cũng ngập ngừng, "Cái, cái gì? Em chưa nói nó thích anh ấy..."

Thẩm Thanh Châu nghi hoặc, "Không phải ý này sao?"

Trong đầu Du Văn đầy vạch đen, sao lúc này lại nhạy cảm thế, Thẩm Thanh Châu anh thật là!

Du Hoán cũng giật mình, Thẩm Thanh Châu đột nhiên nói ra một câu khiến hấn hơi thất thần. Tối hôm qua, câu nói cuối cùng của Giản Vũ Nùng

trước khi đóng cửa "Không phải như anh nói, chính là không có ai cả" cũng hiện ra, Du Hoán lắc đầu, một mớ hỗn độn...

Tin đồn trên internet vẫn đang lan truyền, Du Văn cũng không có tâm tư đi quán, nhưng cô không nghĩ tới người thay cô giải quyết tin đồn trên internet lại là Lý Mạnh Mạnh và Hương Trạch Nhiên đã lâu không gặp.

Hai người cùng nhau tham dự hoạt động của một hãng châu báu nào đó, phóng viên vây quanh phỏng vấn.

"Mấy ngày trước hai người còn đang quay đúng không, luôn ở cùng Thẩm đạo có phát hiện manh mối gì về Thẩm đạo và bạn gái không?" Phóng viên hỏi.

Hai người nhìn nhau cười, Lý Mạnh Mạnh nói, "Đoạn thời gian trước thì không, nhưng trước đó thì có, lúc quay phim ở Bắc Kinh thì mỗi ngày đều nhìn thấy."

Ánh mắt các phóng viên sáng lên, "Là Du muội muội đi tham ban sao? Hay là hai người thường xuyên nói chuyện điện thoại?"

Hương Trạch Nhiên nói, "Tham ban, nói chuyện điện thoại? Người vẫn ở đoàn phim, cần gì phải như vậy."

Lý Mạnh Mạnh gật đầu, "Chính là, Du Văn đi dạo ở đoàn phim."

"Du Văn? Đây là tên thật của Du muội muội đúng không?!" Các phóng viên kích động, "Luôn luôn ở đoàn phim, Thẩm đạo vậy mà đưa Du muội muội đến đoàn phim?"

Lý Mạnh Mạnh, "Không phải, Du Văn sao phải cần Thẩm đạo dẫn tới, cô ấy là biên kịch, vốn chính là phải ở đoàn phim."

Các phóng viên, "!!!"

Hương Trạch Nhiên hào tâm nhắc nhở, "Du Văn là tác giả của , Vị Văn."

"Tác giả? Du Văn là Vị Văn?!"

"Đúng vậy, mọi người không biết sao." Vẻ mặt Lý Mạnh Mạnh nghi ngờ, "Du Văn chính là Vị Văn - đại biên kịch của đoàn phim chúng tôi."

Sau khi phỏng vấn xong, Lý Mạnh Mạnh lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, những gì nên nói tôi đã nói hết rồi."

"Ừ, rất tốt."

"Vậy Thẩm đạo, tôi có thể được nghỉ mấy ngày?"

"Một tuần."

"Yes!!" Lý Mạnh Mạnh nhảy cẫng hoan hô.

Hương Trạch Nhiên vội vàng cầm lấy điện thoại di động, "Nữ chính được nghỉ thì tôi có thể được nghỉ không, Thẩm đạo, tôi cũng có nói."

Thẩm Thanh Châu, "Được."

"Tốt quá."

Cúp điện thoại, Lý Mạnh Mạnh rất đắc ý, "Đúng là chuyện tốt."

Hương Trạch Nhiên, "Thẩm đạo chính là đúng lúc thấy hai chúng ta phải phỏng vấn, bằng không chuyện này để cho Du Hoán nói cũng thỏa đáng."

"Cũng đúng, nhưng cũng không quan trọng, dù sao cũng là chúng ta có lợi."

Trong nhà.

Du Văn nhìn thấy lượng người theo dõi trên weibo của mình tăng vọt.

Cô vừa vào trang cá nhân liền cảm thấy có gì đó không đúng, đột nhiên tăng nhiều người theo dõi như thế này, trước giờ chưa từng có. Trạng thái weibo cập nhật mới nhất, "Phương xa có tòa núi băng, một người đang đi bộ đến chỗ tòa núi băng đó thì phát hiện núi băng đó cũng đang di động qua chỗ mình *icon mặt cười*".

Dưới weibo này, bình luận, chia sẻ, lượt thích liên tục tăng lên.

Vẻ mặt Du Văn như đang trong mơ, cô còn không biết có chuyện gì xảy ra, vì vậy liền vội vàng vào weibo xem.

"Đại Đại, nói thật, ta vẫn cho rằng ngươi là nam!!!!"

"Hóa ra tác giả tôi vẫn luôn theo dõi là Du muội muội gần đây hay lên hotsearch."

"Dáng dấp Đại Đại lại còn dễ thương như vậy, lại là tiểu loli!! Ông trời ơi!!!"

"Trạng thái weibo này có dụng ý khác, tôi cảm thấy tòa núi băng này chính là Thẩm Thanh Châu!!!"

"Những người nói dựa vào anh trai để dụ dỗ đã thấy mắt mặt chưa? là của Du Văn, tác phẩm của người ta phải quay chụp, như vậy nhận biết Thẩm đạo là rất bình thường, cái gì mà dựa vào anh trai hả..."

Giữa một loạt bình luận, cũng có những người trước đó không biết Vị Văn.

"Để cho Thẩm Thanh Châu tới quay tiểu thuyết của mình, cũng không phải dựa vào thủ đoạn của Du Hoán sao, chỉ dựa vào cô ta thì làm gì có chuyện Thẩm Thanh Châu đến quay."

Sau đó, dưới bình luận này được rất nhiều người đến hỏi thăm.

"Vị bằng hữu này, vừa nhìn là biết người chưa có xem qua sách của Vị Văn, làm một fan của tiểu thuyết này đã lâu, ta đến để nói cho người biết, sách của cô ấy có rất nhiều người muốn tranh giành đến quay chụp, không cần phải sử dụng thủ đoạn."

"Không nói gì khác, chỉ riêng tình tiết tiểu thuyết của Vị Văn cũng khiến ta bội phục."

"Một cô gái viết tiểu thuyết như thế này, rõ ràng không phải là người bình thường..."

"Người ta rõ ràng có bối cảnh nhưng lại hết lần này đến lần khác đều dựa vào tài năng, chủ top nói như vậy, ta thấy buồn cho chỉ số IQ của người."

...

Bút danh Vị Văn này đối với nhiều người cũng không xa lạ gì, đọc qua tiểu thuyết của cô có cả nam lẫn nữ, thậm chí đa phần là nam. Bây giờ tuôn ra Vị Văn chính là Du Văn, các fan lão làng bùng nổ, những người chưa đọc qua tiểu thuyết của cô cũng ồ ào đi nhìn một lần. Nói chung, sách của Du Văn bán hết sạch, một nhóm lại một nhóm đến dưới weibo của cô gào khóc.

Du Văn bày tỏ không biết nói gì, cô không biết nên cao hứng hay nên buồn phiền đây.

Buổi tối, lúc cập nhật chương mới của tiểu thuyết, bình luận của mọi người không giống hàng ngày thảo luận nội dung, mọi người đều đang găm thét.

"Đại Đại! Người là nữ!! Ta không tin!!!"

"Cầu viết một bộ tiểu thuyết lấy Thâm đạo làm nguyên mẫu, cảm ơn."

"Ta điên rồi! Đại Đại nhà ta thực sự là em gái của Du Hoán, là bạn gái của Thâm đạo... ta thật sự điên rồi."

"Hình ảnh đại thúc cao lãnh trong nháy mắt biến thành em gái loli dễ thương, ta có chút bất lực?"

"Đại Đại chính là lúc ở đoàn phim cùng Thâm đạo rơi vào bế tình sao, ta đã bắt đầu bỏ não bằng một kịch bản phim thần tượng rồi."

...

Du Văn dở khóc dở cười, dựa theo cách làm bình thường trả lời: Ta vẫn là ta, vẫn ăn thức ăn giống người thường.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

43. Chương 43: Xem Mắt

Edit: Yáng

Giản Vũ Nùng ngồi ở cạnh bàn ăn, vùi đầu xem đủ loại tin tức trên weibo.

Một bài báo nào đó viết, lần đầu tiên Thẩm Thanh Châu bình luận trên weibo là ở dưới bài viết của Vị Văn, ngày đó nhìn thấy cũng chỉ cảm thấy có chút kinh ngạc, bây giờ nghĩ lại mới biết, hóa ra Thẩm đạo nhà chúng ta đã sớm có thái độ đặc biệt với người nào đó rồi. Còn có Vị Văn, weibo của cô ấy follow ít người vô cùng, trong ba người cô ấy follow thì có Thẩm Thanh Châu. Hai người có lẽ là trước đây đã có mờ ám...

Giản Vũ Nùng nhìn thấy liền cười không ngừng, vẫn còn có người đang tìm hiểu xem cô là ai, bởi vì trong ba người Vị Văn follow có nick của cô. Fan lão làng của Vị Văn đều biết, cô là bạn thân của Vị Văn, bởi vì hai người thường xuyên tương tác trên weibo, thế nhưng những bạn trên mạng lại không biết. Giản Vũ Nùng phát hiện số người follow weibo của mình tăng lên, số lượng bình luận cũng rất nhiều...

"Nùng Nùng, cái đứa nhỏ này, sao lại không lễ phép thế." Mẹ Giản lôi kéo cô, "Ăn cơm đi, đừng nhìn điện thoại di động nữa."

Giản Vũ Nùng ồ một tiếng, cầm đôi đũa lên bắt đầu ăn cơm.

"Ôi chao, đừng có ăn vội ăn vàng như thế, nói chuyện với Văn Thâm đi."

Giản Vũ Nùng liếc mắt, "Mẹ, rốt cuộc là mẹ muốn con ăn cơm hay là mẹ muốn con không ăn cơm đây?"

Mẹ Giản liếc Giản Vũ Nùng, sau đó nói, "Văn Thâm, cháu cũng đi du học về, hai đứa nhất định có rất nhiều chuyện để nói."

Tên Thái Văn Thâm kia dáng vẻ thư sinh, một tay đẩy mắt kính, "Bác gái, không biết Vũ Nùng học ngành gì ạ?"

"Có gì thì nói thẳng có phải tốt hơn không."

Thái Văn Thâm sau khi nghe xong có chút ngại ngùng nhìn về phía Giản Vũ Nùng, mới nhìn hẳn đã cảm thấy cô bé này không tệ, mặc dù hẳn thích những cô gái tóc dài, nhưng Giản Vũ Nùng tóc ngắn nhìn cũng rất được, da trắng mắt to, hẳn rất hài lòng.

"Vũ Nùng, sao em lại muốn đi du học, có phải là..."

"Bởi vì rảnh quá." Giản Vũ Nùng không đợi hẳn nói xong liền trả lời, "Anh cũng biết, nước ngoài có nhiều trai đẹp, tôi thích ngắm trai đẹp."

"..."

Mẹ Giản hừ một tiếng, vẻ mặt lúng túng. Cha mẹ đối phương cũng ngơ ngác nhìn nhau.

"Ừ, ừ, đúng là rất nhiều." Thái Văn Thâm lại nói, "Vậy, bình thường em thích làm gì?"

"Tôi hả." Giản Vũ Nùng suy nghĩ một chút, "Không phải vừa nói rồi sao, thích ngắm trai đẹp."

"..."

Trong tâm câu chuyện kết thúc trên người Giản Vũ Nùng.

Lại ăn vài miếng, Giản Vũ Nùng để đũa xuống, "Ba mẹ, chú dì, con ăn no rồi, con xin phép đi trước."

"Này này." Mẹ Giản, "Mọi người con chưa ăn xong, con đi đâu đấy hả."

Ba của Thái Văn Thâm thấy vậy liền nói, "Mấy người già như chúng ta ở chỗ này khiến bọn trẻ khó nói chuyện, hay là như thế này, Văn Thâm, con cùng Vũ Nùng ra ngoài đi dạo đi."

Mắt mẹ Giản sáng lên, "Cái này được. Nùng Nùng..."

"Mẹ..."

Mẹ Giản trợn mắt, Giản Vũ Nùng bất đắc dĩ, liếc nhìn Thái Văn Thâm, giọng điệu bình thản, "Đi thôi, Thái tiên sinh."

Thái Văn Thâm không nghĩ tới Giản Vũ Nùng thật sự đáp ứng, vội vàng cao hứng đi theo sau.

Sau khi hai người đi, ba Giản lôi kéo mẹ Giản nhỏ giọng nói, "Nùng Nùng đại khái là không thích, chúng ta cũng đừng cứng rắn ép nó."

"Còn chưa qua lại thì sao biết được, đến lúc thật sự không thích thì lại nói." Mẹ Giản nói, "Nội tâm nó ý hả, chính là muốn bắt từng chút một."

"Nhưng không phải lần trước bà nghe thấy Nùng Nùng nửa đêm trong mộng gọi Du Hoán sao, bà còn nói chắc là nó thích Du Hoán."

"Ông bị ngốc à, thế nên tôi mới phải kìm chế nó lại, tiểu tử Du Hoán kia bây giờ là thân phận gì, đại minh tinh! Có thể lăn lộn trong giới giải trí

hỗn loạn như thế thì cũng không phải vừa, tôi cũng không muốn ngày sau Nùng Nùng trải qua không tốt."

"Du Hoán cũng coi như là chúng ta nhìn nó từ bé đến lớn, có thể không phải là loại người như vậy."

"Tôi biết rõ nhân phẩm của Du Hoán, nhưng mà nghề nghiệp của nó như vậy, dù sao thì cũng không thích hợp."

Giản Vũ Nùng cũng không biết ba mẹ ở sau lưng nói như thế, cô đi ra khỏi nhà hàng, Thái Văn Thâm đi đến bên cạnh cô.

"Vũ Nùng, hay là tôi mời cô đi xem phim."

Giản Vũ Nùng vừa đi vừa nói, "Không cần, anh về trước đi, chúng ta ở chỗ này tách ra."

"Hả?" Thái Văn Thâm sững sốt, "Thế nhưng ba mẹ anh, còn có chú dì..."

"Không cần để ý đến họ."

"Cái này không được."

Thái Văn Thâm vẫn đi theo bên người Giản Vũ Nùng, Giản Vũ Nùng đầu đầu, "Anh đã trưởng thành rồi, không phải nghe lời ba mẹ như thế, vừa nhìn là biết bọn họ muốn chúng ta ở cùng một chỗ, chúng ta lại không thích đối phương, cho nên chỉ cần giả vờ diễn một chút là được."

"Ai nói, anh rất thích em."

"..."

"Thực sự, chúng ta các phương diện đều rất thích hợp, có thể thử một lần."

Giản Vũ Nùng ghen hợm, sao cô không nhìn thấy có chỗ nào thích hợp!!!

"Cái này, hay là thôi đi, tôi cảm thấy hai chúng ta không thích hợp. À, tôi còn chưa nói cho anh biết, tôi có bạn trai rồi."

Thái Văn Thâm sững sốt, "Không thể nào, chú dì nói em độc thân."

Vẻ mặt Giản Vũ Nùng khẳng định, "Thực sự, tôi có bạn trai rồi, bạn trai tôi là..."

"Tôi chính là bạn trai của cô ấy." Đột nhiên có một giọng nói chen vào, hai người đều sững sốt, quay đầu nhìn về phía người mới tới."

Du Hoán mặc áo khoác màu đen, trên mặt đeo một cái kính râm lớn, nhìn thấy hai người quay lại, hắn mới tháo kính râm xuống, cặp mắt đào hoa hơi híp lại, "Xin chào."

Thái Văn Thâm, "..."

Giản Vũ Nùng ngay từ đầu cũng sững sốt, bạn trai... sao anh ấy lại tới.

Nhưng Giản Vũ Nùng rất nhanh đã phản ứng kịp, vội vã chạy đến bên cạnh Du Hoán, khoác tay Du Hoán, "A, đúng, bạn trai tôi tới rồi. Thái tiên sinh, ba mẹ tôi cũng không biết, cho nên bọn họ vẫn muốn tôi tìm bạn trai."

Thái Văn Thâm nhìn chăm chăm vào Du Hoán, "Anh... có chút quen mặt."

Giản Vũ Nùng cười cười, đeo kính lên cho Du Hoán, "Bạn trai của tôi có khuôn mặt đại chúng."

Khuôn mặt, đại, chúng.

Vẻ mặt Du Hoán có chút không vừa lòng, khuôn mặt của hắn đại chúng ư???

"Xin lỗi, vậy tôi với bạn trai tôi đi trước." Giản Vũ Nùng kéo Du Hoán đi. Ánh mắt Du Hoán nhìn sang Thái Văn Thâm, sau đó để tay lên vai Giản Vũ Nùng, "Lên xe."

Hai người tiêu sái lên xe, chỉ để lại Thái tiên sinh đang mơ mơ hồ hồ.

Xe bảo mẫu của Du Hoán vẫn dừng ở bên cạnh, tài xế và người đại diện cũng đang ở trong xe.

Du Hoán đóng cửa lại, tháo kính râm xuống. Vẻ mặt Giản Vũ Nùng nghi hoặc, nói, "May mà ở đây không có ai, hơn nữa trời tối rồi nên cũng không thấy rõ. Du ca, sao anh lại ở đây."

"Đi ngang qua."

"Đi ngang qua? Trùng hợp vậy."

Người đại diện ngồi ở ghế trước: Đi ngang qua? Ngồi chờ ở đây rất lâu rồi có được không!!!

"Ừ, nhìn thấy em và người kia ở chỗ này, nghĩ ngầm chắc là đối tượng hẹn hò của em." Du Hoán lắc đầu, "Vũ Nùng à, không thể không nói, đối tượng hẹn hò của em thật chẳng ra sao, ánh mắt của em sao lại thấp thế?"

Giản Vũ Nùng bĩu môi, "Vậy thì làm sao, anh cảm thấy thế nào thì mới được."

Du Hoán suy nghĩ một chút, phát hiện cũng không nói ra được lý do, "Dù sao thì em cũng phải nhớ kỹ, không ưu tú thì không được."

Giản Vũ Nùng mím môi, "Lẽ nào cần phải giống anh mới được."

Du Hoán sững sốt. Giản Vũ Nùng quay đầu về phía ngoài cửa sổ, "Vậy thì dứt khoát anh với em ở cùng một chỗ là được."

Người đại diện ngồi phía trước sặc một cái, Giản cô nương này thật biết nói đùa.

Du Hoán nhú mào, ngực không hiểu sao lại nhảy lên xuống, trong lòng có dao động nhưng ngoài miệng cũng đã nói, "Anh nhìn em từ bé đến lớn, giờ em vẫn còn nhỏ, cái gì mà ở chung một chỗ."

Bàn tay Giản Vũ Nùng đặt ở trên ghế từ từ nắm chặt lại, cô không quay đầu lại, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, "Em chỉ nói đùa thôi, anh làm sao có thể thích em, thích... thì đã sớm thích rồi."

Ngực Du Hoán khẽ nhói, vừa định đưa tay vỗ bả vai của Giản Vũ Nùng thì cô đã quay lại cười tươi như hoa, "Vậy Du ca giới thiệu cho em một người đi, dù sao giới giải trí cũng có nhiều người đẹp trai."

Trong mắt Du Hoán chớt lóe lên tia phiền muộn mà chính hắn cũng không phát hiện ra, hồi lâu hắn mới nói, "... Sau lại nói."

"Đậu Đỏ, Du Điểm Điểm đi ăn cơm thôi." Du Văn từ trong bếp bưng ra đồ ăn mà hai sủng vật thích nhất.

Đậu Đỏ kêu uông uông tiến lên đón, Du Văn giơ đồ ăn cao lên để tránh Đậu Đỏ nhào tới, đi tới khu vực ăn uống chuyên dụng, lúc này mới đem bữa tối để xuống dưới.

"Nhanh ăn đi."

Đậu Đỏ kêu hai tiếng uông uông, cúi xuống ăn cơm. Du Văn sờ sờ đầu của nó, xoay qua chỗ khác vẫy vẫy tay với Du Điểm Điểm đang rầu rĩ không vui ngồi ở phòng khách, "Điện hạ, tới dùng cơm đi."

Du Điểm Điểm kêu ô ô, không đi tới.

Du Văn khẽ cau mày, đi tới bên cạnh Du Điểm Điểm, "Mày làm sao vậy."

Du Điểm Điểm cọ cọ trong ngực Du Văn, nhìn qua tinh thần của nó không được tốt lắm. Mấy ngày nay, dường như Du Điểm Điểm có chút kỳ lạ, không chỉ ở thái độ và tâm tình, mà ngay cả ăn uống cũng không tốt lắm, ngay từ đầu Du Văn cũng không quá để ý, thế nhưng tối nay lại không ăn cơm, cô không khỏi đề cao cảnh giác.

Du Văn lo lắng có thể thân thể nó có vấn đề, vì vậy bèn gọi điện thoại cho bác sĩ ở bệnh viện súng vật.

Bác sĩ nghe Du Văn nói xong liền nói, "Trừ những cái mà cô nói ra, còn có triệu chứng cụ thể nào khác không?"

Du Văn suy nghĩ một chút rồi nói, "Ăn không ngon, mấy hôm nay luôn không thích ăn cơm. Còn có, tính tình có chút khó chịu, có chút nóng nảy."

"Có phải thích nằm ở trong ổ nghỉ ngơi, không thích hoạt động không?"

"Đúng vậy, không nói thì không phát hiện, gần đây nó hơi lười biếng. À, còn có phản ứng cũng hơi chậm chạp."

Bác sĩ nói tiếp, "Vậy ngày mai cô mang nó qua đây để tôi kiểm tra một chút, nhưng dựa theo những phương diện mà cô miêu tả thì có thể là Du Điểm Điểm mang thai."

Du Văn, "... Mang thai?"

"Ừ, gần đây nó ở cùng chó đực phải không, có giao phối không?"

Du Văn, "Từ trước tới giờ nó vẫn ở cùng với một con chó đực... Thế nhưng giao phối hay không thì tôi không biết."

"VẬY là đúng rồi, bảy mươi phần trăm là mang thai, nhưng đợi đến ngày mai qua kiểm tra thì sẽ xác định rõ."

"... Được."

Du Văn cúp điện thoại, trừng mắt nhìn về phía Du Điểm Điểm, Điện hạ nhà ta vậy mà mang thai?!?!?!?

"Uông uông!" Đậ Đỏ kêu hai tiếng, Du Văn nhìn về phía nó, nó lại quay đi ăn cơm. Trong lòng Du Văn như có hàng vạn con ngựa chạy qua, còn ăn nữa à!!! BẠN HỌC ĐẬU ĐỎ! MÀY LÀM DU ĐIỂM ĐIỂM NHÀ TAO LỚN BỤNG RỒI!!

Du Văn đứng lên, không nói hai lời liền đi tới thư phòng.

Cùng lúc đó, Thẩm Thanh Châu đang ngồi ở bàn đọc sách họp qua video với mấy người cao tầng. Bên kia video, nhà đầu tư và nhà sản xuất đang nói chuyện về .

"Thẩm Thanh Châu!" Cửa thư phòng đột nhiên bị mở ra, ánh mắt của Thẩm Thanh Châu từ trong video dờn qua đó.

Một nhóm người trong video cũng nghe thấy có giọng nữ, vì vậy rất ăn ý nhìn về phía Thẩm đạo trong video. Sau đó lại chứng kiến ánh mắt Thẩm Thanh Châu dịu dàng, mới vừa nãy còn lạnh lùng, chỉ trong nháy mắt liền biến mất, tốc độ kia, bọn họ đều cảm thấy chết lặng.

Thẩm Thanh Châu nói, "Làm sao vậy?"

Du Văn cũng không biết Thẩm Thanh Châu đang làm gì, bây giờ trong lòng cô đều là Du Điểm Điểm, cô chỉ vào phòng khách, nói ra, "Nghĩ

ngờ... mang thai."

Thẩm Thanh Châu, "..."

Nhóm người trong video, "!!!"

P/S: do t lười quá nên mới làm xong có 1c =(

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

44. Chương 44: Mang Thai

Edit: Yáng

Thẩm Thanh Châu nhíu mày, quay đầu nhìn về phía nhóm người trong video, "Xin lỗi mọi người, có chút việc riêng cần phải xử lý."

"Thẩm đạo, anh đi nhanh đi, lần sau chúng ta nói tiếp cũng được."

"Thẩm đạo, chúc mừng chúc mừng."

Thẩm Thanh Châu, "..."

Tắt video, Thẩm Thanh Châu đứng lên đi tới chỗ Du Văn.

Du Văn sững sờ nói, "Anh ở đây... gọi video?"

Thẩm Thanh Châu đi tới bên người cô, cúi đầu nhìn xuống, "Ừ."

Du Văn hít sâu một hơi, "Sao anh không nói cho em biết, có phải em quấy rầy anh không, bọn họ có nghe thấy em nói không?"

Khóe miệng Thẩm Thanh Châu cong lên, đưa tay kéo Du Văn vào trong ngực, giọng nói có chút bất đắc dĩ, "Em cứ như vậy xông vào thì sao anh nói cho em được?"

Du Văn buồn bực, có chút chật vật ngẩng đầu lên nói, "Xin lỗi..."

"Cũng không có gì." Trên mặt Thẩm Thanh Châu có nụ cười thản nhiên, "Mới vừa nói mang thai cái gì hả."

"A!" Du Văn từ trong ngực Thẩm Thanh Châu nhảy ra, "Vừa rồi em muốn nói là Du Điểm Điểm mang thai!! Của Đậ Đỏ!"

Thẩm Thanh Châu ngạc nhiên, "Thật?"

"Đương nhiên là thật, em cũng nghĩ là hai chúng nó thường xuyên ở cùng nhau nhất định là có... khụ, dù sao, dù sao, dù sao thì anh cũng hiểu được..."

Thẩm Thanh Châu mím môi, nhìn thoáng qua Du Điểm Điểm ở phòng khách, lại nhìn về mặt cuống cuồng của Du Văn, "Hỏi bác sĩ chưa?"

"Hỏi rồi, bác sĩ bảo ngày mai đưa qua nhìn một chút."

"Ừ, anh và em cùng đi qua." Thẩm Thanh Châu nói, "Em không cần phải gấp."

Du Văn ngượng ngùng nói, "Em là lo lắng mình không có kinh nghiệm, em không biết chăm sóc khi chó mang thai. Anh có kinh nghiệm gì không?"

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, bản thân nuôi chó được, làm sao có thể có loại kinh nghiệm này.

Du Văn nhìn về mặt của anh cũng biết không đùa, "Dù cho anh có kinh nghiệm cũng không được, mấy ngày nữa anh còn phải đi quay phim. Thôi để em hỏi mấy người ở bệnh viện sủng vật."

Thẩm Thanh Châu, "Ừ."

Hôm sau, Thẩm Thanh Châu lái xe mang theo một nhà ba người đi đến bệnh viện sủng vật.

Bởi vì sợ bị chú ý, hai người rất điệu thấp dẫn Đậu Đỏ và Du Điểm Điểm đi vào bên trong. Bác sĩ ở bệnh viện sùng vật đã quen thuộc với hai người họ, lần trước bởi vì chuyện Đậu Đỏ bị thương mà ông còn đi hỏi mấy cô y tá trẻ xem Thẩm Thanh Châu là ai, không ngờ lại là một người rất nổi tiếng.

Sau đó mấy y tá trẻ nói với ông là Thẩm Thanh Châu và cô gái kia công khai yêu nhau, ông còn cảm thấy đặc ý, ông cũng coi như là người biết chuyện này sớm đấy!

Du Điểm Điểm đang kiểm tra, Du Văn cùng Thẩm Thanh Châu đợi ở bên cạnh. Bên ngoài cửa, có mấy nhân viên công tác ở bệnh viện đặc biệt "đi ngang qua" rất nhiều lần. Ôi Thẩm Thanh Châu kìa! Còn có bạn gái của anh ấy! Cũng chính là em gái của Du Hoán! Không ngờ hai người họ cùng xuất hiện!

"Ừ, đúng là mang thai." Bác sĩ có kết luận.

Du Văn tiếp nhận vẫn có chút bất ngờ, Du Điểm Điểm ngạo kiều nhà cô sắp làm mẹ rồi.

"Hai người trước ra bên ngoài ngồi đợi, để tôi kiểm tra những thứ khác cho nó."

"Vâng, cảm ơn bác sĩ."

"Không có gì."

Thẩm Thanh Châu và Du Văn ngồi ở trên ghế, Du Văn sờ sờ đầu Đậu Đỏ, "Nghe thấy không, mà sắp làm ba rồi."

"Uông uông!"

"Sau này mà phải đối xử tốt với Điện hạ, biết không."

"Uông uông."

"Không được cướp đồ ăn, chơi đùa cũng phải nhường nhịn Du Điểm Điểm, bằng không lão bà của mày không vui thì mày đừng có khóc." Du Văn nghiêm túc nói chuyện với Đậu Đỏ. Còn Thẩm Thanh Châu ở bên cạnh vẫn luôn không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn Du Văn, trên khuôn mặt lạnh lùng có ôn nhu cứng chiều hiếm thấy.

Xung quanh, các khán giả hoặc lén lén lút lút, hoặc quang minh chính đại nhìn lén, đều đang vô cùng kích động, Thẩm đạo đang cười kìa, ngạo tào, chụp ảnh đi chụp ảnh đi, góc độ này được đấy.

Chụp ảnh, quay video, dù sao tất cả mọi người ai ai cũng không nhàn rỗi. Du Văn toàn tâm toàn ý quan tâm đến Du Điểm Điểm cũng không quản đến chuyện này, mà Thẩm Thanh Châu là trực tiếp không muốn quan tâm, dù sao cũng đã công khai ở bên nhau, người ta muốn chụp gì thì chụp, chỉ cần không ảnh hưởng đến Du Văn là được.

"Thẩm đạo, cái đó, có thể ký tên cho tôi được không?" Rốt cuộc có người không nhịn được, lấy dũng khí đi lên.

Thẩm Thanh Châu, "Xin lỗi, bây giờ có chút chuyện riêng."

Người đến có chút mất mát, nhưng mà cũng không hề dây dưa, yên lặng rời đi. Sau đó, lại có ít người muốn tiến lên chụp ảnh ký tên, nhưng bộ dáng của Thẩm Thanh Châu rõ ràng là "trên thế giới này tôi chỉ nhìn thấy một mình Du Văn", thật sự khiến cho mọi người chùn bước.

"Vị Văn..."

Đột nhiên, có một thanh âm nhỏ vang lên. Một cô bé hình như là học sinh cấp ba nhìn qua khoảng mười bảy tuổi, trên tay đang dắt một con chó nhỏ, có lẽ cô bé cũng là vội vàng dẫn chó đến kiểm tra, sau đó ngẫu nhiên nhìn thấy hai người bọn họ.

"Đại Đại, em là fan hâm mộ tiểu thuyết của chị." Cô bé nói có chút rụt rè.

Du Văn có chút bất ngờ nhìn cô bé, bởi vì trên tay cô bé đang cầm một cuốn tiểu thuyết đã xuất bản của cô. Cô bé nhìn thấy tầm mắt của Vị Văn, có chút ngượng ngùng nói, "Em chờ ở đây thấy buồn chán, cho nên mang sách đến đọc. Đại Đại, đây là phiên bản xuất bản mới nhất của , phiên bản nào em cũng mua."

Thật sự là fan hâm mộ tiểu thuyết của cô, dù sao Du Văn vẫn có chút cảm giác thân thiết với fan hâm mộ tiểu thuyết của mình, huống chi ở đây có khá nhiều fan hâm mộ của Thẩm Thanh Châu mà chỉ có duy nhất cô bé là fan hâm mộ của cô, "Xin chào, cảm ơn em, cảm ơn em đã ủng hộ."

"Đại Đại, chị có thể ký tên cho em không, ký ở trong sách."

"Có thể." Du Văn đáp ứng không chút do dự, ký xong cho cô bé lại rất hảo tâm hỏi thêm, "Có cần Thẩm đạo ký cho không?"

Cô bé kia ngây người, có chút thụ sủng nhược kinh*, "Có thể, có thể không ạ?" Vừa nãy cô bé đã nhìn hồi lâu, cũng không thấy Thẩm đạo đồng ý ký tên cho ai.

(Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ)

Những người vừa nãy không được ký tên đều đỏ mắt, hóa ra bọn họ căn bản là dùng sai phương thức, Thẩm đạo rất nghe lời Du Văn! Cô ấy bảo Thẩm đạo ký thì Thẩm đạo lập tức ký!

"Du Văn, có thể ký cho tôi không?"

"Tôi cũng muốn, tôi cũng muốn, tôi cũng có đọc tiểu thuyết của cô."

"Chị Du Văn, chị có thể bảo Thẩm đạo ký tên cho em không?"

...

Du Văn, "..."

Sau đó mọi người đăng ảnh chụp và video lên internet, Thẩm Thanh Châu và Du Văn lại đưa tới một hồi thảo luận, nhất là ánh mắt Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn, thật sự là chỉ nhìn một chút đã khiến người ta say rồi, ánh mắt đó khiến nhóm bạn trên mạng kích động, tú ân ái như vậy, thật sự không thể nhẫn nhịn!

Hơn nữa, từ video này Du Văn lại phát hiện đề tài hotsearch trên weibo có liên quan đến cô.

#Du_Văn_mang_thai_con_của_Thẩm_Thanh_Châu

#Vi_Văn_mang_thai

#Du_Hoán_sắp_làm_cậu

? Cô mang thai lúc nào?

Du Văn bày tỏ rất mơ hồ. Sau đó sáng sớm liên tiếp nhận được điện thoại của mấy người bạn tốt, tất cả đều hỏi chuyện có baby. Đương nhiên Du Văn đều phủ nhận, nhưng chỉ có một vài người tin còn lại đều không tin, đều nói chúc mừng chúc mừng... Đương nhiên, đây là chuyện của mấy ngày sau.

Khi đó, Du Điểm Điểm đã kiểm tra xong, Thẩm Thanh Châu đưa bọn họ về nhà.

Hai người đi đến nhà Thẩm Thanh Châu. Du Văn mở cửa, thời điểm cô đi đến huyền quan* đổi giày cảm thấy có gì đó không đúng.

(Huyền quan: khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ

sinh khí bên trong của ngôi nhà)

Hai đôi giày xa lạ này... Là của ai??

Ờ? Sao đèn ở phòng khách lại sáng, không phải lúc bọn họ ra cửa đã tắt rồi sao, sau lưng Du Văn chảy mồ hôi lạnh, cô vội vã quay đầu nhìn Thẩm Thanh Châu, nhỏ giọng nói, "Này, mau đi ra, trong nhà có kẻ trộm tiến vào."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, cũng nhìn thoáng qua mấy đôi giày ở chỗ huyền quan.

Du Văn nhìn thấy Thẩm Thanh Châu đứng bất động, vội vã đẩy anh ra phía ngoài, cái này, nếu như là kẻ trộm thông thường thì còn đỡ, vạn nhất tên trộm có mang dao thì làm sao bây giờ!

Ngay khi Du Văn đang nhào lên người Thẩm Thanh Châu thì phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của phụ nữ, "Thanh Châu à, con về rồi sao."

Nhưng mà, thanh âm này khi nhìn thấy cảnh tượng ở huyền quan thì lập tức ngừng lại.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu nhàn nhạt, "Hai người sao lại trở lại?"

Người phụ nữ kia kinh ngạc nhìn Thẩm Thanh Châu, "Đi ra ngoài chơi hơn nửa năm rồi, trở lại thăm con một chút... vị này là?"

Du Văn quay đầu lại, chờ đến khi cô nhìn rõ người ở phía sau liền cảm thấy bối rối. Một người phụ nữ dáng dấp rất trang nhã rất có khí chất, chỉ có điều ăn mặc rất thoải mái nhưng lại rất theo trào lưu. Nhìn dáng dấp, tuyệt đối không giống trường bối của bọn họ.

"Bạn gái của con."

Người phụ nữ kia mở to hai mắt, "Bạn gái?? Mẹ mới đi du lịch có một chuyến mà con đã có bạn gái rồi?"

Thẩm Thanh Châu rất bình tĩnh, cũng không nói gì chỉ híp mắt nhìn Du Văn, "Em thay giày ra đi, à đúng rồi, đây là mẹ anh."

Mẹ... Mẹ? Mẹ?!

Du Văn đột nhiên cảm thấy cả người đều không ổn, cô có chút bối rối nhìn người phụ nữ trước mắt, "A, cháu chào cô, cháu tên là Du Văn."

Cúi người chào có hơi rối loạn, Du Văn thật sự rất bối rối, đây là tiết mục gặp mặt gia trưởng hay sao? Sao cô lại quên Thẩm Thanh Châu còn có ba mẹ chứ!

"Chào cháu." Đối phương bên kia hiển nhiên cũng rất mơ hồ.

"Lo lắng cái gì hả." Thẩm Thanh Châu nói. Du Văn mím môi, vội vã thay giày.

"A Nhan, Thanh Châu về rồi sao?" Trong phòng khách lại truyền đến thanh âm khàn khàn của một người đàn ông trung niên.

"Về rồi." Mẹ Thẩm Thanh Châu đi về phía phòng khách, thấp giọng nói, "Còn có một cô gái..."

"Cô gái?"

"Ừ, Thanh Châu nói là bạn gái."

Ba Thẩm lập tức có biểu cảm giống y như mẹ Thẩm lúc này, vô cùng ngạc nhiên.

Sau khi nhìn thấy Du Văn đi vào, ba Thẩm vội vã điều chỉnh biểu cảm, biểu hiện uy nghiêm.

"Cháu chào cô chú, cháu là Du Văn." Du Văn cũng không biết nói gì, cô rất ít khi tiếp xúc với các bậc trưởng bối.

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn có chút câu nệ liền nói, "Em cứ tùy ý, hai người bọn họ chỉ đến xem một chút thôi, sẽ sớm đi thôi."

Du Văn, "..."

Mẹ Thẩm nói, "Du Văn hả, ngồi đi, cứ như Thanh Châu nói, tùy ý đi."

Du Văn gật đầu, ngồi xuống ghế sofa, Thẩm Thanh Châu ngồi xuống bên cạnh cô.

"Bố mẹ về lúc nào?"

"Thì vừa mới xuống máy bay, muốn đến thăm con một chút." Mẹ Thẩm nói.

Ba Thẩm hơi nghiêm túc, "Có bạn gái lúc nào, sao con chưa từng đề cập đến?"

Thẩm Thanh Châu, "Trên internet đều có tin tức, con tưởng hai người đều biết rõ."

Mẹ Thẩm, "Ở nước ngoài còn chưa xem tin tức của con. Hai đứa... quen nhau như thế nào?"

Dù sao cũng là mẹ, mẹ cũng là phụ nữ, đều hay tò mò những chuyện này, Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn, trong con người có chút vui vẻ, "Cô ấy ở đối diện."

"Trùng hợp như vậy." Mẹ Thẩm rất ngạc nhiên, bà không hề nghĩ đến chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà Thẩm Thanh Châu đã tìm được con dâu cho bà, bởi vì bà cũng biết rõ đứa con trai này có chút quái dị, tính cách hơi kỳ quái, cũng không biết cô bé nào có thể chịu được. Nhìn lại cô bé ở

trước mắt, dáng dấp rất tốt, ngoan ngoãn khéo léo, thuận mắt, quan trọng nhất là rất hòa hợp với con trai của bà.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

45. Chương 45: Ba Mẹ

Edit: Yáng

"Bố mẹ ăn cơm tối chưa, nếu không thì ở lại đây ăn." Thẩm Thanh Châu nói.

"Không cần, chúng ta đến thăm con một chút thôi, lập tức về nhà ngay đây." Ánh mắt mẹ Thẩm vẫn luôn dừng trên người Du Văn, Thẩm Thanh Châu nói chuyện với bà thì bà mới dời mắt qua chỗ khác, "Thanh Châu, mấy ngày nữa là sang năm mới rồi, năm nay con có quay phim không?"

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Cũng đang quay một bộ phim, nhưng mấy ngày đó chắc không quay."

Mẹ Thẩm lập tức vui vẻ, "Vây lẽ mừng năm mới con nhớ về nhà đấy."

"Vâng."

"Du Văn à, cô rất hoan nghênh cháu đến nhà cô làm khách."

Du Văn có chút thụ sủng nhược kinh, "Cháu cảm ơn cô."

"Hai nhà chúng ta cũng có thể gặp mặt." Mẹ Thẩm biết rõ Thẩm Thanh Châu, nếu như nó đã đón nhận một cô gái thì nhất định sẽ một lòng một dạ, tình cảm của hai người tốt như vậy, đến lễ mừng năm mới, hai nhà gặp mặt một lần cũng rất bình thường, "Không biết lúc nào thì ba mẹ cháu có thời gian rảnh?"

Du Văn ngỡ ngẩn, "Xin lỗi cô, ba mẹ cháu... đã qua đời rồi."

Ba Thắm mẹ Thắm có chút kinh ngạc liếc nhìn nhau, mẹ Thắm phản ứng rất nhanh, "Là do cô quá đường đột, vậy lễ mừng năm mới cháu qua nhà cô, cô làm đồ ăn ngon cháu."

Trong lòng Du Văn rất cảm động, không nghĩ tới tính cách của Thắm Thanh Châu và ba mẹ khác xa nhau, không đúng, nhìn dáng vẻ của ba Thắm... cũng tương đối giống Thắm Thanh Châu.

"Cháu sẽ đến thăm cô." Du Văn nói.

Mẹ Thắm vui mừng gật đầu, sau đó nói, "Vừa nãy hai đứa đi đâu?"

"Dạ, là như thế này, cháu nuôi một con chó, nó đang mang thai, cháu đưa nó đến bệnh viện kiểm tra."

"Mang thai? Là con này sao?" Mẹ Thắm chỉ vào Du Điểm Điểm, "À... Là cùng Đậu Đỏ sao?"

"Dạ..."

"Tốt quá, hai con cùng chủng loại, sinh ra rất thuần chủng." Mẹ Thắm cười nói.

Thắm Thanh Châu đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nhìn về phía Du Văn nói, "Trước đây mẹ anh cũng có nuôi chó, rất quen thuộc với những thứ này, Du Điểm Điểm mang thai phải chăm sóc như thế nào thì cứ hỏi trực tiếp mẹ anh là được."

"Đúng đúng, hai đứa không biết chăm sóc cũng không sao, dù sao gần đây mẹ đều ở nhà, để mẹ chăm sóc cũng được."

Du Văn, "Vậy làm phiền cô ạ."

"Nếu cháu không yên tâm, thì có thể gọi điện thoại hỏi cô."

"Không phải không phải, làm sao cháu có thể không yên tâm ạ."

"Như vậy đi, cũng sắp hết năm rồi, ngày kia hai đứa về nhà đi, đem cả chó cùng về, người một nhà chúng ta cùng ở chung một chỗ." Mẹ Thẩm đề nghị.

Du Văn ngăn người, người một nhà... Cô cũng coi như là người một nhà, tiến độ của mẹ Thẩm thật là nhanh...

Thẩm Thanh Châu liếc nhìn Du Văn, khóe miệng cong lên, nếu như trực tiếp đưa cô ấy về nhà cũng không tệ, "Ngày kia rồi hãy nói."

"Được." Mẹ Thẩm nói, "Vậy chúng ta cũng không ở lại đây nữa, hai đứa nghỉ ngơi cho tốt."

Ba Thẩm cũng đứng lên, nhìn qua khí chất của ông cũng rất giống Thẩm Thanh Châu, không thân thiết lắm, có chút lạnh nhạt.

Du Văn và Thẩm Thanh Châu tiễn hai người ra cửa. Sau khi thấy hai người đi, Du Văn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Sao ba mẹ anh lại bất thành linh xuất hiện?"

Phản ứng của Thẩm Thanh Châu rất bình thản, "Hai người họ thường xuyên du lịch ở bên ngoài, đại khái gần đến lễ mừng năm mới thì mới quay về."

"Vậy, ngày đó thực sự muốn đi qua nhà anh sao, hình như không tốt lắm đâu, em cũng chưa gả cho anh..." Du Văn có chút do dự nói ra.

Thẩm Thanh Châu nghe được Du Văn nói liền híp mắt lại, anh hơi cúi người xuống nhìn ánh mắt của Du Văn, "Vậy thì gả đi."

Du Văn lúi lùi lại, tựa người ở trên cửa, "Nghiêm túc mà nói, mấy ngày lễ mừng năm mới..."

"Không muốn giả sao." Thẩm Thanh Châu không buông tha Du Văn, lại nhích gần thêm một chút, hô hấp hơi nóng rơi xuống bên tai của cô, hơi nóng có chút mờ ám.

Du Văn chỉ cảm thấy hơi nóng từ trên mặt bốc lên, vành tai đỏ ửng bắt đầu lan ra, cô nói lầm bầm, "Nào có ai ép hỏi như anh."

Thẩm Thanh Châu rũ mắt nhìn cô, "Ừ, không ép em, nhưng vấn đề này, em trốn cũng không thoát."

Du Văn đưa tay để ở trên ngực Thẩm Thanh Châu, "Ai nói em muốn chạy trốn."

Khóe miệng Thẩm Thanh Châu hơi cong lên, nhân lúc Du Văn không đề phòng tìm đến môi cô, thanh âm hơi tròng xuống, "Được, vậy không trốn." Nói xong, một tay đỡ mặt của Du Văn, hôn nhẹ lên môi cô.

Vừa mới chạm nhẹ, sau đó hình như cảm thấy không thỏa mãn, lại tiếp tục hôn lên xóa hết vết son trên môi Du Văn.

Du Văn đỏ mặt, chấp nhận sự trêu chọc của anh. Cảm xúc ẩm ướt xẹt qua, Thẩm Thanh Châu từ từ ôm Du Văn vào lòng, Du Văn trợn mắt nhìn anh.

Thẩm Thanh Châu không làm thì tốt, chỉ hơi động tay một chút là khí chất cả người cũng không giống nhau, một giây trước có thể đứng đắn nghiêm túc, lạnh lùng lãnh đạm, nhưng một giây sau ánh mắt lập tức thay đổi. Hết lần này đến lần khác đều dụ hoặc, làm thế nào cô cũng không trốn được.

Thẩm Thanh Châu đặt Du Văn ở trên cửa, nụ hôn ngày càng sâu, hơi thở nồng đậm.

Có lẽ ngay từ đầu chỉ muốn hôn nhẹ, thế nhưng vừa hôn lại nhớ đến đêm kiều diễm hôm đó, vì thế càng không thể cứu vãn. Lực đạo của Thẩm Thanh Châu lại tăng thêm, tay trái ma sát dọc theo thắt lưng, ngón tay chạm vào làn da của Du Văn. Làn da non mềm, chạm vào rất thoải mái, không kìm chế được lại muốn nhiều hơn.

Du Văn bị kìm chế giữa Thẩm Thanh Châu và cánh cửa, nóng lạnh đan xen, giống như ở giữa băng hỏa. Tâm tư có chút phiêu, Du Văn nhận không được khe ừm một tiếng, gian phòng rất yên tĩnh, chỉ một tiếng động nhẹ cũng có thể vang lên rõ ràng, cánh tay Thẩm Thanh Châu siết chặt, trực tiếp ôm cô đi về một hướng.

Từ huyền quan đến phòng khách, Du Văn cảm thấy mình vẫn luôn nằm trong trạng thái bị động, thật sự là xin lỗi với khẩu hiệu "Ngủ với Thẩm Thanh Châu", cô không chút do dự giơ tay lên ôm cổ Thẩm Thanh Châu, nhón chân lên, kéo anh sang một bên.

Hai người lão đảo, đụng phải đèn đặt dưới đất, đụng vào tủ tường, còn không cẩn thận làm một món đồ sứ trang trí rơi xuống đất... Tóm lại, cuối cùng Thẩm Thanh Châu đè xuống cửa phòng, sau đó ôm lấy cô gái nhỏ lên đến trên giường...

Kể từ buổi tối Giản Vũ Nùng nói với Thái Văn Thâm là có bạn trai, mấy ngày nay ba mẹ cô vẫn luôn ngoài sáng trong tối hỏi bạn trai cô là ai. Giản Vũ Nùng cảm thấy rất may mắn vì Thái Văn Thâm không biết nhiều về giới giải trí, không trực tiếp nhận ra Du Hoán, bằng không chuyện cô nói dối có bạn trai sẽ bị bại lộ, như thế này, phỏng chừng mẹ lại muốn cô đi xem mắt.

Hôm nay, Giản Vũ Nùng đang ở nhà ăn cơm với nhị lão.

Điện thoại di động vang lên, Giản Vũ Nùng vừa nhìn, đúng là Minh Trình, "Alo."

"Giản đại **. Nhiều ngày như vậy không gặp, dạo này cô đang làm gì thế?"

(Phần Giản đại ** là t giữ nguyên bản raw, chỗ này t cũng không hiểu ý của tác giả muốn gọi như thế nào)

Giản Vũ Nùng ăn một miếng, rất tùy ý nói, "Ăn uống ngủ nghỉ đi vệ sinh, bằng không còn có thể làm gì."

Minh Trình cười cười, "Cô nói chuyện nhất định phải trực tiếp như vậy hả."

Giản Vũ Nùng hừm một tiếng, Minh Trình nói tiếp, "Bất quá tôi lại thích thẳng thắn thoải mái như vậy."

"À, anh có chuyện gì hả, gọi điện qua đây chỉ để khen tôi một câu thôi sao?"

"Dĩ nhiên không phải." Minh Trình nói, "Là như thế này, tối mai là sinh nhật tôi, không phải là tôi vẫn đang ở đoàn phim đóng phim sao, Hoán ca bọn họ muốn tổ chức sinh nhật cho tôi, cho nên tôi muốn mời cô qua đây."

Giản Vũ Nùng ngẩn người, "Vậy à... Sinh nhật vui vẻ."

"Bây giờ nói với tôi làm gì, ngày mai cô qua đây, đến lúc đó lại nói, cô sẽ không nể mặt tôi chứ?"

Lúc trước, Giản Vũ Nùng làm một "antifan" rất có thể sẽ không nể mặt hẳn, nhưng sau đó cô cũng biết tình hình thực tế không giống như lời

đồn đại trên internet, cho nên cũng không có địch ý với hẳn, "Nhưng mà mọi người ở đoàn phim tôi đều không quen..."

Không đợi Giản Vũ Nùng nói xong, Minh Trình liền nói tiếp, "Hoán ca, không phải cô quen Hoán ca sao. Được rồi được rồi, ngày mai tôi qua đón cô, cô đừng từ chối."

"Này này này..."

Minh Trình cúp điện thoại rồi, Giản Vũ Nùng bất đắc dĩ lắc đầu.

"Nùng Nùng, ai đó hả?" Mẹ Giản vẻ mặt bát quái, "Bạn trai hả?"

"Không phải đâu." Giản Vũ Nùng nói, "Mẹ, mẹ đừng quan tâm đến vấn đề này, con gái người sẽ không thành gái ế đâu, ha ha, mẹ cứ yên tâm. À, con ăn no rồi, con vào phòng trước, ba mẹ từ từ ăn đi."

"Này, cái đứa nhỏ này..."

Giản Vũ Nùng thu thập xong chén đĩa, vội vàng chạy mất.

Hôm sau, Minh Trình đích thân đến đón Giản Vũ Nùng.

"Đại thọ tinh còn vất vả như vậy, không phải nói để tự tôi đi đến rồi sao."

Minh Trình nghiêng đầu nhìn cô, "Giản đại ** là khách quý, đương nhiên là tôi phải đến đón cô rồi."

Đúng lúc này, điện thoại của Minh Trình vang lên, hẳn trực tiếp ấn nút nghe.

"Cậu đang ở đâu?" Đầu dây là thanh âm của Du Hoán, "Tổ chức sinh nhật cho cậu mà cậu còn chạy đi đâu."

Minh Trình nói, "Hoán ca, xin lỗi xin lỗi, khiến cho mọi người phải đợi lâu, em có chút việc riêng."

"À? Cậu còn có bạn đến?"

"Đúng vậy, hôm qua em đã mời Nùng Nùng đến, bây giờ hai bọn em đang ở trên đường, sắp tới rồi."

"Vũ Nùng?" Du Hoán hơi kinh ngạc.

Giản Vũ Nùng lên tiếng chào, "Hello."

"Em..."

Minh Trình cũng không đợi Du Hoán nói xong liền nói tiếp, "Hoán ca, đợi chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện."

Du Hoán, "..."

Điện thoại cúp rồi, Du Hoán nghe thấy trong điện thoại truyền ra tiếng tút tút liên nhúu mà, còn gọi là Nùng Nùng? Quen thân như vậy sao?

Lý Lộ ở bên cạnh tiến lên, "Làm sao vậy, Minh Trình đâu?"

"Đang trên đường, lập tức tới ngay."

"À? Đột nhiên cậu ấy chạy đi đâu, vừa rồi em vẫn còn nhìn thấy cậu ấy."

"Đi đón người." Du Hoán nói, "Vũ Nùng muốn đi qua."

"Vũ Nùng? À, là người bạn lúc trước của anh đúng không?"

"Ừ."

Lý Lộ cười cười, "Minh Trình thật sự để ý đến cô ấy, còn tự mình đi đón người."

Sắc mặt Du Hoán nhìn không được tốt lắm, ừ một tiếng rồi đi ra ngoài.

"À à, đại thọ tinh đến rồi."

"Minh Trình à, cậu cố ý đúng không, còn tưởng cậu muốn cho chúng tôi leo cây."

"Nào dám nào dám." Minh Trình vội vàng nói, "Không phải là tôi đến rồi hay sao."

Một diễn viên nào đó nhìn thoáng qua Giản Vũ Nùng nói, "Tôi nói này, hóa ra là đi đón người, Minh Trình, tiểu tử cậu..." Chưa nói xong toàn bộ, thế nhưng mọi người đều hiểu, Minh Trình người này nhất định là coi trọng cô bé này rồi, bằng không sao phải ân cần như thế. Hơn nữa, cô gái này không phải là người bạn mà lần trước Du Hoán dẫn tới sao, Minh Trình ra tay cũng nhanh đấy!

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

46. Chương 46: Ghen

Edit: Yáng

Tiệc sinh nhật bắt đầu, Minh Trình là nhân vật chính của tối nay cho nên mọi người mời rượu rất nhiều. Bởi vì trong lòng mọi người đều biết rõ Minh Trình có tình ý với Giản Vũ Nùng, bên ngoài sáng trong tối để hai người họ ở cùng một chỗ, còn muốn Minh Trình uống rượu thay cho Giản Vũ Nùng.

Giản Vũ Nùng nhìn Minh Trình uống rất nhiều, nên cũng không để cho hắn uống thay mình, "Mọi người đừng bắt nạt người ta, rượu của tôi thì tôi có thể tự uống."

"À à, còn che chở cho Minh Trình đấy."

Ánh mắt Minh Trình phát sáng nhìn Giản Vũ Nùng.

Giản Vũ Nùng cũng làm như mọi người đang trêu đùa, cầm ly rượu lên uống cạn sạch, "Tôi uống hết rồi."

"Tốt! TỬu lượng tốt!"

"Vũ Nùng là người sáng khoái."

Lại có một người rót rượu cho Giản Vũ Nùng, Minh Trình ngăn cản người nọ, "Cô đừng có làm chuyện điên rồ, đừng uống nữa."

"Hai người đây là đang rải cầu lương sao, hơi bị quá đáng rồi đấy. Hoán ca, anh nói phải không."

Tối nay Du Hoán một mực không nói lời nào, nhưng hăn cũng là một nhân vật trọng yếu, cho nên tất cả mọi người sẽ không xem nhẹ hăn.

Du Hoán bị điếm tên, hơi dừng một chút, hăn liếc nhìn Giản Vũ Nùng, ánh mắt hơi tối lại, "Cô ấy thực sự không uống được, như vậy đi, tôi đến hỗ trợ."

"Được, đây là Hoán ca tự mình nói, vậy thì em sẽ không khách khí nữa, thay mặt thì phải uống gấp đôi, em một ly anh hai ly!"

"Tiểu Đào, vậy thì không công bằng." Lý Lộ ở bên cạnh cười nói.

"À à à, lại một người đến che chở nha! Cầu độc thân cảm thấy rất đau lòng."

"Em nói cái gì vậy." Lý Lộ trừng mắt hờn dỗi nhìn người vừa mới nói chuyện.

Giản Vũ Nùng nhìn hai người kia, sau đó rũ mắt xuống, khóe miệng có nụ cười như có như không. Ừ... bọn họ mới giống như một đôi, mà cô, chỉ được xem như là em gái, hơn nữa bày tỏ còn bị cự tuyệt. Giản Vũ Nùng, mày vốn là đã chết tâm nên đau thêm một chút cũng đâu có sao.

"Nùng Nùng, làm sao vậy?"

"Không có gì, đến đến đến, chúng ta tiếp tục chơi."

Kết thúc party sinh nhật, tất cả mọi người đều high, Giản Vũ Nùng uống rất nhiều, nhưng không uống vội vàng như hôm trước, cho nên cô chỉ chóng mặt nhưng không đến mức trực tiếp say không biết gì.

Du Hoán cũng biết Giản Vũ Nùng không uống được nhiều rượu, cho nên nhìn thấy cô lão đảo lắc lư đùa nháo với mọi người thì hẳn cũng không đi xa, một mực ở bên cạnh nhìn, chỉ sợ cô bị ngã.

"Nùng Nùng." Đúng lúc này, Minh Trình đứng ở bên cạnh Giản Vũ Nùng, Giản Vũ Nùng chống tay lên bàn, ngẩng đầu nhìn hẳn, "Làm gì vậy đại thọ tinh?"

"Cô chuẩn bị quà cho tôi chưa?"

Giản Vũ Nùng trừng mắt nhìn, à, hình như cô không chuẩn bị, "Tôi, tôi lần sau tặng bổ sung cho anh. Chỉ có điều anh cũng đừng trách tôi, hôm qua mới thông báo cho tôi, tôi không kịp..."

Minh Trình cũng không để bụng, thế nhưng hẳn lại nói, "Không được, bây giờ tôi muốn quà sinh nhật của cô."

"Nhưng mà tôi chưa chuẩn bị, làm sao bây giờ." Giản Vũ Nùng làm khó.

Đột nhiên Minh Trình tiến lại gần Giản Vũ Nùng, hai tay đỡ mặt của cô, ở trước mắt mọi người tiến đến hôn lên trán của Giản Vũ Nùng.

"Wow~~" Các khán giả reo hò ầm ĩ.

Giản Vũ Nùng đã tiến vào trạng thái mơ hồ, "Anh..."

Minh Trình buông lỏng Giản Vũ Nùng, có chút ngượng ngùng nói, "Cái này coi như là quà mà tối nay cô tặng tôi."

Giản Vũ Nùng sửng sốt.

Mọi người ở chỗ này bùng nổ, mọi người ở bên cạnh đều ồn ào xem kịch vui, "Ở bên nhau đi, ở bên nhau đi, ở bên nhau đi!"

Du Hoán đứng ở bên cạnh bàn, tay nắm cái ly từ từ siết chặt, chính hẳn cũng không biết tại sao lại có cảm giác muốn nổi giận.

"Mọi người được rồi, đừng ồn ào nữa, ngưng quá." Ánh mắt Minh Trình lấp lánh nhìn Giản Vũ Nùng, "Nùng Nùng, đừng nghe bọn họ nói."

"Vũ Nùng à, tiểu tử Minh Trình này thích cô đấy."

"Đúng vậy, thích thì nói đi, có gì phải ngại."

"Minh Trình, hôm nay là ngày đẹp, tiến tới đi."

Minh Trình ho khan một tiếng, ý bảo người bên cạnh không cần nói nữa, sau đó mới nói, "Nùng Nùng, anh sẽ không ép em. Nhưng tâm tư của anh thì họ nói trúng rồi, anh thật sự thích em. Cái kia... em có thể cho anh một cơ hội theo đuổi em không*?"

(Chỗ này tỏ tình nên t thay đổi cách xưng hô của Minh Trình với Giản Vũ Nùng)

Giản Vũ Nùng cơ hồ là lập tức nhìn về phía Du Hoán, Du Hoán cũng đang nhìn cô, dưới ánh đèn, anh biểu hiện không có cảm xúc gì.

"Anh nhìn em từ bé đến lớn, giờ em vẫn còn nhỏ, cái gì mà ở chung một chỗ." Lời của Du Hoán, tựa như một hố sâu, khiến cho cô không thể thoát ra. Cũng giống như một lời cảnh tỉnh, một mực mĩa mai cô, không để cho cô lại tiếp tục giả vờ ngớ ngẩn.

Giản Vũ Nùng từ từ thu hồi ánh mắt, thời điểm nhìn về phía Minh Trình thì trên mặt cô đã bình thường trở lại, "Tiểu tử người lúc nào đã nhìn trúng ta hả."

Minh Trình, "Nhất kiến chung tình có được không?"

"Cắt, đừng có xạo."

"Ấy Nùng Nùng, anh nghiêm túc, từ giờ trở đi anh sẽ bắt đầu theo đuổi em!"

Giản Vũ Nùng trừng mắt, cười giễu nói, "Số người theo đuổi tôi kéo dài từ nơi này đến Pháp, cạnh tranh rất lớn."

"Anh không sợ! Mọi người nói có đúng không!"

"Đúng."

Giản Vũ Nùng nở nụ cười, cầm ly rượu lên uống, mọi người lại lần nữa đứng lên cười đùa ầm ĩ.

Giản Vũ Nùng để ly rượu xuống, dùng thanh âm người khác không nghe thấy nói với Minh Trình, "Minh Trình, nói nghiêm túc, tôi không thích anh."

Minh Trình hơi dừng một chút, "Bây giờ em có thích hay không cũng không quan trọng, quan trọng là sau này em có thích em không, anh nói, bây giờ anh bắt đầu theo đuổi em."

Giản Vũ Nùng cảm thấy hơi mơ hồ, "Vậy nếu như... Sau này tôi vẫn không thích anh thì sao."

"Anh sẽ cố gắng. Anh có hỏi Hoán ca rồi, anh ấy nói em không có bạn trai, cho nên, anh còn có cơ hội."

"À.. Như vậy à." Giản Vũ Nùng ợ một tiếng, "Anh ấy nói anh có cơ hội? À, có phải anh ấy giới thiệu anh cho tôi không?"

Minh Trình lắc đầu, hơi xấu hổ nói, "Anh hỏi bóng gió với Hoán ca về em, anh ấy cũng không biết anh thích em."

Đầu Giản Vũ Nùng càng lúc càng nặng, cô không nghe thấy Minh Trình nói gì, chẳng qua là cảm thấy trong lòng khó chịu, "Tôi buồn ngủ

quá, tôi muốn đi về..."

Vừa dứt lời, cả người lão đảo ngã trái ngã phải.

Du Hoán vẫn bất động thanh sắc nhìn phương hướng chỗ Giản Vũ Nùng, thấy Giản Vũ Nùng sắp ngã xuống thì hấn liền vọt vàng tiến lên chuẩn bị đỡ cô, thế nhưng tốc độ cũng không nhanh bằng Minh Trình đang ở bên cạnh Giản Vũ Nùng.

Giản Vũ Nùng ngã vào trong ngực Minh Trình.

Du Hoán nhú mày, "Để anh đưa cô ấy về."

"Không cần không cần, Hoán ca, để em đưa cô ấy về."

"Cậu là nhân vật chính của đêm nay, làm sao có thể đi, để tôi."

Minh Trình cười một tiếng, "Sinh nhật nào có quan trọng bằng Nùng Nùng, Hoán ca, em cảm thấy em và Nùng Nùng còn có chuyện muốn nói, hehe." Nói xong, Minh Trình nhìn về phía mọi người, "Mọi người, bây giờ tôi phải đưa Nùng Nùng về nhà."

"Đi đi."

"Nỗ lực lên nha Minh Trình."

Minh Trình ôm ngang Giản Vũ Nùng, gọi trợ lý đi lấy xe.

Sắc mặt Du Hoán lập tức trùng xuống, thế nhưng hấn phát hiện, hấn cũng không có lý do gì để đưa Giản Vũ Nùng đi, cái loại cảm giác này, khó chịu đến cực điểm.

Minh Trình đỡ Giản Vũ Nùng đến ghế ngồi phía sau, "Lái đến tiểu khu XX."

"Vâng." Trợ lý đạp chân ga, lái xe đi về phía trước.

"Nùng Nùng, em tựa vào vai anh." Minh Trình đỡ bả vai của Giản Vũ Nùng, sợ cô ngã qua một bên hoặc đụng đầu vào chỗ nào đó.

Giản Vũ Nùng đã tiến vào trạng thái say, "Tiếp tục uống, làm sao lại không uống."

"Bây giờ chúng ta phải về nhà, không phải em nói mệt sao."

"Tôi có nói sao... À, thế nhưng anh ấy còn ở đây, tôi lại không muốn về nhà..." Giản Vũ Nùng mơ mơ màng màng nói.

Minh Trình dừng một chút, "Ai? Ai còn ở đây?"

Giản Vũ Nùng không trả lời hẳn, mà tự nói với mình, "Tôi không thích anh, tôi thực sự không thích..."

"Nùng Nùng, em say rồi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi."

Giản Vũ Nùng ra sức lắc đầu, "Tôi không muốn, nhắm mắt lại trong đầu đều là anh ấy, ách... Không phải tôi định không thích anh ấy nữa sao, nhưng mà trong đầu vẫn luôn nghĩ tới anh ấy."

Minh Trình nghe xong những lời này liền ngẩn cả người, "Em, thích ai?"

Giản Vũ Nùng cười hì hì, "Tôi hả, đây là bí mật, Du ca ca, đây là bí mật không thể nói cho anh biết, bởi vì anh không thích em..."

Du ca ca?

Trong đầu Minh Trình lộp bộp một tiếng, hẳn nhìn nụ cười của Giản Vũ Nùng có hơi thất thần, hồi lâu mới nói, "Hóa ra... Em thích anh ấy."

Một ngày nào đó vào cuối năm, Du Văn theo Thẩm Thanh Châu xuất phát đến nhà ba mẹ anh. Những năm gần đây, nếu như Du Hoán bận rộn ở bên ngoài thì cô sẽ đến nhà Giản Vũ Nùng, còn nếu Du Hoán ở đây thì hai anh em họ sẽ đón năm mới cùng nhau.

Năm nay bởi vì Du Hoán có việc gấp không thể trở về cho nên cô bị Thẩm Thanh Châu lôi đi, trong suy nghĩ của cô thì năm nay là một năm rất đặc biệt.

Nhà ba mẹ Thẩm Thanh Châu cách đây cũng không xa, hai người lái xe gần một tiếng là đến nơi. Ba của Thẩm Thanh Châu là người làm kinh doanh, còn mẹ anh là một nghệ sĩ đàn cello, sau khi biết những thứ này Du Văn liền nghĩ chẳng trách lúc nào nhìn mẹ anh cũng cảm thấy có một loại khí chất thanh nhã.

"Chúng ta mua vài thứ đó có đủ không, cô chú sẽ thích chứ?" Dọc đường đi Du Văn hết sức thấp thỏm.

Thẩm Thanh Châu cong môi, liếc nhìn cô, "Em hoảng sợ như thế làm cái gì."

"Em... Anh không cần gặp phải loại chuyện như này nên đương nhiên anh không hoảng hốt." Du Văn giận dữ nghĩ, cô không có ba mẹ trái lại còn tiện nghi cho anh, không phải lĩnh hội cảm giác đến nhà báỉ phỏng gia trưởng.

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Anh đã gặp anh trai em rồi, không phải sao."

"Vậy làm sao có thể giống nhau, tuổi tác anh với anh trai em tương đương nhau, gặp anh ấy thì làm gì có áp lực."

Thẩm Thanh Châu nhíu mày, quả thực đối với anh mà nói Du Hoán thực sự không mang đến cái gì gọi là áp lực, nhưng nếu là ba mẹ cô, anh sẽ

phải hoang mang giống như Du Vãn?

"Em đừng căng thẳng, em cũng đã gặp qua rồi, ở chung cũng khá tốt mà."

"Lời là nói như vậy... " Du Vãn nói, "Haizzz, em cảm thấy ba anh rất giống anh, chính là hơi hung dữ."

"Hung dữ?" Thẩm Thanh Châu hoài nghi nhìn cô, "Anh hung dữ sao?"

Du Vãn cười, chống cằm nhìn anh, "Cũng không thể nói là hung dữ, mà là có chút cảm giác không tốt, cả người đều tản ra hơi thở lạnh lùng, rất dọa người."

"Anh dọa người?"

Du Vãn sát lại gần gò má Thẩm Thanh Châu, cẩn thận nhìn một chút, "Có một chút, nhưng ai bảo anh dáng dấp dễ nhìn như vậy, vốn là dọa người, thế nhưng em lại cảm thấy hấp dẫn."

Thẩm Thanh Châu trầm mặc, đây là khích lệ sao.

"Cẩn thận một chút, ngồi về chỗ đi." Bởi vì bạn học Du Vãn ở quá gần, ảnh hưởng đến hiệu suất lái xe của Thẩm đạo nhà chúng ta, Thẩm đạo bất đắc dĩ đành phải nhắc nhở một câu.

Du Vãn ồ một tiếng, nhanh chóng hôn nhẹ lên má của Thẩm Thanh Châu, sau đó ngồi nguyên vị trí, "Lái xe cực khổ, phần thưởng nhỏ cho anh."

Thẩm Thanh Châu cười như không cười nhìn Du Vãn, "Anh thích phần thưởng lớn."

Du Vãn ngừng lại, "Phần thưởng lớn là cái gì?"

"Muốn biết? Buổi tối nói cho em biết."

"..."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

47. Chương 47: Phong Ba

Edit: Yáng

Xe lái đến trước nhà, Thẩm Thanh Châu dừng xe sau đó đi ra cốp sau lấy đồ. Du Văn đứng ở phía sau Thẩm Thanh Châu nhận lấy hai cái túi, hai túi này là bàn cờ và quân cờ. Ba Thẩm Thanh Châu thích cờ vây, Du Văn đặc biệt đi tìm một bộ cờ thượng hạng mang đến đây.

Mới vừa xách hai cái túi xoay người lại, Du Văn đã thấy ba Thẩm không biết đứng ở cửa chính từ lúc nào, cô giật mình, nhưng vẫn cố gắng giả bộ trấn định, "Cháu chào chú."

Thẩm Trường Lâm khẽ gật đầu, "Đến rồi à."

Du Văn dạ một tiếng, đem túi trong tay đưa đến trước mặt ông, "Nghe Thẩm Thanh Châu nói chú thích chơi cờ vây, cho nên cháu mua một bộ cờ tặng cho chú, không biết chú có thích không."

Ánh mắt Thẩm Trường Lâm ngạc nhiên, "Tiểu tử kia nói? Là cháu hỏi nó đúng không?"

Du Văn cười cười, không lên tiếng.

Thẩm Trường Lâm lại nói, "Bình thường nó không thích trò chuyện với chúng ta, nếu cháu không hỏi thì nhất định nó sẽ không nói."

Trong lòng Du Văn yên lặng gật đầu, không ai hiểu con bằng cha.

"Cháu có lòng rồi." Thẩm Trường Lâm nói.

Du Văn cười hì hì, hơi hoạt bát, "Chú, chú thích là tốt rồi."

Khóe miệng Thẩm Trường Lâm cong lên.

Lúc Thẩm Thanh Châu cầm hết những túi đồ còn lại, dẫn Đậu Đỏ và Du Điểm Điểm liền nhìn thấy trên khuôn mặt Thẩm Trường Lâm có ý cười, đột nhiên nhớ lại lúc trước mẹ có nói ba con à, chỉ hy vọng có một cô con gái, nói con gái thân thiết, là áo bông nhỏ.

Hắn còn nhớ rõ, ba hắn rất ít khi cười. Hôm nay lại rất cho Du Văn thể diện.

"Vào đi thôi." Thẩm Thanh Châu đưa tay đẩy đẩy sau lưng Du Văn.

"Ừm."

Ba người vào nhà, mẹ Thẩm Trinh Nhan nghe được âm thanh vội vàng đi ra, thấy Du Văn xách theo hai túi gì đó liền vội nói, "Nặng như vậy sao lại để Du Văn xách, Trường Lâm, con trai, hai người không có tay sao?!"

Thẩm Trường Lâm, "..."

Thẩm Thanh Châu, "..."

Hai tay Thẩm Thanh Châu cũng đầy rồi, biểu thị hắn rất vô tội.

Du Văn, "... Dì à, cũng không nặng lắm."

Trinh Nhan nhận lấy hai túi đồ, "Làm sao có thể không nặng chứ, đến đến đến, nhanh ngồi xuống ghế sofa đi."

Du Văn, "Cháu, cháu có thể."

"Cái đứa nhỏ này, trong bụng có cục cứng thì phải cẩn thận, nghỉ ngơi thật tốt, sau này để dì chăm sóc con."

Thẩm Trường Lâm sững sờ, trong mắt có kinh hãi, "Có đứa bé?"

"Không phải như vậy sao, hai đứa này, trên mạng cũng truyền ra rồi mà sao không nói cho chúng ta biết."

Du Văn và Thẩm Thanh Châu liếc mắt nhìn nhau, có đứa bé? Làm sao cô lại không biết?

"Dì à, người nhìn thấy trên internet sao?"

"Không phải sao, dì nhìn thấy tin tức con có đứa bé của Thanh Châu trên internet từ một tiếng trước, đợi hai đứa đến nên mới hỏi một chút, Du Văn à, định lúc nào kết hôn?"

"Không không không, dì hiểu lầm rồi." Du Văn vội vàng giải thích, "Cháu không có mang thai, trên internet đều là nói mò."

Nói xong, Du Văn vội vàng lấy điện thoại di động lên weibo, quả nhiên, không biết từ lúc nào trên hotsearch lại có tin tức cô mang thai, mà dưới bình luận, một nhóm bạn đều đang chúc mừng...

"Nói mò?" Trịnh Nhan nhìn về phía Thẩm Thanh Châu.

Thẩm Thanh Châu ngồi xuống ghế sofa, rất bình tĩnh nói, "Mặc dù con cảm thấy tin tức này cũng không tệ lắm, nhưng mà, quả thực không phải sự thật."

Trong nháy mắt Trịnh Nhan tan nát cõi lòng, "Cái này, làm sao lại không phải sự thật chứ."

Du Văn nói, "Dì à, nếu thực sự có chuyện này... làm sao cháu có thể giấu diếm dì."

Thẩm Thanh Châu nhìn Trịnh Nhan, "Mẹ cũng không cần khó chịu, việc này cũng là sớm muộn thôi."

Du Văn: Đỏ mặt...

Mặc dù Trịnh Nhan có chút khó chịu thế nhưng nghe Thẩm Thanh Châu nói vậy cũng lập tức vui vẻ, "Cũng đúng, không sớm thì muộn ta cũng được ôm tiếu tôn nhi. Trường Lâm, ông đừng vội, cũng đừng chán nản."

Đột nhiên Thẩm Trường Lâm bị điểm tên liền dừng một chút, "Tôi nóng nảy lúc nào."

Trịnh Nhan, "À, là ai luôn nhắc ở bên tai tôi muốn ôm tôn tử tôn nữ?"

Thẩm Trường Lâm, "..."

Đúng lúc này, điện thoại di động của Du Văn vang lên, Du Văn nhận, "Anh."

"Du Văn, em giải thích rõ cho anh, mang thai là chuyện gì xảy ra!" Thanh âm giận dữ của Du Hoán ở đầu dây bên kia truyền đến, trong lúc mơ hồ, Du Văn còn nghe được ở đầu dây bên kia trợ lý của Du Hoán liên tục nói, Hoán ca, đừng tức giận đừng tức giận, chuyện gì cũng từ từ nói...

"Nói cái p* ý." Du Hoán hét lên, "Du Văn! Em ở đâu, bây giờ về nhà ngay, còn có Thẩm Thanh Châu, gọi cả hấn đến đây nhanh lên."

(p: ở đây là cái mông đó:3)

Du Văn chảy mồ hôi lạnh, "Anh... đừng hiểu lầm."

"Cái gì mà hiểu lầm! Tin tức trong vòng giải trí truyền ra, bây giờ mọi người đều biết, ta đây là anh trai vậy mà bây giờ mới biết." Du Hoán vô

cùng đau đớn, "Du Văn, em, em làm sao.... em có biết là em còn chưa kết hôn hay không?? Bây giờ lập tức về nhà ngay."

"Không phải anh bận rộn quay phim ở bên ngoài sao..."

"Chuyện gì có thể quan trọng bằng chuyện này? Ta đây cũng sắp làm cậu rồi, nhất định phải tìm em nói chuyện một chút."

"Anh, bây giờ em... bây giờ em đang ở nhà ba mẹ Thẩm Thanh Châu."

"Em ngay cả cha mẹ cũng đi gặp rồi! Vậy mà em cũng không nói cho anh! Em cho là anh đã chết rồi đúng không."

Trợ lý ở đối diện, "Hoán ca, nói nhỏ một chút, bên ngoài còn có người đấy..."

"Cậu đừng âm ỉ nữa." Du Hoán nói, "Địa chỉ?"

"Không phải, anh nghe em nói, em không có mang thai."

"Đừng có gạt anh, địa chỉ."

"Anh, em thật sự không có." Du Văn phiền muốn chết.

Trịnh Nhan nghe xong liền hỏi Thẩm Thanh Châu, "Thanh Châu, đây là anh trai ruột của Du Hoán đúng không?"

"Ừ."

"Tên gọi là gì?"

"Du Hoán."

"Du Hoán?!" Trịnh Nhan kinh hãi, "Du Hoán nào? Là diễn viên Du Hoán đúng không?"

"Ừ."

"Sao con không nói sớm với mẹ, Du Hoán là anh trai của Du Văn?"
Thẩm Thanh Châu cảm thấy mẹ mình biểu hiện có chút hưng phấn.

Thẩm Thanh Châu, "... Mẹ cũng không có hỏi."

Trịnh Nhan đã không nghe thấy Thẩm Thanh Châu nói gì, trực tiếp đi đến bên cạnh Du Văn, "Du Văn, anh trai con muốn đi qua đúng không, đến đi đến đi, dì tới đón, để dì nói cho anh con địa chỉ."

Du Văn hơi kinh ngạc, nhưng vẫn yên lặng đưa điện thoại cho Trịnh Nhan. Sau đó Du Văn chứng kiến mẹ Thẩm khí chất thanh nhã vẻ mặt hưng phấn nói cho Du Hoán địa chỉ.

Du Văn nghi ngờ nhìn về phía Thẩm Thanh Châu và Thẩm Trường Lâm.

Thẩm Trường Lâm ho khụ khụ, "Thời gian trước mẹ con rất thích cái gì mà Đại Đường thịnh thế, vai nam chính ấy..."

"Là anh trai cháu diễn." Du Văn nói tiếp.

Thẩm Trường Lâm gật đầu.

Du Văn bất ngờ, đây là fan hâm mộ sao?

Thẩm Thanh Châu: Cái quý gì...

Một giờ sau, Du Hoán quả thực đến nơi này, mà trong một tiếng này, Du Văn lại nhận mấy cuộc điện thoại, đều là hỏi thăm chuyện mang thai, Du Văn đều phủ nhận, trong lòng rất mệt mỏi...

Tiếng chuông cửa vang lên, Trịnh Nhan vô cùng ân cần chạy tới mở cửa.

Mở cửa nhìn thấy Du Hoán, ánh mắt của Trịnh Nhan sáng lên, Lý Thế Dân...

"Du Hoán à, đến đến đến, mau vào đi."

Du Hoán nhìn thấy Trịnh Nhan liền hơi cúi người chào, "Cháu chào dì, cháu là Du Hoán, là anh trai của Du Văn."

"Tốt tốt, dì biết rõ, Du Văn ở bên trong, mau vào đi."

"Vâng." Du Hoán đổi dép lê, đi vào phòng khách, đầu tiên hẳn chào hỏi với Thẩm Trường Lâm, sau đó mới nhìn về phía Du Văn.

"Qua đây."

Du Văn bĩu môi, đứng lên, "Anh à, những gì vừa nãy em nói trong điện thoại đều là sự thật."

Du Hoán nhìn về phía cái bụng bằng phẳng của Du Văn.

Trịnh Nhan đứng ở phía sau nói, "Dì cũng muốn Du Văn có thể sinh cho dì một tiểu tôn tử hoặc một tiểu tôn nữ, nhưng mà Thanh Châu nói trên internet đều là giả."

Du Hoán bất ngờ, nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, Thẩm Thanh Châu và hẳn nhìn nhau, "Là Du Điểm Điểm có thai, ngày đó có người nghe được, nhưng không có nghe đầy đủ, hiểu lầm thôi."

Du Hoán lúc này mới hiểu rõ, "Là như thế này?"

Du Văn vội vàng gạt đầu, "Thật sự là như thế."

Du Hoán nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, tin tức này thật sự hù chết hẳn, nếu như bây giờ ba mẹ Thẩm Thanh Châu không có ở đây, hẳn nhất

định xông lên hỏi thăm Thẩm Thanh Châu thật tốt, còn dám làm cho Du Văn có bầu!

"Chú dì, làm phiền hai người rồi, lần này cháu đến vội vàng nên chưa có chuẩn bị gì, lần sau cháu nhất định sẽ đến nhà thăm hỏi."

Trịnh Nhan vừa nghe vội vàng nói, "Nếu đã đến thì ở lại ăn cơm đi, dì làm đồ ăn ngon mọi người."

"Không cần, không cần dì phải phiền như vậy."

"Không phiền không phiền, cứ quyết định như vậy đi, để dì bảo Tiểu Lâm đi chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn." Trịnh Nhan cũng không đợi Du Hoán cự tuyệt, vội vã đi đến phòng bếp, vừa đi còn vừa gọi điện thoại bảo Tiểu Lâm đi mua nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối.

Du Hoán thấy vậy nên không cự tuyệt nữa.

Nguyên liệu nấu ăn đã mua về rồi, Du Văn đi đến phòng bếp giúp Trịnh Nhan nấu cơm. Trong phòng khách, Thẩm Trường Lâm lấy bộ cờ Du Văn mang đến, bởi vì Thẩm Trường Lâm thích cờ vây nên Thẩm Thanh Châu cũng biết chơi một chút, Du Hoán bởi vì quay phim nên cũng có tìm hiểu một chút.

Bình thường Thẩm Trường Lâm chơi cờ vây, nếu một đấu một thì ông nhất định sẽ thắng, cho nên ông bảo Thẩm Thanh Châu và Du Hoán liên hợp lại cùng chơi với ông.

Không giải thích được, cái này lại là lần hợp tác đầu tiên của Thẩm Thanh Châu và Du Hoán, ừ... Có lẽ đây cũng là thời điểm hai người đồng tâm nhất.

Trong phòng bếp, Trịnh Nhan nhìn ba người ở ngoài phòng khách đánh cờ, trong mắt có tia cảm động, không kìm được nói, "Ba người này ở

cùng một chỗ, ta dường như thấy được Thanh Hoàn cũng đang ở đây."

Du Văn ngăn người, "Thanh Hoàn? Là ai vậy ạ?"

Trịnh Nhan dừng một chút, "Thanh Hoàn hả, là con cả của dì."

Du Văn kinh hãi, "Con cả? Thấm Thanh Châu có anh trai sao?"

"Có, nhưng rất nhiều năm trước đã xảy chuyện." Khóe miệng Trịnh Nhan có chút chua xót, "Thanh Hoàn tám năm trước xảy ra tai nạn xe cộ đã mất rồi."

Du Văn, "..."

"Tính cách của Thanh Châu lạnh lùng, không thích nói chuyện, cái này rất khác với anh trai nó, đứa bé Thanh Hoàn kia, rất cởi mở rất biết săn sóc người khác, tình cảm của hai anh em nó rất tốt. Kể từ khi Thanh Hoàn mất, Thanh Châu lại càng trầm mặc, nhưng Du Văn à, may mà còn có con, con có thể ở cùng một chỗ với Thanh Châu, dì rất vui."

Trong lòng Du Văn hết sức kinh hãi, cô thế nào cũng không ngờ tới, hóa ra Thấm Thanh Châu còn có một anh trai.

"Thanh Châu không biết bày tỏ ý nghĩ trong lòng, rất nhiều chuyện đều để ở trong lòng, nhìn qua lạnh lùng, nhưng nó cũng biết chăm sóc người khác."

"Cháu biết." Du Văn cong cong môi, "Anh ấy rất tốt, vô cùng tốt."

Cơm đã nấu xong, Du Văn ra ngoài gọi người vào ăn cơm, mà ba người kia đã chơi đến ván thứ hai, ván đầu tiên không ngờ là Thấm Trường Lâm thắng. Dù sao Du Văn xem cũng không hiểu, ngồi ở một bên nói, "Bây giờ là ai đang chiếm thế thượng phong?"

"Vẫn là chú chiếm thế thượng phong, chú à, chú đánh cờ thật lợi hại."
Du Hoán khen.

Thẩm Trường Lâm hiển nhiên rất vui, "Hai người cũng không tệ, tiếp tục cố gắng sẽ có tiến bộ."

Du Văn nhìn quân cờ đen trắng đan xen, "Hình như chơi rất hay, chú à, người lợi hại như vậy, lần sau dạy cho cháu một chút đi."

Thẩm Trường Lâm bây giờ rất có lòng tin, "Không thành vấn đề."

"Cảm ơn chú, nhưng bây giờ mọi nên kết thúc thôi, sắp ăn cơm rồi."

Trịnh Nhanh ở phòng ăn nói, "Mọi người dừng lại đi, mau đến ăn cơm thôi."

"Được, lập tức đến ngay." Thẩm Trường Lâm nói.

Quả nhiên, chưa đến mười phút, tổ hợp Thẩm Thanh Châu và Du Hoán thua, Thẩm Trường Lâm thần thanh khí爽 đi ăn cơm. Thẩm Thanh Châu và Du Hoán nhìn nhau, cũng không vì thất bại mà buồn bực, nhưng nhìn đối phương lại tương đối thuận mắt.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

48. Chương 48: Album

Edit: Yáng

"Đến đến đến, ăn cái này." Trịnh Nhan gấp đến đĩa thứ năm cho Du Hoán, "Món này cũng không tệ, nếm thử tay nghề của dì đi."

Du Hoán nhìn thấy món ăn chõng chất trong bát, "Ăn rất ngon, cảm ơn dì...."

"Không cần khách khí, sau này lúc nào cháu cũng có thể tới." Trịnh Nhan tò mò hỏi, "Gần đây cháu đang đóng phim gì vậy?"

"Phim tiên hiệp."

"Tiên hiệp à, tốt, dì rất thích xem phim cổ trang của cháu."

Du Hoán bất ngờ nói, "Dì có xem phim truyền hình của cháu sao?"

"Đương nhiên." Trịnh Nhan vừa nói đến việc này liền kích động, "Lần trước cháu đóng Lý Thế Dân đó, vô cùng hay, dì vô cùng yêu thích."

"A Nhan." Thẩm Trường Lâm bất đắc dĩ nhìn vợ mình, "Để cho người ta ăn cơm đi."

Trịnh Nhan ngừng lại, "Cũng đúng cũng đúng, Du Hoán à, cháu cứ từ từ ăn, bình thường quay phim cũng cực khổ rồi."

Du Hoán gật đầu, vui vẻ nói, "Vâng."

Thẩm Thanh Châu và Du Vãn liếc mắt nhìn nhau, Du Vãn nhìn vẻ mặt im lặng của Thẩm Thanh Châu liền cảm thấy rất vui vẻ, không nghĩ tới mẹ Thẩm lại là fan của anh trai... Cũng là có duyên phận.

Sau khi cơm nước xong, Du Hoán liên tục nói còn có việc gấp, cuối cùng rời khỏi Thẩm gia. Trịnh Nhan tiễn Du Hoán xong trở lại phòng khách, sau đó nhìn ảnh chụp mới vừa rồi chụp cùng Du Hoán, vui vẻ trên mặt không ngừng lại được...

Buổi tối, Thẩm Thanh Châu đi tắm, Trịnh Nhan lôi kéo Du Vãn đến thư phòng, xem ảnh chụp của Thẩm Thanh Châu.

"Con xem tấm này đi, Thanh Châu mới sinh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn cau có, nhìn rất khó coi." Trịnh Nhan nói như vậy, nhưng trên mặt lại tràn đầy vui mừng.

"Còn có tấm này, lúc này đã lên tiểu học rồi."

"Cái này là mới lên cấp hai, đại diện cho lớp lên phát biểu..."

Du Vãn nhìn qua từng tấm từng tấm, cảm giác trong lòng rất vi diệu, cô chưa từng tham dự vào quá khứ của Thẩm Thanh Châu, nhưng không có nghĩa là cô không hiểu kỳ, bây giờ nhìn một Thẩm Thanh Châu từ lúc mới sinh đến lúc lớn lên, lại có chút cảm động và hứng thú.

Vẻ mặt trẻ con nhưng lại nghiêm trang, Du Vãn hơi cong khóe miệng, trước kia Thẩm Thanh Châu rất cao lãnh, mới bao lớn mà đã là một bộ dáng người lạ chớ đến gần.

"Tấm này..." Du Vãn lật qua một trang, nhìn thấy một tấm ảnh có hai người, hai người đều mặc đồng phục học sinh, xem chừng là đã học sinh cấp ba. Khí chất của Thẩm Thanh Châu gần gũi hơn bây giờ rất nhiều, dáng

dấp bây giờ cũng cao hơn trong ảnh chụp rất nhiều, mà chàng trai bên cạnh Thẩm Thanh Châu có ngũ quan giống anh đến năm phần, hơn nữa còn cao hơn anh một chút, tay trái khoác lên bả vai của anh, trên mặt tràn đầy ấm áp vui vẻ.

"Đây là Thanh Hoàn." Trịnh Nhan đưa tay sờ sờ người trong tấm hình, "Khi đó Thanh Châu học lớp mười, Thanh Hoàn học lớp mười hai."

Du Văn trầm mặc, ánh mắt rơi xuống trên người Thẩm Thanh Hoàn, cô vừa nhìn đã cảm thấy là một người ấm áp, không biết lúc anh ấy rời đi mọi người trong gia đình đau đớn đến mức nào, Thẩm Thanh Châu cũng bị đá kích nặng nề.

"Lâm Diệp Dư?" Lại lật qua một trang, Du Văn nhìn thấy ảnh chụp của Lâm Diệp Dư ở đây cũng rất ngạc nhiên, dáng vẻ khoảng mười bảy mười tám tuổi. Quan trọng hơn là, tấm hình này là cô ấy chụp chung với Thẩm Thanh Hoàn.

"Đúng vậy, đây là Diệp Dư." Trịnh Nhan cười, "Lúc học cấp ba, nó với Thanh Hoàn là một đôi, khi đó Thanh Hoàn còn dẫn nó về nhà, rất vui vẻ.... Haizzz, bất tri bất giác đã qua lâu như vậy rồi, bây giờ Diệp Dư cũng đã là đại minh tinh."

Trong lòng Du Văn khiếp sợ, bạn gái của Thẩm Thanh Hoàn? Nhưng mà... không phải cô ấy thích Thẩm Thanh Châu sao?

Mặc dù rất muốn biết vì sao, nhưng bây giờ Du Văn phải đè xuống nghi vấn trong lòng, tiếp tục phụng bồi Trịnh Nhan xem hết album.

"Hai người đang xem cái gì." Không biết Thẩm Thanh Châu đã tắm xong từ lúc nào, hẩn đi ra khỏi phòng không nhìn thấy Du Văn, đi ra khỏi phòng tìm kiếm thân ảnh của cô, cuối cùng nhìn thấy Du Văn và Trịnh Nhan đang ở thư phòng.

"Album đó." Du Văn chỉ vào tấm hình Thẩm Thanh Châu lúc học tiểu học có "trang điểm", "Tấm này anh trang điểm không tề."

Khuôn mặt Thẩm Thanh Châu tối sầm lại, bước vài bước tiến lên cầm lấy album, "Mệt rồi, đi về ngủ thôi."

"À, di nói lúc lên lớp một anh có tham gia màn biểu diễn văn nghệ ở trường học, còn có video, không nghĩ tới..."

Thẩm Thanh Châu đưa tay bế Du Văn, đặt album lên trên bàn, "Mẹ, bọn con về phòng trước."

Trịnh Nhan nhìn hai người trẻ tuổi trước mắt, "Tốt tốt tốt, ngày mai gọi hai đứa dậy ăn điểm tâm. Yên tâm, mẹ nhất định sẽ gõ cửa trước."

Du Văn bị Thẩm Thanh Châu ôm về phòng.

"Video ở chỗ nào hả, em muốn xem xong rồi mới về." Du Văn kéo ống tay áo Thẩm Thanh Châu, "Mau lấy ra đi."

Thẩm Thanh Châu xoay người ôm Du Văn ngồi lên bàn sách, "Người đang ở đây, còn phải xem những thứ đó?"

Du Văn lắc lư chân, "Cái này không giống, Thẩm Thanh Châu trang điểm khiêu vũ khó khăn lắm mới có thể nhìn thấy, khi đó đâu có nghiêm túc như bây giờ."

Thẩm Thanh Châu híp mắt lại, nhìn chăm chăm Du Văn, "Cho nên bây giờ khó coi?"

Du Văn nhú mào, "Nếu như anh không mặc gì, ừ... vậy rất đẹp mắt."

Sắc mặt Thẩm Thanh Châu ngấn ra, hiển nhiên là có chút phản ứng không kịp. Du Văn nhân cơ hội này nhảy xuống bàn, "Em đi tắm, không

muốn em xem video cũng được, đợi sau khi em quay lại thì anh cởi sạch nằm ở trong chăn đợi, như vậy thì em sẽ không xem video."

Thẩm Thanh Châu, "..."

Trước khi ra cửa, Du Văn nhớ đến vẻ mặt mơ màng của Thẩm Thanh Châu liền cảm thấy rất buồn cười, lại thắng một lần! Đắc ý đi ra khỏi phòng tắm, Du Văn lấy ra túi mỹ phẩm nhỏ mà cô mang theo, lấy mỹ phẩm dưỡng da bên trong túi bắt đầu skincare.

Du Văn vừa vỗ vỗ khuôn mặt vừa quay đầu nhìn Thẩm Thanh Châu đang ngồi đọc tạp chí ở trên giường, "Chắc là dì còn chưa ngủ, em muốn xin dì tấm ảnh anh mặc tã..."

Thẩm Thanh Châu ngược mắt nhìn Du Văn, vẻ mặt đen sì.

Du Văn cười hì hì, "Em đi ra ngoài tìm dì."

"Chờ một chút." Thẩm Thanh Châu trầm giọng gọi Du Văn.

Du Văn quay đầu lại, "Làm gì?"

"Bá!" Thẩm Thanh Châu kéo chăn ra, Du Văn ngẩn ra, trợn to hai mắt.

Cơ bụng kìa, đường nhân ngư kìa... Thẩm đạo nhà chúng ta không mặc quần áo, khụ khụ, có mặc quần... Thế nhưng, cảnh sắc trước mắt nhìn vẫn rất đẹp.

"Anh anh anh..."

Thẩm Thanh Châu từ từ đi tới bên cạnh Du Văn, hơi cúi người nhìn chăm chăm vào mắt cô, "Không phải bảo anh chờ sao? Em còn muốn đi sao?"

Du Văn che lỗ mũi, sắp chảy máu mũi rồi.

"Anh, anh thật sự chờ em!"

Thật sự không mặc quần áo! Nhưng vẫn chưa nude mà. Ấy gu, Thẩm đạo à, em nói là nude mà!

Thẩm Thanh Châu cong môi cười, quyến rũ vô cùng, "Ừ, cho nên, không thể để cho anh chờ không chứ."

Du Văn đỏ mặt, hơi thở của Thẩm Thanh Châu phả vào mặt cô, cô không kịp được tim đập rộn lên, "Nhưng, nhưng mà... A!!"

Người nào đó bị khiêng lên, lại không hề được báo trước bị ném tới trên giường.

Ngoài cửa phòng, đúng lúc ba mẹ Thẩm đi ngang qua.

Trịnh Nhan vui vẻ ra mặt, "Trường Lâm, chúng ta sắp có cháu trai cháu gái rồi."

Thẩm Trường Lâm, "Hiệu quả cách âm của phòng này cần phải được nâng cao."

Mà lúc này bên trong căn phòng, bạn học Du Văn mới hiểu rõ trêu chọc Thẩm đạo nhà chúng ta thì phải nhận hậu quả gì, con hổ không phát uy còn tưởng nó là mèo bệnh, con hổ cũng không phải muốn trêu chọc là trêu chọc được!

Du Văn ở Thẩm gia hai ngày, hai ngày này rất thoải mái, nấu ăn với mẹ Thẩm, học chơi cờ vây với ba Thẩm... Ba mẹ Du Văn mất khi Du Văn còn rất nhỏ, mấy ngày nay bỗng nhiên được cảm nhận tư vị có ba mẹ.

"A? Lại ăn! Cháu đi lại, cháu muốn đi chỗ khác." Du Văn nhìn quân cờ trên bàn cờ, hốt hoảng muốn đi lại.

Trong mắt Thẩm Trường Lâm có ý cười thản nhiên, "Chỗ này đi không tốt, cho cháu một cơ hội, cho đi lại một lần nữa."

"Vâng, lần này cháu nhất định sẽ cẩn thận."

Trịnh Nhan đi ngang qua, ngồi xuống ghế sofa, nói với Thẩm Thanh Châu vẫn một mực nhìn Du Văn, "Bình thường ba con chơi cờ với người khác nhất định không cho đi lại, lần đầu tiên mẹ nhìn thấy ông ấy không có nguyên tắc, còn kiên nhẫn như vậy. Du Văn là một cô gái rất thú vị, thời gian ngắn như vậy đã thu phục được ba con rồi."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu ôn nhu nhìn về phía Du Văn đang chơi xấu với ba Thẩm, "Cô ấy rất thú vị."

Trịnh Nhan cười cười, "Đúng là hoàn toàn trái ngược với con, tiến tới với nhau coi như con gặp may mắn."

Thẩm Thanh Châu cong môi, đúng vậy, vẫn là hãn may mắn.

Chuông cửa vang lên, Trịnh Nhan nhìn đồng hồ, "Chắc là Diệp Dư, mẹ đi mở cửa."

Du Văn đang ngồi chơi cờ với ba Thẩm chợt ngừng lại, hơi ngoài ý muốn nhìn về phía cửa chính. Trịnh Nhan đi mở cửa, Du Văn nghe được thanh âm của giày cao gót, nhìn thấy Lâm Diệp Dư đi vào.

Lâm Diệp Dư hiển nhiên cũng nhìn thấy cô, ngừng lại một chút, nhưng rất nhanh đã phản ứng kịp, "Du Văn, cô cũng ở đây à."

Du Văn gật đầu, "Đã lâu không gặp..."

Lâm Diệp Dư cười cười, cầm một ít lễ vật đặt ở phòng khách.

"Cháu chào chú Thẩm."

Thẩm Trường Lâm khẽ gật đầu.

"Diệp Dư hả, cháu bận như vậy còn đến thăm chú dì." Trịnh Nhan vội vàng bảo Lâm Diệp Dư ngồi xuống.

Lâm Diệp Dư với Trịnh Nhan rất quen thuộc, "Hàng năm vào lúc này cháu đều đến thăm chú dì mà, bất kể bận rộn như thế nào cháu cũng sẽ đến."

"Cháu đấy, bận rộn như vậy cũng không cần nhớ đến chú dì."

"Cháu không bận, lễ mừng năm mới cũng có thời gian nghỉ ngơi."

Trịnh Nhan hiển nhiên là rất vui mừng, lại lôi kéo Lâm Diệp Dư nói chuyện.

"Du Văn, còn không đi." Ba Thẩm đợi một hồi rồi nói. Du Văn ngừng một chút, vội vàng đặt một quân cờ xuống. Thẩm Trường Lâm nhíu mày, "Sao lại hạ ở đây, không đúng không đúng."

Du Văn bĩu môi, "Chú à, cháu không nghĩ ra được gì cả."

"Đây, cháu nhìn vị trí này đi, hạ cờ ở chỗ này còn có thể vùng vẫy một chút."

"Vùng vẫy... một chút?"

Thẩm Trường Lâm gật đầu, "Cháu như bây giờ, ngoại trừ vùng vẫy một chút, cũng không còn cách nào khác."

Du Văn, "..."

"Thanh Châu, con qua đây." Thẩm Trường Lâm chỉ đích danh, "Ngồi xuống bên cạnh Du Văn, con với ba cùng dạy Du Văn."

Thẩm Thanh Châu bỏ tạp chí xuống, liếc nhìn Du Văn, "Thời gian ngắn như vậy mà ba trông đợi cô ấy chơi giỏi chính là không thể nào."

Mặc dù nói như vậy nhưng Thẩm Thanh Châu vẫn ngồi xuống bên cạnh Du Văn.

Du Văn nháy mắt nhìn Thẩm Thanh Châu, "Ai nói không thể nào, chú lợi hại như vậy nhất định có thể làm được. Nếu như anh dạy thì không có khả năng, dù sao anh cũng không lợi hại như vậy."

Thẩm Thanh Châu đưa tay giữ mặt Du Văn, "Em nói cái gì."

"Em nói có sai đâu... Đúng không chú?"

"Đúng vậy, tài nghệ chơi cờ của con làm sao có thể so với ba." Thẩm Trường Lâm rất hưởng thụ gật đầu, "Thanh Châu, buông Du Văn ra đi, con bóp đỏ hết mặt Du Văn rồi."

Thẩm Thanh Châu, "... Con có dùng sức đâu, đỏ ở chỗ nào???"

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

49. Chương 49: Quá Khứ

Edit: Yáng

"Buổi trưa chúng ta làm sủi cỏ đi, mọi người chờ ở đây, tôi đi chuẩn bị một chút." Trịnh Nhan nói.

"Dì à, để cháu giúp dì." Ánh mắt Lâm Diệp Dư từ trên người ba người đang đánh cờ dời đi.

"Không cần đâu, cháu ngồi nghỉ ngơi đi."

"Không sao đâu dì." Lâm Diệp Dư cười cười, cùng đứng lên với Trịnh Nhan, cô cảm thấy mình là người vô hình, nếu ngồi một mình ở đây thì sẽ rất lúng túng.

Trịnh Nhan và Lâm Diệp Dư cùng đi vào phòng bếp, trong phòng khách chỉ còn lại ba người đang chơi cờ. Từ sau khi Lâm Diệp Dư đi Du Văn liền có chút không tập trung, cô nhớ lại tấm hình kia, Lâm Diệp Dư và Thẩm Thanh Hoàn.

"Du Văn, đang nghĩ gì vậy?" Thẩm Trường Lâm nói một hồi cũng không thấy Du Văn có phản ứng gì. Du Văn sững sốt, mở to mắt nhìn, "Chú à, cháu đang suy nghĩ dì và Lâm tiểu thư hai người làm sủi cỏ sẽ hơi chậm... Bằng không để cháu vào giúp hai người họ."

Thẩm Trường Lâm lắc đầu cười cười, "Là đói bụng đúng không?"

Du Văn có chút ngượng ngùng, "Cũng không có."

Thẩm Trường Lâm hạ một quân cờ, "Đi đi, Thanh Châu, con cũng cùng đi giúp một tay đi."

Thẩm Thanh Châu gật đầu, ánh mắt nhìn Du Văn có phần cứng chiều, "Đi thôi."

Du Văn theo Thẩm Thanh Châu đứng lên.

Trên đường đi đến phòng bếp, Thẩm Thanh Châu đột nhiên hỏi, "Cảm thấy chơi cờ vây nhàm chán à?"

"Hả?" Du Văn khoát khoát tay, "Không phải."

Thẩm Thanh Châu cúi đầu nhìn Du Văn, thành thật nói, "Anh vẫn luôn không tìm được hứng thú với cờ vây, chẳng lẽ em không cảm thấy chán sao?"

Du Văn bật cười, "À, hóa ra anh cảm thấy cờ vây rất nhàm chán, cần thận em đi tố giác với chú."

Thẩm Thanh Châu hơi cong môi, "Ba tự nhiên cũng biết rõ, cho nên khi còn bé dạy anh một chút thì sau đó cũng không ép anh nghiên cứu nữa."

Nói xong câu đó, Du Văn ý thức được ánh mắt Thẩm Thanh Châu có phần đình trệ, cô hơi mất tự nhiên nói, "Em cũng đã quên loại cảm giác đó, hai ngày nay ở đây em cảm thấy rất vui vẻ, cũng rất ấm áp."

"Em có thể xem ông ấy là ba em." Thẩm Thanh Châu đưa tay xoa xoa tóc của Du Văn, "Bọn họ rất thích em."

Du Văn đột nhiên hài hước nhìn Thẩm Thanh Châu, "Muốn lôi kéo em sao? Còn muốn em gọi ba? Anh cứ việc nói thẳng anh muốn cưới em là

được rồi."

Thẩm Thanh Châu dờ khóc dờ cười, người này càng ngày càng thích tự sướng.

"Hai đứa ở bên kia âm thầm nói cái gì đấy, không có việc gì thì mau đến đây giúp một tay." Trịnh Nhan ở phòng bếp nhìn thấy hai người ở bên ngoài kề tai nói nhỏ, cười cười gọi bọn họ đi tới.

Du Văn nhanh chóng bóp một cái ở thắt lưng của Thẩm Thanh Châu, "Nhanh đi làm sủi cỏ đi."

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn làm xong động tác nhỏ này liền thấp giọng nói, "Muốn nháo?"

"Ai nháo?" Du Văn nháy nháy mắt.

Thẩm Thanh Châu ôm bả vai của Du Văn, cảnh cáo, "Có tin bây giờ anh xách em về phòng không?"

Du Văn trừng mắt, "Anh dám, ở đây nhiều người như vậy."

Cánh tay Thẩm Thanh Châu dùng sức, kéo Du Văn đi tới hướng cầu thang.

"Này này này! Còn phải đi sủi cỏ nữa!"

Khóe miệng Thẩm Thanh Châu cong lên, "Bây giờ nghĩ anh có dám hay không."

Vẻ mặt Du Văn ghen khuất.

Cách đó không xa, Lâm Diệp Dư nhìn thấy hành động nhỏ của hai người họ, trước nay cô chưa từng nhìn thấy một Thẩm Thanh Châu như

vậy. Sẽ có dáng vẻ tươi cười, sẽ ôm một người vào lòng, sẽ cưng chiều như vậy...

Hóa ra Thẩm Thanh Châu thực sự sẽ yêu một người.

Ăn xong cơm trưa, Du Văn dẫn Du Điểm Điểm và Đậu Đỏ đi dạo trong sân nhỏ.

"Du Văn."

Du Văn quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Diệp Dư từ trong phòng đi ra. Khuôn mặt cô ấy trang điểm tinh xảo, nụ cười rạng rỡ không thể nào không để ý đến. Lâm Diệp Dư ngồi xuống bên cạnh Du Văn.

"Dự định lúc nào kết hôn."

"Còn chưa xác định." Du Văn nói.

"Nhìn thấy tin tức cô mang thai còn tưởng là sự thật." Lâm Diệp Dư hơi cúi đầu, "Mặc dù không phải là sự thật, thế nhưng cô rất hạnh phúc là sự thật."

"Ừ." Du Văn cũng không biết làm thế nào để trò chuyện với Lâm Diệp Dư, đành phải ứng phó đơn giản.

"Cô không hiểu kỳ vì sao tôi lại xuất hiện ở đây sao?" Lâm Diệp Dư chống cằm, có chút tò mò hỏi.

Du Văn suy nghĩ một chút rồi nói, "Tôi nhìn thấy cô trong ảnh chụp, dì có nhắc đến cô."

Lâm Diệp Dư dừng một chút, "Là tôi cùng... Thanh Hoàn?"

"Ừ." Du Văn nhìn về phía Lâm Diệp Dư, "Dì nói, trước kia cô là bạn gái của Thẩm Thanh Hoàn. Nhưng mà..."

"Nhưng mà cô thấy tôi thích Thanh Châu có đúng không." Khóe miệng Lâm Diệp Dư có tia khổ sở.

Du Vãn, "..."

"Khi học cấp ba, tất cả mọi người đều cho rằng tôi thích Thẩm Thanh Hoàn." Lâm Diệp Dư tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt có chút tịch mịch, "Tôi và Thanh Châu là bạn học cùng lớp, từ cấp hai đến cấp ba đều học cùng lớp. Nhưng cô có tin hay không... từ cấp hai tôi đã thích Thanh Châu rồi."

"Thẩm Thanh Châu?"

Lâm Diệp Dư cười một tiếng, tiếp tục nói, "Nhưng mà cậu ấy rất lạnh lùng, chưa bao giờ nhìn thẳng vào tôi, tôi lại càng muốn thể hiện, nhưng.... một chút hữu dụng cũng không có."

Trong lòng Du Vãn rất kinh ngạc, nhưng cô có thể tưởng tượng ra Lâm Diệp Dư tức giận không biết phải làm sao, Thẩm Thanh Châu hờ hững xem nhẹ.

"Sau khi lên cấp ba, vậy mà lại cùng một lớp." Lâm Diệp Dư cười khổ, "Nhưng cậu ấy vẫn là cậu ấy, tôi vẫn là tôi, vĩnh viễn không thể đến gần."

"Kia anh trai Thanh Châu là chuyện gì xảy ra." Du Vãn không nhịn được hỏi.

"Quen biết qua hoạt động của trường, Thanh Hoàn và Thanh Châu không hề giống nhau, anh ấy giao lưu rất rộng, nhân duyên rất tốt, anh ấy thường xuyên tham gia tổ chức hoạt động của trường." Lâm Diệp Dư tựa hồ tiến vào hồi ức, khuôn mặt có phần hoảng hốt, "Anh ấy nói anh ấy thích tôi, ban đầu tôi không định đồng ý... Thế nhưng sau đó tôi biết anh ấy là anh trai của Thẩm Thanh Châu."

"Cho nên cô đồng ý." Du Văn cau mày.

Lâm Diệp Dư từ từ rũ mắt xuống, "Du Văn, cô không biết cái gì là cầu mà không được, cô không biết cảm giác căm phẫn trong lòng, tôi muốn đến gần cậu ấy thế nhưng không có biện pháp, cô có biết cảm giác luống cuống đó không... Tôi biết rõ là tôi làm sai, nhưng mà tôi không cam lòng."

"Nhưng cô làm vậy cũng không công bằng với Thẩm Thanh Hoàn."

"Đúng vậy, không công bằng..." Lâm Diệp Dư nói, "Anh ấy đối với tôi rất tốt, anh ấy là một người rất ôn nhu. Nhưng mà thích chính là thích, con người của tôi rất cố chấp, hơn nữa khi đó tôi muốn để Thẩm Thanh Châu nhìn thấy. À, cậu ấy cũng nhìn thấy tôi, dùng thân phận bạn gái của anh trai cậu ấy, cuối cùng cậu ấy cũng nhìn thẳng vào tôi..."

Du Văn im lặng, cô không biết nên nói gì, Lâm Diệp Dư như vậy là đáng trách, nhưng cũng là bị ai. Lâm Diệp Dư còn trẻ, lại có thể cực đoan như vậy.

"Sau đó Thanh Hoàn rời đi. Thanh Châu rất buồn, cậu ấy không nói lời nào, cứ đứng như vậy, tôi cũng cảm nhận được cậu ấy rất buồn." Khóe miệng Lâm Diệp Dư giật giật, "Tôi cũng rất buồn, Thanh Hoàn thật sự rất tốt, sau đó tôi cũng từng có ý nghĩ muốn cứ như vậy ở cùng một chỗ với Thanh Hoàn...."

...

"Du Văn, bây giờ cô đã hiểu vì sao bạn bè trong vòng giải trí của Thanh Châu có tên tôi rồi chứ?" Lâm Diệp Dư nói, "Thời gian tôi còn chưa nổi tiếng thì cậu ấy mời tôi đến diễn phim của cậu ấy, cậu ấy còn giúp tôi tìm rất nhiều tài nguyên, nếu như không có cậu ấy hỗ trợ thì tôi sẽ không phát triển thuận lợi như vậy. Trước kia trong vòng giải trí mọi người đều nghĩ là tôi và cậu ấy là một đôi, nhưng mà trong lòng tôi hiểu rõ, cậu ấy

giúp tôi như vậy chỉ là do nguyện vọng của anh trai cậu ấy, hy vọng cậu ấy có thể giúp anh ấy chiếu cố tốt cho tôi."

"Thế nhưng tôi còn ôm một chút xíu hy vọng, có lẽ... cậu ấy sẽ thích tôi." Lâm Diệp Dư nói ra lời từ đáy lòng, dường như cuối cùng cũng tìm được lối thoát.

"Thế nhưng cô xuất hiện, nhìn thấy cô ở bên cạnh Thẩm Thanh Châu thì cuối cùng tôi cũng hiểu, cậu ấy vĩnh viễn không có khả năng thích tôi, cho dù tôi không phải là bạn gái của anh trai cậu ấy, từ đầu chí cuối cậu ấy đều không có cảm giác với tôi. Du Văn, cô nói xem tại sao lại như vậy chứ?"

Du Văn nhìn Lâm Diệp Dư, Lâm Diệp Dư cao cao tại thượng trong mắt mọi người bây giờ vẻ mặt đau xót, khuôn mặt tinh xảo, mặc dù chưa hề rơi lệ, nhưng thật sự làm cho người ta cảm thấy thương xót vô cùng.

"Thích hay không thích, vấn đề này của cô tôi không thể trả lời được."

"Cũng đúng, vấn đề này cũng không còn quan trọng." Lâm Diệp Dư đứng lên nói, "Những lời này, từ trước đến nay tôi chưa từng nói với người khác, hôm nay nói ra cũng thấy thoải mái, chí ít nó cũng không còn là bí mật trong lòng tôi."

"Tại sao cô lại muốn nói cho tôi biết?" Du Văn gọi Lâm Diệp Dư.

Lâm Diệp Dư cũng không quay đầu lại, "Có lẽ là hâm mộ cô, cũng là... muốn hoàn toàn quên đi."

Lâm Diệp Dư rời khỏi Thẩm gia. Du Văn chưa trở về phòng, mà ngồi ngây người trên ghế ở sân nhỏ.

"Hoa quả này, qua đây ăn đi." Thẩm Thanh Châu không biết từ lúc nào đã đi sang đây. Du Văn ngẩng đầu nhìn Thẩm Thanh Châu, anh mặc quần

áo trắng giản dị, dáng người cao ngất, khuôn mặt lạnh lùng có phần ấm áp.

Du Văn đưa tay kéo Thẩm Thanh Châu, "Thẩm Thanh Châu, lúc anh đi học có rất nhiều người thích anh phải không?"

Thẩm Thanh Châu hơi nhú mày nhìn Du Văn, "Không biết."

"Không biết? Không có ai đưa thư tình hay quà cho anh sao?"

Thẩm Thanh Châu, "Quên rồi. Em hỏi cái này làm cái gì."

"Không có gì." Du Văn lôi kéo Thẩm Thanh Châu ngồi xuống, "Em chỉ là đang suy nghĩ, nếu như lúc còn đang đi học mà gặp khối băng là anh thì sẽ như thế nào."

"À, em cảm thấy sẽ thế nào."

"Em nghĩ." Du Văn nói thật, "Em nghĩ có thể em sẽ nhào tới anh sớm hơn, thu anh vào tay, ai dám ngấp nghé anh, giết không tha!"

Thẩm Thanh Châu khẽ cười một tiếng.

"Làm sao vậy, anh không tin?" Du Văn tiến tới nói.

Thẩm Thanh Châu nghiêng người nhìn Du Văn, đưa tay nắm lấy cằm của cô, kề sát khẽ chạm nhẹ vào môi cô, "Em không cần phải giết không tha, bởi vì trừ em ra, không ai dám mơ ước anh lộ liễu như vậy."

Sau đó, Du Văn cũng không hỏi những chuyện liên quan đến Thẩm Thanh Hoàn, cũng không nói chuyện Lâm Diệp Dư thích Thẩm Thanh Châu, cô nghĩ những chuyện này cũng sẽ sớm trôi qua, chuyện Lâm Diệp Dư thích Thẩm Thanh Châu cũng sớm nên chôn lại.

Du Văn biết rõ Lâm Diệp Dư cũng đã hoàn toàn buông tha Thẩm Thanh Châu, không phải, phải nói là cô ấy chưa bao giờ dám đi đấu tranh,

trước đây là bởi vì cô ấy tâm cao khí ngạo, sau đó là bởi vì thân phận "bạn gái của anh trai" cản trở...

Về phần Thẩm Thanh Châu, có biết Lâm Diệp Dư thích anh ấy hay không, có biết lúc còn trẻ có một nữ sinh điên cuồng yêu anh ấy hay không, những thứ này đều còn không quan trọng, bởi vì bây giờ Thẩm Thanh Châu là người của cô, trong lòng anh ấy, chỉ cần có cô là đủ.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

50. Chương 50: Giao Thừa

Edit: Yáng

Năm cũ sắp qua đi, tối nay là đêm giao thừa.

Năm nay bởi vì Thấm gia có thêm một cô gái nên tiếng cười không ít, ngay cả ba Thấm luôn nghiêm túc cũng mỉm cười vui vẻ.

Mà một bên khác, Du Hoán còn đang bận công việc.

Sau khi ăn cơm tất niên ở nhà xong, Giản Vũ Nùng mượn cơ ra ngoài chơi với bạn bè liền ra cửa. Tối nay trên đường cũng không có nhiều người, hôm nay là đêm giao thừa nên mọi người đều ở nhà sum họp.

Giản Vũ Nùng đi một vòng trên đường không có mục đích, đi tới quảng trường, cô nhìn thấy quảng cáo mới nhất của Du Hoán ở trên màn ảnh lớn của quảng trường, trong màn ảnh anh đẹp trai bức người, cặp mắt đào hoa có ý cười, có cảm giác câu hồn đoạt phách.

Giản Vũ Nùng nhìn rất lâu, đột nhiên điện thoại di động vang lên.

Cô lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy tên trên màn hình tim liền đập mạnh, cô ấn nút trả lời, "Alo."

Thanh âm đầu dây bên kia giống với thanh âm trên màn ảnh, "Giao thừa vui vẻ."

Hắn vừa nói xong câu đó bề phun nước sau lưng đúng lúc sáng lên, nước phun lên trên, vẽ ra đường cong xinh đẹp. Giản Vũ Nùng mỉm cười, "Ừ, anh cũng vậy, giao thừa vui vẻ."

"Thanh âm ở chỗ em là gì vậy?" Du Hoán hỏi.

Giản Vũ Nùng liếc nhìn sau lưng, "Là bề phun nước, em đang ở quảng trường gần nhà."

"Tối như vậy mà em còn chạy đi đâu."

Giản Vũ Nùng bĩu môi, cô cũng không biết tại sao lại chạy ra đây, có lẽ trong lòng có phần buồn bực.

"Du ca, anh đang ở đâu." Giản Vũ Nùng ngăn cản chủ đề vừa rồi.

"Anh ở phòng làm việc."

"Chỉ có một mình anh?"

"Ừ."

"Đêm giao thừa mà chỉ có một mình anh ở phòng làm việc, có phải anh bi thảm quá rồi không?"

Du Hoán cười cười, "Có chuyện gấp, hơn nữa trong nhà cũng không có ai, cũng không cần thiết phải quay về."

Giản Vũ Nùng ngẩn người, cô biết mấy ngày nay Du Văn ở nhà Thẩm Thanh Châu, trong nhà đúng là không có ai. Không khỏi cảm thấy đau lòng, biết đâu Du Hoán đã quen rồi, nhưng mà Giản Vũ Nùng không nhịn nổi cảm giác Du Hoán cô đơn một mình.

"Du ca, em đem đồ ăn ngon đến cho anh."

"Ừ?"

"Anh đợi em một tiếng, đừng đi đâu." Nói xong, Giản Vũ Nùng cũng không quản Du Hoán nghĩ gì, cúp điện thoại xong lập tức chạy về nhà.

Đêm giao thừa có rất ít quán ăn mở cửa, cho nên Giản Vũ Nùng nhớ đến nơi có thức ăn ngon đầu tiên chính là nhà mình. Hôm nay mẹ Giản làm rất nhiều đồ ăn, một nhà ba người căn bản là không ăn hết.

Đương nhiên, Giản Vũ Nùng sẽ không mang đồ ăn thừa cho Du Hoán. Cô lặng lẽ mở tủ lạnh, đem đồ ăn còn hoàn chỉnh ở bên trong lấy ra, sau khi đun nóng bỏ vào hộp giữ nhiệt, sau đó Giản Vũ Nùng lấy luôn chai rượu vang mà ba Giản cất giấu kỹ.

Giản Vũ Nùng xử lý xong hết lại lén lén lút lút đi ra ngoài.

"Nùng Nùng?" Con cầm cái gì đấy?" Mẹ Giản đột nhiên mở cửa phòng đi ra, nhìn thấy Giản Vũ Nùng liền cảm thấy nghi hoặc, "Con lại muốn đi?"

"Con, con lấy chút thức ăn."

"Thức ăn? Đem cho ai?" Mẹ Giản nói xong chân mày cau lại, "À! Có phải là bạn trai không? Nùng Nùng à, con làm như vậy không được, trực tiếp đưa người đến đây ăn đi, nhanh lên, mẹ ở nhà chờ."

Giản Vũ Nùng đi giày vào, "Có ai đâu mà đưa, là Du ca làm việc ở văn phòng đến giờ còn chưa ăn cơm tối, con mang qua cho anh ấy."

"À, Du Hoán à..."

Giản Vũ Nùng đáp một tiếng, lách người ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Mẹ Giản dừng một chút, đột nhiên phản ứng, "Con quay lại cho mẹ."

Ba Giản từ trong phòng đi ra, "Làm sao vậy?"

"Nha đầu Nùng Nùng lại đi tìm Du Hoán! Còn nói cái gì mà Du Hoán chưa ăn cơm tối nên đưa qua cho nó."

"Du Hoán đến bây giờ còn chưa ăn cơm, trực tiếp đến nhà mình ăn không phải tốt hơn sao?"

"Đây không phải là trọng điểm!" Mẹ Giản nói, "Trọng điểm là Nùng Nùng có bạn trai, làm sao lại còn quan tâm Du Hoán ăn hay không ăn?!"

Giản Vũ Nùng gọi taxi, một đường đi thẳng đến dưới lầu phòng làm việc.

Xem ra Du Hoán đối với nhân viên cũng không tệ, những ngày đặc thù như thế này cũng cho mọi người nghỉ ngơi, trong phòng làm việc không có một ai.

Giản Vũ Nùng gọi điện cho Du Hoán, một phút sau, Du Hoán xuống dưới mở cửa cho cô.

"Em thật sự đến à."

Giản Vũ Nùng giơ hộp giữ nhiệt trên tay lên, "Anh bi thảm đến mức em nhìn cũng không nổi, đêm giao thừa, anh vừa đói bụng lại vừa làm việc.... Haizzz, bây giờ em ăn cơm với anh."

Ánh mắt Du Hoán khẽ sáng lên, hẳn đã quen một mình, chưa từng cảm thấy thế này có cái gì mà bi thảm, nhưng mà không biết tại sao, khi Giản Vũ Nùng vừa xuất hiện, hẳn bỗng nhiên phát hiện trước đó cũng có chút bi thảm.

Giản Vũ Nùng đi theo Du Hoán lên lầu, đem thức ăn đặt lên bàn. "Em còn mang cho anh một chai rượu vang này, he he."

"Em đến đây ba mẹ em có biết không?"

Giản Vũ Nùng nhận lấy ly rượu Du Hoán đưa tới, "Ban đầu em định không nói, nhưng mà lúc lén lút chuồn đi thì bị phát hiện, mẹ em còn nói là em đi tìm bạn trai, còn muốn em đưa người về, cho nên, em khai tên anh ra."

"Dì nghĩ em có bạn trai, ừ... nói là anh sao."

Giản Vũ Nùng ngừng lại, "Ừ, thì chuyện xem mắt lần trước đó, mẹ em vẫn cho là em có bạn trai."

Du Hoán nhìn Giản Vũ Nùng, giống như vô tâm hỏi qua, "Cho nên bây giờ em thật sự không có bạn trai sao?"

"Đương nhiên... Không có. Anh cũng không phải không biết." Giản Vũ Nùng lấy ra toàn bộ thức ăn, cười hì hì nói, "Nhanh ăn đi."

Du Hoán trầm mặc, "Vậy Minh Trình, gần đây còn đang theo đuổi em?"

Giản Vũ Nùng thiếu chút nữa bị sặc rượu, "Thì... Tạm được. Hắn vẫn luôn tìm em, nhưng còn chưa ở chung một chỗ."

Còn chưa ở chung một chỗ? Những lời này khiến cho Du Hoán hơi buồn bực, có nghĩa là có khả năng ở chung một chỗ, tương lai sẽ ở chung một chỗ?

Trong phòng làm việc rất yên tĩnh, chỉ có hai người ngồi đối diện nhau, lúc thì Giản Vũ Nùng uống ngụm rượu, lúc thì trêu chọc Du Hoán. Giản Vũ Nùng không ăn bao nhiêu, Du Hoán đã sớm nhìn ra Giản Vũ Nùng ăn no rồi, nếu không thì cô sẽ không rụt rè như vậy.

Cái cô gái gốc này, giao thừa lại còn đặc biệt đến phụng bồi hăn, còn sợ hăn cô đơn. Trong lòng Du Hoán cảm thấy rất ấm áp, nhưng cứ nghĩ đến Giản Vũ Nùng muốn đi cùng người khác liền thấy khó chịu.

Từ lần trước Giản Vũ Nùng say rượu được Minh Trình đưa đi, hăn liền ý thức được mình có phần bất thường, hăn vô cùng không muốn Giản Vũ Nùng với Minh Trình ở cùng một chỗ.

Ngay từ đầu hăn còn tự nói với mình là lo lắng Giản Vũ Nùng còn nhỏ, thế nhưng hăn từ từ cảm thấy Giản Vũ Nùng không giống với Du Văn, đối với Du Văn, hăn giữ vai trò là một người "cha", hăn lo lắng chuyện Du Văn yêu đương, hoàn toàn là thái độ bảo vệ em gái.

Nhưng Giản Vũ Nùng không giống vậy, hăn còn hiểu rõ Minh Trình hơn Thẩm Thanh Châu rất nhiều, hăn biết rõ Minh Trình là một người tốt. Trên lý thuyết mà nói, hăn có thể yên tâm Thẩm Thanh Châu và Du Văn ở cùng một chỗ, đáng ra hăn phải càng yên tâm hơn khi Minh Trình và Giản Vũ Nùng ở cùng một chỗ mới đúng.

Nhưng mà vì sao hăn lại bài xích, nghĩ tới nghĩ lui, tất cả nguyên nhân sau cùng chỉ có thể kết luận làm một.

Hăn thích Giản Vũ Nùng, là đàn ông thích phụ nữ. Hăn không muốn buông tha Giản Vũ Nùng, cho nên dùng mọi cách bắt bẻ đối tượng xem mắt của cô. Ngay sau khi nghĩ thông suốt, Du Hoán cảm thấy không được tự nhiên, một cô gái hăn đã nhìn từ nhỏ đến lớn, hăn cứ như vậy thích...

Nhưng từ từ lại phát hiện, thích thì có gì mà không được? Từ nhỏ đã che chở cô ấy, hôm nay tiếp tục che chở cũng rất tốt.

"Du ca, sao anh lại không ăn?" Giản Vũ Nùng nhìn thấy Du Hoán xuất thần, đưa tay quơ quơ trước mặt hăn.

"Không có." Du Hoán phục hồi tinh thần nhìn về Giản Vũ Nùng, "Vũ Nùng, em với Minh Trình..."

Lời còn chưa nói hết, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Giản Vũ Nùng nghe máy, "Alo, Minh Trình."

Ánh mắt Du Hoán hơi híp lại.

"Nùng Nùng, giao thừa vui vẻ."

"Ừ ừ. Năm mới vui vẻ."

"Nói năm mới còn hơi sớm, đợi rạng sáng anh sẽ nói với em." Minh Trình trầm mặc một lát đột nhiên nói, "Nùng Nùng, anh có chút nhớ em."

Giản Vũ Nùng hơi sửng sờ.

Phòng làm việc rất yên tĩnh, thanh âm truyền ra từ điện thoại di động cũng nghe khá rõ, những lời Minh Trình nói Du Hoán nghe không sót một chữ.

"Thật ra bây giờ anh đang ở dưới nhà em, ừ... em có muốn xuống đây không?"

Giản Vũ Nùng mở to mắt, "Anh, anh ở dưới lầu nhà tôi?"

"Ừ, anh muốn gặp em." Minh Trình tựa hồ còn có chút tiếc nuối, "Mặc dù lúc này có hơi làm phiền em, nhưng... cũng không biết tại sao anh lại đến nơi này."

Giản Vũ Nùng chau mày, từ lần trước Minh Trình nói muốn theo đuổi cô sau đó vẫn luôn tìm cô nói chuyện phiếm, rủ cô đi chơi... Rất lâu trước đó Minh Trình đã nói, làm chuyện gì cũng rất toàn tâm toàn ý. Nói thật, cô

cũng từng có ý nghĩ muốn thử với Minh Trình. Dù sao có một số việc, cô vẫn phải bước từng bước một.

"Vậy cũng được, anh chờ tôi một chút, bây giờ tôi về ngay."

"Hả?" Minh Trình hơi choáng, "Em không ở nhà sao?"

"Ừ, tôi đang ở phòng làm việc của Du ca, tôi sẽ về rất nhanh."

"À... Em ở đó làm gì?" Lại là... Du Hoán sao.

"Hôm nay Du ca chưa ăn cơm tối, tôi đem thức ăn qua cho anh ấy." Giản Vũ Nùng nói xong rồi đứng lên, "Anh chờ tôi ba mươi phút... A!"

Điện thoại di động đột nhiên bị lấy đi, Giản Vũ Nùng nhìn Du Hoán đứng ở trước mắt, hơi ngạc nhiên, "Làm sao vậy?"

Du Hoán trầm mặt nhìn Giản Vũ Nùng, cúp điện thoại không chút lưu tình.

Giản Vũ Nùng trừng mắt nhìn, "Du ca?"

"Không được đi."

"Hả?"

"Không phải em đến đây ăn cơm với anh sao, anh còn chưa ăn xong, em không được đi."

Giản Vũ Nùng có chút phản ứng không kịp, Du Hoán từ trước đến nay chưa từng tùy hứng như vậy.

"Nhưng, nhưng Minh Trình còn đang chờ em, đang ở ngay dưới nhà em."

"Cậu ta quan trọng hơn anh?" Thanh âm của Du Hoán đột nhiên trầm xuống, "Em thực sự thích cậu ta?"

Giản Vũ Nùng sửng sốt, "Anh, anh nói cái gì?"

Du Hoán đột nhiên kéo Giản Vũ Nùng qua chỗ hắt, hai tay đặt lên eo của cô, hơi dùng sức ôm lấy, "Anh nói, không cho phép em thích cậu ta."

Giản Vũ Nùng buồn bực, đột nhiên nói ra suy nghĩ trong lòng, "Vì sao hả..."

"Bởi vì anh thích em." Thanh âm của Du Hoán hơi buồn bực, "Bởi vì thích em, cho nên không muốn em thích người khác, hiểu chưa?"

Giản Vũ Nùng không biết hình dung cảm giác đó như thế nào, biết đâu Minh Trình lại thích hợp hơn. Du Hoán vậy mà nói anh thích em.

Cô vẫn luôn thích Du Hoán, nhưng mà Du Hoán chưa từng có tình yêu nam nữ với cô lại đột nhiên nói thích cô? Vì sao... đột nhiên lại như vậy.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

51. Chương 51: Chia Xa

Edit: Yáng

"Du, Du ca."

Du Hoán hơi buông lỏng Giản Vũ Nùng để cho cô có thể nhìn thấy ánh mắt của hắn, "Không được đi tìm cậu ta, cũng không được đáp ứng ở cùng một chỗ với cậu ta, được không?"

"Vì sao?" Giản Vũ Nùng chần chừ hỏi một câu, "Chẳng lẽ anh thích em sao?"

"Ừ."

"Anh thật sự thích em?"

"Thật."

"Anh thật sự thật sự thích em?????"

Trong mắt Du Hoán lóe lên tia bất đắc dĩ, "Anh giống như đang nói dối sao?"

"A a a a a!!!" Giản Vũ Nùng đột nhiên nhào tới trên người Du Hoán, cả người như con gấu ôm chặt Du Hoán, "Anh nói anh thích em, anh nói anh thật sự thích em!!!"

Du Hoán đưa tay đỡ Giản Vũ Nùng sợ cô té ngã, "Em cẩn thận một chút."

"Có phải anh gạt em không, hôm nay là giao thừa chứ không phải ngày cá tháng Tư." Trong lòng Giản Vũ Nùng vui sướng như điên, còn tưởng là hết hi vọng lại đột nhiên đạt được mong muốn, làm sao cô có thể bình tĩnh được chứ.

"..."

"Du Hoán, anh nói thật, đúng không?"

"Sao em lại không tin hả?"

Giản Vũ Nùng chăm chú nhìn Du Hoán, bởi vì cô tự ti, từ bé cô đã tự ti. Anh hào quang bắn ra bốn phía, cho nên cô sợ hãi. Sau khi lớn lên, rồi cuộc cô cũng lấy dũng khí muốn gần gũi với Du Hoán, lại phát hiện anh chỉ coi cô là em gái, không có chút ý tứ nào với cô...

Cô cũng định bỏ qua. Thế nhưng vào lúc này, anh lại nói thích cô. Nếu như cô có chút triển vọng, nên cao lãnh nhìn Du Hoán nói, "Bây giờ mới thích em? Muộn rồi? Lão tử thích người khác rồi."

Nhưng mà không được, trong lòng cô vẫn luôn có Du Hoán, cô không có cách nào ngừng kích động.

"Du ca, nếu như anh thật sự thích em, bây giờ anh hôn em có được không?" Giản Vũ Nùng quấn ở trên người Du Hoán, nhìn chăm chăm vào Du Hoán, cô muốn chứng minh đây là sự thật.

Du Hoán ngấn người, hấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc, vành tai hơi ửng đỏ.

Mà sự chần chừ của Du Hoán trong mắt của Giản Vũ Nùng chính là miễn cưỡng, nụ cười trên môi Giản Vũ Nùng dần dần mất đi, "Anh đang nói đùa sao..."

Du Hoán thở dài, đờ ngốc, hần nghiêm túc như vậy mà cô cũng không nhìn ra?

Du Hoán hơi híp mắt, hôn lên môi Giản Vũ Nùng không chút do dự, hần ôm Giản Vũ Nùng đặt ở trên tường. Giản Vũ Nùng dựa vào tường, ban đầu giật mình sau đó hung hăng ôm lấy Du Hoán.

Giờ khắc này, cô đã đợi rất lâu rồi.

Minh Trình nghe thấy thanh âm tút tút từ điện thoại di động, chậm rãi cười một tiếng, nụ cười có phần cay đắng. Thật ra kể từ ngày đưa Giản Vũ Nùng về nhà, hần đã biết hần không có cơ hội.

Chỉ là hần tự nói với mình, Du Hoán không có tâm tư đối với Giản Vũ Nùng, cho nên hần vẫn có hy vọng, chỉ cần khiến Giản Vũ Nùng rung động, hai người họ có thể ở cùng một chỗ.

Nhưng sau khi nghe xong cú điện thoại này, hần hiểu rõ tất cả đều đã muộn. Hần không chỉ muộn một đêm giao thừa, còn muộn cả thanh xuân của Giản Vũ Nùng.

Lúc Du Văn nhận được điện thoại của Giản Vũ Nùng thì đúng lúc cô đang tắm cho Đậu Đỏ, cô lau tay rồi cầm điện thoại di động lên, "Alo."

"Du Văn à, đang làm gì thế?"

"Đậu Đỏ vừa mới tắm xong, sao vậy?"

"À, cũng không có gì." Giản Vũ Nùng thấy lưỡng lự, nói hay không nói đây, "Cái kia, Thẩm đạo có ở nhà không?"

Vừa nghe đến tên Thẩm đạo thì trong lòng Du Văn liền có chút uể oải, "Có, nhưng chiều nay phải lên máy bay."

"Phải đi quay phim rồi sao?"

"Ừ, lần này nghỉ đã rất lâu rồi, còn chưa quay xong."

"À..."

"Giản Vũ Nùng, có phải mày muốn nói cái gì không, cứ ấp a ấp úng." Du Văn hiểu rất rõ Giản Vũ Nùng, cô ấy nói chuyện luôn luôn tùy tiện, làm sao lại kỳ quái như vậy.

"Thì, thì... Du Văn, tao nói, mày đừng mắng tao nhé, nhìn thấy tao cũng đừng động thủ."

Du Văn nhíu mày, "Tao là người thô bạo sao?"

"Khụ." Giản Vũ Nùng thở dài, "Đêm giao thừa đó, Du ca một mình ở phòng làm việc, tao đi đưa cơm cho anh ấy."

"A... Đêm giao thừa mà anh tao vẫn còn liêu mạng à. Cám ơn mày Nùng Nùng, may mà giao thừa còn có mày ở cùng anh tao."

"Ừ." Giản Vũ Nùng nói, "Cũng không cần cảm ơn tao, nên, nên làm."

"Tóm lại là mày muốn nói gì. Chờ một chút, mày đưa cơm cho anh tao, chuyện tốt như vậy, sao tao có thể mắng mày?"

"Không phải..." Giản Vũ Nùng nhỏ giọng hừ một tiếng, "Thật ra thì tao muốn nói... tao ở cùng một chỗ với Du ca."

"Ừ? Cái gì cơ?" Du Văn nghe không rõ.

Giản Vũ Nùng nói tiếp, "Tao nói, tao ở cùng một chỗ với Du Hoán."

"..."

"Du Văn?"

"..."

"Du Văn? Mà đừng làm tao sợ, tao, tao biết chuyện này có chút đột ngột, tao thừa nhận trước kia tao không nói cho mà biết chuyện tao thích Du ca là lỗi của tao, nhưng mà quan hệ của hai anh em mà rất tốt, tao sợ mà không cẩn thận nói lỡ miệng. Trước đây tao cũng không muốn ở cùng một chỗ với Du ca, cho nên muốn vĩnh viễn giữ bí mật này trong lòng, tao biết tao không nên lừa gạt mà."

"Bảo bối? Tiểu Du Du? Văn Văn ~~" Vẻ mặt Giản Vũ Nùng như đưa đám, "Mày, sao mày không nói lời nào."

"Tốt. Mày đang ở đâu?" Thanh âm tinh táo dị thường.

Giản Vũ Nùng, "... Bây giờ tao đang ở phòng làm việc của Du ca."

"Anh tao ở bên cạnh mày?"

"Không... đang họp."

"Buổi chiều đợi tao cùng đi ăn cơm, tao sẽ đi qua."

Nói xong câu đó thì Du Văn cúp điện thoại. Vẻ mặt Giản Vũ Nùng mơ màng, có lẽ bây giờ Du Văn sẽ qua đây! Thực sự qua đây!!

Từ nhỏ đến lớn, tình cảm của Giản Vũ Nùng với Du Văn tốt đến mức có thể mặc chung một cái quần, từ trước đến nay Giản Vũ Nùng chưa từng giấu diếm Du Văn chuyện gì, ngoại trừ chuyện thích Du Hoán!

Giản Vũ Nùng yên lặng suy nghĩ, Du Văn biết cô gạt cô ấy chuyện cô gặp ghé anh trai cô ấy nhiều năm như vậy, không biết cô ấy có cho một

đao hay không nữa?

"Một mình buồn chán sao?" Không biết từ lúc nào Du Hoán đã quay lại, nhìn thấy Giản Vũ Nùng ngồi đơ như tượng, nghi ngờ đến gần, "Làm sao vậy?"

"Du ca, nếu lát nữa Du Văn đến đây mà đánh em thì anh nhớ kiềm chế nó một chút nhé."

Du Hoán, "..."

Du Văn cúp điện thoại di động, nụ cười trên mặt càng ngày càng lớn. Giản Vũ Nùng, mày đúng là ngốc mà...

Du Văn quay người lại, chậm rãi đi đến thư phòng, cô muốn chia sẻ chuyện này với Thẩm Thanh Châu. Cô mở cửa phòng, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Thanh Châu ở bên trong. Du Văn không nói gì mà trực tiếp đi qua ôm cổ Thẩm Thanh Châu, ghé đầu vào lỗ tai anh nói, "Thẩm Thanh Châu, có một chuyện tốt, anh có muốn nghe không?"

Thẩm Thanh Châu ngồi ở trên ghế, biểu cảm trên mặt hơi ngưng trệ, đưa tay vỗ vỗ cánh tay Du Văn để trước mặt hằm, sau đó quay sang máy vi tính nói, "Không có việc gì, cậu nói tiếp đi."

Trong máy vi tính, ánh mắt của nhân viên công tác đang báo cáo cũng không biết đã nhìn đi đâu, "Thẩm, Thẩm đạo, nếu không, để lần sau đi."

Du Văn sửng sốt, nhìn về phía máy vi tính, không nhìn không biết, vừa nhìn liền bị dọa cho giật mình, cô ngay lập tức buông lỏng tay ôm cổ Thẩm Thanh Châu. Sao trên màn hình máy vi tính lại có nhiều khung như vậy, tại sao lại có nhiều người đang họp qua video vậy! Vì sao lúc nào cô cũng đến đúng lúc Thẩm Thanh Châu đang họp vậy??

"Xin lỗi! Mọi người tiếp tục đi." Du Văn xấu hổ rời khỏi thư phòng. Thẩm Thanh Châu nhìn bóng lưng của cô, trong ánh mắt có nụ cười thoáng qua.

"Thẩm đạo, có phải Du tiểu thư mang thai muốn thông báo cho anh hay không, nếu không thì đã không vui vẻ như vậy." Một đồng nghiệp nữ vừa cười vừa nói.

"Đúng đúng, phụ nữ mang thai phải cẩn thận."

"Thẩm đạo, chúng ta cũng họp gần xong rồi, Du tiểu thư tìm anh nhất định là có việc, anh đi đi."

Các nhân viên làm việc đều "tri kỷ" dị thường. Thẩm Thanh Châu cũng không giải thích Du Văn căn bản là không có thai, bởi vì nghe... rất thoải mái.

Du Văn ở ngoài thư phòng đợi một hồi, cửa thư phòng mở ra.

"Vào đi." Thẩm Thanh Châu đứng ở cạnh cửa, có phần bất đắc dĩ nói, "Em chạy làm gì."

"Nhiều người như vậy, xấu hổ lắm."

Thẩm Thanh Châu hơi cong môi, "Em còn xấu hổ sao."

Du Văn trừng mắt.

Thẩm Thanh Châu đưa tay kéo Du Văn vào trong thư phòng, kéo cô ngồi xuống ghế sofa, "Em nói tin tức tốt gì."

"À, là anh trai em và Nùng Nùng, hai người họ cuối cùng cũng ở chung một chỗ."

Thẩm Thanh Châu hơi nhíu mày, "Cuối cùng?"

"Đúng vậy, cuối cùng."

"Cho nên lần trước anh nói cũng không sai, Giản Vũ Nùng thích Du Hoán."

Du Văn, "Ừ, thật tốt quá, em còn cho rằng hai người họ sẽ không đến với nhau, xem ra là em nhìn lầm, tâm tư của anh trai em thật là sâu, còn sâu hơn cả Nùng Nùng."

Thẩm Thanh Châu cười nhạt, người như Du Hoán thoát nhìn ôn hòa, kỳ thực tâm tư rất sâu, bằng không làm sao lăn lộn ở trong vòng giải trí. Nhưng cũng có thể trong chuyện của Giản Vũ Nùng không phải là Du Hoán muốn giấu, hẳn cảm thấy có thể là Du Hoán thật sự ngỡ ngàng.

"Đợt lát nữa em đi qua chỗ Nùng Nùng, sẽ giả vờ không biết rồi mắng nó một trận."

"Ừ." Thẩm Thanh Châu ôm Du Văn vào trong ngực, "Nhưng đợt anh đi thì hãy đi."

Du Văn cọ cọ ngực Thẩm Thanh Châu, "Em biết, chỉ còn lại chút thời gian ở bên cạnh anh, em sẽ không lãng phí."

Thẩm Thanh Châu sau khi nghe xong liền khẽ cau mày, cúi đầu chôn ở cổ Du Văn, đột nhiên buồn bực nói, "Văn Văn, em đi cùng với anh được không?"

Không hiểu sao khuôn mặt Du Văn ửng đỏ, Văn Văn... Cách xưng hô này là lần đầu tiên dưới tình huống bình thường Thẩm Thanh Châu gọi cô. À, lúc bình thường sao anh không hỏi, bây giờ không khí trong phòng đầy mùi nguy hiểm, anh đặt cô ở dưới thân, khuôn mặt sát lại gần, thần sắc mỉ hoặc.

"Không được, em đi sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh. Hơn nữa, Du Điểm Điểm cũng cần người chăm sóc, để nó lại cho một mình dì thì em ngại lắm."

"Ảnh hưởng? Không phải lúc trước quay phim em vẫn ở đó sao."
Thẩm Thanh Châu lạnh nhạt nói, "Là em lo lắng cho Du Điểm Điểm."

Du Văn cảm thấy dở khóc dở cười, "Thẩm đại đạo diễn, đừng nói với em là anh ghen với Du Điểm Điểm nhé."

Thẩm Thanh Châu liếc nhìn Du Văn.

Du Văn bĩu môi, rất tự nhiên đưa tay sờ đầu Thẩm Thanh Châu, "Ngoan, còn ba tuần nữa là Du Điểm Điểm sinh rồi, đến lúc đó em sẽ đi tham ban."

Thẩm Thanh Châu không hài lòng lắm, " cũng không còn lại bao nhiêu, không cần đến ba tuần."

"Nhưng hậu kỳ còn phải cắt nối biên tập, anh đều phải tham gia, em còn muốn đi xem."

Thẩm Thanh Châu ôm Du Văn, không nói gì.

Nhiều ngày như vậy vẫn luôn ở bên nhau, đột nhiên phải tách ra, quá thật Du Văn hơi khó chịu, nhưng cô không đi cũng vì sợ quấy rầy Thẩm Thanh Châu. cũng gần kết thúc, đến hậu kỳ thì Thẩm Thanh Châu lại càng bận hơn, cô không muốn vì mình ảnh hưởng đến kế hoạch của anh.

Hai người ở trong thư phòng ngây người rất lâu.

Thời gian đến rồi, nhân viên đến đón Thẩm Thanh Châu dừng xe ở dưới lầu.

"Ba mẹ, con đi đây."

"Ừ, chú ý thân thể, đừng bận rộn mà quên ăn quên uống." Trịnh Nhan giao phó.

Thẩm Trường Lâm không nói gì, chỉ vỗ vỗ bả vai của Thẩm Thanh Châu.

Thẩm Thanh Châu gật đầu, ánh mắt dừng trên người Du Vãn, Du Vãn cười với Thẩm Thanh Châu, "Nhanh chóng hoàn thành công việc rồi quay về."

Thẩm Thanh Châu đưa tay nhéo má Du Vãn, "Được."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

52. Chương 52: Con Rễ

Edit: Yáng

Thẩm Thanh Châu rời đi, Du Văn cảm thấy thiếu thiếu. Nhưng cô lại nghĩ đến cú điện thoại lúc nãy của Giản Vũ Nùng, bèn sửa soạn một chút rồi xuất phát.

Du Văn rất ít khi đến phòng làm việc của Du Hoán, số lần đến đây có thể đếm trên đầu ngón tay. Xe dừng ở dưới lầu, cô vừa lấy điện thoại di động gọi cho Giản Vũ Nùng vừa đi vào cửa.

Điện thoại còn chưa có người nhận, đã có một người đeo thẻ nhân viên đi tới, "Xin chào, ở đây không thể tùy tiện đi vào, xin hỏi tiểu thư tìm ai?"

Du Văn vẫn chưa trả lời, một trợ lý thân cận của Du Hoán đã nhìn thấy cô, "Du Văn, đến tìm Hoán ca sao."

Du Văn thu hồi điện thoại, gật đầu, "Anh ấy đang ở đâu?"

"Trên lầu, tôi dẫn cô đi." Trợ lý nói với người nhân viên ở bên cạnh, "Em gái Hoán ca còn không nhìn ra?"

Nhân viên hơi , trước đó còn chưa nhìn thấy Du Văn ở ngoài đời, mới chỉ xem qua ảnh chụp trên internet, cho nên không nhớ rõ.

"Xin lỗi, Du tiểu thư."

Du Văn cười cười, quay sang nói với người trợ lý, "Đi thôi."

"Được."

Du Văn đi theo trợ lý lên lầu, trợ lý mở cửa phòng làm việc, Du Văn nói cảm ơn rồi tự đi vào.

Cửa phòng mở ra, Giản Vũ Nùng ở bên trong lập tức nhảy dựng, nhìn thấy Du Văn thong thả đi vào, cười như không cười. Cô lập tức đứng ra sau lưng Du Hoán, "Bảo bối, mày đến rồi."

Du Văn để túi ở trên ghế sofa, vén ống tay áo lên, "Giản Vũ Nùng, mày tới đây cho tao."

Giản Vũ Nùng vội đấm lưng cho Du Hoán, "Du ca đau lưng đúng không, để em đấm lưng cho anh, Du ca, thoải mái sao?"

Khóe miệng Du Hoán mỉm cười, bất đắc dĩ nhìn hai con khỉ nhỏ ồn ào, "Tạm được, xuống một chút nữa."

"Được rồi."

Du Văn híp mắt, trực tiếp đi qua chỗ hai người.

"Làm gì đây, tưởng rằng trốn ở sau lưng anh tao mà được à."

Giản Vũ Nùng chẹp chẹp môi, "Du Văn, mày có đói không, đến đây, chúng ta cùng đi ăn cơm, mày muốn ăn cái gì, tao mời khách."

"Hừ."

"Nghe nói có cửa hàng điểm tâm mới mở ăn rất ngon, thế nào, có đi hay không?" Giản Vũ Nùng rất chân chó kéo kéo tay Du Văn.

Du Văn nghiêng đầu nhìn Giản Vũ Nùng, "Đi cái gì mà đi, mày nói xem nên làm thế nào để bồi thường tao, chuyện lớn như vậy mà cũng không nói cho tao, Giản Vũ Nùng, nhất định là mày không coi tao là bạn."

"Oan quá! Oan chết tao!! Du Văn, mày đương nhiên là bạn tốt nhất nhất đời này của tao, mày ở trong lòng tao thực sự vô cùng quan trọng."

"À." Du Văn cười nhạt nhìn Giản Vũ Nùng, "Còn quan trọng hơn anh trai tao?"

"Còn... quan trọng như nhau!"

Trong mắt Du Văn lóe lên ý cười, ánh mắt rơi xuống người Du Hoán. Ánh mắt của cô và Du Hoán chạm vào nhau, trái lại ánh mắt Du Hoán rất thản nhiên.

Du Văn kéo Giản Vũ Nùng đi tới trước mặt Du Hoán, "Anh, giấu kĩ quá đấy."

Du Hoán cong môi, "Đừng làm loạn nữa, đi ăn cơm trước đi, muốn ăn cái gì."

Du Văn hừ hừ, "Hôm nay ta làm chủ, ta muốn ăn đồ ăn đắt tiền nhất! Một năm tới ta nhất định làm thịt hai người."

"Cả đời cũng được."

Ba tuần trôi qua rất nhanh.

Đối với Giản Vũ Nùng mà nói, thời gian trôi qua nhanh là một tin buồn. Bởi vì kì nghỉ của cô sắp kết thúc, cô phải quay về trường học.

Tối hôm qua hành lý cũng đã thu thập xong, buổi trưa hôm nay phải lên máy bay.

Giản Vũ Nùng ngồi trên ghế sofa, trong miệng cắn một viên kẹo vị cola, vẻ mặt lo lắng.

"Nùng Nùng, tương ớt đặc chế của nhà mình con có mang thêm một hộp nữa không? Nùng Nùng? Nùng Nùng!" Mẹ Giản kêu mấy tiếng mà không thấy Giản Vũ Nùng có phản ứng gì.

"A?"

"Con đang suy nghĩ cái gì, có nghe mẹ nói không?"

"Con có nghe."

"Vậy mẹ vừa nói cái gì."

"... Mẹ nói lại lần nữa đi."

Mẹ Giản im lặng nhìn Giản Vũ Nùng, "Mất hồn mất vía, làm sao thế?"

"Không có gì, đại khái là không muốn đi."

"Cái đứa nhỏ này, trước kia thì chỉ muốn nhanh chóng rời đi, bây giờ còn lưu luyến gia đình sao?"

Giản Vũ Nùng bĩu môi, "Mẹ..."

"Chuẩn bị xong hết chưa, đem hành lý xuống dưới đi, ba đưa ra sân bay." Ba Giản đi tới nói.

Giản Vũ Nùng à một tiếng, chậm rãi đứng lên. Đúng lúc này chuông cửa vang lên.

Mẹ Giản đi mở cửa.

Mẹ Giản sửng sốt, nhìn Du Hoán đứng ở ngoài cửa, có chút phản ứng không kịp, "Du Hoán, sao cháu lại đến đây."

"Hôm nay Nùng Nùng phải ra nước ngoài, cháu đến tiễn em ấy."

"À, cái này làm phiền cháu rồi." Mẹ Giản để cho Du Hoán đi vào, "Để chú đưa đi là được, cháu bận rộn mà còn đặc biệt tới đây."

Du Hoán cười cười, "Nên thế ạ."

Mẹ Giản: Nên thế???

Giản Vũ Nùng ở trong phòng khách nghe thấy thanh âm, cô quay đầu lại liền nhìn thấy bạn học Du Hoán quần áo chỉnh tề đang mỉm cười nhìn cô, "Không phải hôm nay anh có việc bận à?" Giản Vũ Nùng nói.

Du Hoán cong môi, đi tới bên cạnh Giản Vũ Nùng, "Tiễn em quan trọng hơn, công việc có thể để sau."

Giản Vũ Nùng mỉm môi, trong lòng có chút ngọt ngào.

"Hành lý chuẩn bị xong chưa?"

"Ừ, xong hết rồi."

Ba Giản đang đẩy hành lý ra, Du Hoán nhìn thấy liền vội vã tiến lên nhận lấy, "Chú, để cháu."

"Du Hoán, sao cháu lại đến đây, lâu lắm rồi không thấy cháu đến nhà chú."

"Xin lỗi chú, lâu vậy không đến thăm chú, lần sau cháu sẽ đến thăm chú." Du Hoán nói.

"Được được, cháu lâu rồi không uống rượu với chú."

Du Hoán cười, "Đúng vậy. Đúng rồi chú, hôm nay để cháu đưa Nùng Nùng đi."

Ba Giản, " Vậy làm sao được, để chú đưa đi là được."

Du Hoán trầm mặc, có lẽ ba mẹ Giản muốn tự mình nhìn Giản Vũ Nùng rời đi, vì vậy hẳn liền nói, "Như vậy đi, chú và dì ngồi xe của cháu, cháu đưa mọi người cùng đi."

"..."

"Ba, để Du ca đưa đi đi." Giản Vũ Nùng nói.

"Đúng, bây giờ thời gian còn sớm, chúng ta ăn cơm xong rồi đi, chú dì thấy thế nào." Du Hoán vui vẻ nhìn Giản Vũ Nùng, sau đó thương lượng với hai trưởng bối.

Mẹ Giản nghi ngờ nhìn hai người, càng nhìn càng cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, đột nhiên nói, "Nùng Nùng à, bạn trai con sao không đến tiễn con."

Giản Vũ Nùng ngẩn ngơ, "Hả??"

"Lần trước con nói có bạn trai, lâu như vậy mà cũng chưa từng dẫn về nhà, ngay cả con xuất ngoại cũng không đến tiễn?"

Giản Vũ Nùng trừng mắt nhìn, nhìn về phía Du Hoán.

Ba mẹ Giản nhìn thấy ánh mắt của Giản Vũ Nùng hướng về phía Du Hoán, Du Hoán ho khan một tiếng, "Cháu xin lỗi dì, lâu như vậy mà không nói với dì, cháu là bạn trai của Nùng Nùng."

Mẹ Giản cũng đã nhìn thấy một ít manh mối từ ánh mắt của hai người, nhưng nghe chính miệng Du Hoán thừa nhận vẫn cảm thấy sững sốt. Mẹ Giản vẫn luôn biết rõ Giản Vũ Nùng thích Du Hoán, thế nhưng bà cũng không coi trọng. Đầu tiên là nghề nghiệp của Du Hoán, bà thấy vòng giải

trí quá rối loạn. Nhưng quan trọng nhất là Du Hoán không có ý tứ với Giản Vũ Nùng, một đại minh tinh có thể thích một cô gái bình thường sao?

Nhưng giờ phút này, Du Hoán dùng hành động để nói cho bà biết, quả thật nó thích đứa con gái bình thường của bà.

Mẹ Giản vẫn luôn hy vọng Giản Vũ Nùng có thể nhanh chóng tìm được một người đàn ông yêu thương nó, bà để nó đi xem mắt thực ra cũng chính là muốn cho nó có thêm cơ hội, nhưng bà tuyệt đối không ngờ tới, sau cùng Giản Vũ Nùng và Du Hoán thật sự tiến tới với nhau.

Giản Vũ Nùng sắp phải ra sân bay, nếu không phải bây giờ không thích hợp thì mẹ Giản nhất định sẽ kéo Giản Vũ Nùng qua một bên gặng hỏi thật kỹ.

Sau đó, ba mẹ Giản ngăn người cùng Giản Vũ Nùng ấp úng đánh thái cực, bốn người xách theo hành lý đi xuống lầu.

Bình thường mẹ Giản có thói quen khiêu vũ ở trong tiểu khu, cho nên rất quen thuộc với ba cô bảy dì ở phụ cận. Phụ nữ trung niên ở chung một chỗ, thích nói nhất là chuyện hôn nhân đại sự của con gái nhà mình, trước đó bởi vì Giản Vũ Nùng không có bạn trai nên những người này thường xuyên "khuyên" mẹ Giản, sau đó biết Giản Vũ Nùng có bạn trai thì các cô các dì lại bắt đầu tìm hiểu lai lịch của người bạn trai này, Giản Vũ Nùng chưa bao giờ nói với mẹ Giản, vì vậy mẹ Giản cũng không biết.

Tình huống như vậy, mọi người đều nghĩ người đàn ông kia nhất định là chưa bắt đến tay, cho nên mới nói ấp úng. Vì vậy, lúc bình thường nói chuyện phiếm, mẹ Giản bị không ít người khoe khoang con rể nhà mình tốt bao nhiêu.

"Ồ, con gái nhà cô phải đi rồi à?" Đúng lúc này, có mấy người hàng xóm mua thức ăn về đi tới. Trong đó có một người mặc váy đỏ, bình thường thích nhất khoe khoang trước mặt mẹ Giản.

"Đúng vậy, phải xuất ngoại rồi."

"À, vậy cũng tốt, con gái học nhiều đều phải học đến già, còn không bằng đưa bạn trai về nhà, Ninh Ninh nhà tôi rất thông minh, biết rõ sớm buộc người lại." Người phụ nữ trung niên mặc váy đỏ cười ha hả nói.

Mẹ Giản liếc mắt nhìn bà ta, biết rõ con gái bà ta gả cho người có tiền, lại còn ngày nào cũng nói!

Nhóm người ở bên cạnh nhìn lại, sau đó một người trong đó hỏi, "Đó là xe gì vậy, lão Giản à, ông mới đổi xe..."

"Không có..."

"Woww, mẹ, xe đó đắt tiền lắm, con nhìn thấy ở trên tivi." Con trai Trương gia hàng xóm đột nhiên kích động nói, hăng vọt vàng lấy điện thoại tra trên baidu, lát sau báo một dãy số, "Chú Giản, có phải giá này không chú?"

Ba Giản và mẹ Giản nhìn nhau, hai người họ đều không hiểu biết về xe, cái xe bình thường hơn mười vạn cũng chỉ là phương tiện giao thông, ông nào biết xe này giá bao nhiêu.

"Xe này, không phải của tôi."

Hàng xóm ở bên cạnh nghe xong dãy số liền trợn mắt, cả đời bọn họ cũng không mua nổi xe đắt như vậy...

"Vậy xe đó của ai..."

Hàng xóm hỏi xong, đúng lúc Du Hoán đặt xong hết hành lý lên cốp xe, "Chú dì, có thể xuất phát rồi."

"Đây là..."

"À, đây là con rể tôi." Mẹ Giản đột nhiên lớn tiếng giới thiệu, Giản Vũ Nùng giật mình, con rể? Làm sao đã là con rể rồi? Không phải vừa rồi còn sắc mặt u ám sao...

"Con rể?" Người phụ nữ trung niên mặc váy đỏ nhìn thẳng, "Xe này, cũng là của con rể bà?"

"Không phải như vậy sao." Mẹ Giản giống như rất bất đắc dĩ than phiền, "Nùng Nùng nhà tôi phải xuất ngoại, nó nhất định phải đến tiền, haizzz, bình thường công việc của nó rất bận rộn, quản lý một nhóm người."

"Ha ha." Người phụ nữ trung niên mặc váy đỏ cười gượng. Nhưng nhìn chàng trai trẻ tuổi trước mắt này bà cũng không có lời gì để phản bác. Chàng trai này chẳng những cao ráo đẹp trai, hơn nữa còn có tiền. Xe của con rể bà cũng không có đắt như vậy!

"Ồ kìa, Hoán à, lái xe đi, chúng ta ra sân bay."

"Vâng."

Mẹ Giản dưới ánh mắt soi mói của mọi người bước lên xe.

Du Hoán để hai vị trưởng bối lên xe trước, sau đó chuẩn bị đi mở xe. Giản Vũ Nùng đi theo sau Du Hoán, đưa tay kéo vạt áo của Du Hoán, thấp giọng nói, "Hình như mẹ em có chút khác thường."

"Có sao." Du Hoán cười cười, "Dì nói không đúng sao. Con, rể."

Giản Vũ Nùng ngăn người. Du Hoán sờ sờ đầu Giản Vũ Nùng, "Ngoan, mau vào đi, lát nữa còn phải lên máy bay."

"Được rồi." Giản Vũ Nùng đi mấy bước đột nhiên nhớ đến cái gì đó liền chạy tới trước mặt Du Hoán, "Suýt nữa thì quên, anh lộ liễu đưa em ra

sân bay, lỡ bị chụp lại thì sao!"

Du Hoán cong môi, "Chụp thì chụp, có sao đâu."

"..."

Xe càng lúc càng xa, dưới lầu tiểu khu mấy người hàng xóm vẫn còn đang bàn luận.

"À bà nói xem, có phải con rể Giản gia hình như nhìn hơi quen mắt không?"

"Chàng trai đó lớn lên rất anh tuấn."

"Ừm... Tôi cũng cảm thấy giống mình tinh lắm."

"Giống cái gì mà giống, mau về nhà nấu cơm đi, đừng ở đây nữa."

"À, thật đó, tôi có ấn tượng."

...

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

53. Chương 53: Tham Ban

Edit: Yáng

Đến sân bay, đầu tiên Du Hoán đưa ba người cùng đi ăn bữa cơm. Sau khi cơm nước xong, cũng gần đến giờ Giản Vũ Nùng lên máy bay.

"Du ca, anh cũng đừng mang hành lý giúp em, để em tự làm là được."

"Nhiều hành lý như vậy, một mình em làm sao mang hết được."

"Còn có ba mẹ em mà." Giản Vũ Nùng vỗ vỗ bả vai Du Hoán, "Nói thật, anh đeo khẩu trang và đeo kính râm vẫn có thể bị nhận ra, đợi lát nữa nếu như bị bao vây thì em cũng không cứu được anh."

Du Hoán bất đắc dĩ, lúc này ba Giản cũng nói, "Nùng Nùng nói đúng, bây giờ bên cạnh cháu cũng không có nhân viên an ninh gì đó, cái này không an toàn."

"Nùng Nùng..."

"À, anh đưa em đến sân bay là được rồi, anh đừng có đi lung tung, anh càng giúp thì em càng bận hơn thôi, coi chừng khiến em trễ chuyến bay." Giản Vũ Nùng vừa cười vừa nói.

Du Hoán, "..."

Du Hoán không có biện pháp, chỉ có thể nhìn ba mẹ Giản đưa Giản Vũ Nùng lên máy bay. Dọc đường, mẹ Giản nhìn Giản Vũ Nùng, "Thật sự định ở cùng một chỗ với Du Hoán, con xác định?"

Giản Vũ Nùng cười cười nhìn mẹ Giản, "Mẹ, vừa này mẹ cũng gọi người ta là con rể, bây giờ còn hỏi sao."

"Mẹ, vừa rồi mẹ..." Mẹ Giản nghe xong ghen hống, "Còn không phải là nhìn thấy con vui mừng sao, nhưng mà tình cảnh của Du Hoán con cũng thấy đấy, con ở cùng một chỗ với nó sẽ phải trốn trốn tránh tránh, đi ra ngoài cũng bất tiện."

Giản Vũ Nùng cong môi, bình thường luôn luôn cợt nhả nhưng lúc này cô dị thường nghiêm túc, "Mẹ, con thực sự rất thích Du Hoán, cho nên những thứ khác cũng không quan trọng. Chỉ cần hai người ở cùng một chỗ là tốt rồi."

"Con... Haizzz."

"Được rồi, bà cứ để Nùng Nùng tự giải quyết, chuyện của bọn nhỏ cứ để chúng nó tự giải quyết, chúng ta không cần xen vào." Ba Giản nói.

"Được được được, nhưng mà Nùng Nùng, bây giờ con phải xuất ngoại đi học, Du Hoán lại bận công việc, hai đứa yêu đương thế nào hả?"

Giản Vũ Nùng ngần người, "Bọn con sẽ thường xuyên liên lạc."

"Thường xuyên liên lạc? Yêu xa thật sự không đáng tin cậy."

"Mẹ cũng đừng quan tâm." Giản Vũ Nùng nói, "Được rồi, ba mẹ đưa con đến đây là được rồi."

"Ở bên ngoài tự mình chiếu cố bản thân cho tốt."

Giản Vũ Nùng gật đầu, ôm ba mẹ Giản mỗi người một cái, "Ba mẹ ở nhà nhớ chiếu cố bản thân thật tốt."

Ba mẹ Giản tiễn xong Giản Vũ Nùng thì dựa theo lời Du Hoán nói lúc nãy đi tới bãi đậu xe.

"Chú dì, chào hai người, cháu là Tiểu Giang, trợ lý của Hoán ca."

"À, Du Hoán đâu?"

"Chắc bây giờ Hoán ca cũng đã ở trên máy bay rồi, cháu đến đưa hai người về nhà."

"Trên máy bay? Nó đi đâu thế?"

"Anh ấy phải đi Anh một chuyến."

"Đi Anh?" Ba mẹ Giản nhìn nhau, Nùng Nùng cũng ngồi máy bay đi Anh mà.

Giản Vũ Nùng ngồi xuống vị trí ở khoang hạng nhất, vé máy bay là mấy hôm trước Du Hoán đặt giúp cô, không nghĩ tới lại mua vé đắt như vậy, trước kia cô cũng chưa từng ngồi khoang hạng nhất.

Nhưng... nhớ tới Du Hoán liền nhớ lại lời mẹ cô nói lúc nãy, một người phải đi học, một người phải đi làm, quan trọng nhất là hai người cách xa như vậy, muốn gặp một lần cũng rất phiền phức.

Giản Vũ Nùng hơi uể oải, lúc này mới ở cùng một chỗ không bao lâu đã phải tách ra, khó chịu vô cùng.

"Tiểu thư, xin hỏi, cô có muốn uống cà phê không?"

"Không cần, cảm ơn..." Giản Vũ Nùng ngừng lại, bất chợt quay đầu nhìn người ở bên cạnh, "Sao anh lại ở đây?"

Du Hoán cong môi, ngồi xuống bên cạnh Giản Vũ Nùng, "Anh cũng muốn đi Anh."

"Anh đi Anh hả, anh có công việc sao?"

Du Hoán búng một cái lên trán Giản Vũ Nùng, "Không phải nói sẽ tiễn em sao?"

"Tiễn em? Đâu cần đi xa như vậy!"

"Ừ, muốn ở cùng em thêm một chút." Du Hoán nhìn Giản Vũ Nùng, "Làm sao, không hoan nghênh?"

"Hoan nghênh!" Giản Vũ Nùng phản ứng kịp lập tức nhào tới ôm cổ Du Hoán, "Du ca, em yêu anh muốn chết

"

Du Điểm Điểm sinh con, sinh bốn đứa.

Hôm đó Du Văn rất hưng phấn chụp hình đăng weibo: "Con của Điện hạ, dễ thương dễ thương dễ thương ~."

Đương nhiên, chó nhỏ vừa mới sinh ra cũng không dễ thương lắm, nhưng mà Du Văn cảm thấy con nhà mình nhìn thế nào cũng thấy tốt. Weibo vừa mới phát, thì có rất nhiều người chạy tới bình luận.

"Điện hạ sinh con rồi??"

"Du Điểm Điểm đã sinh con rồi, tại sao Đại Đại không để lộ chút nào vậy?"

"Nghe nói, ba của chúng nó là..."

"Ừm... Ta chỉ biết Đậ Đổ nhà Thẩm đạo là con đực thôi."

"Ngọa tào! Nhất định là con của Đậu Đỏ, Đại Đại hàng ngày đều ở chung với Thẩm đạo, vậy không phải hai con chó cũng có một chân sao!!"

"Thẩm đạo à, phải nỗ lực làm việc hơn, tương lai có thể nuôi thì cũng không phải là ba con."

...

Mấy người quen cũng đến bình luận dưới weibo của Du Văn.

Hương Trạch Nhiên, "Cầu nhận nuôi, không nhiều lắm, một con là được rồi."

Lý Manh Manh, "Tôi muốn đi xem!!! Vị Văn, mau bảo đạo diễn cho tôi nghỉ phép!!"

Đường Duyệt, "À, Thẩm gia có hậu, chúc mừng chúc mừng."

Du Hoán, "Chăm sóc được hết sao?"

Giản Vũ Nùng, "He he, hiệu suất của Đậu Đỏ còn nhanh hơn chủ nhân ~~"

Thẩm Thanh Châu ở thành phố xa xôi cũng nhìn thấy weibo này của Du Văn, đương nhiên, hẳn cũng nhìn thấy bình luận của mọi người. Lúc hẳn nhìn thấy bình luận của Giản Vũ Nùng, đôi mắt lóe ra một tia khó chịu! Cái gì mà hiệu suất của Đậu Đỏ nhanh hơn chủ nhân? Bọn họ có thể so sánh sao?!

Du Điểm Điểm sinh con xong cần phải chăm sóc thật tốt, trong nhà có bốn tiểu bảo bảo cũng phải chiếu cố thật tốt. Thẩm Trường Lâm phải đến công ty xử lý, trong nhà còn lại Trịnh Nhan, Du Văn và dì giúp việc.

Du Văn nghĩ tới chiếu cố nhiều chó con như vậy cũng khó, cũng nghĩ muốn tặng mấy con đi, nhưng lại luyến tiếc. Hơn nữa cô cũng sợ Du Điểm

Điểm không thấy con sẽ khó chịu. Cho nên cuối cùng bốn con đều ở bên cạnh Du Điểm Điểm và Đậu Đỏ.

Cứ như vậy, chăm sóc sẽ phiền phức hơn nhiều. Nhưng cũng may bây giờ không chỉ có một mình cô, cũng may Trịnh Nhan trên phương diện nuôi chó rất có kinh nghiệm, bà cũng đề nghị không cần đưa chó con đi, có thể ở lại Thẩm gia với bà.

Hôm nay, Du Văn gọi video với Thẩm Thanh Châu.

"Anh xem, bốn con này, vừa mới sinh đều rất nhỏ, còn nhỏ hơn cả Du Điểm Điểm lúc em mới mang nó về."

Trên mặt Thẩm Thanh Châu có nụ cười thản nhiên, "Chăm sóc chúng không mệt chứ?"

"Sẽ không, có dì ở đây, thật ra em chỉ là trợ thủ thôi."

"Ban đầu Du Văn định tặng mấy con cho người khác, nhưng mà mẹ nghĩ cũng đã lâu mẹ không nuôi chó rồi, giữ bên người cũng không tệ." Trịnh Nhan ở bên cạnh nói.

"Uông uông uông!" Đậu Đỏ nhìn thấy Thẩm Thanh Châu trong video lập tức chạy tới.

Du Văn ôm đầu Đậu Đỏ để nó gối lên trên đùi của cô, sau đó để điện thoại di động đến trước mặt nó, "Mày muốn nhìn đúng không."

"Uông uông!"

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu trong video rất ôn nhu, "Phải nghe lời đấy."

"Uông!"

Du Văn sờ sờ đầu Đậu Đỏ, quay sang nói chuyện với Thẩm Thanh Châu, "Đậu Đỏ rất nghe lời, từ lúc nó làm ba, em cảm thấy nó thành thực hơn nhiều."

Thẩm Thanh Châu ừ một tiếng, đột nhiên nói, "Văn Văn, có nhớ em từng nói cái gì không."

Du Văn còn đang trêu chọc Đậu Đỏ, thuận miệng hỏi, "Cái gì cơ?"

Thẩm Thanh Châu hơi bất mãn, "Không phải em nói đợi Du Điểm Điểm sinh xong thì em sẽ đến đây sao."

Du Văn trừng mắt nhìn, rớt cuộc nhìn về phía Thẩm Thanh Châu trong video, "Hả..."

"Không được nói không, Du Điểm Điểm để mẹ anh chăm sóc, em qua đây."

Du Văn nhìn Trịnh Nhan ở bên cạnh, có chút ngượng ngùng, "Cái này, cái này sau hãy nói."

Trịnh Nhan cười, "Con trai à, con chỉ nhớ đến vợ con, tại sao không bảo mẹ đi qua thăm con?"

Thẩm Thanh Châu không xấu hổ chút nào, vẻ mặt thản nhiên nói, "Ba để mẹ ra ngoài sao."

Trịnh Nhan, "... Làm sao ông ấy lại không thả."

Thẩm Thanh Châu cong cong khóe miệng, "Ba nhất định sẽ không cho mẹ đi."

Trịnh Nhan, "Mẹ muốn đi thì đi, không cần ba con cho phép. Như vậy đi, con quay phim lâu như vậy nhưng mẹ cũng chưa đi xem lần nào, lần này mẹ đi cùng Du Văn đến tham ban, thế nào?"

Thẩm Thanh Châu hoài nghi nhìn mẹ mình.

Trịnh Nhan ôm bả vai Du Vãn, "Chúng ta sẽ mua vé máy bay ngày kia, mấy con chó ở nhà để cho dì Trương và Trường Lâm chăm sóc."

"À? Chú cũng biết chăm sóc chó con sao?"

"Lúc còn trẻ dì cũng từng nuôi chó, khi đó ông ấy cũng không biết, nhưng sau đó ở cùng dì lâu như vậy nên ông ấy cũng biết."

Trịnh Nhan cũng là phái hành động, nói ngày kia đi liền lập tức bắt đầu thu dọn hành lý.

Một ngày trôi qua, Trịnh Nhan và Du Vãn mỗi người một vali hành lý nhỏ, tài xế đưa hai người đi ra sân bay.

"Trước đó dì cũng từng đến đó nhưng bận rộn nên không ở lại lâu, nghe nói ở đó có rất nhiều con phố mua sắm tốt, Du Vãn à, đến lúc đó chúng ta đi dạo phố mua quần áo, để cho Thanh Châu tính tiền."

Du Vãn cười, kéo cánh tay Trịnh Nhan, "Vâng, còn có rất nhiều đồ ăn ngon có thể đi thử."

"Đúng đúng đúng!"

Máy bay hạ cánh.

Thẩm Thanh Châu thật sự không bỏ được một nhóm người ở đoàn phim, cho nên phái trợ lý đến sân bay đón người. Du Vãn và Trịnh Nhan ngồi lên xe đi đến đoàn phim.

Trịnh Nhan là một nghệ sĩ đàn cello, cũng từng biểu diễn ở trong và ngoài nước, nhưng có rất ít người biết bà là mẹ Thẩm Thanh Châu. Bà bảo dưỡng cũng tốt, hoàn toàn không giống người mẹ có con trai lớn như vậy.

Cho nên khi nhìn thấy Du Văn và Trịnh Nhan cùng đi vào đoàn phim, tất cả mọi người đều rất hưng phấn.

"Biên kịch, sao hôm nay cô lại đến đoàn phim?"

"Tôi tìm Thẩm đạo, Thẩm đạo có ở bên trong không."

Du Văn chào hỏi từng người một, "Đã lâu không gặp, tôi mang rất nhiều đồ ăn đến, đợt lát nữa mọi người nhớ đến ăn nhé."

"Thật sao, cảm ơn biên kịch."

"Còn gọi biên kịch cái gì, phải gọi là Thẩm phu nhân."

"À ~~ Thẩm phu nhân ~~"

Du Văn cười cười, cũng không phủ nhận, "Vậy tôi đi vào trước."

"Được được, cô đi đi."

"Vị Văn?!" Hương Trạch Nhiên mới vừa quay phim xong, kinh ngạc bước tới chỗ Du Văn, "Sao hôm nay cô lại đến đây?"

"Đến tham ban thôi." Du Văn cười cười, "Tôi có mua đồ ăn đến."

"Tốt như vậy, đi, chúng ta đi vào trong, Thẩm đạo cũng ở bên trong." Hương Trạch Nhiên dừng một chút, nhìn về phía người phụ nữ ở bên cạnh Du Văn, "Vị này là?"

"À, tôi quên chưa giới thiệu, đây là mẹ của Thẩm Thanh Châu, dì Trịnh Nhan." Du Văn nói, "Dì à, đây là..."

"Dì biết, Hương Trạch Nhiên, nam diễn viên có quan hệ rất tốt với Du Hoán."

"Dạ?" Du Văn ngừng một chút, quả nhiên dì cũng rất quan tâm người bên cạnh anh trai...

Hương Trạch Nhiên đã kinh ngạc thiếu chút nữa rớt cả cằm, mẹ của Thẩm đạo?? Trời ạ, Thẩm đạo còn có mẹ hả?? Hơn nữa còn trẻ như vậy...

"Chào dì chào dì, cháu là Hương Trạch Nhiên, là diễn viên phim mới của Thẩm đạo."

"Chào cháu." Trịnh Nhan bắt tay với Hương Trạch Nhiên, sau đó nói, "Thanh Châu còn chưa nghỉ ngơi sao?"

"Sắp xong rồi, để cháu đưa hai người vào trong."

"Được."

Du Văn đi vào, nhìn thấy Thẩm Thanh Châu ở phía xa đang nói gì đó với mấy người diễn viên và nhân viên công tác, biểu tình của mỗi người đều rất nghiêm túc.

Du Văn cũng không đi làm phiền Thẩm Thanh Châu, chỉ yên lặng đi tới gần anh.

"Ánh sáng của cảnh này phải chú ý, bên này..." Thẩm Thanh Châu còn đang nói gì đó, mà mấy nhân viên công tác trước mặt hẳn đã nhìn thấy thân ảnh của Du Văn, biểu cảm của bọn họ cũng đều sáng lên, nhưng mà Thẩm đạo đang nói chuyện, bọn họ không dám ngắt lời.

"Khụ, Thẩm đạo?" Du Văn đứng ở phía sau Thẩm Thanh Châu, đưa tay vỗ nhẹ lưng của anh.

Thẩm Thanh Châu ngẩn ra, chậm rãi quay đầu lại.

Chỉ liếc mắt một cái, Thẩm Thanh Châu liền trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười, làn da trắng nõn, rất dễ thương.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên Thẩm Thanh Châu và Du Vãn, đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy hai người đứng chung một chỗ sau khi hình ảnh hai người bị tuôn ra trên internet, kích động quá, toàn màu hồng phấn!!

Đột nhiên, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi. Ôm rồi! Ôm rồi!!

Mới vừa nãy vẻ mặt của Thẩm đạo còn lạnh lùng, đột nhiên vẻ mặt ôn nhu ôm lấy cô gái trước mặt! Biểu cảm kia, cứng chiều đến say lòng người!!

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

54. Chương 54: Mua Sắm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Yáng

Du Văn ngăn người, mặc dù rất ngạc nhiên vì Thẩm Thanh Châu ở trước mặt mọi người ôm lấy cô, nhưng cô vẫn đưa tay đáp lại anh, nhìn thì nhìn thôi, dù sao chúng ta cứ ngọt ngào như vậy thì mọi người có thể làm gì!!

Nhưng... Có phải Thẩm Thanh Châu ôm hơi lâu rồi không.

Du Văn nhin không được néo néo eo của Thẩm Thanh Châu, "Hay là... buông ra trước đi?"

"Em tới lúc nào?"

"Vừa mới tới, lập tức qua tìm anh." Hai người rớt cuộc cũng tách nhau ra một chút, Du Văn lùi lại một chút, "Dì cũng tới, ở đằng kia."

Thẩm Thanh Châu nhìn thoáng qua phía sau Du Văn, sau đó tầm mắt đi tới chỗ Trịnh Nhan. Tầm mắt của mọi người nhìn theo ánh mắt của hai người, lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào đã có một người phụ nữ rất có khí chất đứng ở chỗ đó.

Lúc mọi người còn đang rối rít suy đoán xem người đó là ai thì Thẩm đạo nhà chúng rất bình tĩnh kêu một tiếng, "Mẹ, mẹ thật sự đến à."

Mẹ? Mẹ?! Người phụ nữ này nhìn qua cũng mới ngoài bốn mươi! Lại là mẹ của Thẩm đạo! Nghe nói... từ trước đến nay chưa từng có người nhà Thẩm đạo đến tham ban, đây vẫn là lần đầu tiên.

Mẹ Thẩm lại còn đi cùng biên kịch...

Vì vậy ánh mắt mọi người nhìn Du Văn càng thêm sùng bái, biên kịch quả nhiên lợi hại, nội bộ Thẩm gia đều có thể đả thông.

Trịnh Nhan nghe Thẩm Thanh Châu nói xong liền nhú mày, "Nói đến là đến, cái này có thể chứng minh mẹ không bị ba con hạn chế."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu hiện lên ý cười, "Thì ỷ vào ba nuôi chiều mẹ."

"Ông ấy dám không nuôi chiều thử xem." Trịnh Nhan kéo Du Văn sang chỗ bà, "Thanh Châu, buổi tối con phải quay phim đúng không."

Thẩm Thanh Châu liếc nhìn Du Văn, "Vâng."

"Vậy được rồi, con đi quay phim của con, mẹ với Du Văn đi dạo phố."

Thẩm Thanh Châu khẽ cau mày, "Mẹ..."

"Được rồi, tối về hai đứa cứ từ từ ôn chuyện, mẹ vất vả lắm mới đến một chuyến." Trịnh Nhan nói, "Được rồi, cùng ăn cơm tối trước đi, ăn xong rồi mẹ và Du Văn sẽ đi dạo phố."

Thẩm Thanh Châu, "..."

Du Văn: Ủ... sau này phải nghe lời mẹ chồng tương lai.

Cơm nước xong, Thẩm Thanh Châu phải đi quay phim, Du Văn và Trịnh Nhan muốn đi dạo phố.

"Du Văn à, đến chỗ Thanh Châu lấy thẻ đi." Trịnh Nhan nói.

Du Văn dừng một chút, liếc nhìn Thẩm Thanh Châu ngồi trước máy giám sát cách đó không xa, "Dì à, dì muốn mua gì thì cứ dùng thẻ của cháu là được, vừa vặn cháu cũng chưa mua quà gì cho dì."

"Cái đĩa nhỏ này, không phải ngày đó con đến cũng mang rất nhiều đồ sao." Trịnh Nhan nhìn Du Văn, "Không cần phải tiết kiệm tiền cho Thanh Châu, nó kiếm nhiều tiền như thế không để cho chúng ta tiêu thì cho ai tiêu."

Du Văn, "..."

"Đi đi, để dì bảo Tiểu Dương lái xe qua đây."

Du Văn do dự một chút, "Dạ..."

Trịnh Nhan đi tìm Tiểu Dương, Du Văn đi tới chỗ Thẩm Thanh Châu.

Bên cạnh Thẩm Thanh Châu có phó đạo diễn và nhà sản xuất, Du Văn chậm rãi đến bên cạnh anh, "Thẩm đạo."

"Ừ?" Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn đi sang đây liền ngừng nói chuyện với phó đạo diễn, rất tự nhiên đưa tay nắm lấy tay Du Văn, "Sao vậy?"

Du Văn, "Dì bảo em đến lấy thẻ." Nói xong Du Văn ho khan một tiếng, "Ừ, thật ra thì thẻ của em có tiền, nhưng dì nói..." Ách, vì sao mọi người đều nhìn cô vậy, cô cảm thấy xấu hổ quá! Nói không được!

Chỉ trong chớp mắt Thẩm Thanh Châu liền cho tay vào trong cái túi ở bên cạnh lấy ra một cái ví tiền, "Cầm đi."

Du Văn, "... Không cần đưa cả ví cho em."

"Dùng thẻ nào cũng được."

"Ừ... nhưng cũng không cần dùng nhiều như vậy." Du Văn mở ví tiền, ở trong tầm mắt của mọi người rút ra một tấm thẻ vàng, "Vậy em đi trước."

Bất ngờ, Thẩm Thanh Châu kéo tay Du Văn lại, "Anh đi chung với em."

"Hả? Không phải là..."

"Vị Văn à, vừa rồi Thẩm đạo đã giao phó chuyện ở đây cho tôi rồi, cậu ấy có thể vì cô nên không cần chúng tôi nữa rồi." Phó đạo ở bên cạnh cười nói.

Du Văn dừng một chút, nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Vậy anh còn đưa thẻ cho em làm gì."

Thẩm Thanh Châu ôm bả vai Du Văn đi ra ngoài, "Dù sao sớm muộn cũng là đưa cho em."

Du Văn, "Như vậy thì em sắp trở thành phú bà rồi."

Thẩm Thanh Châu hơi cong môi, "Ừ, sẽ dưỡng em trở thành một tiểu phú bà."

"Được, vậy thì sau này em có thể bao nuôi thật nhiều tiểu bạch kiếm." Du Văn vui vẻ nói.

"... Em nói cái gì." Gò má của người nào đó lại bị nắn bóp.

Du Văn kêu đau, "Đùa một chút thôi mà! Bên cạnh em chỉ có một tiểu bạch kiếm! Vĩnh viễn chỉ có một mình anh!"

"Cái này còn được." Thẩm Thanh Châu hừ một tiếng rồi buông tay ra, hai giây sau... mới vừa rồi có chỗ nào đó là lạ? Ai là tiểu bạch kiểm?

Cuối cùng vẫn là Thẩm Thanh Châu lái xe, xe dừng ở bãi đỗ xe, Trịnh Nhan trực tiếp đi vào một cửa hàng nào đó.

Tất cả cửa hàng bên này đều là thương hiệu nổi tiếng, có rất nhiều sản phẩm ở cửa hàng đều là sản phẩm độc nhất, Trịnh Nhan chính là vừa ý tài nguyên ở đây nên muốn lôi kéo Du Vãn đi qua.

Ba người vừa mới vào cửa hàng, ánh mắt của mấy cô nhân viên bán hàng liền sáng lên.

"Thẩm, Thanh, Châu."

"Tôi đi, tôi đi."

"Ồ kìa, để tôi đi." Người nhân viên bán hàng cách đó gần nhất chiếm được tiên cơ, dẫn đầu đi đến trước mặt ba người, mặc dù vẻ mặt mê muội, nhưng huấn luyện chuyên nghiệp khiến cho cô nhân viên vô cùng lễ phép khom người cúi chào ba người, "Xin chào, hoan nghênh quý khách, xin hỏi quý khách có cần hỗ trợ gì không ạ?"

"Quần áo và túi mẫu mã mới nhất đều có chứ?" Trịnh Nhan hỏi.

"Có thưa phu nhân, túi ở bên này đều là hàng mới nhập hôm qua."

"Tôi đến xem một chút. Du Vãn, con cũng đến giúp dì nhìn xem cái nào phù hợp với dì."

"Vâng."

Du Vãn? Ánh mắt của nhân viên bán hàng nhanh chóng dừng trên người Du Vãn, vừa nãy mới nhìn thấy Thẩm Thanh Châu, hóa ra bạn gái của Thẩm đạo cũng ở đây! Trời ơi, vậy mà Thẩm đạo lại cùng đi dạo phố

với bạn gái, đúng là cảnh tượng trăm năm khó gặp! Nhưng người phụ nữ mua túi này là ai, Du Văn gọi là dì, nhất định là trưởng bối của hai người.

Mỗi một tay Trịnh Nhan đều đang cầm một cái túi rồi quay sang hỏi Du Văn, "Cái này đẹp hay cái kia đẹp hơn?"

Du Văn nghiêm túc so sánh hai cái túi, "Màu sắc của cái túi kia hơi tối, còn cái này thì trẻ hơn."

Trịnh Nhan nói, "Trẻ tuổi thì không phù hợp với dì, dì cũng có tuổi rồi."

Du Văn cười, "Dì à, dì đừng đùa, bây giờ đi ra ngoài mọi người đều nghĩ chúng ta là chị em. Cho nên cái túi trẻ tuổi thích hợp với dì hơn, đúng không Thẩm Thanh Châu?"

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Không chọn được? Mua cả hai đi."

Du Văn, "..."

Trịnh Nhan cười, "Con cũng đừng hỏi nó, nó lúc nào cũng trả lời mà không suy nghĩ."

Ba người dừng lại ở trong cửa hàng một hồi lâu, đa phần là Trịnh Nhan mua đồ, đương nhiên, Du Văn cũng lựa chọn vài thứ yêu thích. Rốt cuộc mua xong, lúc Du Văn xách đồ ra ngoài cửa mới nhớ ra, "Quên mất, còn chưa trả tiền."

Thẩm Thanh Châu cúi mắt nhìn Du Văn, "Trả tiền rồi."

"À? Anh trả tiền rồi, vậy tấm thẻ này anh cầm đi."

Thẩm Thanh Châu cầm lấy đồ trong tay Du Văn, "Cho em, sau này có thể dùng."

Du Văn ngẩn người, thật sự cho cô hả. Du Văn yên lặng nghĩ, đây là người đàn ông thứ hai sau Du Hoán cho cô thẻ để chi tiêu. Ừ... không biết tấm thẻ vàng này có hạn ngạch bao nhiêu, có lẽ Thẩm đạo nhà chúng ta cũng không keo kiệt, ồ, thật sự thành tiểu phú bà rồi.

Đi dạo mấy cửa hàng, hai tay của Thẩm Thanh Châu cũng đã đầy. Nhưng tính tình của Thẩm đạo nhà chúng ta vẫn rất tốt, luôn đi phía sau hai người phụ nữ. Chỉ có điều Trịnh Nhan thật sự là vẫn có thể đi dạo tiếp, còn Du Văn đã cảm thấy có chút chịu không nổi...

Có lẽ Trịnh Nhan đã nhìn ra Du Văn không đi được nữa bèn nói, "Hai đứa đi qua bên kia chờ đi, mẹ muốn đi xem thêm chút nữa."

"Dì à, hay là để cháu đi với dì."

"Không cần không cần, con xem hai tay của Thanh Châu cũng xách đầy đồ rồi." Nói xong, Trịnh Nhan liền vội vàng bước đi.

Du Văn đưa mắt nhìn Trịnh Nhan rời khỏi, quay đầu lại liền nhìn thấy bộ dạng "thảm" của Thẩm Thanh Châu, "Để em giúp anh."

"Sang ngồi bên kia đi." Thẩm Thanh Châu cũng không đưa đồ cho Du Văn, trực tiếp đi vào tiệm cà phê ở bên cạnh.

Hai người ngồi trong tiệm cà phê, Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn ngồi xuống đối diện, lạnh nhạt nói, "Ngồi qua đây."

"Hả?"

Thẩm Thanh Châu chỉ vào ghế bên cạnh mình, Du Văn hiểu ý, lập tức đi vòng qua.

"Thẩm tiên sinh, Du tiểu thư, xin hỏi hai người muốn dùng gì?" Nhân viên phục vụ trong tiệm cà phê đưa menu đến trước mặt bọn họ, xem

chùng, đang cố gắng kiềm chế tâm tình kích động.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu luôn dừng trên người Du Văn, dĩ nhiên là không nhìn thấy người khác, Du Văn ngẩng đầu lên nói, "Có đề cử món điểm tâm ngọt nào không?"

"Bánh mousse socola [1] của tiệm chúng tôi rất được hoan nghênh, còn có bánh kếp [2], tháp hạch đào [3] cũng không tệ..."

([2] Bánh kếp và [3] tháp hạch đào: hai bánh này t không biết edit đúng chưa nữa. T sẽ để hình ảnh cả 3 loại bánh ở cuối chương)

"Thẩm Thanh Châu, anh muốn ăn cái nào." Du Văn nhìn thấy món điểm tâm ngọt thì ngây người, do dự không xác định, buộc lòng phải nghiêng đầu hỏi ý kiến của Thẩm Thanh Châu.

"Anh không ăn điểm tâm ngọt." Thẩm Thanh Châu tiện tay vén tóc rơi xuống dưới cho Du Văn, nói với nhân viên phục vụ, "Cà phê Americano."

"Được, được!" A a a, nhìn tú ân ái ở khoảng cách gần thật sự rất kích động!!

"Đừng... được rồi, tôi muốn một phần bánh mousse socola, bánh kếp cũng muốn một phần, ôiii! Kem matcha cũng muốn."

"Ăn nhiều đồ ngọt như vậy?"

"Yên tâm, em sẽ ăn hết."

Thẩm Thanh Châu hơi bất đắc dĩ, đương nhiên anh biết rõ Du Văn sẽ ăn hết, chỉ là ăn nhiều đồ ngọt như vậy không tốt với cơ thể.

Điểm tâm ngọt mang lên, tâm tình của Du Văn rất tốt, cầm đĩa nhỏ lên ăn liên tục, "Bánh mousse socola này thực sự ăn siêu siêu ngon, anh thử một chút đi."

Thẩm Thanh Châu hơi bất ngờ, vốn là không muốn ăn, nhưng nhìn đôi mắt đen sáng long lanh của Du Văn nên anh vẫn mở miệng.

"A A A ~~" Bên cạnh truyền đến một trận kinh hô kì mền.

Trong tiệm cà phê còn có những người khác, lúc Thẩm Thanh Châu và Du Văn mới tiến vào đã có người phát hiện, chỉ là không dám tiến lên làm phiền hai người.

Mắt thấy đôi tình nhân mới đang nổi xuất hiện ở trước mắt mình, còn ngọt ngào như mật vậy, mỗi người đều lén cầm điện thoại di động, chụp hình liên tục.

"Du Văn, Thanh Châu, hai đứa ở đây hả." Trịnh Nhan rất cuộc chiến thẳng trở về, đến tiệm cà phê tìm hai người.

"Mẹ, mẹ muốn uống gì."

"Mẹ đang khát, uống nước trái cây đi."

"Ừ." Thẩm Thanh Châu kêu người phục vụ đi qua đây, "Nước ép xoài."

"Được."

"Dì ơi, bánh ngọt ở đây ăn ngon lắm." Du Văn xiên một miếng bánh cho Trịnh Nhan, Trịnh Nhan cũng ăn rất tự nhiên.

Điện thoại di động ở bên cạnh lại càng vang lên nhiều hơn. Trời ạ! Mẹ của Thẩm đạo kìa! Vậy mà không phải đôi tình nhân nhỏ đi cùng với nhau, mà là người một nhà cùng đi với nhau! Bùng nổ!

[1] Mousse socola

[2] Bánh kẹp

[3] Tháp hạch đào

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

55. Chương 55: Khăn Tắm

Edit: Yáng

Buổi tối hôm đó, trên internet truyền ra hình ảnh nhóm người Thẩm Thanh Châu đi dạo ở trung tâm thương mại và ngồi uống nước ở tiệm cà phê, trong ảnh chụp, có tấm Du Văn và Thẩm Thanh Châu ngọt ngào, còn có tấm Du Văn và mẹ chồng tương lai rất thân thiết.

Nhìn vẻ mặt "trung khuyển" của Thẩm Thanh Châu cà thẻ xách đồ, các fan nữ đều bày tỏ khốc lóc chảy nước mắt, tại sao tôi lại không có người bạn trai như thế!!!

Nhưng cũng có người phản hồi, bụng của Du Văn có phải hơi an tĩnh không, không phải đã sớm nói có thai rồi sao?!

"Văn Văn, chúng ta chậm quá sao."

Trong khách sạn, Du Văn vừa ra khỏi phòng tắm đã bị ngăn ở cửa.

"Chậm? Chậm cái gì?"

Thẩm Thanh Châu để điện thoại vào trong tay Du Văn, nghiêm trang nói, "Tất cả mọi người đều giục sinh con."

"..."

Thẩm Thanh Châu ôm bả vai của Du Vãn, Du Vãn trùm khăn tắm, bởi vì vừa mới tắm xong nên trên người có mùi hương thoang thoảng, Thẩm Thanh Châu cúi đầu nói ở bên tai Du Vãn, "Bọn họ nói chúng ta còn chậm hơn cả Du Điểm Điểm và Đậu Đỏ."

Lỗ tai Du Vãn đỏ lên, "Nhưng mà chúng ta đang giữa thai mà."

"Ừ." Ngón tay Thẩm Thanh Châu kẹp một góc khăn tắm, khẽ kéo nhẹ một cái, khăn tắm lại nổi lóng một chút, "Chúng ta có cần nhanh một chút không?"

Du Vãn theo bản năng để tay ở trước ngực để tránh khăn tắm rơi xuống. "Không được, chưa kết hôn mà có thai thì anh trai em sẽ tức chết."

Thẩm Thanh Châu suy nghĩ một chút, "Vậy chọn ngày đẹp đi, anh sẽ cầu hôn em trước?"

Du Vãn, "... Nào có ai nói trước ra như anh."

Thẩm Thanh Châu không nói gì, chỉ đưa tay chọc ở sau lưng Du Vãn. Lần này dùng sức hơi mạnh, cho nên khăn tắm đáng thương lập tức bị rơi xuống. Du Vãn khẽ hô một tiếng, trực tiếp nhào tới trong ngực Thẩm Thanh Châu, muốn cô nude sao, cứ như vậy đứng ở trước mặt Thẩm Thanh Châu rất xấu hổ đó.

"Anh nhặt khăn tắm lên cho em!"

Ngón tay của Thẩm Thanh Châu xẹt qua sau lưng Du Vãn, cảm xúc ấm áp chạm vào làn da mềm mại, thanh âm của anh hơi khàn, "Dù sao cũng phải cởi, không cần nhặt."

Du Vãn vùi đầu vào ngực Thẩm Thanh Châu, thấp giọng nói, "Thẩm Thanh Châu, anh lại trêu chọc em..."

"Chỉ trêu chọc mình em." Thẩm Thanh Châu thấp giọng nói một câu, anh được thể hôn lên làn da non mịn trên cổ Du Vãn.

"A..."

Thẩm Thanh Châu thủ sẵn tay ở eo của Du Vãn, ôm cô đi về phía giường lớn.

Đúng là đã lâu không gặp, Du Vãn cảm thấy mặc dù Thẩm Thanh Châu kiên nhẫn dẫn dắt cô, nhưng lại mơ hồ mang theo một chút gấp gáp.

Nhưng mà không để cô suy nghĩ quá nhiều, sung sướng do cơ thể mang lại khiến cô không có cách nào suy nghĩ, chỉ có thể từ từ hóa thành một vũng nước.

"Vãn Vãn..."

Du Vãn rơi vào trong sương mù, nghe được thanh âm của Thẩm Thanh Châu liền mở mắt ra.

Sau đó cô liền phát hiện cô đã nude rồi. Nhưng mà người trước mắt này ngoại trừ áo sơ mi có chút nếp nhăn thì quần áo trên người đều nguyên vẹn không thiếu thứ gì, anh từ trên cao nhìn xuống cô, tạo thành một hình ảnh hết sức mỹ hoặc.

Du Vãn bĩu môi, bất mãn vì mình bị Thẩm Thanh Châu đùa giỡn trong lòng bàn tay. Vì vậy dùng sức lật người Thẩm Thanh Châu, ngồi lên trên người anh.

Du Vãn không chút chần chừ lập tức cởi thắt lưng của Thẩm Thanh Châu.

Đôi mắt của Thẩm Thanh Châu càng ngày càng tối lại, trong lúc mơ hồ, còn có điên cuồng ẩn nhẫn. Vốn muốn chậm rãi chịu đựng, nhưng mà

trải qua động tác to gan của Du Văn, có chút chuyện không thể nào không chế được.

Du Văn cởi xong thắt lưng bắt đầu cởi khuy áo sơ mi, nhưng khuy áo thực sự rất nhiều!

"Thẩm Thanh Châu..." Du Văn buồn bực nhìn về phía anh.

Thẩm Thanh Châu híp mắt, kéo Du Văn xuống, hung hăng cắn gặm đôi môi của Du Văn. Đương nhiên, khuy áo sơ mi cũng không cần Du Văn cởi. Khụ, một khi đang vội thì có thể trực tiếp xé luôn...

Mọi người cảm thấy hôm nay Thẩm đạo thần thanh khí sáng, hơn nữa vẻ mặt cũng hòa ái rất nhiều. Đương nhiên, số lần các diễn viên bị NG cũng ít đi.

"Đây là cơm trưa của anh."

"Cảm ơn. Vị Văn à, xem ra ảnh hưởng của cô rất lớn, sau này nên thường xuyên đến đây, như vậy thì tâm tình của Thẩm đạo sẽ rất tốt, chúng tôi cũng tốt hơn." Hương Trạch Nhiên cười ha hả nói.

Du Văn ho khan một tiếng, "Cũng không có sau này, không phải mọi người sắp quay xong rồi sao."

"Ừ, cũng đúng." Hương Trạch Nhiên mở hộp cơm, "Nhưng mà tôi vẫn rất ngưỡng mộ cô."

"..."

"À, mấy ngày nay anh cô đi Anh làm gì thế." Hương Trạch Nhiên nói, "Hôm qua mới gọi điện thì cậu ấy bảo đang đi dạo phố ở Anh, cậu ấy rảnh như vậy sao?"

Nhắc đến nước Anh dĩ nhiên là Du Văn biết nguyên nhân, "Cái này, có lẽ là có chuyện rất quan trọng."

"Đi dạo phố rất quan trọng?"

"... Đi dạo phố không quan trọng, nhưng mà có một ít người rất quan trọng."

Hương Trạch Nhiên vẫn không hiểu, "Có ý gì?"

"Hả? Cũng không có gì, anh muốn biết thì tự mình đi hỏi đi."

"Ờ kìa..."

"Văn Văn, qua đây."

"Ừ, tới đây." Du Văn đứng dậy, "Tôi đi ăn cơm trước, còn chuyện quan trọng, anh hỏi anh trai tôi thì nhất định anh ấy sẽ nói cho anh biết."

Hương Trạch Nhiên bận quay phim nên sau đó quên mất không hỏi Du Hoán chuyện này. Nhưng sau đó hẳn cũng không cần hỏi, bởi vì đồng đảo bằng hữu truyền thông đã nói cho hẳn biết đáp án.

Quay phim xong quay trở lại khách sạn, Hương Trạch Nhiên theo thói quen định lướt một vòng trên weibo, nhưng mà vừa mở ra lại cảm thấy tình trạng weibo hôm nay có cái gì đó không đúng lắm...

Hắn mở bình luận dưới bài đăng mới nhất của mình, phát hiện bình luận của mọi người đều vô cùng kỳ lạ.

"Tối nay, chúng ta thắp một ngọn nến cho Hương Trạch Nhiên."

"Vì Hương bảo bảo mặc niệm."

"Nhiên Nhiên không khóc, nhất định phải kiên cường!"

"Không có Du Hoán, còn có chúng ta!"

...

Hương Trạch Nhiên, "???"

Chuyện gì xảy ra.

Hương Trạch Nhiên mở mục hotsearch. Sau đó hẳn liền thấy tên mình đứng ở vị trí thứ ba.

Vị trí thứ nhất là#Bạn_gái_Du_Hoán, vị trí thứ hai là#Tình_yêu_của_Du_Hoán_bị_phơi_bày, vị trí thứ ba chính là hẳn#Hương_Trạch_Nhiên_không_khóc.

Vẻ mặt mơ hồ.

Du Hoán nói yêu đương? Vậy mà một chút tin tức hẳn cũng không biết.

Hương Trạch Nhiên bấm vào trong, quả nhiên nhìn thấy nội dung bài viết có kèm hình ảnh.

Hình ảnh ở sân bay, người đàn ông đứng ở trong sân bay mặc dù đeo kính râm nên không nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt, nhưng mà người sáng suốt cũng nhìn ra được đó là Du Hoán.

Mà cô gái tóc ngắn hoạt bát trong hình ảnh còn vừa nói vừa cười với Du Hoán.

Quan trọng nhất là tấm ảnh kia, Du Hoán vậy mà rất thân mật ngồi xổm xuống buộc giầy giày cho cô gái!!

Có thể để cho Du Hoán quỳ gối buộc giầy giày!! Hơn nữa cô gái này không phải là em gái của Du Hoán, vậy rõ ràng chính là bạn gái!!

Trong nháy mắt Hường Trạch Nhiên liền hiểu ra, hóa ra Du Văn nói là ý đó, đi dạo phố không quan trọng, nhưng có một ít người rất quan trọng, Du Hoán người này, thì ra là đi cùng bạn gái.

Hường Trạch Nhiên đương nhiên vui vẻ, anh em tốt cuối cùng cũng có chốn về. Chỉ có điều... nhóm bạn bè trên mạng thật sự khiến hấn dở khóc dở cười, lấy tư cách là CP ổn định với Du Hoán, đêm nay hấn là đối tượng vạn dân "đồng tình".

Du Hoán trở về nước, đây là lần đầu tiên xuất hiện trước truyền thông sau scandal bạn gái.

"Hoán ca, cô gái ở sân bay hôm đó thật sự là bạn gái anh sao?"

"Anh và cô ấy hết sức thân mật đó."

Du Hoán cười nhạt, rất thản nhiên nói, "Ừ, bạn gái của tôi."

Các phóng viên ò lên, lập tức hỏi tiếp, "Bởi vì bị chụp được nên mới thừa nhận sao?"

Du Hoán, "Cũng không có ý giấu mọi người, cho nên nếu đã chụp được thì cũng không sao, đúng lúc cũng để cho mọi người biết."

"Nghe ý tứ này nghĩa là Hoán ca đã nhận định cô gái đó rồi." Phóng viên bát quái nói, "Nhìn tấm hình thì thấy cô gái này chính là cô gái lần trước đã xảy ra scandal với anh nhưng mà anh đã phủ nhận, còn nói là bạn bè ngoài giới giải trí, vì sao lần trước không thừa nhận, còn lần này lại thừa nhận."

"Trước đó chưa ở cùng một chỗ." Du Hoán đáp, "Mới xác nhận mối quan hệ cách đây không lâu."

"Wow, vậy vì lý do gì lại quyết định ở cùng một chỗ?"

Du Hoán dừng một chút, nhìn về phía ống kính nhưng lại giống như nhìn về phía người kia, "Lãng phí nhiều năm như vậy, không muốn lãng phí thêm nữa."

Tiểu khu nhà Giản Vũ Nùng, cửa nhà Giản gia bị gõ mở đến lần thứ n.

"Ai ôi, đây là con gái nhà anh chị đúng không, Hoan Hoan nhà tôi vừa mới nhìn đã nói đúng là chị Nùng Nùng ở lầu trên, lão Giản à, nhà anh chị tuyên con rể là minh tinh à."

Trong nhà còn có hàng xóm láng giềng khác nghe tiếng ồn ào cũng đến, "Còn không phải là minh tinh sao, lần trước tôi đã nói tên tiểu tử kia sao lại nhìn quen mắt như vậy, hóa ra trước kia tôi đã xem phim truyền hình cậu ta diễn rồi."

"Thảo nào đáng dấp lại dễ nhìn như vậy, hóa ra là minh tinh."

"Lão Giản à, con gái nhà anh chị cũng thật lợi hại. À, làm sao mà quen biết? Để Nùng Nùng cũng giới thiệu một người cho con gái tôi?"

Ba mẹ Giản đã tiếp đãi n tốp đến nhà, mẹ Giản được khen liền cười như hoa, trước đó bởi vì Giản Vũ Nùng mãi không tìm được bạn trai cho nên mẹ Giản bị các bạn hàng xóm "thúc giục" rất lâu, bây giờ là dứt khoát trở mình!!

Lúc này mẹ Giản đã hoàn toàn quên mất chuyện bà ghét bỏ giới giải trí, ừ, con rể này rất tốt! Mới ở chung một chỗ liền công khai thừa nhận tình cảm, minh tinh có thể làm được như vậy cũng không nhiều! Không thể bắt bẻ!

Quan hệ của Du Hoán và Giản Vũ Nùng công khai, nhưng vì bảo vệ Giản Vũ Nùng cho nên thân phận và những thứ liên quan đến cô đều biến mất. Quan hệ của hai người tiến thêm một bước, lấy tư cách là em gái và

khuê mật, đương nhiên Du Văn là người vui vẻ nhất, vì vậy trước tiên gọi điện thoại hỏi thăm bạn học Giản có cảm nhận gì.

Ngay từ đầu Giản Vũ Nùng còn mơ hồ, nhưng hình ảnh kia là chụp hai người họ khi ở Anh, cô không nghĩ tới ở sân bay nước Anh còn bị chụp... Nhưng sau khi ảnh chụp được tung ra thì Du Hoán vẫn rất thản nhiên, nhìn Du Hoán trấn định như thế Giản Vũ Nùng cũng từ từ cảm thấy không có gì, hơn nữa mấy ngày sau đó Du Hoán vẫn ở Anh đưa cô đi chơi, sự kiện bị tung ra ở trong nước giống như trực tiếp bị hai người họ lãng quên.

Sau đó bởi vì công việc nên Du Hoán trở về nước, Giản Vũ Nùng nhìn video phóng viên phỏng vấn Du Hoán sau đó mới cảm thấy giật mình, à... cô bây giờ thật sự là cái đinh trong mắt của rất nhiều cô gái.

<Lang Diêm> đã hoàn tất các cảnh quay, chế tác hậu kỳ cũng kết thúc.

Thẩm Thanh Châu và Du Văn quay trở về, lẽ ra hai người muốn quay về chỗ ở trước, nhưng nghĩ tới mấy miếng ăn nhà Du Điểm Điểm và Đậu Đỏ, hai người bọn họ lại không giúp được gì nên đành kéo hành lý về Thẩm gia.

Do bên đầu tư <Lang Diêm> yêu cầu thời gian phát sóng bộ phim tương đối cấp bách, cho nên sớm đã định ra thời gian hoàng kim chiếu phim.

Thẩm Thanh Châu và Du Văn ở nhà cùng với đám samoyed con dễ thương, một tháng sau sẽ cùng nhau đi tuyên truyền cho bộ phim.

Du Văn là biên kịch của bộ phim nhưng ngay từ đầu khi cô chưa công khai thân phận thì cũng đã thỏa thuận với bên đầu tư là sẽ không lộ diện trên sân khấu. Mặc dù bây giờ thân phận của cô đã công khai, mọi người cũng đã tương đối quen mặt cô, nhưng mà cô vẫn không có ý muốn lên sân

khẩu để tuyên truyền cho tác phẩm. Tóm lại, Du Văn vẫn tương đối bài xích lộ diện trước ống kính.

Cô đến buổi tuyên truyền này, một là bởi vì Thẩm Thanh Châu, hai là cô cũng thực sự muốn ngồi ở dưới sân khấu xem trailer hoàn chỉnh ở trên màn ảnh lớn.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

56. Chương 56: Tuyên Truyền

Edit: Yáng

Trong hội trường đang tập trung chuẩn bị, phóng viên và fan hâm mộ đã vào hội trường. Hậu trường, Du Văn đang ngồi nói chuyện với Lý Manh Manh.

"Kia không phải là Du Hoán sao! Vị Văn, anh cô tới kìa." Lý Manh Manh nhìn về phía sau Du Văn nói.

Du Văn vội vàng quay đầu nhìn phía sau, công việc của Du Hoán bận rộn, hai anh em họ đã rất lâu không gặp, không ngờ lần đầu tiên tuyên truyền <Lang Diêm> thì anh cô cũng đến.

Cùng Du Hoán đi tới còn có Hường Trạch Nhiên và Thẩm Thanh Châu.

Du Văn nói, "Anh, sao lại tới đây."

"Đương nhiên là đến ủng hộ, em gái cùng em rể, còn có tôi là nam chính, cậu ta dám không đến?" Hường Trạch Nhiên cười nói.

Du Hoán liếc nhìn Hường Trạch Nhiên, "Không liên quan đến cậu đâu."

Hường Trạch Nhiên lắc đầu, "Du Hoán à, cậu thật không có nhân tính, vừa mới yêu đương không bao lâu đã không cần tôi với couple này rồi."

Du Văn buồn cười, "Hương Trạch Nhiên, anh đã là quá khứ rồi, chấp nhận sự thật này đi."

"Haizzzz, đau lòng quá, đúng là trước khác nay khác."

Du Hoán, "..."

"Anh Trạch Nhiên, Mạnh Mạnh, hai người nên đi ra rồi." Lúc này có một nhân viên công tác đi tới đây nói.

"Được." Hương Trạch Nhiên vỗ vai Lý Mạnh Mạnh, "Mạnh Mạnh, chúng ta đi thôi, không nói chuyện với đám người đang yêu đương này nữa."

Lý Mạnh Mạnh hừ một tiếng, "Làm sao anh biết tôi không có bạn trai."

"Úi chà, hàng ngày cô đều quay phim với tôi, cô có bạn trai sao? Nói nghe một chút?"

Lý Mạnh Mạnh liếc nhìn Hương Trạch Nhiên, "Nói yêu đương còn phải thông báo với anh sao, dù sao tôi cũng không phải là cẩu độc thân như anh."

"Ờ cái người này!"

Lý Mạnh Mạnh và Hương Trạch Nhiên ồn ào đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Châu đi tới nhẹ nhàng để tay lên vai Du Văn, "Đi ra thôi."

"Ừm." Du Văn nhìn về phía Du Hoán, "Anh, anh ngồi ở chỗ nào?"

"Không biết, đi ra ngoài trước đã."

"Vâng."

Bên ngoài đã bắt đầu rồi, ba người đi ra từ cửa hông, sau đó cùng đi tới vị trí nhân viên công tác chỉ định.

Mặc dù cửa hông đã rất khiêm tốn, nhưng mà một khắc xuất hiện kia vẫn khiến fan hâm mộ thét chói tai, vì thế ống kính của phóng viên cũng chuyển sang hướng bên này.

Đèn flash sáng liên tục, Du Văn đi ở giữa Du Hoán và Thẩm Thanh Châu, đi từ từ đến vị trí cố định. Ba người ngồi vào chỗ rồi kích động mới dần dần yếu đi.

Người chủ trì bắt đầu giới thiệu bộ phim, các diễn viên đều được mời lên sân khấu tương tác khuấy động bầu không khí. Nói một hồi, người chủ trì đột nhiên nói, "Lúc này có phải là nên mời Thẩm đạo lên đây hay không, lấy tư cách là nhân vật chủ chốt, Thẩm đạo nhất định hao tổn rất nhiều tâm huyết cho bộ phim này."

Thẩm Thanh Châu đã rất lâu rồi không lên sân khấu tuyên truyền, hầu như đều ngồi ở bên dưới, các diễn viên mặt mày rạng rỡ ở trên sân khấu.

Lần này người chủ trì đột nhiên nói ra, có một ít nhân viên công tác đều lo lắng nhìn về phía Thẩm đạo, bọn họ dự đoán Thẩm Thanh Châu nhất định không lên sân khấu.

Thẩm Thanh Châu không có động tĩnh gì, Du Văn nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, lôi kéo tay áo, "Gọi anh đấy."

Thẩm Thanh Châu nhìn sang Du Văn, Du Văn tiếp tục nói, "Nhanh đi, đừng để người khác chờ. Đây là bộ tiểu thuyết đầu tiên của em chuyển thể thành phim, anh phải tuyên truyền cho tốt."

Thẩm Thanh Châu sau khi nghe xong liền trầm mặc, chậm rãi đứng lên đi tới trên sân khấu.

Các nhân viên công tác thở phào nhẹ nhõm, may mà Thẩm Thanh Châu đồng ý lên sân khấu.

Du Văn nhìn Thẩm Thanh Châu vừa lên sân khấu vừa cài khuy áo tây trang, khuôn mặt cười tươi như hoa. Du Hoán liếc nhìn Du Văn, bĩu môi nói, "Chảy nước miếng rồi kìa, còn muốn chảy đầy đất nữa à?"

Du Văn trừng mắt nhìn Du Hoán, "Em nào có."

Du Hoán lắc đầu, "Nhìn như vậy còn chưa đủ sao, thật không có tiền đồ."

Du Văn hừ hừ, "Được, nói như vậy là anh nhìn Nùng Nùng đủ rồi sao. Ừm, anh yên tâm, em nhất định gọi điện thoại nói cho nó biết chuyện này."

Du Hoán vỗ nhẹ lên ót của Du Văn, "Hừm, em còn dám uy hiếp anh?"

Du Văn dương dương tự đắc, vẻ mặt đắc ý.

Du Hoán không biết phải làm sao, ừ... suy nghĩ một chút, người nào đó đúng là vẫn chưa nhìn đủ, từ khi rời khỏi Anh sau đó cũng đã lâu không gặp, xem ra cũng nên bay qua gặp cô ấy rồi.

Trên sân khấu.

"Trạch Nhiên, có thể nói cho fan hâm mộ và các bạn ngồi đây một ít tin tức bí mật được không, ví dụ như có phải Thẩm đạo ở phim trường rất nghiêm khắc không?" Người chủ trì bát quái nói.

Hương Trạch Nhiên, "Đó là đương nhiên, Thẩm đạo mà, mọi người cũng đều biết nổi danh là nghiêm khắc."

"Ha ha, nói như vậy trước mặt Thẩm đạo có được không?"

"Không sao, dù sao phim đã đóng máy rồi, đúng không Thẩm đạo?"

Thẩm Thanh Châu liếc nhìn Hường Trạch Nhiên, thản nhiên nói, "Khẳng định như vậy thì sau này sẽ không còn cơ hội hợp tác."

Hường Trạch Nhiên, "... Thẩm đạo ở đoàn phim cũng có lúc ôn hòa, ừm, ôn hòa."

"Đúng vậy, nhất là khi Vị Văn có ở đó." Lý Manh Manh rất tự nhiên nói tiếp, "Biểu cảm khi Thẩm đạo nhìn biên kịch của chúng tôi có thể trực tiếp làm mù mắt mọi người."

Người chủ trì mở to mắt, "Còn nữa không, còn nữa không."

"Lúc mới bắt đầu tôi cũng không biết hai người họ ở chung một chỗ, nhưng mà khi đó một mình Thẩm đạo ăn cơm cùng với Vị Văn, còn để Vị Văn ngồi ở bên cạnh máy giám sát với anh ấy, ừm, ngọt ngào lắm."

Du Văn ngồi dưới đài, "!!"

"Thẩm đạo, cái này đều là thật sao, khi đó hai người ở cùng một chỗ chưa?" Người chủ trì vội vàng hỏi.

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía Du Văn, "Là thật, nhưng khi đó còn chưa ở cùng một chỗ."

"Nói như vậy là khi đó anh đang theo đuổi cô ấy sao?"

Thẩm Thanh Châu suy nghĩ một chút... là đang theo đuổi sao?

Người chủ trì thấy Thẩm Thanh Châu không trả lời, sợ bầu không khí trên sân khấu lạnh xuống đành phải thay đổi câu hỏi, "Có thể tiết lộ hai người quen biết nhau như thế nào không, là nhất kiến chung tình sao?"

Thẩm Thanh Châu, "Là Đậ Đò và Du Điểm Điểm... nếu không tôi cũng không quen biết cô ấy."

Du Văn yên lặng vẽ vòng tròn, dừng... Cô chẳng qua là cảm thấy đáng dấp của anh rất đẹp trai, cũng không phải nhất kiến chung tình, không phải!!!

"Wow, chính là sủng vật của hai người đúng không, là bởi vì sủng vật nên có duyên phận!"

"Xem như là vậy đi." Thẩm Thanh Châu nói "Hơn nữa cô ấy còn ở đối diện."

"Cái gì? Hai người còn là hàng xóm sao?"

"Ừ."

"Vậy thì rất có duyên phận rồi..."

Du Hoán ở dưới đài: Nguyên nhân chân chính là do hấn mới đúng! Nếu hấn không để Du Văn ở đó thì chuyện gì cũng không xảy ra!

Hoạt động phỏng vấn kết thúc, trailer bộ phim cuối cùng cũng phát ra. Du Văn xem rất chuyên tâm vì mấy ngày trước công chiếu nội bộ thì cô không tới được.

Thẩm Thanh Châu đã trở lại vị trí bên cạnh Du Văn. Ánh sáng dần tối lại, trên màn ảnh lớn dần dần xuất hiện các nhân vật và phụ đề giới thiệu.

Huyền bí, tráng lệ, khí thế... Trailer bộ phim dài năm phút, cả hội trường đều vô cùng yên tĩnh.

Sau đó nhân vật của Hương Trạch Nhiên dần dần trôi đi, màn hình lớn cũng từ từ tối xuống. Du Văn kinh ngạc nhìn về phía trước, tâm tình kích động hưng phấn.

"Thẩm Thanh Châu, thật tốt quá." Du Văn đưa tay đặt vào lòng bàn tay của Thẩm Thanh Châu, "Giống như nhìn thấy những nhân vật kia sống lại vậy."

Thẩm Thanh Châu cười, "Em vừa ý là tốt rồi."

"Ừm, em rất vừa ý! Vừa ý muốn chết!"

Dùng thời gian một năm, tra xét rất nhiều tư liệu, mất rất nhiều trí tuệ mới viết ra được một quyển sách, có lẽ cũng chỉ có một mình cô mới biết được trong đó có bao nhiêu rắc rối.

Ngay từ khi muốn chuyển thể thành phim truyền hình thì trong lòng cô có chút bất an, sợ rằng khi thành phim thì sẽ không truyền tải được hết nội dung và ý nghĩa, nếu như phim khó coi thì cô cũng cảm thấy rất buồn.

Nhưng bây giờ cô rất tự tin, Thẩm Thanh Châu quả nhiên là Thẩm Thanh Châu, có anh ở đây, không sợ chất lượng bộ phim theo không kịp.

Tuyên truyền kết thúc, các diễn viên đều bị phóng viên vây quanh phỏng vấn. Thẩm Thanh Châu và Du Văn cũng khó tránh khỏi.

"Xin hỏi Du tiểu thư, hiện tại Thẩm đạo đã vượt qua khảo nghiệm của cô chưa, có dự định kết hôn hay không?"

"Du Văn, đoạn thời gian trước trên mạng có lan truyền là cô có thai, bây giờ cô cảm thấy thế nào, đã chuẩn bị tốt để làm mẹ chưa."

"Du Văn..."

"Thẩm đạo Thẩm đạo..."

...

Thẩm Thanh Châu bảo hộ Du Văn ở bên người, vẻ mặt Du Văn phiền muộn, những phóng viên này thật sự có thể chặn người. Nhưng về chuyện mang thai này, hình như cô phải giải thích thật rõ.

"Cái đó, tôi không có mang thai, hy vọng mọi người đừng lan truyền nữa."

Các phóng viên không nghĩ tới Du Văn đột nhiên đáp lại, vội vã đem ống kính đưa tới trước mặt cô, "Nhưng mà tin tức là người trong giới truyền ra, nghe nói là độ tin cậy rất cao."

Du Văn bất đắc dĩ, "Đó là hiểu lầm, nếu như thật sự có thì bây giờ tôi cũng không cần phủ nhận."

Bằng không mang thai cũng chẳng phải chuyện mất mặt, bây giờ cô nói chính là hy vọng sau này sẽ không truyền ra bất quái gì đó như căn bản là Du Văn không có mang thai hay lừa gạt mọi người...

"Vậy có phải bây giờ đang chuẩn bị mang thai không? Có phải cũng định kết hôn rồi không?" Phóng viên liên tục đẩy ống kính về phía trước, Du Văn lui một bước, Thẩm Thanh Châu đưa tay bảo hộ ở phía sau Du Văn.

Thấy Du Văn khẽ cau mày, ánh mắt Thẩm Thanh Châu rơi vào trên mặt người phóng viên kia, "Vấn đề của anh hơi nhiều."

Phóng viên không hiểu liền an tĩnh, ánh mắt của Thẩm đạo, có chút lạnh lẽo...

"Xin lỗi, các vị phóng viên mời sang bên kia nghỉ ngơi." Nhân viên công tác bên người ra sức tách phóng viên và hai người, sau đó đó hai người lui về phía sau.

Các phóng viên muốn đào nhiều bát quái hơn, thế nhưng người đã đi xa rồi.

Trên đường ngồi máy bay về nhà, Du Văn vuốt cằm, "Đây là lần đầu tiên em nói chuyện ở trước nhiều ống kính như vậy. Cảm giác vẫn có chút là lạ, à, anh nói xem vì sao phóng viên lại muốn biết lúc nào chúng ta kết hôn, lúc nào chúng ta sinh con chứ."

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn, "Không hỏi thì làm sao bọn họ có cơm ăn."

"Ồ, vậy vừa nãy em trả lời như thế không phải là có lỗi với bọn họ sao."

"Cũng sẽ không." Thẩm Thanh Châu trả lời, "Bọn họ có thể viết <Du Văn phủ nhận mang thai con của Thẩm Thanh Châu>."

Du Văn, "..."

"Lần sau sẽ không để em phủ nhận nữa."

Du Văn mím môi cười, "Phải không, làm sao anh biết em sẽ không phủ nhận."

"Mang thai rồi thì phủ nhận thế nào."

Du Văn nháy nháy mắt, hình như rất có đạo lý, "Nhưng chúng ta còn chưa mang thai mà, dù sao em cũng cảnh cáo anh, em sẽ không mang thai trước khi kết hôn."

Thẩm Thanh Châu cong môi, xoa xoa đầu Du Văn không nói gì, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Du Văn kéo tấm chăn mỏng, nhìn thấy Thẩm Thanh Châu không tán gẫu cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mấy phút sau Du Văn đã ngủ. Mà Thẩm Thanh Châu lại đột nhiên chậm rãi mở mắt ra, anh nhìn cô, sờ sờ hộp vuông nhỏ trong túi, sẽ không mang thai trước khi kết hôn.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

57. Chương 57: Vấn Đề

Edit: Yáng

Hôm nay Du Văn đi ra ngoài thương lượng chuyện xuất bản <Đồng hồ quả lắc cuối cùng> với nhà xuất bản, trong nhà ngoại trừ một nhà Đậu Đỏ và Du Điểm Điểm thì cũng chỉ còn một mình Thẩm Thanh Châu.

Lúc này, Thẩm Thanh Châu đang ngồi xõm dưới đất ở phòng khách đút đồ ăn một đám bảo bảo gào khóc đòi ăn. Lúc này điện thoại di động vang lên, Thẩm Thanh Châu nhìn qua rồi bắt máy.

"Thẩm đại đạo diễn, sáng sớm cậu gọi điện thoại cho tớ làm gì vậy, xin lỗi nhé, tối qua tớ ngủ muộn nên sáng nay không nghe được."

"Đường Duyệt." Thẩm Thanh Châu để thức ăn cho chó xuống rồi đứng lên, "Cầu hôn bao giờ chưa?"

Đường Duyệt ở đầu dây bên kia lão đảo một cái, "Cầu... cầu hôn? Thẩm Thanh Châu, cậu cố ý đúng không, biết rõ bây giờ bạn gái tớ cũng không có!"

"À, vậy trước kia cậu đã từng cầu hôn chưa?"

"Tớ chưa từng! Chờ một chút..." Đường Duyệt phản ứng kịp, "Cậu hỏi cái này làm gì, cậu không biết cầu hôn sao!"

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Ừ, không thì hỏi cậu làm gì."

"Trời ơi... Cậu thực sự muốn cầu hôn." Đường Duyệt hoàn toàn chấn động, "Cầu hôn Du Văn?!"

Thẩm Thanh Châu bày tỏ không muốn nói chuyện, không phải là cùng Du Văn, vậy thì với ai?

Đường Duyệt thở ra một chút, "Cậu là một đại đạo diễn, chuyện cầu hôn như vậy còn phải hỏi sao, tự mình đạo diễn là được rồi."

Thẩm Thanh Châu, "... Còn chưa từng đạo diễn cảnh cầu hôn. Hơn nữa đây là cuộc sống chứ không phải phim ảnh."

"Cuộc sống với phim ảnh thật ra cũng giống nhau, con gái đó, đều thích lãng mạn, cậu nhất định phải chuẩn bị một màn cầu hôn lãng mạn cho Du Văn."

Thẩm Thanh Châu suy nghĩ một chút, "Thế nào là lãng mạn?"

Đường Duyệt than thở, "Cái này cũng không hiểu, cậu đó, tự tay chuẩn bị cho cô ấy một bữa tối dưới ánh nến, sau đó bố trí căn phòng tràn đầy không khí lãng mạn, ví dụ như trên mặt đất dùng hoa hồng xếp thành một hình trái tim? Hoặc có thể chuẩn bị một màn pháo hoa rực rỡ? Dù sao cũng nhất định phải thể hiện ra tâm tư của cậu!"

"Cô ấy không thích hoa hồng, có gai." Thẩm Thanh Châu dừng một chút lại bổ sung, "Tiểu khu cũng không cho bắn pháo hoa, rất nguy hiểm."

Đường Duyệt, "..."

"Quên đi, hỏi cậu đúng là vô ích."

"Này này này, thế nào là vô ích hả, tớ cho cậu ý kiến, này!!"

Thẩm Thanh Châu lạnh nhạt, "Đường Duyệt, nhanh đi tìm bạn gái đi, đừng đau khổ như thế."

Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Đường Duyệt, "???"

Đừng đau khổ như thế???? Tôi trêu ai ghẹo ai! Có bạn gái thì có thể cười nhạo người khác sao???

Sau khi cúp điện thoại thì Thẩm Thanh Châu nhận được tin nhắn của Du Văn.

"Chuyện xuất bản đã bàn bạc xong rồi, bây giờ em cùng người của nhà xuất bản đi ăn cơm, nhưng mà một chút khẩu vị cũng không có, haizzz, em muốn về nhà ăn cơm với anh."

Thẩm Thanh Châu cong môi, biểu cảm vô cùng ôn nhu.

"Được, anh chờ em trở lại."

Gửi xong tin nhắn, Thẩm Thanh Châu đã quyết định, vì vậy liền gọi điện cho trợ lý, "Tiểu Dương, đi mua toàn bộ đồ vật liên quan đến bữa tối dưới ánh nến."

Tiểu Dương, "... Thẩm đạo?"

"Có chuyện?"

"Không có... Trong lúc nhất thời tưởng rằng điện thoại của anh bị trộm."

"..."

"Em, em lập tức đi mua ngay."

"Ừ."

Một tiếng đồng hồ trôi qua, Tiểu Dương đã đem tới mọi đồ vật và nguyên liệu nấu ăn cần thiết. Sau khi vào nhà, Tiểu Dương nhìn xung quanh một chút, "Biên kịch Du không có nhà sao."

Thẩm Thanh Châu nhìn Tiểu Dương như nhìn người bệnh tâm thần, "Ở còn gọi là kinh hi?"

"Kinh hi..." Tiểu Dương lại hoảng sợ, Thẩm đạo muốn kinh hi!!!

"Để xuống đi, cậu có thể về."

"À... Vâng."

Tiểu Dương hốt hoảng đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Châu nhìn một bàn đầy đồ vật, yên lặng mở điện thoại lên tra baidu.

Du Văn về đến nhà đã hơn bảy giờ, mới vừa ở bữa tiệc không có khẩu vị nên chỉ ăn có một chút, bây giờ về nhà mới cảm thấy hơi đói. Lấy chìa khóa mở cửa, Du Văn thay dép lê.

Du Điểm Điểm thấy cô trở về liền vội vã chạy tới cọ cọ chân của cô.

"Mày còn không nhéo sao." Du Văn cứng chiều sờ sờ đầu của nó, "Được rồi, mau để tao đi vào."

Du Điểm Điểm kêu uông uông, đi sát bên chân cô.

Du Văn để túi xuống phòng khách, nhìn xung quanh, "Thẩm Thanh Châu? Ở thư phòng sao?"

"Anh ở chỗ này."

Thanh âm từ phía sau truyền tới, Du Văn quay đầu nhìn, Thẩm Thanh Châu đứng ở bên cạnh phòng ăn, đột nhiên ấn tắt đèn.

"Ồ?" Du Văn ngẩn người, "Tắt đèn làm gì?"

Thẩm Thanh Châu trịnh trọng, "Tối dùng cơm." Nói xong liền đi tới bên cạnh bàn ăn thấp nển.

Du Văn, "..."

"Qua đây."

"Thẩm Thanh Châu, anh làm cho em bữa tối dưới ánh nến?"

Thẩm Thanh Châu liếc nhìn Du Văn, "Chẳng lẽ không rõ?"

Du Văn cười hì hì, nhanh chóng chạy tới ngồi xuống, "Rõ, vô cùng rõ, wow, thịt bò này là anh làm đúng không?"

"Ừ."

Khóe miệng Du Văn kéo đến tận mang tai, Thẩm đạo nhà chúng ta cũng biết lãng mạn đấy chứ.

"Ăn đi."

"Được, vậy em đến ném thử tài nấu nướng của anh." Du Văn nói xong liền cầm dao nĩa cắt thịt bò, ném thử một miếng, ừ... mùi vị cũng không tệ, trơn trơn mềm mềm.

Vừa định khen một tiếng, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Thanh Châu có chút quái dị, Du Văn trừng mắt nhìn, "Làm sao vậy?"

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Không có gì." Chỉ là vừa nãy cho tay vào trong túi áo tìm hộp nhẫn kim cương đã chuẩn bị từ lâu, nhưng mà

trong túi trống rỗng...

Thẩm Thanh Châu nhíu mày, rõ ràng vừa nãy đã để vào trong túi rồi, làm sao lại không thấy tấm hơi, chẳng lẽ là rơi ở đâu đó trong nhà?

Đúng lúc này, Đậu Đỏ và mấy củ cải nhỏ đang thông dong đi tới. Ánh mắt Thẩm Thanh Châu híp lại, hộp màu đỏ mà Đậu Đỏ đang cắn... Có! Chút! Quen! Mắt!

Đúng rồi, vừa nãy áo vét để ở trên ghế sofa, rất có thể là Đậu Đỏ ở bên cạnh cọt tới cọt lui liền rơi ra, sau đó liền cắn chơi...

Du Văn nhìn Thẩm Thanh Châu, từ chỗ ngồi đứng lên, trong miệng cô còn cắn một miếng thịt, hàm hồ nói, "Anh không ăn hả?"

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn, "Em ăn trước đi." Nói xong liền rời khỏi chỗ.

Vẻ mặt Du Văn nghi hoặc nhìn bóng lưng của Thẩm Thanh Châu và Đậu Đỏ.

Có lẽ Đậu Đỏ xem cái hộp nhỏ như món đồ chơi, cắn một hồi rồi lại đá một hồi, lúc Thẩm Thanh Châu đi tới liền thấy Đậu Đỏ đang ngậm cái hộp đi vào thư phòng.

Thẩm Thanh Châu bước vài bước đi theo, bịch một tiếng đóng sầm cửa phòng.

"Đậu Đỏ." Thanh âm của Thẩm Thanh Châu trầm xuống, nổi giận.

Đậu Đỏ tỏ vẻ dễ thương nhìn anh, còn tưởng rằng Thẩm Thanh Châu muốn chơi đùa với nó, vì vậy nó ngậm cái hộp chạy tới chạy lui.

Thẩm Thanh Châu, "... Nhả ra."

Đậu Đỏ ngoẹo đầu suy nghĩ, không hiểu.

Thẩm Thanh Châu đè xuống phiến muện trong lòng, tiến lên kéo Đậu Đỏ, "Có phải gần đây cứng chiều quá không?"

Cắn cái gì không cắn lại cắn cái hộp quan trọng như vậy, vừa rồi vốn là có thể làm xong hết thấy!

Đậu Đỏ bị ép buộc nhả cái hộp ra, Thẩm Thanh Châu nhặt cái hộp từ dưới đất lên. Trên cái hộp... đầy nước miếng.

"Qua bên kia kiểm điểm." Thẩm Thanh Châu mở cửa, trực tiếp dẫn Đậu Đỏ đến góc nhỏ mà bình thường sau khi nó nghịch ngợm phải đứng đó kiểm điểm, "Không được tao cho phép thì không được rời khỏi, đứng ở đây kiểm điểm."

Đậu Đỏ ủ rũ, nội tâm OS [1]: Cuối cùng người ta đã làm sai điều gì?

[1] OS: độc thoại bên trong, viết tắt tiếng anh của overlapping sound. Nghĩa là một bên đang nói chuyện, và bên kia cũng có độc thoại bên trong của riêng mình.

Du Văn ở trong phòng ăn nhìn thấy Thẩm Thanh Châu nghiêm túc phạt Đậu Đỏ đứng góc tường kiểm điểm, bình thường anh rất cứng chiều Đậu Đỏ, nếu không có sai lầm lớn thì sẽ không phạt nó đứng góc tường kiểm điểm, "Anh làm gì thế, Đậu Đỏ làm sao?"

Thẩm Thanh Châu giáo huấn Đậu Đỏ xong liền quay lại phòng khách, "Không có việc gì."

"Không có việc gì sao anh lại phạt nó đứng góc tường hả." Du Văn đau lòng, nhịn không được tới bảo vệ Đậu Đỏ.

"Cứng chiều quá thì nó sẽ vô pháp vô thiên."

"Phải không..." Du Văn cầm dao cắt thịt bò, "Thẩm Thanh Châu, em thấy hôm nay anh có chút là lạ."

Thẩm Thanh Châu ngừng một chút, "Lạ chỗ nào?"

"Cái này, em cũng không nói rõ được, hay là... hôm nay là ngày đặc biệt nào đó? Dù sao em cũng thấy anh có chút là lạ."

Thẩm Thanh Châu ngược mắt nhìn Du Văn, "Ừ, salad ăn ngon không?"

Du Văn, "..."

Đây là nói sang chuyện khác???

Du Văn, "... Cũng không tệ lắm."

"Ừ, vậy thì nhanh ăn đi." Lúc Thẩm Thanh Châu nói, tay để ở trên bàn trực tiếp mở hộp rồi ném hộp đi, chỉ lấy nhẫn kim cương ở bên trong.

Du Văn hoài nghi nhìn Thẩm Thanh Châu, dùng thìa múc một muỗng canh hải sản.

"Văn Văn, anh..."

"Ờ..."

Thẩm Thanh Châu vừa muốn mở miệng lại bị phản ứng của Du Văn làm cho nghẹn họng, "... Rất khó ăn?"

Khó ăn đến muốn nôn?

Du Văn khoát khoát tay, che miệng nói, "Không khó ăn." Vừa dứt lời, lại có cảm giác buồn nôn, hơn nữa, cứ nghĩ thấy mùi hải sản lại càng muốn nôn!

Du Văn chợt đứng lên, "Em buồn nôn."

Du Văn chạy đến nhà tắm, Thẩm Thanh Châu lập tức chạy theo, còn chiếc nhẫn trên tay lập tức nhét vào túi áo.

"Cơ thể khó chịu?" Thẩm Thanh Châu lo lắng đứng ở bên cạnh Du Văn, giúp Du Văn xoa xoa lưng.

Du Văn nôn khan vài tiếng cũng không nôn ra được gì, "Không có, chính là cứ nghĩ thấy mùi đó thì lại buồn nôn. Nhưng mà, không phải do anh làm không ngon, miếng bít tết đó em cũng ăn rất nhiều mà."

Thẩm Thanh Châu sau khi nghe xong liền dừng một chút, đột nhiên ánh mắt hơi mở lớn, "Em..."

"Được rồi, chúng ta ăn cơm đi, đúng rồi, vừa nãy anh muốn nói gì."

Du Văn nói xong liền phát hiện biểu cảm của Thẩm Thanh Châu rất kỳ lạ, "Như thế nào... a."

Thẩm Thanh Châu đột nhiên ôm Du Văn vào trong ngực, cô tựa ở trong ngực anh, "Ồ, nói ôm liền ôm, khó chịu, anh..."

"Văn Văn."

"Ừ?"

"Em nói không muốn mang thai trước khi kết hôn."

"Đúng vậy..."

"Xin lỗi, có lẽ là không làm được."

Tám giờ bốn mươi, Thẩm Thanh Châu đưa Du Văn đến bệnh viện, toàn bộ quá trình cô đều mơ màng.

"Em, em chỉ là nôn thôi, làm sao anh lại khẳng định là em mang thai..."

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía Du Văn, "Ngoan, chờ kết quả."

Du Văn bĩu môi, "Nếu thật thì làm sao bây giờ." Du Văn bỗng nhiên nhớ đến kinh nguyệt còn chưa đến, xong rồi xong rồi, lần này thật sự trúng thưởng rồi, không nghĩ tới chuyện chỉ có xác suất vài phần trăm mà cô cũng gặp phải! Lần này Du Hoán nhất định mắng cô đến chết!!

Ngay khi Du Văn đang phiền muộn, cô đột nhiên nhìn thấy trước mắt có một bàn tay thon dài đưa qua, mà trên ngón tay cái và ngón tay trỏ của bàn tay đó có cầm một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

Cô ngây người nhìn Thẩm Thanh Châu. Chỉ thấy anh có hơi bất đắc dĩ, "Văn Văn, đáng lẽ lúc tối đã định cầu hôn em rồi, nhưng mà có chút vấn đề, song anh không muốn đợi thêm nữa."

"Cho nên, em gả cho anh đi."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

58. Chương 58: Đại Kết Cục

Edit: Yáng

Hiện trường cầu hôn bi ai nhất lại ngạc nhiên nhất có lẽ chính là ngày Thẩm Thanh Châu cầu hôn Du Vãn. Ở nhà làm bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, kết quả vừa lấy nhẫn ra lại nôn nghén...

Vốn là với tính tình nghiêm khắc cẩn thận của Thẩm Thanh Châu thì có lẽ sẽ hết sức bất mãn, nhưng mà Du Vãn mang thai, vì vậy màn cầu hôn chưa thành biến thành chuyện ngạc nhiên.

Hôm trước vừa xác nhận mang thai, hôm sau lập tức đến cục dân chính.

"Xuống đi."

Thẩm Thanh Châu mở cửa cho Du Vãn.

Du Vãn lén nhìn cục dân chính ở phía sau Thẩm Thanh Châu, "Ừ... Chúng ta phải kết hôn sao?"

"Lĩnh chứng."

"Làm sao vậy, không dám xuống?" Thẩm Thanh Châu nói.

Du Vãn, "Mới không có, em cũng đã đeo nhẫn của anh rồi, có thể không xuống sao."

Đúng vậy, tối hôm qua lúc Du Văn ngăn người, Thẩm Thanh Châu cầm chiếc nhẫn nói gả cho anh, sau đó anh quỳ gối xuống ở trước mặt cô, một cô y tá kích động kêu lên, nhưng anh làm rất lưu loát, giống như xung quanh không có người, cũng giống như luyện qua rất nhiều lần.

Khi đó Du Văn cảm thấy tai như ù đi, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, cô chỉ có thể nghe được thanh âm của anh, lạnh lùng từ tính, mang theo sự ôn nhu.

Cô làm sao có thể không đáp ứng gả cho anh, đời này yêu Thẩm Thanh Châu, làm sao có thể thích người khác. Vì vậy cô đưa tay ra rồi nói, "Đeo nhẫn lên cho em..."

Khi đó ánh mắt của Thẩm Thanh Châu ôn nhu biết bao, anh cầm tay của cô, giống như đang cầm bảo bối trân quý nhất trên thế giới, khi anh vừa đeo nhẫn lên tay của cô thì bác sĩ cũng cầm bản thông báo đi tới, cô ấy nở nụ cười nói, "Chúc mừng Thẩm đạo, Du tiểu thư có thai rồi."

Đó lần đầu tiên Du Văn chứng kiến Thẩm Thanh Châu cười như vậy, mừng rỡ như điên, có phần không kìm nén được cảm xúc của mình, anh lập tức muốn ôm chặt cô nhưng lại sợ làm cô bị thương, dáng vẻ mâu thuẫn, lúng ta lúng túng, có chút giống trẻ con...

Du Văn nắm tay của Thẩm Thanh Châu đi xuống xe, hai người xem như bên cạnh không có ai trực tiếp đi vào cục dân chính. Hôm nay cục dân chính có rất nhiều người, Thẩm Thanh Châu và Du Văn tiến vào liền đưa tới sự chú ý của mọi người ở đây, mọi người ngẩn ngơ nhìn hai người bọn họ... Không lầm chứ, kết hôn cũng gặp được minh tinh? Kết hôn cùng ngày với Thẩm Thanh Châu?! Thẩm Thanh Châu và Du Văn tới lĩnh chứng!!!

"Thẻ căn cước và sổ hộ khẩu bản gốc." Thẩm Thanh Châu rất bình tĩnh.

Du Văn hết sức xem nhẹ mọi người ở xung quanh, lấy đồ vật từ trong túi ra rồi đưa cho Thẩm Thanh Châu, "Anh trai em còn chưa biết em lấy sổ hộ khẩu, anh nói xem, em có cần thông báo với anh ấy một tiếng không?"

Thẩm Thanh Châu, "Không phải sợ chưa kết hôn mà có thai sẽ bị mắng sao, trước tiên lĩnh chứng, đến lúc đó không phải lo nữa."

Du Văn, "... Hình như rất có đạo lý."

Thẩm Thanh Châu khẽ cười thành tiếng, "Đi, điền tờ khai."

"Ừm."

Hai người lần lượt thực hiện theo quy trình, lúc điền tờ khai thì những đôi tình nhân nhỏ hôm nay đến kết hôn đã không nhẫn nại được nữa rồi, trực tiếp lấy điện thoại ra chụp hình, tin tức lớn!!! Tin tức bùng nổ!!!!

Toàn bộ ảnh chụp đăng lên weibo, một người truyền lập tức có vô số người hưởng ứng, đều rối rít hỏi thăm vị trí.

Thẩm Thanh Châu và Du Văn cuối cùng cũng cầm được giấy hôn thú.

Lúc hai người đi ra đã có không ít "quần chúng vây xem", đương nhiên còn có các phóng viên bắt quai.

Bây giờ Du Văn đang mang thai, Thẩm Thanh Châu tuyệt đối sẽ không qua loa, cho nên anh đã sớm nghĩ tới tình huống hiện tại, cũng đã sắp xếp xong xuôi người ở bên ngoài, cho nên hai người bọn họ vừa ra khỏi cửa thì đã có nhân viên bảo vệ qua đây đưa hai người lên xe.

"Haizzz... lại phải lên tin tức, em thấy năm nay em ngồi trên hotsearch hơi nhiều." Du Văn buồn cười nói.

"Không vui?"

"Cũng không có vấn đề gì, quen là tốt rồi." Du Văn tựa vào vai của Thẩm Thanh Châu, thuận miệng nói, "Anh nói xem trong bụng em là con trai hay con gái?"

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía cái bụng bằng phẳng của Du Văn, "Em thích trai hay gái?"

Du Văn suy nghĩ một chút, "Đều thích, nếu như là con trai thì nhất định đẹp trai như anh, nếu như là con gái thì nhất định xinh đẹp như anh."

Thẩm Thanh Châu, "?"

Du Văn ngược nhìn Thẩm Thanh Châu, "Nếu như anh cosplay thành con gái thì nhất định sẽ rất xinh đẹp, cho nên em tin tưởng gen của anh."

Thẩm Thanh Châu buồn cười, khẽ búng vào trán của Du Văn, "Nếu như là con gái thì tốt nhất nên giống em, dáng dấp sẽ dễ thương."

Du Văn cong môi, "Cũng đúng. Nhưng mà Thẩm Thanh Châu, nhân khẩu của nhà chúng ta càng ngày càng nhiều, em thấy sắp nổ tung rồi."

"Ừ..." Thẩm Thanh Châu chăm chú suy nghĩ một chút, "Hay là chúng ta đổi một phòng ở lớn hơn."

"Ừm, có thể, đúng lúc cho Du Điểm Điểm và Đậu Đỏ còn có nhóm tiểu bảo bảo ở một phòng."

"Được."

"Đúng rồi, để em gọi điện cho Nùng Nùng."

"Không gọi cho Du Hoán trước sao?"

Du Văn ho khụ một tiếng, "Ngày đó anh trai em nói muốn đi Anh, em nghĩ có lẽ hai người họ ở cùng nhau, em gọi cho Nùng Nùng trước, đến lúc

đó cô ấy có thể giúp em lôi kéo anh trai em một chút."

Du Văn nói xong liền gọi điện thoại, có người nghe máy.

"Alo..." Thanh âm mơ mơ màng màng, giống như là đang ngủ.

"Nùng Nùng, mà đang ngủ sao? Tao có chuyện muốn nói cho mà biết."

Giản Vũ Nùng đáp một tiếng, sau đó dạ một tiếng, "Tay, tay bị tê rồi..."

Du Văn, "Hả?"

"Chỗ nào?" Thanh âm của đàn ông... Du Văn ngẩn người, sao nghe thanh âm của người đàn ông này cô lại thấy quen quen nhỉ, hơn nữa thanh âm này cũng mang theo âm sắc vừa mới tỉnh ngủ, anh trai cô???

Giản Vũ Nùng vừa mới tỉnh ngủ nên cả người mơ mơ màng màng, nhận điện thoại hoàn toàn là do quán tính, vì thế ngay sau đó điện thoại liền bị bỏ quên ở trên gối.

"A A A, tê!!"

"Xin lỗi, tại anh đề lên em, em nhện một chút, để anh xoa bóp cho em." Nghe một chút! Thanh âm này! Sao lại có chút không đứng đắn vậy!! Du Văn cảm giác não mình như muốn nổ tung, mặt cũng đỏ ửng.

"Khụ, anh? Nùng Nùng?"

Thanh âm ở đầu dây bên kia đột nhiên ngừng lại, Du Văn ngồi thẳng, gần như có thể tưởng tượng ra bầu không khí quý dị ở bên kia, được rồi, không phải là cô cô ý làm phiền.

Một phút sau, thanh âm của Du Hoán từ trong điện thoại truyền tới.

"Khụ, làm sao vậy?"

Trong mắt Du Văn xẹt qua ý cười, "Anh à, anh đang làm gì thế?"

"Ngủ, làm sao?"

"Ồ, ngủ chung với Nùng Nùng sao. Ủm, chúc mừng chúc mừng."

Du Hoán, "..."

"Nhưng em còn nhớ kỹ, có người nào đó nói với em không thể tùy tiện... Anh, trước đó anh còn giáo huấn em đó."

Khuôn mặt Du Hoán xuất hiện ba vạch đen, "Không có việc gì thì cúp."

"Ôi đừng, em có chuyện, chuyện đứng đắn, anh không nghe đến lúc đó đừng có trách em."

"Chuyện gì?"

Du Văn hắng giọng, "Em lấy sổ hộ khẩu."

"Sau đó thì sao?" Du Hoán không phản ứng kịp.

"Sau đó... Sau đó em đi cục dân chính, sau đó, em và Thẩm đạo nhà em lĩnh chứng rồi."

"... Cái gì?"

"Chính thức thông báo cho anh biết, em gái anh đã sớm hơn anh một bước, kết hôn rồi."

Du Hoán nghẹn họng.

Du Văn, "À, em nói xong rồi, hai người nên tiếp tục thì cứ tiếp tục, em cúp đây, bye bye..."

"Du Văn?!"

"Tút tut tut..."

Giản Vũ Nùng từ trong chăn ngồi dậy, khuôn mặt đỏ ửng, "Du, Du Văn nói cái gì thế?" Trời má, mặc dù bình thường cô luôn nói những thứ "vàng [1]" ở trước mặt Du Văn, nhưng mà bị người khác thấy được thì cũng xấu hổ lắm!!

[1] Vàng ở đây là nói lái, ý là những thứ đen tối đó:v

Được rồi, tối hôm qua là lần đầu tiên! Có thể không xấu hổ sao!

Du Hoán quay đầu nhìn về phía Giản Vũ Nùng, chậm rãi cúi người, "Du Văn nói, nó lĩnh chứng rồi."

"Hả?!"

"Nùng Nùng, em nói xem chúng ta có phải nên nhanh một chút không?"

"..."

Sau khi tin tức Thẩm đại đạo diễn kết hôn truyền ra, weibo bắt đầu bùng nổ. Nhưng mà thật đáng tiếc, Thẩm Thanh Châu không mời truyền thông đến hiện trường, cho nên các phóng viên không cách nào chụp được hình ảnh trong tầng tầng lớp lớp người vây quanh.

Những fan hâm mộ gào thét, fan mê sách cũng gào thét! Cầu vợ chồng Thẩm Du ném chút thức ăn cho chó, không nên bảo thủ như vậy!!!

Mọi người rối rít cảm thán, Thẩm Thanh Châu này, Vị Văn này!! Hai người này đều thích khiêm tốn, cũng không thích công khai, làm fan của hai người họ thì nhất định phải làm tốt dự tính "trái tim mệt mỏi".

Trước hôn lễ thì Du Văn không bận rộn lắm, hơn nữa cô còn mang thai, cho nên Thẩm Thanh Châu sẽ không để cô phải lo lắng, vì thế thỉnh thoảng có người khóc lóc ở dưới weibo của cô, ừ... sau khi kết hôn thì nên phát weibo gì gì đó?

"Cô dâu ~~"

Lý Manh Manh từ bên ngoài đi vào phòng trang điểm, "Wow, đẹp đến điên rồi!!"

Du Văn đã xong mặc áo cưới, khuôn mặt tinh xảo giống như búp bê gốm sứ, "Làm sao cô vào đây được?"

"Muốn đến sớm một chút để nhìn cô, nghe nói áo cưới này Thẩm đạo có tham gia thiết kế, Vị Văn, cô thật sự tốt số."

Du Văn cười cười, còn chưa kịp nói gì thì đã thấy Giản Vũ Nùng xông vào, hôm nay cô ấy là phù dâu của cô, "Du Văn, không xong, vừa rồi tao nghe được không thấy nhẫn đâu."

"Hả?" Du Văn ngẩn người, "Làm sao lại không thấy."

"Tao nghe Đường Duyệt nói, bây giờ bọn họ đang đi tìm, vật quan trọng như thế mà cũng để không cẩn thận, thật là!"

"Chẳng biết tại sao lại không thấy."

"Tao cũng không biết."

"Ôi chao! Hai người nhìn ngoài kia kìa." Lý Manh Manh đột nhiên chạy ra ban công, "Sao Đường Duyệt lại chạy đuổi theo Đâu Đâu?"

Du Văn nhắc váy cưới đứng lên rồi đi tới ban công.

Phòng trang điểm của các cô là lầu ba, dưới lầu là một bãi cỏ, cách đó không xa là hiện trường hôn lễ được thiết kế tỉ mỉ. Du Văn nhìn xuống dưới, quả nhiên nhìn thấy Đường Duyệt đứng theo ở phía sau Đậ Đỏ. Không đúng... không chỉ Đường Duyệt, còn có mấy người mặc âu phục cũng tiến lên truy đuổi.

"Trong miệng Đậ Đỏ ngậm cái gì đó phải không?" Lý Manh Manh hí mắt một cái, cẩn thận quan sát.

Giản Vũ Nùng vỗ lan can, "Không thể nào, hộp nhẫn là Đậ Đỏ ngậm đi??"

Dưới lầu, cuối cùng Đậ Đỏ cũng bị mọi người bắt được, hộp nhẫn bị nó cắn cuối cùng cũng được Đường Duyệt lấy ra.

Du Văn thấy có phần dở khóc dở cười, Đậ Đỏ à, xem ra mà lại phải đứng góc tường kiểm điểm rồi... Hơn nữa thời gian đứng lẫn này nhất định sẽ chỉ dài chứ không ngắn.

Đậ Đỏ bị dắt trở về, mà lúc này, Thẩm Thanh Châu cũng từ bên trong đi ra chỗ Đậ Đỏ. Du Văn không nhìn thấy bọn họ nói gì, chỉ thấy Đường Duyệt đưa hộp nhẫn cho Thẩm Thanh Châu.

Dưới ánh mặt trời, Thẩm Thanh Châu mặc âu phục màu trắng, cổ áo có đính một cái nơ bướm màu đen, vô cùng đẹp mắt. Du Văn chống cằm nhìn anh, không biết có phải là cảm ứng hay không, Du Văn nhìn thấy Thẩm Thanh Châu đột nhiên nhìn sang chỗ cô.

Hai mắt nhìn nhau, ánh mắt Thẩm Thanh Châu nhàn nhạt, thế nhưng cô lại có thể nhìn thấy tựa hồ trong mắt anh chỉ đối với cô mới tồn tại sự ấm áp. Cô đột nhiên nhớ tới lần đầu gặp gỡ, ánh mắt anh lúc đó vừa ngạc

nhiên vừa lạnh nhạt, khi đó anh nhất định không nghĩ tới cô gái có vẻ mặt hốt hoảng đứng ở bên cạnh anh sẽ đi cùng anh tới cuối đời.

Đúng vậy, cô cũng không nghĩ tới, Thẩm Thanh Châu ngoài lạnh trong nóng sẽ là ràng buộc mà cô vĩnh viễn cũng không muốn buông ra.

Du Văn nhìn thấy Thẩm Thanh Châu nở nụ cười, anh há miệng nói cái gì đó.

Lý Manh Manh nhìn về phía Du Văn, "Thẩm đạo nói cái gì đó?"

Cửa phòng trang điểm lại mở ra, "Cô dâu, chuẩn bị một chút nữa rồi đi ra nhé."

"Được được." Giản Vũ Nùng vội vàng kéo Du Văn vào trong, "Nhanh bổ trang."

Một giây trước khi Du Văn bị kéo vào trong đã nhìn thấy Thẩm Thanh Châu nói, "Chờ anh."

Thẩm Thanh Châu, em đương nhiên sẽ chờ anh.

Chờ anh nắm tay em, đi hết cả đời này.

- Hoàn chính văn -

Lời tác giả: chính văn kết thúc, cảm ơn mọi người trong hai tháng này vẫn luôn luôn quan tâm đến câu chuyện của Thẩm Thanh Châu và Du Văn
~~ Yêu mọi người

~~Viết liên tiếp hai bộ truyện có chút ngắn gọn, nào cũng có chút thiếu dưỡng khí (hahaha) bộ truyện tiếp theo cũng đang chuẩn bị, có lẽ khoảng tháng 9 hoặc tháng 10 sẽ đăng lên ~ hy vọng đến lúc đó mọi người vẫn yêu thương tôi như cũ (Không yêu thương tôi thì tôi sẽ "đi chết"!!!)

Ừ, kế tiếp là phiên ngoại, phiên ngoại có tiểu bảo bối ~~ hi hi

Mọi người đề cử tên cho tiểu bảo bối nhaaa (Cả tên chính và nữ danh, dễ nghe nhất định sẽ dùng!!! Đặt tên khiến tôi rất mệt mỏi) tên con gái nha.

Lời editor: chỉ còn 2 phiên ngoại nữa là chính thức kết thúc rồi.

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

59. Chương 59: Phiên Ngoại 1

Edit: Yáng

Công viên ảnh thị Thượng Hải [1].

[1] Công viên ảnh thị Thượng Hải (上海影视乐园): là một khu tích hợp quay phim điện ảnh - phim truyền hình (影: viết tắt của 电影 - phim điện ảnh; 视 viết tắt của 电视 - phim truyền hình), du lịch và tham quan.

"Bà nội, chúng ta đừng đi chỗ ba và cậu vợi, trước tiên đi mua đồ ăn có được không ạ?"

"Không được, bây giờ sắp trưa rồi, cháu đi trễ thì có thể ba và cậu cháu bắt đầu quay phim rồi." Trịnh Nhan ôm Thẩm Ôn Ninh xuống xe, hai người đi tới đoàn phim.

"Đợi lát nữa bà nội dẫn cháu đi dạo." Trịnh Nhan cười cười sửa sang lại tóc mái cho Thẩm Ôn Ninh, "Đây là lần đầu tiên cháu đến đoàn phim tham ban, hơn nữa cháu tới chúc mừng sinh nhật ba cháu, không vợi đi sao?"

Thẩm Ôn Ninh suy nghĩ một chút, "Đừng... vậy bà nội ơi, chúng ta đi nhanh đi."

"Được, ngoan lắm."

Trịnh Nhan dắt củ cải đỏ đi vào đoàn phim.

Củ cải đỏ Thăm Ôn Ninh năm nay sáu tuổi, Thăm Thanh Châu bảo vệ cô bé rất tốt, chưa bao giờ để lộ hình ảnh cô bé trước truyền thông, vì thế sáu năm qua có rất ít người bên ngoài biết con gái của Thăm Thanh Châu và Du Văn có dáng dấp như thế nào.

Hôm nay Thăm Ôn Ninh muốn đến đoàn phim cũng không nói cho Thăm Thanh Châu biết, bởi vì quay bộ phim này mà một tháng rồi ba chưa về nhà, hôm nay là sinh nhật là sinh nhật ba nên tiểu bảo bối của Thăm gia quần quít muốn bà nội mang cô bé đến đoàn phim.

"Thăm phu nhân." Tiểu Dương nhận được điện thoại vội vàng chạy ra đón người, "Để cháu cầm túi cho cô."

"Cảm ơn cháu, Thanh Châu đâu rồi."

"Thăm đạo ở bên trong quay phim ạ."

"Còn chưa nghỉ ngơi sao, mọi người ăn cơm chưa?"

"Hôm nay quả thật hơi bận ạ, các diễn viên chính cũng đều chưa ăn cơm." Tiểu Dương nhìn về phía Thăm Ôn Ninh, "Tiểu công chúa, cháu cũng tới sao."

Thăm Ôn Ninh cười cười, "Chào chú Dương."

"Tốt, mau vào thôi."

Ba người đi tới phòng nghỉ.

"Tiểu Dương à, có mấy thứ cô phải nói với cháu một chút, Thanh Châu gần đây quá bận rộn, cháu qua đây nhìn, cái này là bố thân thể..." Trịnh Nhan lấy đồ trong túi ra, "Còn có cái này, cái này cần phải hấp cách thủy..."

Tiểu Dương ở bên cạnh nghiêm túc lắng nghe.

Thẩm Ôn Ninh ở bên cạnh nhàn rỗi rất buồn chán, vì vậy bèn nói, "Bà nội, cháu đi ra bên ngoài xem một chút."

"Này, cháu chờ bà một chút!"

"Không có việc gì đâu Thẩm phu nhân, A Nghiêm." Tiểu Dương gọi người trợ lý vừa mới đi tới, "Cậu đưa cô bé qua chỗ Thẩm đạo nhé."

A Nghiêm cũng là một trợ lý của Thẩm đạo, nghe được lời nói của Tiểu Dương liền nhìn thoáng qua cô bé bên cạnh, ừ một tiếng rồi dẫn Thẩm Ôn Ninh đi theo.

Xung quanh đều là một ít dụng cụ, Thẩm Ôn Ninh tò mò đánh giá xung quanh. A Nghiêm ở bên cạnh cũng có chút hiếu kỳ, cô bé này dáng dấp thật là xinh đẹp, ban nãy Thẩm đạo tìm một diễn viên nhí, chính là cô bé này sao.

A Nghiêm là trợ lý mới của Thẩm Thanh Châu, trước đó cũng chưa từng nhìn thấy con gái của Thẩm Thanh Châu, càng không biết rõ các thành viên trong gia đình của Thẩm Thanh Châu. Tiểu Dương đột nhiên gọi hẳn bảo mang cô bé đi tìm Thẩm Thanh Châu, hẳn tự nhiên nghĩ đó là diễn viên nhí, bởi vì đúng lúc đoàn phim đang tìm diễn viên nhí.

"Người bạn nhỏ, Thẩm đạo ở bên kia, chú dẫn cháu qua đó nhé."

"Cháu tên là Ninh Ninh, chú gọi cháu Ninh Ninh là được rồi." Thẩm Ôn Ninh ngẩng đầu nhìn A Nghiêm, vẻ mặt thành thật.

A Nghiêm buồn cười gật đầu, "Được, bạn nhỏ Ninh Ninh."

Thẩm Ôn Ninh vâng một tiếng, tiếp tục đi về phía trước. Đi được một lát Thẩm Ôn Ninh đột nhiên thấy được mấy bạn nhỏ cùng lứa tuổi, trên người bọn họ đều mặc mấy bộ quần áo kỳ quái, Thẩm Ôn Ninh tò mò hỏi, "Mấy bạn đang làm gì vậy?"

Mấy bạn nhỏ mặc quần áo rách nát như vậy đều là diễn viên đóng mấy tiểu khất cái.

"Quay phim đó, thế mà cậu cũng không biết." Một cô bé ở trong đó nói ra.

"Quay phim phải mặc thế này sao, chơi vui quá." Vẻ mặt của Thẩm Ôn Ninh cực kỳ hâm mộ.

"Không phải cậu cũng đến quay phim sao?" Cậu bé lớn hơn một chút hỏi.

Thẩm Ôn Ninh lắc đầu.

"Các bạn nhỏ mau tới đây, sắp quay phim rồi, để chú nói với các cháu một ít chuyện cần lưu ý nhé." Nhân viên công tác phụ trách các diễn viên nhí của đoàn phim đi tới, "Ôi chào? Đây là?"

Thẩm Ôn Ninh mặc váy công chúa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dễ thương, vì vậy lập tức hấp dẫn sự chú ý của nhân viên công tác.

A Nghiêm nói, "Diễn viên nhí, phải đưa qua chỗ Thẩm đạo."

"Hả? Tìm được rồi?" Nhân viên công tác vui vẻ nói, "Vậy trước giao cho tôi trang điểm, bên kia cũng sắp bắt đầu rồi, rất gấp rồi đó."

A Nghiêm dừng một chút, "Ách... vậy cũng được."

Thời gian cấp bách, trang điểm rồi dẫn đi cũng giống nhau, A Nghiêm nghĩ.

"Người bạn nhỏ, cháu tên là gì?"

"Ninh Ninh ạ."

"VẬY mau tới thay quần áo trang điểm."

Ánh mắt Thẩm Ôn Ninh sáng lên, "Cháu cũng có thể mặc giống mấy bạn đó sao."

"Đó là đương nhiên, còn là diễn viên nhí đóng chính đó, mau tới đây."

Không bao lâu Thẩm Ôn Ninh đã được trang điểm xong, đứng xen lẫn trong một nhóm diễn viên nhí được dẫn tới hiện trường.

Lúc Thẩm Ôn Ninh đi vào liền nhìn thấy Thẩm Thanh Châu ngồi phía sau máy giám sát, cô bé cười hì hì, cố ý trốn tránh trong nhóm diễn viên nhí, cũng muốn tạo ngạc nhiên cho ba mình.

Thẩm Thanh Châu chỉ nhìn thoáng qua nhóm diễn viên nhí, "Bắt đầu chuẩn bị, vị trí đứng ngay ngắn."

"Được, đạo diễn." Lâm Lâm vội vàng nói với các bạn nhỏ làm theo những điều lúc này hẳn đã nói.

Lúc này Du Hoán cũng ở bên cạnh đi tới. Cảnh này là nhân vật nam nữ chính cùng nhau đến một khu vực dành cho dân thường, sau đó gặp được một đám tiểu khất cái...

Du Hoán cùng nữ diễn viên từ trong hẻm nhỏ đi tới, sau đó một đám tiểu khất cái chen lấn qua đây.

Đối với Thẩm Ôn Ninh mà nói thì hết thầy đều là rất mới mẻ, vì vậy cô bé cũng rất ra sức cầm một cái chén vỡ chạy ở giữa các bạn nhỏ.

"Cậu đừng chen tở, tở muốn ở phía trước." Một cô bé lớn hơn Thẩm Ôn Ninh một chút tỏ vẻ bất mãn.

Thẩm Ôn Ninh nhỏ hơn cô bé kia, bị đẩy một cái liền ngã trên mặt đất.

"Ôi! Chuyện gì xảy ra thế!" Phó đạo diễn nhìn máy giám sát, đúng lúc cảnh này Thẩm Thanh Châu chỉ ngồi ở bên cạnh xem kịch bản.

Du Hoán cũng nhìn thấy một tiểu khất cái bị ngã ở trên mặt đất, hần vôi vàng đi tới, "Người bạn nhỏ, có sao không?"

Cô bé vừa nãy đụng Thẩm Ôn Ninh vôi vàng nói, "Là vừa nãy bạn ấy cứ chen lên phía trước nên mới bị ngã, không phải là cháu đẩy bạn ấy."

Ừ, bạn nhỏ này điển hình là giấu đầu lòi đuôi.

Du Hoán sờ sờ đầu cô bé, sau đó ngồi xõm xuống ôm cô bé ngồi dưới đất, "Chú ôm một cái, đừng khóc nhé."

"Cháu không khóc, không đau." Thẩm Ôn Ninh rất bình tĩnh ngẩng đầu lên, "Cậu, cháu phải gọi người là chú sao?"

Du Hoán giật mình, thiếu chút nữa tuột tay, "Tiểu, Tiểu Du nhi?"

Thẩm Ôn Ninh cười hì hì, đôi mắt to màu trà rất linh động.

Du Hoán trợn to mắt, "Làm sao cháu lại ở đây, cháu mặc thế này để làm gì hả?"

"Tiểu khất cái đó."

Du Hoán, "..."

Mọi người xung quanh đều ngơ ngẩn, Du Hoán ôm một cô bé vẻ mặt thân thiết, hơn nữa cô bé đó còn gọi Du Hoán là cậu! Là cậu đó!!!

Du Hoán chỉ có một người em gái, có thể kêu là cậu, không phải là con gái của Du Văn và... Thẩm đạo sao, tiểu công chúa chưa bao giờ lộ diện trước truyền thông!

Ánh mắt của mọi người lập tức chuyển sang phía Thẩm Thanh Châu.

Mà khi Thẩm Thanh Châu nghe Du Hoán kêu Tiểu Du nhi liền phát hiện cô bé.

"Thanh Châu, Ninh Ninh tới đây rồi phải không, ở chỗ nào rồi?" Lúc này Trịnh Nhan mới khoan thai đi tới. Thẩm Thanh Châu đứng lên, ánh mắt ngưng lại ở trên người Du Hoán, nhắc chân đi về phía đó.

"Ba ba ~" Thẩm Ôn Ninh vừa nhìn thấy Thẩm Thanh Châu liền vô cùng nũng nịu, cô bé vươn tay ra hướng về phía ba, "Ba, ôm!"

Thẩm Thanh Châu quan sát cô bé từ trên xuống dưới, bảo bối nhà anh lại mặc đồ rách nát như thế này? Còn có trên mặt là cái quỷ gì vậy? Đất? Bụi?

Tình huống gì đây!

"Thẩm Ôn Ninh, con đang làm gì?" Nội tâm gào thét, sau đó bề ngoài Thẩm Thanh Châu vẫn rất bình tĩnh, chỉ là chân mày nhíu lại.

Thẩm Ôn Ninh trừng mắt nhìn, "Đóng phim..."

"Con diễn cái gì, cả người đầy bụi đất, ai làm cho? Ai cho con đến đây đóng phim?"

Lâm Lâm ở một bên chày mồ hôi lạnh, ngày hôm nay là ngày tận thế của hắc sao, hắc nào biết cô bé đó lại là thiên kim nhà Thẩm đạo!

"Thẩm, Thẩm đạo, là trợ lý của anh A Nghiêm nói đây là diễn viên nhí, sau đó tôi liền cho rằng là cậu ấy mang tới, tôi không biết..."

"A Nghiêm?"

"Thẩm đạo!" A Nghiêm vẻ mặt sợ hãi, "Xin lỗi là tôi hiểu lầm!"

Thẩm Ôn Ninh lôi kéo cổ áo sơ mi của Thẩm Thanh Châu, "Ba, là con thấy chơi rất vui, mới cố ý không nói."

"Cần quấy."

Thẩm Ôn Ninh bĩu bĩu môi, mở to mắt giả bộ đáng thương nhìn Thẩm Thanh Châu, "Ba, con biết sai rồi, con cũng chỉ muốn tạo bất ngờ cho ba thôi."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô bé, ánh mắt hiện lên chút bất đắc dĩ, cái khác học không được nhưng chiêu giả bộ đáng thương của Du Văn thì học giống như đúc. Thẩm Thanh Châu nhận lấy Thẩm Ôn Ninh từ trong ngực Du Hoán, "Lần sau không được làm loạn."

Thẩm Ôn Ninh ôm cổ Thẩm Thanh Châu, "Không loạn không loạn, ba, sinh nhật vui vẻ!"

Dùng sức hôn một cái lên má Thẩm Thanh Châu, Thẩm Ôn Ninh dương dương đắc ý nói, "Hôm nay con hôn ba còn sớm hơn mẹ, con thắng rồi, lát nữa bánh gato phải để cho con ăn trước."

Sắc mặt của Thẩm Thanh Châu rất ôn hòa, khéo miệng nở nụ cười cưng chiều, "Mẹ con đâu?"

"Mẹ còn đang bận, nhưng rất nhanh sẽ đến đây." Thẩm Ôn Ninh lại nói, "Ba ơi, mẹ nói đã rất lâu rồi ba chưa về nhà, nếu không phải là sinh nhật ba thì sẽ không đến tìm ba đâu, còn nói sau này về sẽ không để cho ba vào phòng ngủ, ba à, ba có cần con chia một nửa giường cho ba nằm không?"

Thẩm Thanh Châu, "..."

Khán giả xung quanh buồn cười, Thẩm đạo nhà chúng ta quả nhiên là người cưng chiều vợ, địa vị trong nhà cũng khó giữ được.

Thẩm Thanh Châu ôm Thẩm Ôn Ninh đi trở về, "Tạm ngừng quay phim, mọi người đi ăn cơm đi."

"Được, Thẩm đạo." Ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên người cô bé, hình ảnh Thẩm đạo và cô bé ở chung thật sự rất thân mật, ánh mắt kia biểu cảm kia, nghiêm nhiên chính là "con gái của tôi là đáng yêu nhất, con gái nhà ai cũng không sánh bằng"!

"Ninh Ninh, trước tiên đi thay quần áo rồi tắm rửa." Thẩm Thanh Châu mắc bệnh sạch sẽ nên không chịu nổi bảo bối nhà mình bẩn thỉu, khuôn mặt đáng yêu như thế sao có thể dính bụi đất? Ai lại nặng tay như vậy...

"Ba rửa mặt cho con."

"Được."

"Ba ơi, lát nữa chúng ta sẽ ăn bánh gato, mẹ nói con không thể ăn nhiều, nhưng mà mẹ còn ăn nhiều hơn con! Nhân lúc mẹ còn chưa tới, ba mua cho con được không?"

"Được."

"Ba ơi, con vụng trộm nói cho ba biết, chú bán sách (ông chủ nhà xuất bản, đây là chú thích của tác giả, chắc do bé Ôn Ninh không biết cách gọi tên nên tác giả thêm chú thích) luôn tặng quà cho con, con đoán là chú ấy thích mẹ nên mới nịnh mẹ. Ba à, ba phải chú ý."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô bé, "Còn gì nữa không?"

"Còn có thầy giáo dạy thể dục, thầy ấy nói dáng dấp của mẹ rất xinh đẹp."

"Ừ, còn nữa không?"

"Tạm thời không phát hiện."

"Tốt, tiếp tục nhìn chăm chăm, có chuyện gì thì gọi điện cho ba."

"Vâng, vậy ba ơi, con muốn ăn hai miếng bánh gato."

Thẩm Thanh Châu do dự một chút.

Thẩm Ôn Ninh, "Ba không cho con ăn thì con sẽ không nói cho ba biết ai đến gần mẹ!"

Thẩm Thanh Châu nhéo nhéo mặt cô bé, "Thành giao."

MANH SÙNG KÝ

Lục Manh Tinh
www.dtv-ebook.com

60. Chương 60: Phiên Ngoại 2

Edit: Yáng

#Đoạn_kịch_nhỏ_1

Một ngày nào đó, Du Hoán cùng Giản Vũ Nùng mang theo con trai đến nhà Thẩm gia làm khách.

Giản Vũ Nùng và Du Văn hai người vừa thấy mặt đã trốn vào trong phòng tán gẫu, trọng trách chơi đùa với con cái liền giao cho hai ông bố.

Du Văn cùng Giản Vũ Nùng hàn huyên hồi lâu, phát hiện cũng gần đến giờ ăn cơm mới từ trong phòng đi ra.

Hai người vừa ra tới liền thấy bốn người đang ngồi trên thảm ở phòng khách.

Đồ chơi trẻ em đầy trên mặt đất, Thẩm Ôn Ninh mặc dù là bé gái, nhưng đồ chơi yêu thích không hề giống bé gái, còn xe tăng xe hơi thì mua một đống. Tuy nhiên có một số đồ chơi của bé gái con bé vẫn rất thích, ví dụ như búp bê Barbie trong tay Thẩm Thanh Châu, đó là Hương Trạch Nhiên đặc biệt mua ở nước ngoài cho con bé...

"Ba ơi, búp bê Barbie phải đi tham dự tiệc tối, ba thay quần áo cho nó đi." Giọng điệu của Thẩm Ôn Ninh giống như ra lệnh.

Thẩm Thanh Châu giơ búp bê Barbie lên nhìn một chút, "Còn có thể thay quần áo?"

Thẩm Ôn Ninh nhìn ba, "Ba à, ba thật ngốc, cái này cũng không biết."

Du Hoán ngồi bên cạnh cười, "Nói đúng, Tiểu Du nhi, cháu lợi hại hơn cả cậu, cậu cũng không biết chơi thế nào."

Thẩm Thanh Châu, "..."

"Như thế này, trực tiếp tháo tay ra, sau đó tháo chân... Ờ? Chân hình như không cần phải tháo, trực tiếp mặc vào là được." Du Hoán cầm lên một con búp bê Barbie biểu diễn.

"Cậu!!!" Vẻ mặt Thẩm Ôn Ninh hoảng sợ, "Tại sao cậu lại tháo tay của A Kỳ!" A Kỳ, là tên Thẩm Ôn Ninh đặt cho con búp bê Barbie mới.

"Ờ? Không tháo thì sao mặc được?"

"Tháo ra sẽ làm đau A Kỳ." Thẩm Ôn Ninh đau lòng.

Du Hoán, "... Cái này, cái này."

Thẩm Thanh Châu liếc Du Hoán, thần sắc đủ loại ghét bỏ, "Ninh Ninh, con dạy ba. Đừng để ý đến cậu của con, cậu của con chỉ biết phá rối thôi."

Du Hoán, "Tôi làm sao lại phát rối!"

"Mặc quần áo sao phải tháo tay chân? Cứ như vậy dạy con cái?"

"..."

Thẩm Ôn Ninh im lặng nhìn hai người, "Ba, cậu, hai người vẫn nên ngồi ở một bên đi, để tự con thay."

Thẩm Thanh Châu, "Không có việc gì, ba vừa nhìn sẽ biết."

Du Hoán lập tức bắt kịp, "Cậu cũng thế."

Thẩm Ôn Ninh, "... Ồ."

Vì vậy, Du Văn cứ như vậy chứng kiến hai người đàn ông về mặt thành thật nhìn chăm chăm một bé gái thay quần áo cho búp bê Barbie, nói như thế nào đây... hình ảnh này thật sự có chút buồn cười.

Vốn ban đầu Du Gia Ý có Du Hoán cùng chơi xe hơi nhỏ, nhưng bây giờ ba lại nhìn sang chị Ninh Ninh, vì vậy từ hai người đàn ông biến thành ba người...

Du Văn nhìn thấy liền nở nụ cười, nhất thời cảm thấy chơi rất vui nên lấy điện thoại ra chụp ảnh cho bốn người.

Sau đó lại nhớ tới gần đây các fan luôn bảo cô đăng ảnh, cô liền đăng tấm hình này lên weibo. Trong hình hai đứa bé đều không lộ mặt, cho nên cũng không cần lo lắng. Thế nhưng Thẩm Thanh Châu và Du Hoán có lộ gò má, hai đứa bé trong hình nhìn thoáng qua là có thể đoán được.

Quả nhiên, ảnh chụp vừa đăng lên liền khiến nhóm bạn bè trên mạng nhộn nhịp.

"Cuối cùng cũng đăng hình Tiểu Du nhi. Chỉ có một bóng lưng???"

"A A A, dễ thương quá, Thẩm đạo và Hoán ca đều đang chơi với con!"

"Thẩm Thanh Châu cầm váy nhỏ sao?? *biểu cảm hoang mang*"

"Thật hạnh phúc ~~"

"Bé trai là bảo bối nhà Du Hoán sao? Trời ạ ~~ Muốn nhìn mặt quá!!!"

"Đại Đại, dáng hình như thế này là muốn dụ dỗ saooo."

"Thấm đạo mặt lạnh ở nhà học Tiểu Du nhi thay váy cho búp bê Barbie sao, còn đâu tấm gương cao lãnh."

...

Sau đó lúc Thấm Thanh Châu nhìn weibo cũng thấy có rất nhiều fan của Du Văn bình luận, fan của anh cũng không ít.

Trong đó có một người bình luận như thế này, "Thấm Thanh Châu không chỉ là thê khổng, còn là nữ nhi khổng! Tiểu Du nhi và Du Văn ở nhà là muốn lên trời rồi!!!"

Thấm Thanh Châu dừng một chút, yên lặng trả lời bình luận này, "Ừ, quả thật có chút vô pháp vô thiên."

Giọng điệu hơi bất đắc dĩ, nhưng mà vì sao lại cảm thấy tràn đầy cứng chiều nhỉ!!!

Sau đó Du Văn trả lời bình luận, "*icon mặt cười* Thấm đạo, anh nói người nào?"

Thấm Thanh Châu trả lời lại, "Nói Đậ Đỏ." (Đậ Đỏ thật vô tội, năm không cũng trúng đạn)

Du Văn, "Vây thì tốt."

Nhóm bạn bè trên mạng bày tỏ, "Thấm đạo! Có phải ở nhà vị trí của anh còn kém cả Đậ Đỏ và Du Điểm Điểm không! Thấm phu nhân quá ngạo kiêu rồi! Đừng nuông chiều quá!!!"

Vậy mà Thẩm Thanh Châu lại trả lời bình luận của người bạn này, "Không sao, tôi thích nuông chiều."

Tôi! Thích! Nuông! Chiều!

Không cần ngược cầu thế đâu!!!

#Đoạn_kịch_nhỏ_2

Bây giờ học sinh tiểu học thật sự ghê gớm. Thẩm Ôn Ninh mới học lớp ba, khi về nhà bị Du Văn lấy ra được năm bức thư tình từ trong cặp sách.

Ngay từ đầu Du Văn chỉ muốn nhìn bài tập của Thẩm Ôn Ninh, thật sự không nghĩ tới lại có mấy thứ này.

"Ninh Ninh, đây là ai đưa cho con?"

Thẩm Ôn Ninh suy nghĩ một chút, "Ừm... Lớp trưởng lớp con, còn có Tiểu Mật, còn có mấy bạn lớp bên cạnh."

Du Văn, "Mẹ có thể xem không?"

Thẩm Ôn Ninh cảm thấy không có vấn đề gì, "Mẹ cứ xem đi, nhưng không thể cho ba xem."

"Cái gì không thể cho ba xem." Thẩm Ôn Ninh vừa dứt lời liền nghe được thanh âm của Thẩm Thanh Châu, cô bé ngẩn người, vội vàng nháy mắt ra hiệu với Du Văn.

Du Văn cũng rất phối hợp giấu thư tình ra phía sau.

Thẩm Thanh Châu nhìn thấy hai mẹ con có mờ ám, "Vật gì, lấy ra."

Du Văn, "Cái kia, tối nay chúng ta ăn gì đây, Tiểu Du nhi nhà chúng ta muốn ăn món gì?"

"Con muốn ăn sườn xào chua ngọt mẹ làm."

"Được, ba con cũng thích ăn, vậy để mẹ đi làm."

Du Văn nói xong liền muốn đi ra ngoài cửa. Thẩm Thanh Châu kéo Du Văn quay lại dễ như trở bàn tay, "Văn Văn, giấu bí mật gì đó?"

Du Văn bị Thẩm Thanh Châu kéo vào trong ngực, Thẩm Thanh Châu trực tiếp đi vòng qua phía sau cô, thoáng cái đã lấy được thư tình.

Du Văn phản kháng không được, sau đó bị Thẩm Thanh Châu gắt gao ôm vào trong ngực. Thẩm Thanh Châu tựa cằm ở trên đầu Du Văn, sau đó bắt đầu đọc bức thư màu hồng.

Thẩm Ôn Ninh, "..."

Thẩm Ôn Ninh nhìn thấy lông mày của ba mình càng ngày càng nhíu chặt, cô bé lặng lẽ cầm cặp sách lên, "Con phải về phòng làm bài tập rồi."

"Con đứng lại cho ba."

Thẩm Ôn Ninh, "Ba..."

"Ngày mai ba đến trường với con."

"Không cần đâu..."

Du Văn, "Để thầy cô chú ý một chút là được rồi, trẻ con thôi mà, nào có khoa trương như vậy."

Vẻ mặt Thẩm Thanh Châu lạnh băng, "Anh đến xem mấy đứa trẻ kia sao lại có lá gan lớn như vậy."

Du Văn: Sao cô lại không nhìn ra mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy chứ...

Thẩm Ôn Ninh, "Ba à, ba yên tâm, con không thích bọn họ, một cây chẳng làm nên non mà."

Thẩm Thanh Châu, "Vậy con thích ai?"

Thẩm Ôn Ninh, "Con thích ba và mẹ nha."

Nội tâm OS: Con mới không thừa nhận con thích tiểu ca ca chơi bóng rổ kia đâu.

Sắc mặt Thẩm Thanh Châu ôn hòa hơn hẳn, như thế còn được, nếu bây giờ có động tĩnh gì, anh không đánh gãy... Được, không dám đánh gãy chân của con gái. Nhưng không đánh gãy chân của tiểu tử thối kia thì không được.

Rất lâu sau đó, Thẩm Ôn Ninh trưởng thành, bởi vì từ bé mưa dầm thấm đất, cho nên cô cũng theo học ngành đạo diễn. Sau khi nổi tiếng có rất nhiều phóng viên đã hỏi cô về chuyện của ba mẹ. Khi đó, Thẩm Thanh Châu và Du Văn đã thông dong đi du lịch khắp nơi rồi.

Thẩm Ôn Ninh nói đến ba mẹ thì rất vui vẻ, ba mẹ cô là cặp vợ chồng ân ái nhất mà cô từng gặp, từ nhỏ đến lớn, cô thật sự thấy không ít lần ba mẹ "tú ân ái".

Khi được hỏi đến mối tình đầu, Thẩm Ôn Ninh rất bất đắc dĩ nói với phóng viên: Ba tôi "giám sát" rất chặt chẽ, mối tình đầu của tôi là sau khi xuất ngoại du học mới bắt đầu...

Table of Contents

Mục lục

1. Chương 1: Sùng Vật
2. Chương 2: Hàng Xóm
3. Chương 3: Thức Ăn Cho Chó
4. Chương 4: Mua Sắm
5. Chương 5: Bữa Tối
6. Chương 6: Thức Ăn Ngoài
7. Chương 7: Nhà Hàng
8. Chương 8: Ăn CƠM
9. Chương 9: Đậu Đỏ
10. Chương 10: Thay Thuốc
11. Chương 11: Đoàn Phim
12. Chương 12: Biên Kịch
13. Chương 13: Ô Long (*)
14. Chương 14: Trợ Thủ
15. Chương 15: Sinh Nhật
16. Chương 16: Không Bị Cản Trở
17. Chương 17: Tình Rượu
18. Chương 18: Thân Mật
19. Chương 19: Gọi Thức Ăn
20. Chương 20: Ngã Bệnh
21. Chương 21: Học Việc
22. Chương 22: Chạy Bộ
23. Chương 23: Tập Kịch
24. Chương 24: Trang Đầu
25. Chương 25: Thích
26. Chương 26: Anh Em
27. Chương 27: Làm Sáng Tỏ
28. Chương 28: Sáng Sớm

- [29. Chương 29: Bài Cục](#)
- [30. Chương 30: Về Nhà](#)
- [31. Chương 31: Phóng Viên](#)
- [32. Chương 32: Ăn Khuya](#)
- [33. Chương 33: Xác Định](#)
- [34. Chương 34: Xem Phim](#)
- [35. Chương 35: Bảo Vệ](#)
- [36. Chương 36: Không Muốn](#)
- [37. Chương 37: Nhớ](#)
- [38. Chương 38: Thăm Yêu](#)
- [39. Chương 39: Sủng Vật](#)
- [40. Chương 40: Trở Về](#)
- [41. Chương 41: Hơi Thở](#)
- [42. Chương 42: Đảo Ngược](#)
- [43. Chương 43: Xem Mắt](#)
- [44. Chương 44: Mang Thai](#)
- [45. Chương 45: Ba Mẹ](#)
- [46. Chương 46: Ghen](#)
- [47. Chương 47: Phong Ba](#)
- [48. Chương 48: Album](#)
- [49. Chương 49: Quá Khứ](#)
- [50. Chương 50: Giao Thừa](#)
- [51. Chương 51: Chia Xa](#)
- [52. Chương 52: Con Rể](#)
- [53. Chương 53: Tham Ban](#)
- [54. Chương 54: Mua Sắm](#)
- [55. Chương 55: Khăn Tắm](#)
- [56. Chương 56: Tuyên Truyền](#)
- [57. Chương 57: Vấn Đề](#)
- [58. Chương 58: Đại Kết Cục](#)
- [59. Chương 59: Phiên Ngoại 1](#)
- [60. Chương 60: Phiên Ngoại 2](#)